

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CONTRACT OF A
Billionaire

EVA WINNERS

bir bilirkisinin eylemi

BILLIONAIRE KING SERIES

EVA W NNERSI

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[Milyarder Kral Serisi Koleksiyonu](#)

[Eva'yı Buradan Takip Edin](#)

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Sonbahar](#)
2. [Alessio](#)
3. [Sonbahar](#)
4. [Alessio](#)
5. [Sonbahar](#)
6. [Alessio](#)
7. [Sonbahar](#)
8. [Alessio](#)
9. [Alessio](#)
10. [Sonbahar](#)
11. [Alessio](#)
12. [Sonbahar](#)
13. [Alessio](#)
14. [Sonbahar](#)
15. [Sonbahar](#)
16. [Alessio](#)
17. [Sonbahar](#)
18. [Alessio](#)
19. [Alessio](#)
20. [Sonbahar](#)
21. [Sonbahar](#)
22. [Alessio](#)
23. [Sonbahar](#)
24. [Alessio](#)
25. [Sonbahar](#)
26. [Alessio](#)
27. [Sonbahar](#)
28. [Alessio](#)
29. [Sonbahar](#)
30. [Alessio](#)
31. [Sonbahar](#)
32. [Alessio](#)
33. [Sonbahar](#)

34. [Alessio](#)
35. [Sonbahar](#)
36. [Sonbahar](#)
37. [Alessio](#)
38. [Sonbahar](#)
39. [Alessio](#)
40. [Alessio](#)
41. [Sonbahar](#)
42. [Alessio](#)
43. [Sonbahar](#)
44. [Alessio](#)
45. [Sonbahar](#)
46. [Alessio](#)
47. [Sonbahar](#)
- [ar Sonsözü](#)

[Teşekkür](#)

*Aşk bir bulmacadır.
Aşık olduğunuzda, tüm parçalar yerine oturur.
Ama kalbin kırıldığında,
Parçaları bir araya getirmek uzun zaman
alır. Ve bazen parçalar asla tam olarak
yerine oturmaz.*

YAZARIN NOTU

Bu kitap bazı hassas konulara değinmektedir ve bazı okuyucular için hassas olabilir.

Aile kaybı, intihar, istismar, şiddet ile ilgili tetikleyici içerik bulunmaktadır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişi ve nesnelere, bölgelere ve hatta olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

*Bu tüm okuyucularım için.
Hayallerimi gerçekleştirdin.
Hayatımı değiştirdin.
TEŞEKKÜRLER!*

BILLIONAIRE KING SERİLERİ KOLEJİ

Milyarder Kral serisindeki her kitap tek başına okunabilir.

İyi eğlenceler!

Telif Hakkı © 2022 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Model: Aaron G. Fotoğrafçı:
Wander Aguiar Tüm hakları
saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdakiler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz bilgi depolama ve erişim sistemlerinde, yazarın yazılı izni olmaksızın, kısa süreli kullanımlar hariç

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

EVA'YI BURADAN TAKİP EDİN

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

PLAYLIST

<https://open.spotify.com/playlist/1Y9bLl0xWLs3C1GFVmVnZi?si=AR43n48-Q2eYUlxJxAe4Zg>

PROLOGUE

T Yağmur hastanenin camlarına çarpıyordu. Yorgunluk kemiklerime işlemişti. Her bir santimim ağrıyordu.

Ama onu kollarıma aldığım an, onun benim en iyi arkadaşım olduğunu anladım.

güzel bir yaratım.

Koyu renk saçlar. Fırtınalı gözler.

Gerçi ikincisi yeni doğduğu ve daha bulanık oldukları için olabilir.

Önemli değildi. O tam bir mükemmellikti. Kol.

Karanlık olan demektir. Ona uyuyordu. Kol Alessandro Corbin.

Annem, babam ve Branka yirmi saatlik doğum boyunca ve sonrasında saatlerce hastanede benimle kaldılar. Ama sonunda onları gönderdim.

Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Benim de bebeğimle yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Göğsüme saplanan bu özlem dolu ağrıyı gömmek için.

Bunca ay geçti ve ben hâlâ onu unutamamıştım. Alessio Russo kolay unutulacak bir adam değildi.

Son karşılaşmamızda söylediğim sözler hâlâ kulaklarımda çınlarken bile.

Tamamen uyanmadan önce nikotinin kokusunu aldım.

Kalbim buna kilitlendi. Tanıdığım kimse sigara içmiyordu. Alessio hariç. Gümüş duman odayı sararak nefesimi ve hayallerimi çaldı.

Hastanede sigara içmek yasak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Huzur içinde uyuyan oğlumun üzerinde bir gölge belirdi, yanan kırmızı bir daire karanlığı deliyordu. Bir sigaranın ucuydu ama orada duran Alessio değildi.

Bir sorun var.

"Oğlumdan uzak dur," diye homurdandım, hastane yatağında doğruldum. Karnımdaki ağrıyı görmezden geldim.

Yüzü oğluma döndü ve kalbim dondu. Alessio'nun babası.

Hemşire çağırma düğmesine ulaşmak için yastığa tırmandım.

"İyi çocuk."

Sesi tiksinti doluydu. *Nefret.*

İçimden bir korku şimşeği çaktı, dehşet tenime işledi. Yüzü tekinsizdi ve diğer elindeki silah gözümünden kaçmadı. Sigarasından bir nefes çekti ve ardından dumanı Kol'un yüzüne üfledi.

"Oğlumdan uzak dur," diye uyardım, sesim titriyordu. Onu korumak için yapmayacağım şey yoktu.

Tehditkâr, karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdi beni dinle, seni Korsikalı pislik. Sen ve oğlun bir daha asla Alessio'nun yanına yaklaşamayacaksınız." Yutkundum, kulaklarımda korku çınlıyordu.

Adrenalin damarlarımda zonklıyor, başımı döndürüyordu ama geri adım atmayı reddettim. Hastane yatağından kayarak oğluma daha da yaklaştım.

"Ya Branka?" Fısıldadım.

Omuz silktili. "O işe yaramaz."

Bu adam lanet bir deliydi. Zalim, sadist bir piç. Tıpkı Branka'nın tarif ettiği gibi.

"İşe yaramaz biri değil," diye tükürdüm ona. "O harika, iyi bir insan."

Oğluma bir santim daha yaklaştım. Onu yakalayıp buradan defolup gitmeliydim. Hemşireler bütün gece bu odaya girip çıkmışlardı. Ama şimdi bir tane istediğimde, hiçbir yerde görünmüyorlardı.

"Sen, Autumn Corbin ve ailen lanet bir belasınız. Alessio'dan uzak dur, yoksa sana ve ailene bunu ödetirim. Alessio'nun becerecek başka kadınları var." Kalbim paramparça oldu; kırılğan organımın parçaları ayaklarımdan dibine saçıldı. Bunca zaman sonra bile canım çok acıyordu.

Alessio'nun sözleri hala beynimde çınlıyordu. Ben onun için sadece iyi bir sikiştim.

Daha fazlası değil, daha azı değil.

Gözlerini oğluma dikti, dudakları zalim bir sırtışıla kıvrıldı. "Ve Seni etrafta görürsem *bu* piç kurusu ölmüş olacak."

Ben daha gözümü kırpamadan poposunu bebeğimin içine soktu ve hastaneyi bir çığlık kapladı. Kol'un ve benim.

"Uzak dur ondan!" Nasıl ve ne zaman kendimi onun üzerine attığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, yumruklarım sırtına çarpıyordu.

Beni kolayca üzerinden attı, sırtım hastanenin soğuk fayanslarına çarptı. Görüşümde siyah noktalar yüzüyordu. Bebeğimden gelen tiz bir çığlık boşluğu doldurdu. Duman kokusu. Havayı dolduran bir bulut.

Korku içimi parçaladı.

Böyle bir şey olamaz.

Sigara hala oğlumun beşiğinde yanıyor.

Bölüm 1

SONBAHAR

DÖRT YIL EARLIER

O kay, üniversite mezuniyetinizi bir barın tepesinde dans ederek ve dart atarak kutlamak, dört yıllık sıkı çalışmanın karşılığını almanın en olgun yolu değildi.

Evet, fazladan bir sömestr sürdü. İlk yıl çok zordu. Hem Branka hem de ben ilk dönem derslerimizin çoğundan kaldık ve asla yetişemedik. Dahi değildik. Sadece sanatsal bir geni olan iki ortalama kızdık. Ya da onun gibi bir şey.

Ama sonunda mezun olduk. Evet, yaz geride kalmıştı ama önümüzde koca bir hayat vardı. Daha birçok yaz.

Hayallerim sonunda gerçek oluyordu. *National Geographic*'ten staj teklifi almıştım ve ilk görevim bir hafta içinde başlayacaktı. Lanet olası bir hafta. Fotoğraf çekerek dünyayı dolaşacaktım. Babam her zaman "bir resim bin kelimeye bedeldir" atasözünün hayranıydı.

Fotoğraflarımın bu dünyada bir fark yaratmasını istedim. Umarım, dünyayı daha iyi bir yer haline getirir.

"Kızlar için bir atış daha," diye bağırdı arkadan biri.

Dar bir mini elbisenin yapabildikleri inanılmazdı. İçkiler geldi, Branka ve ben barın üstünde dans ettik, şehvetli bir şekilde hareket ettik. Yavaş, hızlı, yavaş. Haftalar süren toparlanma, çalışma ve daha fazla toparlanmadan sonra, kutlamayı ve gevşemeyi hak etmiştik.

Yüksek sesli müzik hoparlörlerden pompalanıyor, her yüzeyi titretiyordu. Müzik duvarlarda yankılanıyor, Dua Lipa'nın en son çıkan best hits albümü birbiri ardına çalıyordu. Kızlardan birkaçı barın üzerinde birlikte dans ederken, diğerleri dudaklarını erkek arkadaşlarına ya da hiç tanımadıkları erkeklere mühürlemekle meşguldü.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi. Eylül ayındaydık ama kızların çoğu küçük yazlık elbiseler giyyordu. Ama burası Kaliforniya'ydı. Yazlık elbiseler neredeyse yıl boyunca giyilirdi.

Bar çok kalabalıktı. Muhtemelen kapasitenin üzerindeydi ama kimse bizi dışarı atmaya başlamamıştı. Buradaki son haftamızı. Son dört yıl gerçekten çılgınca şeylerle doluydu ama başımız hiç derde girmemişti. Branka, kardeşinin her yerde bağlantıları olduğu için böyle olduğunu iddia ediyordu.

Alessandro Russo.

Beni ve on sekizinci doğum günümde olanları hatırlamadı bile. O gün çok gergin ve heyecanlıyım. Branka ve ben Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmek için sabırsızlanıyorduk. Doğum gününü paylaştık ve o gün ailemin evinde kutladık.

Doğum günü partisi hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Konukların sohbetleri ve kahkahaları alt kattan duyulabiliyordu. Ailem. Arkadaşlarım. Branka, en iyi arkadaşım. Ailemle birlikte Montréal'e taşındığımız andan itibaren birbirimize bağlanmıştık ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuştuk.

"Kardeşin bugün gelemediği için üzgünüm," diye mırıldandım. Onun burada olmasını ne kadar çok istediğini biliyordum. Sevdiği tek ailesi oydu. Onun için orada olan tek aile.

"Sorun değil." Sesini bir parça burukluk renklendirdi.

Elini uzattım ve rahatlatmak için hafifçe sıktım. "Her şey yolunda değil," diye mırıldandım. "Ama bütün günü seninle geçirebildiğim için mutluyum."

Bana anlattığına göre, ağabeyi her zaman her şeyi hallederdi. Sadece geç kalmış olabilir. Dört yıl boyunca, ünlü ya da kötü şöhretli kardeşiyle henüz tanışmamıştım.

Alessandro Russo. Ona en yakın olanlar için

Alessio. Dokunulmaz. Acımasız. Yozlaşmış.

Mafyayla bağlantılı. İlk elden gördüğümünden değil. Bunlar sadece söylentiydi. Gerçekte, adam sadece acımasız bir işadami olabilirdi. Ailemden öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin görüldüğü gibi olmadığıydı.

"Ona bir mesaj daha gönder," dedim usulca.

Başını iki yana salladı.

"Babam mesajlarımı okuyor. Bazen onunkileri de okuduğunu düşünüyorum." Ne? Branka'nın ailesi hakkında anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. "Bana zorluk çıkarmasını istemiyorum." Aralarındaki bir başka fark da

ve benim ailem. Babası kaba, hatta acımasızdı. Ve annesi, bir zamanlar olduğu kişinin sadece bir hayaleti gibi görünüyordu.

"İstersen benim telefonumu kullanabilirsin," diye teklif ettim. Bugün onu görmenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Sorun değil, teşekkürler. Daha önce Alessio'yu aradım ve burada olacağıma dair sesli mesaj bıraktım."

Başımı salladım. İkimiz aynanın önünde durduk. O gün için üzerini değiştirmişti ve arkası uzun, önü kısa, şeffaf, altın rengi elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. Koyu kumral saçlarıyla altın renginin kontrastı çarpıcıydı. Ben hâlâ beyaz, paten elbisemi giyiyordum.

"Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum," dedi aynada bakışlarımla buluşurken. Gri gözleri her üzüldüğünde fırtına bulutları gibi kararırđı. "Montréal'deki son gecemiz. Bunu unutulmaz bir gece yapalım."

Ailemi geride bırakacağım için o kadar heyecanlı olmasam da başımı salladım. Kaliforniya'ya gideceğim ve orada üniversiteye devam edeceğim için heyecanlıyđım. Ama onun aksine, ailemi ziyaret etmek için geri dönmek için de sabırsızlanıyordum. Ve daha yola bile çıkmamıştık.

Branka'nın gözleri üzerimde gezindi. "Üstünü değiştirecek misin?"

Gözlerimi indirdim. "Ne?" Elimi paten elbisemin üzerinde gezdirdim. "Bu yeterince iyi değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Günlük bir etkinlik için iyi ama doğum günümüz için değil. Bugün özel bir gün."

"İyi, iyi," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Üstümü değiştireceğim."

On sekiz yaşına girmek büyük bir olay gibi görünüyordu. Yine de dün tanıdığım aynı yüz bugün aynada bana bakıyordu. Aynı kuzguni siyah saçlar. Aynı ela gözler. Ağzım hâlâ aynıydı, üst dudağım alt dudağımdan biraz daha büyüktü.

"Kendini daha yaşlı hissediyor musun?" diye sordum.

İnce omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Ama artık on sekiz yaşındayız. Yasal yetişkinler."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Kendimi bir yetişkin gibi hissedip hissetmediğimden emin değildim. Ya da yetişkin olmaya hazır olup olmadığımdan. Kesinlikle acelem yoktu.

"Sanırım tüm yiyecekler bitmeden acele edip üstümü değiştirsem iyi olacak," dedim Branka'nın seçtiğı elbiseye bakarak. Çok güzel bir elbiseydi ama arka bahçedeki basit bir doğum günü partisi için fazla abartılıydı. Branka'nunki de öyleydi ama bu onu durdurmuş gibi görünmüyordu.

Ellerini çırpı. "Harika, seni aşağıda bekleyeceğim. Hepsi bitmeden önce annenin krem brüle'sinden biraz yemem gerek."

Ben daha itiraz edemedim kapıdan çıkmıştı. Süslü elbiseyi denediğimde bana bir güven desteği verseydi harika olurdu. Abartılı giyinmiş bir tavus kuşu gibi görünmek istemedim.

"Bana da biraz ayır," diye bağırdım arkasından. "Herkesten sakla."

Kahkahası, topuklarını ailemin parke zeminine vurmasıyla birlikte merdivenlerden aşağıya doğru çınladı.

Gözlerim Branka ile son dört yıl boyunca birlikte çok zaman geçirdiğimiz odada gezindi. Büyük ya da süper lüks değildi ama yine de odamı seviyordum. Maun cibinlikli yatağın üzerinde pembe ve beyaz nevresimler. Antika beyaz şifonyer ve makyaj masası odamdaki diğer mobilyalardı.

Annemle babamın fotoğraflarının olduğu çerçeveler şifonyerin üzerinde duruyordu. Dünyanın dört bir yanına yaptığımız geziler. Macera zevkimi ve adalet isteğimi buradan aldım.

Nostalji beni vurdu. Bir gece daha ve artık ailemin çatısı altında uyumak için başımı yastığa koymayacaktım. Bir gece daha ve binlerce mil uzakta olacaktım.

"Sanırım bu da büyümenin bir parçası," diye mırıldandım nefesimin altında usulca.

Başımı salladım, sonra elbisemi çıkardım, üzerimde sadece beyaz külotum ve sütyenim kalmıştı. Sepetime attıktan sonra elbiseme uzandım ve sırtım kapıya dönük olacak şekilde kanopimin demirine astım. Elbise askıdan kayarak sessizce yere düştü.

Eğilmiş, kırım havada, parmaklarım yumuşak kumaşın etrafında kıvrılmış, kapı açıldığında tam olarak bulunduğum pozisyondaydım.

"Bu da ne...?" Arkamdan derin bir ses geldi.

Bir an donup kaldım, baş aşağı duran adama bacaklarımın arasından baktım. Parlak siyah makosen ayakkabılar. Özel dikim ve pahalı iş kıyafeti. Beni inceleyen fırtınalı gri gözler.

Ya da belki de tanga'nın içindeki popomu inceledi. Ayağa fırladım, etrafımda döndüm.

Onu dik gördüğüm anda adımlarım istemsizce geri çekildi. Sert bir yüz. Daha da sert gözler.

Omurgama bir ürperti yayıldı ve bir anlığına nefes almayı unuttum. Hayatımda gördüğüm en muhteşem yüzdü. Ama bu yüz

beni ele geçirdi. Gri bakışlarındaki karanlık ve acımasızlıktı. Fırtınadan hemen önceki gökyüzünün renginde bir bakış.

Köşeli çene hattı kararlılık ve inatçılıktan söz ediyordu. Yüzündeki hafif kirli sakal onu sert ve dokunulmaz gösteriyordu. Buna ihtiyacı olduğundan değil, çünkü kendimi onunla karanlık bir sokakta yalnız bulsam dehşete düşerdim. Koyu renk üç parçalı takım elbisesi geniş ve yüksek gövdesini sarıyordu.

Ölümcül.

Bu adam ölümcüldü. Daha bugün on sekiz yaşına girmiş olabilirim ama hayatım üzerine bahse girerim. Bu adam uykusuz kalmadan bir insanın hayatına son verebilirdi.

Bir eli takım elbise pantolonunun cebine sokulmuştu, diğer eli ise vücudundan aşağıya rahatça sarkıyordu. Gözlerim o güçlü damarlı ele kaydı. Üzerinde tuhaf görünümlü bir sembol olan tek bir yüzük. Bir kafatası ile 'A' harfi. Birbirimize baktık, donup kalmıştık, saniyeler bir ömre uzanıyordu.

Avına odaklanmış karanlık bir iblis gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Cesur görünmeye çalışarak sersemliğimi üzerimden attım.

"Nerede o?" diye tersledi.

"Nereden bilebilirim ki?" Gözlerimi ona diktim. Karanlık ve tehlike kokuyordu. Yardım istemek için çığlık atacak kadar zeki olduğumu düşünebilirsiniz. "O da kim?"

Babam her zaman bazen kendi iyiliğim için fazla cesur olduğumu söylerdi. Ama pervasız değildim. En azından şimdi. Tek yapmam gereken çığlık atmaktı ve babam bu adamın peşine düşecekti. Gerçi kendime karşı dürüst olursam, babamın onun kışını tekmeleyebileceğinden emin değildim.

Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. Cevap vermeyince devam ettim: "Peki sen kimsin?" Sesim biraz daha yükselirken kalbim kaburgalarımda gümbürdüüyordu.

Bakışları tembel ve dikkatli bir şekilde vücudumda gezinirken diğer elini cebine soktu. Aynı yavaşlıkla, bakışları zar zor düzgün olan halime geri döndü.

"Ses tonuna dikkat et, küçük kız," diye söylendi. Akıllı ol, Autumn. Akıllı ol, Autumn.

"Yoksa ne olur, ihtiyar?" Alay ettim. Tanrım, bu hiç akıllıca değildi ama yine de ağzım durmayı reddetti. "Bir gıcırtı ve babam... Tekmeleyecek. Kışını. Kışını."

Belki de. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

O bir adım ileri attı, ben bir adım geri attım. Bana doğru bir adım daha attı ve sanki iki mıknatısın aynı kutuplarından yapılmışız gibi, ben bir adım geri attım.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sesi alçak, derin ve neredeyse tehditkârdı.

Omuzlarımı geriye ittim ve hatamı hemen anladım. Zar zor örttüğüm vücudumu daha fazla ortaya çıkardım. Ama zayıflık gösteremezdim.

"Biliyorum," diye alay ettim. "Şimdi kaybol."

Gözleri kısıldı, sonra tekrar vücudumda gezindi, beni garip bir şekilde nefessiz bıraktı ve kalbim göğsümde hızla çarptı.

Ben de aynı taktiği denedim ve bakışlarımın vücudundan aşağıya düşmesine izin verdim. Bu bir hataydı çünkü ne kadar uzun, kaslı ve nefes kesici olduğu daha da belirginleşti. Odada bir yabancıyla yalnızken varılacak iyi bir sonuç değildi.

Gözlerim onun parlak, pahalı, siyah ayakkabılarına kilitlendi. Tahmin etmem gerekirse İtalyan derisiydi. Hâlâ hareket etmiyordu. Ama şimdi birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki baharatlı, odunsu kokusunu alabiliyordum. Tıpkı varlığı gibi güçlüydü.

"Senin adın ne?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerimi tekrar onunkilere diktim, o karanlık fırtınalı gözlerle buluştum.

"Seni ilgilendirmez," diye kıs kıs güldüm. "Seni ne ilgilendirir?" Bu da nereden çıktı şimdi?

"Hiçbiri senin değil," diye kestirip attı. "Sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım." Ne. Ne. Cehennem mi?

"Çık dışarı!" Öne doğru bir adım attım ve avucumu göğsüne bastırdım, sonra üst gövdeyi örten elbiseyi düşürdüğümü fark ettim. Kollarımı hızla göğsümün önünde kavuşturdum.

Hâlâ kızlara özgü yatak odamın ortasında duruyorduk, koyu renk takım elbisesinin içindeki iri cüssesi pembelerimin arasında gülünç görünüyordu.

Gözleri birkaç saniye önce avucumun durduğu yere kaydı, sonra tekrar yüzüme geldi. Bir an birbirimize baktık ve elinin bileğimde olduğunu fark ettim, parmak uçlarının pürüzlü yüzeyleri titreyen nabzıma sürtünüyordu.

"Dikkatli ol, Sonbahar," diye söylendi. "Yoksa kendini yanlış yatak odasında bulursun."

O gidene kadar farkına varmamıştım. Adımı biliyordu!

On dakika sonra, açık pembe elbisenin var olmayan kırıksıklıklarını düzelttim. Vücudumu çok sıkı sarıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Dar kıyafetler ve topuklu ayakkabı giymeye alışık değildim. Askılı pembe topuklu ayakkabılarımın toprağa saplanmamasına dikkat ederek bakışlarımı yere odakladım.

Müzik ve kahkahalar etrafımda titreşiyordu ve dudaklarımda bir gülümseme oluşmuştu bile.

"Sonbahar, gel ve misafirimize merhaba de." Maman'ın sesi havada dolaştı.

Çakılların üzerinde bir adım atarak bileğimi sabitledim.

"Geliyorum," diye homurdandım. "Bu lanet ayakkabılar sıkışıyor." İki adım daha attıktan sonra başımı kaldırdım ve donup kaldım.

Siyah üç parçalı bir takım elbise giymiş bir çift koyu gri göz beni izliyor, olduğum yere mihliyordu. Yatak odama dalan adam babamın yanında duruyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözlerim onlara kilitlendi. Ne kadar şehvetli, orantılı dudaklardı. Nasıl öpüştüğünü merak ettim.

Sert. Sert. Islak. Zorlayıcı.

"İşte buradasın." Annem yanağıma bir öpücük kondurdu. "Joyeux anniversaire, ma chérie." Doğum gününün kutlu olsun, annem bana Fransızca bir dilekte bulundu.

"Merci, Maman," diye mırıldandım, gözlerimi yabancından ayırmadan.

Bir çift kol beni sardı ve sallandım. "Başardı," diye sevinçle ciyakladı Branka.

"Kim?" Mırıldandım, kaşlarımı ona doğru çattım ve sonra kaşlarımı muhteşem yabancıya çevirdim. Neden babamla konuşuyordu?

"Kardeşim." Başımı ona doğru çevirdim ve bakışlarını takip ettim. "Alessio." Daha on dakika önce ona nasıl bağırdığımı hatırlayarak sertçe yutkundum.

"Autumn, Bay Alessio Russo ile tanış." Babamın ses tonunda bir ihtiyat notası vardı. Adamla konuşmamı istemediğini söyleyen bir ton. Keşke onunla birkaç dakika yalnız kaldığımı bilseydi. "Bay Russo, kızım Autumn."

Beni izleyişi ve adını duyduğumda içimi ılık bir adrenalin dalgası kaplarken başımı eğerek onu selamladım. Koyu gri gözleri kalın, koyu renk kirpiklerle gölgelenmiş, insanı gözlerinin gerçekte olduğundan daha koyu olduğuna inandırabilecek ağır bakışlarıyla karşılaştım.

"Bayan Corbin." Sesi kayıtsızdı ama bakışlarında eğlenen ve tehlikeli bir şey vardı, bana meydan okuyordu.

Alessandro Russo'nun acımasızlığı hakkındaki tüm söylentilerin doğru olduğuna dair hayatım üzerine bahse girerim.

Gözlerimi kırıştırdım ve şimdiki zamana döndüm.

Dört yıl sonra bile onu düşünürken kalbimin göğsümde çarpması çok saçmaydı. Benden on beş yaş büyük olan Branka'nın kardeşi

benim ligimin çok dışında. Onu kendi ligimde görmek istediğimden değil. Dışarıdan bakıldığında bir beyefendiydi ama giymeyi sevdiği o pahalı takım elbisenin altında tehlikeli ve acımasızdı.

Ve mafya ile bağlantıları vardı, Tanrı aşkına.

Hayatımda böyle bir belaya ihtiyacım yoktu. Ama o çelik gibi gözler! O ağız! O vücut! Onunla tanıştığım o anda hissettiğim kimya asla tekrarlanamadı. Onun kitabında sadece kısacık bir andı. Benimkinde ise sadece bir saniyede hayatımı değiştiren bir olaydı.

Onu hiç unutmamıştım. O yüzü, beni esir alan o bakışı ve nasıl zevk verileceğini bildiğinden emin olduğum ağzıyla o çeneyi unutmak imkânsızdı. Ona bir kez baktığımda tüylerim diken diken oluyordu. Bu muhteşem yüzlü acımasız adam tam da ihtiyacım olmayan şeydi ama bedenim onu istiyor gibiydi.

Müzik remiks üstüne remiks pompaladı, tenim terden parladı, kalabalık daha da gürledi ve ismini duyduğumda daha da gürledi. Gözlerim odada dolaştı ama tanıdık tek bir yüz bile göremedim.

"Branka. Sonbahar." Tekrar isimlerimiz söylendi.

Branka ve ben bakiştık, sonra ikimizin de gözleri kalabalığın içindeki yüzlerde gezindi.

İki adam kalabalık odada kendinden emin bir şekilde yürüyordu, gözleri üzerimizdeydi. Branka bana bir adım yaklaştı, aynı anda ben de ona yaklaştım.

"Onları tanıyor musun?"

Kaşları çatıldı, bakışları tanıdık geliyordu. "Onlar kardeşimin arkadaşları."

Gözlerim, sanki buranın sahibiymiş gibi bize doğru yürüyen iki adama kaydı. Tehlike bu iki adamın bir parçasıydı ve bu boyunlarındaki ve ellerindeki derilerini işaretleyen mürekkepten değil, bakışlarındaki sertlikten kaynaklanıyordu. Gözlerindeki karanlık Alessio Russo'nunkini andırıyordu.

"Emin misiniz?" İki adam önümüzde durduğunda kelimeleri zar zor söyleyebildim.

"Bayanlar. Ben Cassio King ve bu da kardeşim Luca. Sizi eve götürmeye geldik."

Branka ve ben bakiştık. Görevim için yola çıkmadan önce bir hafta daha burada takılmayı planlıyorduk. Asya. Kuala Lumpur. Fotoğraf çekmeye başlamak için parmaklarım kaşınıyordu.

Branka sanki onları gönderecekmiş gibi elini salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Korkarım ısrar etmek zorundayım," diye araya girdi diğer adam. Luca King. Cassio ve Luca King. Zihnimin bir köşesinde bu ismi aradım. Tanıdık geliyordu. Daha önce duymuştum. Aldığım alkolün yardımı olmamıştı.

Cassio ve Luca King.

Mafya. Babaları Benito King, Birleşik Devletler'in Doğu Yakası'nın en korkulan adamlarından biriydi. Oğulları da onlardan geri kalmıyordu.

"Annen öldü Branka," diye açıkladı Cassio. "Ve ağabeyinin sana ihtiyacı var." Dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçtı ve en iyi arkadaşıma baktım. İfadesini saklıyordu ama önemsediyini biliyordum. Annesine benimki kadar yakın değildi ama onu seviyordu. Zavallı kadın sert ve acımasız bir adamla evlendi ve bu onu mahvetti.

Adamların gözlerini üzerimde hissettim ve onlara bakmak için döndüm.

"Bayan Corbin, siz de gelebilirsiniz. Alessio, Branka ile yakın olduğunuzu ve onun her türlü desteğe ihtiyacı olacağını söyledi."

İçimi bir tereddüt kapladı. Branka'nın yanında olmak istiyordum ama kardeşini görmek istediğimden emin değildim. Ya da babasını.

Branka elini benimkinin içine kaydırды ve gözlerimiz kilitlendi. "Lütfen gel," diye mırıldandı, alt dudağı titriyordu ve onu reddedebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Bölüm 2

ALEssIO

I Cenazelerden nefret ederdim.

Annemin olması durumu on kat daha kötüleştiriyordu. Anneme hiç yakın olmamıştım. Babamla bu imkansızdı - düzeltiyorum, Piç üvey baba - etrafta.

Şerefsiz herif etrafındaki herkese eziyet etmeyi seviyordu. Branka'ya veda etme şansı bile vermemişti. Annemizi ölene kadar herkesten uzak tuttu. Günlerce.

Saatime sabırsız bir bakış fırlatarak zamanı not ettim. Yola çıkmadan önce yirmi dakikam daha vardı, yoksa mezarlığa zamanında varamayacaktım. Kendime bir viski daha doldurdum ve bir yudumda içtim.

Montréal. Québec. Bu bölgelerdeki ve doğusundaki her şeye, Atlantik Okyanusu'na kadar hükmettim.

Ofisimin penceresinden Saint Lawrence Nehri'ni görebiliyordum. Gemiler yavaş bir hızda ilerliyordu, bu da sizi bu şehrin yavaş bir temposu olduğuna inandırıyor. Aslında yavaş değildi ve yozlaşma çok derindi. Bunu ilk elden tecrübe etmişim.

Kahretsin, koştum. Sahip oldum. Yönettim.

Benden önce, bu sokakları kırmızıya boyayan üvey babamdı. Merdivenleri masumları, zayıfları ve güçlüleri öldürerek tırmandı; hedefine ulaşırken hiçbir bedel onun için çok büyük değildi.

Sanırım bu açıdan biyolojik babamdan çok da farklı değildi. İkisini de sikeyim. Keşke bugün gömdüğüm kişi o olsaydı. Annem değil.

O da biliyordu. O numarayı yapmasının sebebi buydu. Tanrım, onsuz bu dünyanın ne hale geleceğini kısa bir an için de olsa tattım. Tanrıya şükür Branka'ya haber vermek için mesaj atmadım. Babamızdan yeterince eziyet görmüştü. Bu çok fazla olurdu.

Şimdi kardeşimi her zamankinden daha fazla korumam gerekiyordu. Mia'yı hayal kırıklığına uğrattım, aynı hatayı tekrarlayamazdım. Branka babamın acımasızlığına dayanamadı. Her ne kadar güçlü ve yenilmez görünse de bu onda lanet olası bir iz bırakmıştı. Öyle değildi; aksine, kırılıyordu ve çok kolay kırılabilirdi.

Pencereden dışarı bir kez daha baktığımda zamanın tükenmekte olduğunu anladım. Bir tane daha doldurdum ve boğazımdan aşağı kayarken acılığının tadını çıkardım.

Mezarlığa gitmem gerekecek.

Başka kimse için değilse bile Branka için. Annem için. Mia için.

RUSSO MANSİYONU Québec eyaletindeki, muhtemelen Kanada'daki en pahalı gayrimenkuldü. Büyük Göllerden birinin üzerinde 200 dönümlük birinci sınıf bir araziydi.

Annem diğer Russo ailesi üyelerinin arasına gömülecek, ebedi hayatını düşmanların arasında yaşayacaktı. Aile mezarlığına. Bu beni çok rahatsız etti. O lanet olası yeri yakıp yıkmak ve onu ve kız kardeşim Mia'yı, ölümünde huzur bulabilecekleri küçük bir şapel ve mezarlığın bulunduğu kendi arazime taşımak istedim.

Hayatta sahip olamadıkları için. En azından Mia ve annesi birlikte olacaklardı. Ne de olsa hep annemin kurtuluşunu ummuştum. O gün onu Mia için kurtarmıştım.

Branka'nın yanında kendini beğenmiş bir sırtıyla duran babama nefret dolu bir bakış fırlattım. Elimi uzatıp içindeki hayatı boğmak istedim. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek. Notu aldığımda bu hafta başında Luciano'nun yerindeydim. Babam ölmüştü ve acilen eve gitmem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım. Sadece annemi ölü bulmak için. Daha iyi bilmeliydim. Adam etrafındaki herkese eziyet etmeyi severdi. Biz çocukken bile, sahip olduğumuz iyi şeyleri yok etmeyi severdi. Mia için moda tasarımları. Branka için kendini savunma becerileri öğrenmek. Benim için mobilya inşa ederdi. Lanet olsun, sırf annemizi incitmek için her şeyi öldürdü.

Her biri. Tek. Şey. O kadın işkence görmeden yemek yiyemezdi.

Hayatım dediği sefaleti hatırlayarak gözlerimi kapattım.

Annem yatak odama geldi. Uzun beyaz geceliği zayıf bedenini sarıyordu. Odama hiç gelmezdi, bu yüzden gerildim ve onu dikkatle izledim.

"Gel, Alessandro," diye seslendi, sesi yumuşaktı. Gözlerinde ender rastlanan bir duygu gösterisi parlıyordu. Dünyayı ele geçirmeye hazır, şefkatli, sevecen bir anne gibi görünüyordu. On beş yaşındaki beynime bir uyarı gönderdi.

Annem genellikle dünyaya boş bir bakışla bakar, günlük hayatın mekaniği içinde hareket ederdi.

Gözlerimi ona diktim. Annemden nefret etmiyordum. Onun için üzülüyordum ama zayıf olması hoşuma gitmiyordu. Babamı Branka'nın küçük bedeninde sigarasını söndürürken buldum ve annem sadece onu izliyordu.

Gri gözleri donuklaşarak onu izledi. "Kız kardeşlerin benimle."

Bu beni yatağımdan fırlatıp onu takip etmemi sağladı. Ondan çok daha büyüktüm, boyum ondan yaklaşık beş santim daha uzundu. Bu sarılmak istememe engel değildi. Ya da rahatlatıcı sözler, orada burada.

Babamdan tek gördüğüm dayaktı, nefreti sürekli yüzüme bakıyordu. Annemden ise ilgisizlik, ölü gözleri benden başka her yere bakıyordu. İkisi de benden nefret ediyordu. Kız kardeşlerimden de nefret ediyorlardı. Bunu hak etmek için onlara ne yapmıştık?

Yatak odasına adımımızı attığımız anda annem kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapattı. Sonra anahtarı kapıdan çıkararak kilitledi. Kız kardeşlerim geniş yatağın üzerinde oturuyorlardı. Branka hâlâ bir bebektir, ciğerleri beynimi delip geçen tiz bir nota taşıyordu. Daha dün on yaşına basan Mia onun yanında oturuyordu, gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

"Sorun nedir?" Midemin çukurunda biriken korkuyla ona sordum.

"Babam Branka'yı yaktı," diye mırıldandı Mia, vücudu titriyordu.

"Artık bize zarar vermeyecek." Annemin sesi ürkütücü derecede sakindi. Yüzündeki ifade ise deli bir kadınıninkiydi. Sonunda patlamıştı.

Sözlerinin anlamını düşünmeye fırsat bulamadan yavaş ve ağır adımlarla şifonyerine doğru yürürken ben de aramızdaki mesafeyi kapattım.

kardeşlerim ve ben. Branka'yı kollarıma aldım, onu kucakladım ve yarasını kontrol etmek için küçük gömleğini yukarı çektim.

"Ölecek mi?" Mia'nın sesi rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu.

Başımı salladım. "Temizlememiz gerek," dedim ve ayağa fırladım. Mia da peşimden geldi, kumral yelesi dağılmıştı ve gözleri kurtarıcısıymışım gibi beni izliyordu. Başarısız olmuştum. Her zaman başarısız oldum. Eğer bir kurtarıcı olsaydım, kız kardeşlerimi alır ve ortadan kaybolurdum.

Sonsuza kadar. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere.

Basit bir hayat. Balık tutabilir, avlanabilir ve onları besleyebilirdim. Mobilya yapımında iyiydim. Onları satabilirdim. Bildiğim her şeyi kız kardeşlerime öğretebilirdim. Güvende olurduk; mutlu olurduk.

Duman kokusu odayı doldurdu ve dönüp baktım. Annem zaten yanmakta olan perdelerin üzerine bir kutu kibrit çaktı ve göğsüm dondu.

Yanacaktık. **Bizi** yakmak istiyordu.

"Artık bize zarar vermeyecek," diye tekrarladı ve sonunda ne demek istediğini anladım. Branka tekrar çığlık atmaya başladı. Mia solgun ve terli bir halde alevlere bakarak ağlıyordu.

Mia'nın elini tuttum ve onu da yanımda sürükleyerek pencereye doğru koştum. Branka'yı vücudumla siper ederek perdeleri yırttım, tenimdeki acıyı görmezden geldim. Mia ve Branka'yı kalkan olarak tutarken alevler kollarımı ve sırtımı yaladı.

"Atlamalısın," diye emrettim Mia'ya. Annem yerde otururken o başını çılgınca salladı. Uyuşmuş ve ölmeye hazırdı. "Şimdi!"

Düşmek için iki kat aşağı. Hayatta kalmak için en iyi şansımızdı.

Bir adım öne çıktı, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Hemen arkadayım," diye onu temin ettim.

"Peki ya annem?" diye fısıldadı, gözleri kırık kadına kaydı.

"Ben her şeyi hallederim."

Sıçradı. Babamın adamları çoktan alarma geçmişti, bağırışlar ve çığlıklar geceyi dolduruyordu. Branka'yı annemizin ulaşamayacağı bir yerde tutarak ona doğru üç adım attım ve boşta elimle onu çektim.

Tökezledi, eski, boş haline geri döndü. Belki de yanmasına izin vermeliydim; ölümde huzur bulmasına izin vermeliydim. Ama yapamadım. Yapamadım işte.

Onu kendimle birlikte çektim, alevler hızla yayıldı ve sırtlarımızı yaladı. Pencereye vardığımda annemin gözleri benimkilerle buluştu.

Ölmüştü. O zaten ölmüştü.

Onu pencereden dışarı ittim ve huzur bulması için dua ettim. Artık bunu istemiyordu.

Branka kucağımdayken pencereden atladım. Sırt üstü düştüm, rüzgâr beni dışarı attı. Çimler kaya gibi sertti ama bunun beni bazı kemiklerimi kırmaktan kurtardığını biliyordum. Benim için önemli olan tek şey kucağımdaki bebeğin zarar görmemiş olmasıydı.

Onun için bütün kemiklerimi kırarım.

Gözlerim mezara kaydı. Onu kurtardığım için bunu bana karşı kullandı. Mia ve Branka'yı kurtardığım için. Bunu söylemesine gerek yoktu ama gözlerinde gördüm. Bir kaçıışı elimden aldığım suçlamasını.

Benim için annem o gece öldü. Onun yasını uzun zaman önce tutmuştum.

Annemiz onlarca yıldır yürüyen bir ceset gibiydi. Bu dünya için fazla saf ve fazla yumuşaktı. Önce, Birleşik Devletler başkanlığına göz diken ve hamile bıraktığı genç İrlandalı bir kadınla uğraşamayan yozlaşmış, gelecek vaat eden bir politikacı tarafından kandırıldı. Sonra da ailesi tarafından sadist bir hayvana satıldı.

Şapelin koyu renkli taşları ruh halime uyuyordu. Kemerli pencereler donuk bir şekilde parlıyordu ve azizler binanın tepesinden aşağıya bakarak tüm bu lanet aileyi yargılıyorlardı. Ortam, duruma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Gri bulutlar başımızın üzerinde toplanmış, her dakika daha da kararıyordu. Gökyüzü benim için ağlıyordu çünkü benim dökecek gözyaşlarım yoktu. Uzun zaman önce içimden sökülüp atılmışlardı.

Toprak onu bütünüyle yutarken gözlerim tabutta kaldı, rahibin sözleri... arka plandaki gürültü.

Küller küllere. Toz toza.

Annemin bedeni bir metre aşağıya indirilirken kaydedilen tek kelimeler bunlardı.

Branka'nın gözyaşları sessizce yüzünden aşağı süzülürken alt dudağı titriyor ve umutsuzca bunu engellemeye çalışıyordu. Sessizce ağlamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Hiçbir çocuğun öğrenmemesi gereken dersleri öğrenmişti. En azından hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyleri görmekten kurtulmuştu.

Elini elime aldım ve nazikçe sıktım. Artık bunu yapmaya gücüm yetiyordu. Babam beni alt edeli uzun zaman olmuştu ve kendi paramı kazandığımdan beri Branka'nın başını sokacak bir çatı sağlamıştım, böylece ona katlanmak zorunda kalmayacaktı. Tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmamdı.

Aramızda on beş yaş fark varken, onu doğduğu andan itibaren koruyabilmeliydim. Ama koruyamadım. Yıllarca babamızın acımasızlığına katlanmak zorunda kaldı. Yıllarca annemin kırık kabuğuna. Babam annemizi dövmeye karar verdiğinde yıllarca odasına kilitletti. Onların çığlıklarını ve annemin feryatlarını dinledi, onu kurtaramadı.

Branka'yı da ailemiz gibi hayal kırıklığına uğrattım. Sırf kaçmak için ABD ordusuna katılan Mia'yı yüzüstü bıraktım. Belki de ailemizin mirası buydu - sevdiklerimizi yüzüstü bırakmak.

Branka on yaşına gelene kadar onu bu boktan durumdan kurtaramadım. Yaşlı adamın kafasında tutacak bir şeyim olduğunda. Kimsenin bilmesini istemediği aşağılanma. Oğlunun servetinin kendisinininkini on kat geçtiğini.

Kendisinden daha iyi olan herkesten nefret ederdi, özellikle de piç oğlundan. Byron'ı izlediğini görmek için gözlerim ona kaydı. Daha çok, bakışlarıyla onu öldürüyordu. Babam benden nefret ediyordu ama dünyanın biyolojik olarak ondan olmadığını bilmesini istemiyordu. Ve bir Ashford'un bana çok yakın olması bunu ortaya çıkarabilirdi. Birbirimize çok benziyorduk.

Her neyse. Bana kalırsa, ikisi de benim babam değildi. Byron gidip kendini becerebilir ve takip edecek başka bir ruh bulabilirdi. Benim için burada olmasına ihtiyacım yoktu. Hiç olmadı, olmayacaktı da.

Gözlerim kalabalığın içinde ailesini korumayı başaran adamın kızını aradı. Autumn Michelle Corbin. İşte o zaman *onu* gördüm ve üvey kardeşim Byron'la ilgili tüm düşüncelerim yerle bir oldu. Büyüleyiciydi. Fildişi teni. Kuzguni saçları. Gür, dolgun dudakları. Ve o ela gözleri. Sıra sıra insanların arkasına saklanmış, bir ağaca yaslanmıştı. Her yerini göremiyordum ama ağlamadığını ya da üzgünmüş gibi davranmadığını görebiliyordum. Sadece Branka için buradaydı. Gerçi ailesinin gelmesine izin vermesine şaşırmıştım.

Mezarlık, annemi tanıyormuş gibi davranan kadın ve erkeklerle doluydu. Aynı kişiler babamın kim ya da ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorlardı. Umurlarında bile değildi. Annem İrlandalı göçmen gangsterlerin soyundan geliyordu, bu yüzden onlara göre annem başına geleni hak etmişti.

Zalim ve sadist bir piç.

Branka'nın eli benimkini sıktı. Yirmi iki yaşındaydı ama bana hâlâ küçük görünüyordu. Benim 1.75 boyuma karşılık onun 1.75 boyunda olması muhtemelen ona yardımcı olmuyordu.

önemli. Branka'nın annemizin yasını tutmasına izin verdim, böylece ihtiyacı olan huzuru bulabilecekti.

Gözlerim Byron Ashford'a kaydı. Üvey kardeşime. Lanet olası piç. Her zaman Senatör Ashford'un yıktıklarını onarmaya çalışırdı. O piç asla benim babam olamayacaktı ve Ashford'larla herhangi bir ilişkiyi onarmakla ilgilenmiyordum.

İnsanlar ikimizin birbirimize benzediğimizi fısıldadı. Yaşlı adama çok benziyormuşuz. Ama benim gözlerim anneminkiler gibiydi. Onda babasıninkiler vardı. Doğrusu, annemi mahveden herifle olan benzerliklerimden nefret ediyordum. Ölse bile uykularım kaçmazdı.

İnsanların geçit töreni başladı.

Annemin en sevdiği kırmızı gülleri mezarına attım. Başsağlığı dileyerek. Kendi küçük hayatlarına geri dönmek için yollarına devam ettiler. Boka üşüşen sinekler gibiydiler, dramaya açılar ve sempatileriyle sahteydiler.

Byron kırmızı bir gül getirmedi. Onun yerine beyaz bir leylak attı. Lanet piç her zaman farklı olmak zorundaydı. Beyaz leylakların saflığı ve masumiyeti temsil edip etmediğini merak ettim. Byron'la ilgili hiçbir şey tesadüf değildi.

Benim ve Branka'nın önünde durdu. Bakışları yukarı kaydı ve onu merakla izleyen Branka'nın bakışlarını yakaladı.

"Alessio ve Branka, başınız sağ olsun," dedi Byron, gözleri bana dönerek.

Çenem gerildi, ona yönelik kelimeler boğazımı yaktı. Burası ne yeri ne de zamanıydı. O piçi bir daha görmemeyi tercih ederim.

"Teşekkür ederim, Bayım-" Branka karmaşık aile geçmişimizi bilmiyordu. Onu bu karmaşadan korumuştum. Küçükken onu babamızdan korumayı başaramamıştım ama artık büyümüştüm ve ailemi korumak için acımasız yöntemler kullanırdım.

"Byron Ashford," diye cevap verdi üvey kardeşim, bu diyalogu uzatmaya fazlasıyla istekliyd.

Elimi pantolonumun cebine soktum. "Geldiğiniz için teşekkürler," diye soğuk bir ses tonuyla onu reddettim.

Branka'nın benimkine çok benzeyen gri gözleri kırışarak önce bana, sonra Byron'a ve tekrar bana döndü.

Byron başka bir şey söylemeden başını eğdi ve gözden kayboldu. Ama inatçı piç geri dönecekti. Her zaman geri gelirdi. Kötü bir uçuk vakası gibi.

Kalabalık gittikçe azaldı. Gözlerim beni büyüleyen ela gözlü kadına dönüp duruyordu.

Dört yıl boyunca onun görüntüsünü unutmaya çalıştım. Pembe, fırfırlı çarşafların arasında, acımasızlığın önünde duran masumiyeti. Ve o sinmeyi reddetti. Gözleri benimkilerle buluştu ve yumuşak bir nefes vererek dudaklarını araladı ve yanakları kızardı.

Beni hatırladı. O yeşilimsi ela gözlerin titreşimindeydi. Kimya ve gerilim bizi birbirimize bağlıyordu, görünmez ipler etrafımızı sarıyordu ve bu sefer ona sahip olacağımı biliyordum.

Dakikalar sonsuzluğa uzandı ve sanki gözlerimdeki kararlılığı görebiliyormuş gibi Sonbahar bakışlarını kaçırdı.

İçimden bir ses bu kadına karşı hiç şansım olmadığını söylüyordu. Son dört yılda yaşadığımız her şey bizi buraya, bu ana getirdi.

Ailesi peşinden gelecekti ama asla kazanamayacaklardı. Bakışlarımızı kilitlediğimiz andan itibaren o benim olmuştu. Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Autumn bana doğru bir bakış daha attı. Tereddüt. Dikkat. Korku mu?

İronik bir şekilde Cassio ve Luca King'le birlikte duruyordu ama onlarla konuşmuyordu. Dikkatli bakışları benim ve ikisinin üzerindeydi. Haklıydı da. Hepimiz katildik, babalarımız ve koşullarımız tarafından şekillendirilmiştik.

Başka bir çift geldi, başsağlığı mırıldanıyorlardı. Onlara teşekkür etme zahmetine bile girmedim. Tüm dikkatim kuzguni siyah saçları ve şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf ela gözleri olan genç kadındaydı. Dört yıl önce beni odasından kovan kıza. Bırakın bir kızı, bana karşı çıkan ilk kişiydi.

Kısa süre sonra, Autumn, Cassio ve Luca kenarda dururken, sadece piç babam, Branka ve ben kalmıştık. Cassio ve Luca zaten başsağlığı dilemişlerdi ve bana destek olmak için kaldılar.

Gergin görünmesine rağmen Sonbahar'ın Branka'ya kaldığından emindim. Dikkatli bakışları benim, babamın, Kral kardeşlerin arasında gidip geliyor, sonra tekrar bana dönüyordu.

İyi içgüdüler, diye düşündüm.

Bir ayağından diğerine geçti, parmakları kırmızı gülü o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Bize yaklaşmazdı, hayatım üzerine bahse girerdim.

"Gitsem sorun olur mu?" Branka usulca mırıldandı.

"Nerede?" Babamız o kadar yüksek sesle havladı ki Branka'nın en yakın arkadaşı bile yerinden sıçradı.

"Devam et," diye ısrar ettim.

"Ben onun babasıyım, sen değil," diye tısladı babam ama onu duymazdan geldim. Eğer o herif yakında ölmezse, onu kendim öldürecektim. Aslında, mezarlıkta olduğumuz için şu an uygun bir zaman olabilirdi. Onu bir mezara iter ve lanet olası bir solucan gibi çürümesine izin verirdim.

Branka arkasına bile bakmadan arkadaşının yanına koştu. Autumn ona gülümsedi ve sarıldı.

"Bana gelmek ister misin?" Yumuşak sesinin rüzgârın üzerinde dolaştığını duyabiliyordum. Tam olarak hatırladığım gibiydi. "Annem en sevdiğin tatlıdan yapacağını söyledi. O ısmarlıyor."

Branka başını salladı, dudağı titriyordu ve artık babamın yanında olduğu gibi bunu gizlemeye çalışmıyordu. Benim yanımda bile.

Autumn'un gözleri titredi ve bakışlarımız buluştu. Bir anlık bir kesit, onu şimdi benim yapmak istememe neden olan pek çok ana dönüştü. Sonbahar'ın gözlerinin ela kahverengiden yeşile dönüşmesini izledim, o kadar canlıydı ki doğru gördüğümde emin olmak için gözlerimi kırptırmam gerekti.

Bakışları beni bırakıp babamın üzerine düştü. Bir anda gözleri kahverengiye döndü.

Gözlerinin duygularıyla birlikte değiştiğini fark ettim. Otuz beş yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemiştim. Onu ilk gördüğümde bu kadar büyük bir değişiklik olmamıştı ve bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünmüştüm, ama bugün, yatak odasının güvenli sığınağından uzakta, renkteki değişiklik daha şiddetliydi.

İki kadın arkalarını döndüler ve şu anda bu mezarlıkta duran, şehrin en ölümcül adamlarından hiçbirine haber vermeden bizden uzaklaşıp küçük, külüstür Volkswagen bug'a doğru yöneldiler.

Autumn Corbin'le tanışmak kız kardeşimin başına gelebilecek en iyi şeydi.

Ben, pek değil. Çünkü o beyaz külot ve sütyen içindeki vücudun görüntüsü lanet bir dövme gibi zihnime kazınmıştı.

Bölüm 3

SONBAHAR

I Bütün geceyi dönüp durarak geçirdim.

Branka'nın gözyaşlarına bulanmış uyuyan yüzü yastıklara y a s l a n m ı ş t ı . Yatağımda uyuyordu, tıpkı daha önce birçok kez olduğu gibi

lise yılları. Nadiren kalmasına rağmen burada kendi odası bile vardı. Ailem geceyi Branka'nın evinde geçirmeme asla izin vermezdi. Bunu şimdi anlayabiliyorum ama o zamanlar anlamıyordum. Ama en iyi arkadaşım hiç aldırmadı ve geceyi evden uzakta geçirmeyi tercih etti, bu yüzden işe yaradı.

Yataktan kayarak çıktım ve sessizce merdivenlerden inip mutfığa girdim.

Bu sabah ilk iş olarak annemin azarlayan bakışları iyi haber değildi.

"Anne," diye inledim o daha ağzını açmadan.

Elleri kalçalarına geldi ve kaşları daha da çatıldı.

İçimi çektim. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandım. "Başlamadan önce en azından bir fincan kahve alabilir miyim?"

Arkamı döndüm ve annemin ısrarla istediği süslü cappuccino makinesini çalıştırmaya başladım. Çünkü o gerçek bir Fransız kadınıydı, derdi. Şahsen ben İtalyanların cappuccino içmeyi tercih ettiğini düşünürdüm. Ama ben ne bilirdim ki?

Süslü kahve makinesinin birinci adımı gerçekleştirilmeden önce Maman söylenmeye başladı.

"Autumn, ma chérie, biliyorsun baban Russo erkeklerinin etrafında vakit geçirmenden hoşlanmıyor. Ya da onların arkadaşlarıyla."

Başımı salladım ama arkama bakmaya zahmet etmedim. Gözlerimi devirdiğimi göreceksin ve bir dizi laf kalabalığı daha yapacaktı.

"Cenazeye gittim," diye açıkladım. "Branka için. Annesini kaybetmişti. Ailesiyle tek kelime bile konuşmadım."

"Ama Cassio ve Luca King ile Kaliforniya'dan Quebec'e koca bir uçak yolculuğu," diye karşılık verdi, sesinde hafif bir panik vardı.

"Genelde kendi hallerindeydiler," diye mırıldandım. "Branka ve ben uyuduk." "Oh, Tanrım." El salladığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

elleri dramatik bir şekilde. "Sana zorla sahip olabilirlerdi, ma chérie." Gözlerimi şiddetle devirirken dudaklarımdan sinir bozucu bir inilti daha döküldü. "Bana gözlerini devirerek bakma, Autumn Michelle Corbin." Tabii ki gözlerimi devirdiğimi biliyordu. Muhtemelen onları kafamın arkasında görebiliyordu. "Sen ve Branka çok yakınsınız ve onun yanında olmanı istiyorum. Ama bu konuda akıllı olmalısın. Böyle erkeklerin yanında her zaman tetikte ol."

Yine gözlerimi devirmek istedim ama yapmadım.

"Anladım ve yapacağım. Ama abartmayalım. Kendilerini bize zorla kabul ettirmediler," dedim ona sakince. "Şimdi yola çıkmadan önceki son haftamı mahvetmeyelim."

Annemin dudaklarından derin, abartılı bir iç çekiş çıktı. "Branka nasıl?"

Sanki onu buradan görebiliyormuşum gibi tavana baktım. Sonunda dinleniyordu. Sabahın erken saatlerine kadar nihayet uykuya dalacak kadar sakinleşmemişi.

"Üzgün," diye cevap verdim yavaşça. "Annesini yeni kaybetti." *Ve babasından korkuyor.*

Ama bu kelimeleri yüksek sesle söylememin imkanı yoktu. Bu onun bir kez daha söylenmesine neden olurdu.

"Babasıyla mı kalacak?" Annemin ses tonundan bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. "Ona kardeşiyle kalmasını söylemelisin."

Erkek kardeşi. Alessio Russo. Alessandro. Tanrım, sadece bu isim bile çok seksiydi.

Son dört yıl boyunca kendimi onun o kadar da yakışıklı olmadığına ikna etmişim. Ama sonra onu dün gördüm ve tıpkı daha önce olduğu gibi, gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı esir aldı. Mezarlık insanlarla doluydu ama Alessio bırakın o küçük mezarlığı, tüm şehre hükmediyordu.

Branka'nın kardeşi hayattan daha büyüktü.

Tüm ayın boyunca gözlerimi ondan uzak tutmaya çalıştım. Yine de, her zaman ona geri döndüler. Bir mıknatıs gibi

seni içeri aldı. Aramızda bir metre mesafe olsa bile, varlığı kişisel alanımı işgal ediyordu. Uzun boyluydu, insanların üzerinde yükseliyordu.

Geçilmez. Duygusuz.

Ve dikkati üzerimde yoğunlaştığı anda, benim tanıdık bir şeyle uğuldadı. Onu son gördüğümünden beri olmayan bir şey.

Ama Alessio Russo'nun radarında olmak istediğim son şey olmalıydı. İhtiyacım olan son şey. O bir avcıydı ve ben de onun avı olacaktım. Yine de sonuçları... zevkli olacaktı. Bundan emindim.

"Sonbahar?" Annemin sesi düşüncelerime nüfuz etti ve annemin hala aynı yerde durduğunu görmek için döndüm.

"Hmmm?"

"Peki planları ne?" diye sordu.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Kimin?"

"Sana Branka'nın kardeşiyle kalıp kalmayacağını sordum?" Annemin sesi hafifçe tedirginleşti.

"Sanırım öyle," diye gürlledim.

"Burada kalabilir," diye teklif etti.

Ağabeyinin buna izin vereceğini hiç düşünmemiştim ama bunu söylemedim.

Onun yerine, "Ona haber veririm" diye cevap verdim.

Bölüm 4

ALEssIO

Autumnn Corbin.

Dört yıl onu unutmak için yeterince uzun değildi.

Mesafemi korudum. Aramızdaki on beş yıl çok fazlaydı.

onunla hiçbir şey yapamazdı. Ailesinin Russo ailesinden nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile. Branka'nın çevrelerine girmesine izin vermelerinin tek nedeni Autumn'un ayak diremesi ve ona sırtını dönmeyi reddetmesiydi.

İtiraf etmeliyim ki, onunla tanışmadan önce bile ondan hoşlanıyordum.

Cassio, Luca King ve Nico Morrelli ofisimin etrafında duruyordu.

"Luciano Grace'le arasını düzeltti mi?" Sandalyemde arkama yaslanarak sordum.

"Bulacaklar," diye güvence verdi Cassio. Aramızda en iyimser olan oydu.

Luca, "Kuzgun saçlı kız," diye söze başladı ve bir sonraki sözlerinin onu yumruklamak istememe neden olacağını biliyordum. "Bekâr mı?"

"Hayır," diye homurdandım.

Luca hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdadı. "Bunu biliyor mu?" diye sordu.

Onu tersledim.

Luca ağzını açtı ama ağabeyi onu hemen susturdu. "Tanrım, Luca. Adam annesini daha yeni gömdü, bırak artık."

Luca kendine bir kadeh daha viski doldururken, "Böyle genç bir şeye dokunmamalısın," diye söylendi. Cassio'nun onu uyarması muhtemelen ona ekstra bir güç vermişti. "Ben senden daha gencim. Muhtemelen daha uyumluyuzdur."

"Luca, yemin ederim ona dokunursan aletini kör bir bıçakla kesmekten zevk alırım," diye homurdandım.

Nico Luca'ya ters ters bakıp çenesini kapamasını söyleyerek, "Ah, canın yanacak," diye araya girdi. Sonra gözleri bana döndü. "Branka ve onun geleceği hakkında düşündün mü?"

Çekmecemden bir sigara çıkardım. Aslında içmiştim ama sürekli erteliyordum. Branka için mutlu bir hayat istiyordum. Sevgi ve kahkaha dolu. Corbin'lerin evini anlatırken hep gıpta ile bahsettiği bir şey.

"Evet," diye itiraf ettim. "Çoğu görücü usulü evliliğin ne kadar berbat olduğunu düşünürsek, biraz isteksizim."

Cassio bir puro yaktı. "Seni suçlamıyorum. Brennan ailesini araştırdın mı? Liam'ın oğlu iyi biri ve eğer babasına benziyorsa, iyi bir bağlantı olabilir."

"Killian Brennan?" diye sordum. Başını salladı. "Onu araştıracağım." Ama çok hızlı değil. Kız kardeşim hâlâ çok gençti.

Yine de ironi gözümde kaçmadı. Branka ve Autumn tamamen aynı yaşıydılar.

Yine de, dört yıl önce Korsika mafyasının liderine ulaşarak Sonbahar'ı kendim için güvence altına almakta tereddüt etmedim.

İkiyüzlülük zirvede.

LA PETITE'e, eski bir arkadaşımın sahibi olduğu bara gittik. İnsan tacirlerinin pençesinden kurtardığım ilk kadın.

Bize el salladı. Bizim için her zaman bir masa ayırırdı.

"Alessio," diye selamladı beni, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Fleur, nasılsın?" Gözlerim kalabalığın üzerinde gezindi. "Bu gece çok yoğun, ha?"

"Nedenini yakında anlayacaksın." Sesinde kendini beğenmiş bir hava vardı ve kaşlarımı kaldırdım. Ama ben onu sorgulayamadan dikkatini Cassio, Luca ve Nico'ya çevirdi. "Beyler. İçkiler şirketten."

Kıkırdadım. "İşler iyi olmalı."

"Bugün kesinlikle öyle," diye karşılık verdi omzunun üzerinden bakarak. Bakışları barın en uzak köşesinde, kuyruklu piyanonun durduğu yere odaklanmıştı. Orada kimse yoktu. "Canlı eğlencemiz var. Biraz ara verdiler."

"Bu biraz eğlence olmalı." Bir başka kendini beğenmiş sırıtma. "Öyle."

"Her zamankinden alayım lütfen," diye emrettim.

Fleur dikkatini Cassio, Luca ve Nico'ya çevirdi. Üçü de siparişlerini okudu ve bizi yalnız bırakarak barın arkasındaki yerine geri döndü.

Dördümüz de rahat deri koltuklara oturduk. Piyanoda ilk melodiler duyulmaya başladığında içkilerin önümüzde belirmesi uzun sürmedi.

Kalabalık piyanonun durduğu köşeye doğru döndü. Işıklar karardı ve mikrofondan yumuşak, melodik bir ses geldi.

"Tamam, millet. Daha yavaş bir şeye ne dersiniz?" Ses her yerden tanıdığım bir sestti ve başımı ona doğru çevirdim.

Autumn Corbin piyanonun arkasında oturuyordu, abanoz rengi saçları yüksek bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Yüksek elmacık kemiklerini, badem şeklindeki iri gözlerini ve öpülmek için yalvaran dolgun dudaklarını ön plana çıkarıyordu.

Branka onun yanında oturuyordu ama kız kardeşimin piyano çalamadığını bildiğimden, gösteriyi arkadaşının yönettiğinden emindim. İkisi birbirlerine bir şeyler fısıldayarak bakıştılar.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar," dedi Autumn ve buradan bile dudaklarının muzip bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyordum. "İsteklerinizi daha önce aldık. Gecenin geri kalanı bizim için. Çünkü tahmin edin ne oldu?"

Kalabalık hep bir ağızdan "Ne?" diye karşılık verdi.

"En iyi arkadaşım benim yardımcım olmak için bir yıl izin alıyor."

Havada bir kükreme yuvarlandı. Meğer kız kardeşim ve en yakın arkadaşı buraya sık sık geliyormuş, çünkü isimleri kalabalık tarafından söyleniyordu.

Branka, gürültülü katılımcıları sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Ücretsiz asistan," diye açıkladı kız kardeşim, sonra da en yakın arkadaşına dirsek attı. "Terfi talep ettim."

Küçük kız kardeşim en yakın arkadaşı ve ailesinin yanındayken çok mutlu olurdu. Onu suçlayabileceğimden değil. Bizim ailemiz tanınmayacak kadar berbat durumdaydı.

"Pfft," dedi Autumn tsked. "Dünyayı kurtaracakken kimin paraya ihtiyacı var ki?"

İkili kıkırdadı ve şarkılar başladı. "Evet, harika dostlarım, adamım Jaymes Young ile başlayacağız."

"Yakışıklı mı?" Branka'nın fısıltısı mikrofondan duyulabiliyordu.

Autumn omuzlarını silkerek, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Ama o ses bana her şeyi fısıldayabilir. Her şeyi. Gece boyunca. Uzun."

Seyircilerin kıkırdamaları havayı doldurdu. İkisi de burada kendilerini evlerinde hissediyordu. Fleur lise yıllarında bile sık sık buraya gelmelerine izin vermişti. Onlara izin vermişti ama alkol vermemiştir.

Sonbahar şarkı söylemeye başladı. Sesi yumuşaktı, insanın tüylerini diken diken eden türdendi. Her kelimeyi, her duyguyu. Sanki kendinizinmiş gibi hissediyordunuz. Jaymes Young'ın "I'll Be Good" şarkısının benim hayatımı kolayca yansıtabilecek duygu ve sözlerle yüklü olması da yardımcı olmadı.

Şarkının belli yerlerinde Branka'nın sesi mükemmel bir şekilde eşlik ediyordu, bu da bana ikisinin sık sık birlikte çaldığını söylüyordu. Bu kulüpteki çoğu erkek gibi ben de büyülenmiş bir şekilde onun şarkısını dinledim.

Ben onun hülyalı bir gülümsemeyle çalmasını, parmaklarının klavyenin üzerinde uçuşmasını izlerken odadaki herkes arka planda kayboldu. Autumn'un ailesinin geçmişini araştırdığımda annesinin eskiden müzisyen olduğunu biliyordum. Belli ki Autumn annesinin yeteneğini miras almıştı.

Nico yan gözle bana bakarak, "Oldukça iyi," dedi. "Bu kadar genç biri için."

Luca her zamanki gibi beni teşvik ederek, "İyi de görünüyor," diye ekledi.

İkisine de orta parmağımı salladım ve bakışlarımı Autumn'un çaldığı her notayla aydınlanan yüzünde tuttum. Şarkı değişti. Melodiler daha da ciddi ve hüzünlü bir hal aldı. Aynı şarkıcının şarkısı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama neredeyse yirmi iki yaşında bir çiftin dinleyemeyeceği kadar ciddi bir şarkı gibi görünüyordu.

Autumn'un mürekkep siyahı saçları barın ışıklarını yansıtıyordu. Müzikle birlikte hareket ederken duruşu mükemmeldi, boynunun kıvrımı açıktaydı ve beni baştan çıkarıyordu.

Ve onu izledim, anın tadını çıkardım. Altımda nasıl hissedeceğini hayal ettim.

Autumn'un artık kahverengi olan gözleri Branka'ya kaydı. Kız kardeşimin yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü ve göğsüm sıkıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmışım. Ailem onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu babamdan daha iyi korumalıyım. Hem annemden hem de ondan.

"Çok üzücü," diye bağırdı bir sık kafalı. Eğer izlemeseydi, altı ayak altında kalacaktı. Bu üzücü olurdu.

Autumn hiç vakit kaybetmeden ona bir kuş çevirdi ve yoluna devam etti. Tam o anda Autumn'un "six feet under" sözlerini söylemesi ne kadar da yerindeydi.

Kız kardeşim başıyla kısa bir selam verdi ve omzunu en iyi arkadaşına yasladı. Onun kayasıydı. Ben değil. Ailemiz değil. Autumn ve ailesi ona benim veremediğimi verdiler. Sevgi ve sıcaklık.

Sahip olduğum bir parça nezaket, onun en iyi arkadaşına dokunmamam gerektiği konusunda beni uyardı. O dünyayı kurtarmak istiyordu. Ben yıllardır onu mahvediyordum. Silah ve uyuşturucu dağıtımı kesinlikle onu kurtarmaktan çok uzaktı.

Yine de, bu düşüncelere sahip olsam bile, onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum. Ne de olsa sözleşmemin sebebi buydu. Benim olmasını sağlamak için.

Artık geri dönmüş ve büyümüşü, hiçbir şey onu benden kurtaramazdı. Geri dönüşü yoktu.

Bölüm 5

SONBAHAR

B Ranka ve ben dünyaya karşı.

Birkaç gün sonra yola çıkacaktık ve bir sonraki adımı birlikte atmanın doğru olduğunu hissettik.

Önümüzde iki içki belirdi. Fleur bize gülümsedi ve "Alkolsüz" diye mırıldandı.

Branka ve ben bakıştık, sonra gözlerimizi devirdik ama yine de teşekkürlerimizi mırıldandık. Oyunumuza son vermek üzereydim ki Branka eğildi ve fısıldadı: "Bir tane daha. Lütfen."

Aklımda sevdiğim çeşitli şarkıları gözden geçirdim ve sonunda bir tanesinde karar kıldım. "Tamam, son bir şarkı ve sonra ikimiz de gitmeliyiz." Seyircilerden bazıları itiraz etti, diğerleri ise şarkı seçimlerimiz yüzünden bu gece depresyona girmeye hazır olmadıklarını mırıldandı. "Gecenin son hüzünlü şarkısı."

Halsey'in "Sorry" şarkısının melodisi yükselmeye başladığında parmaklarım fildişi tuşların üzerinde hareket etti ve her zaman olduğu gibi tüylerim diken diken oldu. Annem bunun hassas, sanatçı ruhun bir işareti olduğunu söylerdi. Babamın dudakları gülümsemek için kıvrılırdı ama gülmezdi. Anneme asla gülmezdi. Ben de gülmezdim, ama ben onun gibi değildim.

Çok yumuşak, çok romantikti. Babam onu çok sevdiği için yatıştırdı ama ikisinin bu hayatta bir istisna olduğunu öğrendim. Onları gibi bir aşk nadirdi, bu yüzden babamın gerçekçiliğine sahip olduğum için minnettarım.

Ama bu, ailemin yaşadığı gibi büyük bir aşk hikayesi dilememe engel olmadı.

Şarkının son notası havaya karıştı ve tüm barın hareketsiz olduğunu, herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Yumuşak bir nefes verdim ve

Gülümsedi.

"Gösteri bitti," diye duyurdum. "Artık hüzünlü şarkılar yok." Sonra içkime uzandım. Branka kendi içkisini yudumlamaya başlamıştı bile. "Fleur, bil diye söylüyorum," dedim mikrofona, kadehimi kaldırıp havada görünmez olana vurarak. "Yeni mezun olduk ve alkolden payımıza düşeni aldık. Ama bizi ayık tuttuğun ve elma suyu için teşekkür ederiz."

Odadan kahkahalar yükseldi.

Fleur'un dudakları yukarı doğru çekildi. "İkinizin içtiğinizde ne yaptığınızı biliyorum ve bu gece bir kargaşaya ihtiyacımız yok kızlar."

"Size içki ısmarlayacağım." Hafif sarhoş bir ses kıkırdamayı böldü. Bir adam tökezleyerek yanımıza geldi, eli Branka ve bana uzandı. Branka adamın elinden kaçmak için hemen geriye doğru uzandı. Ben öyle yapmadım. Ayağa fırladım ama adamın eli at kuyruğumu tutup sıkıca çekmeden önce değil. "Bir öpücük için," diye mırıldandı. "Ve bacaklarının arasındakine bir göz atmak için."

"Rüyanda görürsün," diye alay ettim. Ellerim bileğini kavradı, adama şaşkınlıkla bakarken tırnaklarım derisini kazıyordu. Ne sürüngen ama!

"Bırak. Me. Bırak." O bana bakarken ben dişlerimi sıktım. Bana bu kadar yakinken tüylerim diken diken oluyordu. Üzerinde kaslı bir tişört ve yırtık bir kotla ölü gibi görünüyordu. Kel kafası ve terden parlayan gür kaşları vardı.

Bunun yerine at kuyruğumu daha da sert çekerek dengemi kaybetmeme ve geriye doğru düşmeme neden oldu.

"Onu bırakırsan sadece elini kaybedersin. Yoksa sabaha ölmüş olursun."

Gözlerim derin sesin geldiği yöne çevrildi. Hangi cehennemde *O* nereden geldi?

Alessio Russo sarhoş, kaslı gömlekli adamın arkasında duruyordu, ikisi arasındaki fark çok açıktı. Alessio takım elbisesiyle onun üzerinde yükseliyor, muhteşem görünüyordu. Rüya gibi. Tanrım, ağzımın suyu akıyordu.

Ama kim olmazdı ki? Takım elbiseli Alessio Russo'nun ağzı sulanmıştı.

Onu her gördüğümde takım elbise giyiyordu ve bu beni adamın başka bir şey giyip giymediğini merak etmeye itiyordu. Belki de takım elbiseyle doğmuştu.

Alessio'nun duruşu sakindi ama altında sert ve acımasız bir şey vardı. Gözlerindeki bakış bir yanardağı dondurabilirdi. Oysa ben yanıyordum. Sadece onun varlığı bile içimde bir cehennem patlatmıştı ve onu nasıl söndüreceğimi bilmiyordum. Gözlerim Alessio'nun sarhoşun boğazına sarılmış eline kaydı. Tabaklanmış ten, güçlü parmaklar ve kalbim

kendi boğazıma dolandığında nasıl hissedeceklerini merak ederken doğal olmayan bir hız.

Yüce Tanrım!

Aklımı kaçıırıyordum. Eğer Alessio Russo'nun eli boğazıma sarılıysa, bu ölü bir kadın olma yolunda ilerlediğim anlamına geliyordu. Yani evet... işte bu.

"Vay canına, nereden çıktın sen?" Branka düşüncelerimi dile getirdi.

Ağabeyi onun sorusunu duymazdan geldi ve adamların parmaklarını geriye katlayarak saçlarımdaki tutuşunu gevşetti. Kemiklerin kırılma sesi havada yankılandı ve gözlerim açıldı. Ağzım şokla açıldı ve hiç şok olmamış gibi görünen Branka'ya baktım.

Kardeşi delirmiş miydi? İnsanlara böyle şeyler yapamazdı.

Ona doğru bir adım atarak koluna sarıldım ve kolunu kavradım. "Hey, bunu yapamazsın."

Başını eğerken granit gibi sert ifadesi hiç değişmedi. "Seni taciz etmesine izin vermemi mi tercih edersin?"

Yutkundum ve başımı salladım, atkuyruğumun uçları çıplak omuzlarıma değiyordu. Bu adam müthiş, korkutucu ve büyüleyici biriydi. Ölümüne muhteşem olduğunu da unutmayalım.

Gözleri bir saniyenin çok az bir bölümünde dudaklarıma kaydı ve sonra tekrar yukarı baktı. Gri gözleri, içlerinden bir gölge geçerken benimkileri esir almış, nefesimi kesmekle tehdit eden buz gibi bir bakışla beni izliyordu.

İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ve birkaç saniye önce ön kolunu tutan elim yanıma düştü. Bu kayıp beni anında etkiledi ve ayaklarımda üzerinde sallanmama neden oldu. Gözlerim sanki bu duyguyu açıklayacak bir şey bulmayı beklermiş gibi kolunu tutan parmaklarıma kaydı. Bu çekimi. Bu her ne haltsa.

Alessio'nun gözleri kız kardeşine kaydı. "Sen ve arkadaşın gidip benim masama oturun."

İkimiz de onun bakışlarını takip ederek uzak köşedeki bir masaya gittik. Buraya geldiğimizde her zaman boş olan masaya. Ama bugün değil. Berkeley'de bizi almaya gelen iki adam ve başka bir adam orada oturuyordu.

Branka ve ben bakiştık, ikimizin de kaşları çatılmıştı. Berkeley'den dönüş uçuşu yeterince rahatsız ediciydi. Cassio King neredeyse tek kelime konuşmuyor, gözleri ise asla deneyimlemek istemediğim bir karanlığı fisıldıyordu. Kardeşi Luca da en az onun kadar korkutucuydu ama bunu iğneleyici yorumlarının ve görünüşte rahat tavırlarının arkasına saklıyordu.

"Ummm, biz gidelim," diye mırıldandım, boğazım aniden kurudu.

"Şu masaya doğru yürü ve otur." Branka'nın kardeşinin soğuk ve ölçülü sesi herkesin içine korku salardı. Beni boş verin.

Branka çoktan masaya doğru yönelmişti, ben ise yerimde hareketsiz bir şekilde ona bakıyordum. Kim olduğunu sanıyordu bu herif? Bu piçin benimle böyle konuşmasına izin veremezdim. Omuzlarım dikleşti ve korkumu sahte bir kabadayılığın ardına saklayarak ona ters ters baktım.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye tısladım ve gözlerinde şaşkınlık belirdi. "İkincisi, Branka yüzünden orada oturacağım. Bir dahaki sefere bana patronluk taslamayı düşündüğünde, bir daha düşün."

Ona ters ters baktım, sonra arkamı dönüp ona sırtımı döndüm. Başımı dik tutarak Cassio, Luca ve başka bir adamın oturduğu masaya doğru kasıla kasıla yürüdüm, sonra da Branka'nın yanına kırım dayadım.

Tamam, mafyayla bağlantısı olduğu söylenen biriyle bu şekilde konuşmak akıllıca değildi. Sikeyim söylentileri. Onun mafya olduğuna hayatım üzerine bahse girerim. Ne de olsa Cassio King önümde oturuyordu.

"Kardeşin tam bir pislik," diye homurdandım Branka'ya nefesimin altında. Neden sinirlendiğimden bile emin değildim. Belki de onun yanında telaşlandığım gerçeği idi. Ya da vücudumun, içten içe sadece onun doyurabileceğini bildiğim yabancı, ağrıyan bir ihtiyaçla ısındığı gerçeği idi.

Branka ince omuzlarını silkti. "O adam çok ileri gitti. Alessio bundan hoşlanmıyor."

"Onunla başa çıkabilirdim." Yalan. Polisi arardım ama her neyse.

"Bu akşam nasılsınız hanımlar?" Luca'nın ses tonu alaycıydı. "Gördüğüm kadarıyla yine sorun yaratıyorsunuz."

Branka ve ben bakışlarımızı ona diktik ama ikimiz de cevap vermedik. Omzumun üzerinden baktım. Alessio artık aynı yerde değildi. Aslında hiçbir yerde görünmüyordu. Bize yaklaşmaya cüret eden adam da öyle.

İçlerinden biri "Harika bir ses," diye iltifat etti ama ben öfkelenmekle meşguldüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, üç adamı da görmezden gelerek.

"Neden hepiniz buradasınız?" Branka önümüzde oturan üç adama ters ters bakarak sordu. Gözlerim merakla adamlara kaydı. Sanki tekmişler gibi omuz silktiler. Tamam, biraz ürkütücüydü.

Sonunda Luca cevap verdi. "İçki içmeye geldik ve burası senin yerin değil... Yani-"

"Biz hep buraya geliyoruz," diye alay etti Branka. "Git Montréal'de başka bir yerde iç."

"Kardeşinizin buranın yüzde ellisine sahip olduğunu düşünürsek, neden başkasının cebine para koyalım ki?"

"Ha?" Branka ve ben kekeledik.

"Buranın sahibi Alessandro mu?" Branka sordu.

Luca aptal olduğumuzu düşünmüş gibi yavaşça, "Ben de öyle dedim," diye tekrarladı. "Bu barın sahibi Alessio."

İkimiz de bu küçük ayrıntıyı bilmiyorduk ve lise yıllarımızda burayı sık sık ziyaret etmiştik. Fleur bundan hiç bahsetmemişti.

Söylemeye gerek yok, burası gelecekte benim tercih edeceğim bir mekân olmayacak.

Yine de Alessio'ya neden daha önce burada hiç rastlamadığımızı merak ettim.

Sanki bir işaretmiş gibi Branka'nın kardeşi birden ortaya çıktı ve ölümcül bir zarafetle yanımdaki boş yere oturdu.

"Merhaba," diye mırıldandım, sıcaklığını içime çekerek. Bu adam yürüyen bir fırın gibiydi.

Bana yakın oturdu, kaslı kalçası bacağıma sürtündü ve tüm vücudum cızırdadı. Midemdeki kelebekler fazla mesai yaptı ve ondan uzaklaşmamak için tüm irademi kullandım. Daha rahat nefes alabilmek için boşluğa ihtiyacım vardı.

Bu bölüm, barın bir parçası olmasına rağmen sessiz bir ambiyansa sahipti. Daire şeklindeki kabinde, tüm erkeklerin barı görmesini sağlayan şeffaf bir altın perde vardı ama bu perde onlara mahremiyet sağlıyordu.

Fleur da geldi ve bize özür dileyen gülümsemeler sundu. "Siz ikiniz iyi misiniz?" İkimiz de başımızı sallayarak cevap verdik. "Hepinize birer içki daha getireyim."

Alessio bana bu kadar yakinken sesimi bulmakta zorlanıyordum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve tenim alev almış gibi yanıyordu. Hem çok yakındı hem de yeterince yakın değildi. Bu adamın yanında kalamazdım yoksa aptalca bir şey yapabilirdim.

"Alessio, buranın sahibi sen misin?" Branka ağzından kaçırdı, sesi biraz suçlayıcı çıkıyordu.

"Evet."

Alessio'nun gözleri bana yapışıp kalırken kesik bir cevap. Yüz ifadesi ilgisizdi ama gözleri erimiş gümüş rengine dönüşmüştü. O

tüm acımasızlığı ve karanlığının altında sakladı ve oyalandığı her odayı tüketti.

Ve çok tuhaf bir düşünce içimi parçaladı. *Bu adam kırılmış.*

"En iyi arkadaşımı hatırladığınızı sanmıyorum," diye devam etti Branka. "Autumn Corbin."

"Sonbahar," diye tekrarladı, sesi ağızda acı bir tat bırakacağı kesin olan tatlı bir likör gibiydi.

Alessio Russo, kadınların ayaklarına kapandığı türden bir adamdı. Sanki bir tanıydı. Ama değildi. O pislik beni hatırlamadı bile. Bu konuda acı çektiğimden falan değil.

Brioni takım elbise giymiş bir beyefendiydi. Bir vahşiydi. Kılık değiştirmiş bir iblis.

Hayatımda ihtiyacım olmayan bir şey. Ama lanet olsun, onu istiyordum. *Onu.*

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Sadece onun taş gibi soğuk bakışlarında içimde bir cehennem ateşi yakan bir şey vardı. Her bir santimimde.

"Fotoğrafçılık nasıl gidiyor?" diye sordu ve ben de ona yavaşça, sade bir şekilde göz kırptım. Ne okuduğumu bilmesine şaşırmıştım.

Cassio merakla beni incelerken, "Bu çalışmak için tuhaf bir şey," diye araya girdi. "Nedenmiş o?" Çenemi yukarı kaldırarak sordum.

Luca gözlerini devirerek, "Çünkü tek yapman gereken bir düğmeye basmak ve fotoğraf çekmek," dedi. "Bu konuda diploma sahibi olmana gerek yok."

"Görgü kuralları ve sosyal iletişim için bir diploma var," diye homurdandım. "Bunu kullanabilirsin. Sonra da seninle fotoğrafçılığım hakkında konuşurum." *Salak.*

Yine de ölmek istemediğim için son sözüm akıllı dudaklarımın arkasında mühürlü kaldı.

"Branka senin fotoğraflarından bazılarını gönderdi," dedi Alessio, gözlerinden bir şeyler geçiyordu. Ama duyguyu yakalayamayacağım kadar hızlı geçti. "Gerçekten çok iyiler."

Düşüyor. Düşüyor. Düşmek. Tanrım, birine aşık olmak benim için bu kadar kolay mıydı?

Nefesimi tutarken, sesinin derin ve yumuşak tınısı omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. Sonunda derin bir nefes aldım ve bıraktım. Tıpkı onunla tanıştığım ilk günü hatırladığım gibiydi.

Onu yatak odamdan dışarı ittiğimde ve bu sırada kalçalarım sadece onun doyurabileceğini bildiğim bir ağrıyla sıkıştı.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Bu şehvet dolu sersemlikten beni ayıltmak için hiçbir şey yapmadı. Tanrım, neden bu kadar seksiydi? Ve ateşli? Yüzündeki o karanlık ifade ve gözlerinde gizlenen hayaletler beni baştan çıkarıyordu. Bu acımasız kişiliğinin altında ne sakladığını keşfetmek ve tüm acısını dindirmek istiyordum.

Mantıklı mıydı? Kesinlikle hayır.

"Teşekkür ederim." Aklıma gelen en akıllıca yanıt buydu.

Çok güzel, diye düşündüm kendi kendime.

"Çalışmalarınızı bizimle paylaşmanız gerekecek," dedi Cassio. "Benim tarzıma uygun bir şey varsa, bir fotoğraf satın alırım. Ünlü olmadan önce."

Yumuşak bir nefes ciğerlerimi terk etti. "Ünlü olacağımdan emin değilim. Ama fotoğraflarımı *National Geographic*'te göreceğinizden emin olabilirsiniz."

"Ohhh, vahşi doğa fotoğrafları," diye düşündü Luca.

O adamla uğraşamazdım, bu yüzden gözlerimi devirdim.

"Sonbahar'dan gelen her fotoğraf iyi olacaktır. Luca King'in çekilmiş bir fotoğrafı bile... ölü. Bu senin ölüm ilanının fotoğrafı olabilir," dedi Alessio ve Luca'nın ukalalığını bastırdı.

Ve adama daha da çok bayıldım.

Bakışlarının ağırlığıyla beni hapsetmiş, beni izliyordu. Ruhumun her köşesini görebildiğini hissediyordum. Ben bu adam için açık bir kitaptım, o ise benim için bir gizemdi. Çözmek istediğim bir gizem.

"Demek *National Geographic*, ha?" diye sordu ben sessiz kaldığım için. Derin bir nefes verdim ve başımı salladım. Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. Onu eğlendirmiştim. Harikaydı. "İlk görevin ne?"

"Kuala Lumpur." Bu sefer ben de gülümsedim, o rüya gibi his göğsümde kabarıyordu. "İlk durak, Batu Mağaraları. Dört yüz milyon yıldan daha eski."

"Oh ne güzel, tarih meraklısı," diye mırıldandı Luca. "Kapa çeneni," diye tersledi Branka.

"Dikkat etsen iyi olur," dedi üçüncü adam. O da daha önce cenazeye gelmişti. Alessio'nun arkadaşı olduğunu tahmin ettim. "Yoksa bir metre altında kalırsın."

Alessio ikisine de bir bakış bile atmadı. Bakışlarımı ellerime indirdim, kolonyası her bir gözeneğime sızıyordu. Yalnız da olabilirdik çünkü bedenim sadece ona uyum sağlamıştı.

Sanki tüm dünya yok olmuş ve önemli olan tek insan kendisiymiş gibi.

Aynı anda hem ürkütücü, hem heyecan verici, hem de coşkuluydu. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemiştim. En son onu ilk gördüğüm gün kanımın bu kadar kaynadığını hissetmiştim.

Sinirli bir şekilde yutkundum, bakışlarımı en yakın arkadaşşıma ve masanın etrafındaki diğer erkeklere yönelttim. Havanın cızırdadığını hissedebiliyorlar mıydı?

Alessio inatla bana bakarken koltuğumda kayma dürtüsüne direndim. Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, ardında patlayan bir ateş izi bırakıyordu. Birden kısa elbise giydiğim için pişman oldum. Saklanmam, tenimin her santimini örtmem gerekiyordu çünkü bana ne yaptığını görebileceğinden korkuyordum.

Örtünme dürtüsüyle savaşıırken parmaklarım avucumun içine kıvrıldı, tırnaklarım etime battı. Beni küle çevirmekle tehdit eden bir arzuyla yanıp tutuşurken o sakın ve derli topluydu. Bacaklarımın arasında zonklayan bir nabız, kalçalarımın sıkılmasına neden oldu.

Alessio'nun bakışları titriyordu ve biliyordum, sadece biliyordum, hareketimi fark etmişti. Dudakları yukarı kalktığında, onayımı aldım. Beni açık bir kitap gibi okuyordu. Birden o kadar da soğuk görünmeyen fırtınalı gözlerinde karanlık ve sıcak bir şey gizleniyordu.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yutkundum.

Gelişigüzel, ama bilerek yaptığına dair hayatım üzerine bahse girebileceğim bir şekilde, Alessio arkasına yaslandı ve kolunu arkama dayadı. Bana dokunmamıştı ama sanki dokunmuş gibi tenim karıncalanmıştı. Vücudunun sıcaklığı aramızdaki boşlukta yılan gibi kıvrılıyordu. Baharatlı, sandal ağacı kokusu beni sarmıştı ve bu bile beni tahrik ediyordu. Havai fişekler kan dolaşımda patladı.

Etkilenmemiş gibi davrandım ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, herkesin göğsümden fırladığını görebileceğinden emindim.

Kahretsin, neden Branka'nın diğer tarafına oturmadım?

Alessio yasak meyveydi. Eski bir özel ajan olan babam da annem de onun gibi birini asla onaylamazdı. Şeytan'ın yumurtası gibi karanlık ve tüketen değil, güvenli ve ayakları yere basan biriyle tanışmamı istiyorlardı.

Ne de olsa babam Alessio'nun babasına gerçek Şeytan demişti. Ona neden bu ismi verdiğini hiç açıklamamıştı. Ne kadar korkunç ve zalim olduğu düşünüldüğünde uygun görünüyordu.

"Peki bu gece için planın ne?" Luca sordu. Arkadaşım ve ben "Hiçbir şey," diye mırıldandık.

"Hiçbir şeye benzemiyor," dedi üçüncü adam. Bu adamların nesi vardı? Arkadaş olmanın şartı 'süper seksilik' falan mıydı?

"Peki sen kimsin?" Branka üçüncü adama ters ters bakarak sordu. "Branka, bu Nico Morrelli," diye açıkladı Alessio.

İsim benim için bir şey ifade etmiyordu ama Branka için bir şey ifade ediyordu çünkü alay etti ve nefesinin altından "Lanet olası bir gangster daha" diye mırıldandı.

Fleur o anda içkilerimizle geri döndü. "Beyler." İçeceklerini önlerine koydu. "Autumn ve Branka, ikiniz için köpüklü su."

"Üniversitede daha iyi içkiler içiyorduk," diye homurdandı Branka. Ben de aynı fikirdeydim ama Alessio'nun yakınlığıyla o kadar susamıştım ki içkimi kaptığım gibi bir dikişte mideye indirdim.

"Susadın mı?" Alessio'nun sıcak nefesini enseme hissettim ve ayağa fırlamamak için kendimi zor tuttum.

Derimin altında endişe ve yabancı bir şey uğulduyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Yoksa günaha teslim olacaktım. Uzun zamandır beni tüketen bu adama dokunmak için sınırdan sallanıyordum. Cenneti vaat eden ve bunu yerine getirecek bir adama benziyordu. Ya bu ya da en lezzetli günah.

Bu gerginliğe daha fazla dayanamayarak ayağa fırladım. Burada bir saniye daha kalırsam alevler içinde kalacak ve geri dönüşü olmayan bir şey yapacaktım.

Herkesin gözleri üzerimdeydi ama ben onları Branka'ya kilitledim. "Geç oluyor," diye mırıldandım.

Ve tıpkı mıknaşımış gibi, gözlerim Alessio'ya döndü. Ağzımla keşfetmek için kaşındığım o mükemmel yontulmuş ve simetrik yüz. Acaba takım elbisesinin altında temiz mi yoksa kötü çocuk mürekkebi mi saklıyordu? Arkadaşı Cassio gibi.

"Cassio, Branka'yı benim evime götürebilir misin?" Alessio sordu.

Branka kuru bir sesle, "Ah, geceyi Sonbahar'la geçirmeyi umuyordum," diye karşılık verdi.

"Bu gece olmaz."

Arkadaşıma bir bakış attım ama ağabeyinin talebini kabul etmekte kararlı görünüyordu.

"Yarın görüşürüz," dedi Branka. "Kulağa hoş geliyor."

Bardan çıktığımda Cassio çoktan Branka'yı bırakmaya gitmişti. Luca ve Nico geride kalırken, Alessio da benimle aynı hizaya geldi.

Ona yan gözle bakmaya cesaret ettim.

Alessio sessizce ve ölümcül bir şekilde yanımda ilerliyordu, karanlık onun her hareketini yutuyordu. Varlığı etrafımızdaki boşluğa hükmediyor ve oksijen çalıyor gibiydi. Bu onu rahatsız ediyor muydu? Zerre kadar değil.

"Neden beni takip ediyorsun?" Ona sordum, ses tonum biraz soluksuzdu. Amacım aramıza mesafe koymaktı, Uber'im gelene kadar onu yanımda tutmak değil.

"Seni eve götürüyorum," diye mırıldandı, hiç durmadan.

Adımlarım duraksadı ve gözlerimi ona diktim. "Senden bunu istemedim." "İstemedin." Bu adamın kimseye açıklama yapmak zorunda kalmadığı belliydi. Durakladı ve kaşlarını kaldırarak arkasını döndü.

"Geliyor musun?"

Aklıma hemen Alessio'nun iğrenç görüntüleri ve beni nasıl boşaltacağı geldi. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Tamamen erimiş olmalıydılar. Tek kurtarıcı lütuf gecenin karanlığıydı.

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama çıktı. "Endişelenme, Sonbahar. Boşaldığında sana sormama gerek kalmayacak. Çılgınlıklarından anlayacağım."

Kutsal. Anne. Tanrının. Tanrı'nın.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve tenimin her santimini bir kızarıklık kaplıyordu. Jaymes Young'ı unutun. Alessio'nun sesi ve sözleri her kadının hayalindeki yastık sohbeti olabilirdi. Bana bir adım daha yaklaştı ve kokusu beni sardı. Bir otoparkın ortasında, havada hafif ılık bir esinti vardı ama hissedebildiğim ve koklayabildiğim tek şey oydu.

Baharat. Sandal ağacı. Sıcak.

Dikkatli olmazsam bu adam beni mahvedecekti. Ve hala ateşe giden bir pervane gibi gittim.

ANNEM her zaman hayatın yakaladığınız anlardan oluştuğunu söylerdi.

Hayatını sen yarattın. Başka kimse bunu senin için yapamazdı. İşte tam o anda kararımı verdim.

"Hadi Autumn," diye Alessio beni spor arabasına doğru itti. Gerçek bir centilmen gibi bana kapıyı açtı ve ben küçük bir yutkunmak zorunda kaldım.

İç çektim. Üniversiteli erkeklerin bir özelliği de buydu. Hiç görgüleri yoktu ve ben onlara bayılırdım.

"Ah, Alessandro," diye mırıldandım kendimi onun spor arabasına bırakırken. "Yerden yüksekte duran normal bir araban olamaz mı?"

Bir kıkırdama koptuğunda göğsü titredi. "Arabamı seviyorum." "Sanırım lastikleriniz patlamış," diye mırıldandım nefesimin altında.

Kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna geçmek için etrafından dolaştı. Arabası kükreyerek hareket ederken, süslü, kırmızı Maserati'de arkadaşımın çok daha büyük ağabeyinin yanına oturdum, tek koklayabildiğim oydu. Arabası pahalı deri ve kendisi gibi kokuyordu. Ve bu yakınlık zihnimi daha önce hiç tatmadığım bir arzu yoğunluğuyla bulanıklaştırdı.

"Kemerini bağla," diye emretti, kendi emniyet kemerini bağlarken.

"Tamam baba," diye mırıldandım, gözlerimi devirip emniyet kemerine uzandım. Tabii ki ona her zaman emniyet kemeri taktığımı itiraf edemezdim. Sadece beni sinirlendirdi ve peşinden salyalarımı akıtarak gitti. "Kolluk kuvvetlerinden olduğunu bilmiyordum."

"Ben yaşlıysam, sen bebedsin," diye alay etti. "Ve eğer kemerini bağlamazsan, sana hiçbir kolluk kuvvetinin veremeyeceği bir ders vermek zorunda kalacağım."

Alaycı ses tonundan hoşlanmamıştım. Neredeyse kendimi tam anlamıyla yelpazeliyordum ve o bana bebek diyordu.

"Ne gibi?" Alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Beni zaman aşımına mı uğratacaksın?"

"Benim zaman aşımım, yatağın üzerine eğilmeni ve kışının şaplak için çıplak olmasını içerir."

Kukum sıkıştı ve böyle bir tepki karşısında şok içinde bacaklarımı birbirine sürttüm. Resmin çizdiği görüntü külotumu sıırılsıklam etmişti. Böyle bir tepki karşısında utanmalıydım.

Ben istemiyordum. Ondan daha fazla pis konuşma duymak istiyordum.

Direksiyonun üzerinde duran o güçlü, damarlı parmakları izledim. Taktığı o tuhaf yüzüğe odaklanmak için çok uğraştım. Üzerinde kafatası olan bir 'A' harfi vardı ama gözlerim önce kollarına, sonra da üzerimde çok iyi hissedeceğimi bildiğim ellerine kaymaya devam etti.

Elimi uzatıp çıplak kalçalarımaya koymamak için kendimi zor tuttum. Onu tenimde hissetmemi isteyen cinsel bir ihtiyaçtı bu. Vücudumun her santiminde.

"Bana asla yetişemezsin ihtiyar," diye nefes aldım, kalbim güm güm atıyordu.

Bacaklarımı çaprazlayarak çıplak kalçalarımaya bir bakış atmasını izledim.

"Ateşle oynuyorsun aşkım," diye mırıldandı, sesinde lezzetli bir karanlık vardı. Çenesindeki bir kas sanki kontrol etmek için savaşıyormuş gibi kıpırdadı.

Koltuğumda kıpırdandım ve eteğim daha da yukarı kalktı. "Ooops," diye mırıldandım.

O güzel dudaklar yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seninle oynarken çok eğleneceğim, benim küçük oyuncağım."

Bölüm 6

ALEssIO

F *Lanet olsun.*

Ya da onu becerirdim. Evet, bu çok daha iyi bir plandı. Gitti ve bana bir-sekiz yaptı.

Kendimizi burada bulacağımızı tahmin etmişim. Autumn'un baştan çıkarıcı rolü oynayacağını tahmin etmemişim.

Çok tecrübeli değildi. Üniversitedeki son dört yılında erkeklerin ondan uzak durmasını sağladım. Çünkü onu kendim için istiyordum. Dört yıl önce onu gördüğüm an beynim çalışmayı bıraktı. Beni yok etmek için gönderilmiş yarı çıplak bir baştan çıkarıcıydı.

Autumn'un o muhteşem bacaklarını hareket ettirirkenki hareketleri çok sarsıntılıydı, ama bu daha önce yaşadığım her şeyden daha büyük bir tahrikti.

Nefis kokuyordu. Tarçın, elma ve taze dökülmüş yapraklar gibi. Sonbahar gibi. Adı ona yakışıyordu.

Gözlerimi ondan uzak tutmak zordu. Uyluklarını zar zor örten kırmızı mini bir etek ve her hareket ettiğinde göğüslerinin küçük bir anlığına görüldüğü, peekaboo oynayan daracık siyah bir üst giymişti.

"Takım elbisende bir matara bulundurduğun doğru mu?" Autumn durup dururken sordu. Kaşlarımı kaldırdım. Bu fingirdek bunu nereden biliyordu? Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Branka söyledi."

"Peki kız kardeşim nereden biliyor?" diye sordum. Bu bir sır değildi. Sonra mataralarımın sürekli kaybolduğu bir dönem olduğunu hatırladım. "Şişelerimi sen ve kız kardeşim mi çaldınız?"

Omuz silkti. "Belki bir ya da iki kez."

Başımı salladım ve dudaklarım yukarı doğru çekildi. Kız kardeşim dışında benden korkmuyor gibi görünen tek kadın o olmalıydı. Bu cazibe

Aramızdaki cızırtı onu korkuttu ama onun dışında benden hiç korkmuyor gibiydi.

Mataramı çıkardım ve ona uzattım.

"Fondip mi?" Sırıttı, sonra göz kırptı.

"Tavsiye etmem," diye homurdandım. Yüz yıllık bir konyaktı ve çok sertti.

Autumn başını geriye eğdi ve yutkundu. İçkisini yutarken boğazının çalışmasını izledim ve aletim takım elbise pantolonumun fermuarına doğru titreşti.

Kaç erkeğin o dolgun dudakların tadına baktığını merak ettim. Direksiyonu sıkıca kavradım. Başka bir erkeğin ona dokunma fikri bile cinnet geçirmeme neden oluyordu. Bu kadına olan saplantım benim sonum olacaktı.

Bu beni durdurdu mu? Sikeyim hayır.

Gözlerinin beni incelediğinin farkındaydım, o ela yeşillerde merak ve heyecan vardı. Yeşil eşittir şehvet. Not edildi.

Gözlerimi tekrar yola çevirdim ve bu sırada onun bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim.

"Autumn, söyleyecek bir şeyin varsa söyleyen iyi olur."

Çevreden bakınca yanaklarının pembe bir allıkla renklendiğini fark ettim. Allığını ne kadar yayabileceğimi hayal etmekten kendimi alamadım. Alt dudağını dişledi. Gergin bir alışkanlık gibi görünüyordu ama çok seksiydi.

"Çok kadınla birlikte oldun mu?" sorusunu cesaretini yarı yolda kaybetmekten korkuyormuş gibi ağzından kaçırıldı.

"Neden?"

İnce omuzlarını silkti. "Sen bana numaranı söylersen ben de sana söylerim."

Dişlerim sıkıldı ve çenem titredi. Eğer numarasını öğrenirsem, isimleri isteyecek ve sonra o çocukları avlayacaktım. Kıskançlık içimi kemiriyordu. Kim ona dokunmaya cüret edebilirdi ki? Son dört yıl boyunca tüm randevularının boşa gitmesini sağladım.

O çocukları Autumn'dan uzak durmaları konusunda caydırmak için fazla bir şey gerekmedi.

"Olmasa iyi olur," diye homurdandım.

"Hemen köşede bir çatı katınız var, değil mi?" diye sordu merakla.

"Peki şehirdeki dairemi nereden biliyorsun?"

Yumuşak kıkırdaması arabayı doldurdu. "Branka ve ben bir keresinde gizlice girmiştik." İşte bu benim için yeni bir haberdı.
"Girdiniz mi?"

Badem şeklindeki ela gözleri cesur bir bakışla benimle buluştu. "Evet, öyle yaptık. Kapıcınızı bizi cüzdanınızı almak için gönderdiğinizize ikna ettik."

"Ve onu satın mı aldı?"

Yaramazca gülümsedi. "İstediğimiz zaman oldukça ikna edici olabiliriz. için."

"Eminim yapabilirsin," diye mırıldandım, kırmızı ışıkta durdum.

Döndüm

onunla tamamen yüzleşmek. Autumn'un güzelliğine ve baştan çıkarıcı rolüne rağmen, masumiyeti dalga dalga yayılıyordu ve bu, onun sunduğu şeyi almak istediğim için beni bir piç yaptı.

Eğer sağa dönseydim, onu evine götürüyor olacaktım. Sola dönersem, çatı katıma doğru gidiyor olacaktım. Sol, lezzetli günaha giden yoldu. Ona duyduğum bu arzuyla savaşırken düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bakışlarımı tuttu.

"Beni evine götür," diye mırıldandı usulca.

"Seni evimde istediğimi kim söyledi?"

İnce omzunu silkti ve yüzünü bana döndü. Kahretsin, bana sanki bir tanrıymışım gibi baktı. Ama ben bir iblisim. Kılık değiştirmiş bir vahşiydim. Geçmişimi bilse beni ister miydi?

Oraya asla gidemezdim. Onunla olmaz. Hiç kimseyle.

"Sen yaptın," diye cevap verdi. Cesurdu. Bu yönünü seviyordum. Onda sevmediğim pek bir şey yoktu. O arsız ağzı. İnanılmaz zekâsı. Merhameti. Her şeyini. "Beni izleme şeklin."

"Ben sevişmem, Autumn." Son bir uyarıda bulundum. "Ben sevişirim. Ve o çizgiyi bir kez geçtik mi, artık geri dönüş yoktur."

Başını eğdi, gözleri beni büyüleyen o yeşil elaydı. "O zaman çizgiyi geçelim, Alessandro."

Kahretsin, adımı böyle söylediğinde, ona hemen saldırmak istedim.

Işık yeşile döndü ve başka bir şey düşünmeden sola döndüm. Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik ama hava ikimizin de arzularıyla doluydu.

Karanlık köşelerde sırlar
gizleniyordu. Onun. Benimkiler.
Bizimkiler.

Bölüm 7

SONBAHAR

I Alessio Russo'dan beni çatı katına götürmesini istedim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

İçimdeki kargaşayı saklayarak, o yöne doğru yürüdüm.

Asansör. Boyu 1.80 olduğu için benimle aynı hizaya gelmesi uzun sürmedi. Daha doğrusu benim adımlarımı ona uydurmam gerekti. Neredeyse 1.80 boyumla ondan çok daha kısaydım ama yine de adımlarımız mermer zeminde mükemmel bir şekilde senkronize oluyordu.

Onun boyu artık yüksek, tehditkâr bir bulut değildi. Etrafımı saran, beni koruyan bir güvenlik battaniyesiydi.

Asansörlerin yanında durduk ve birbirimize baktık. O fırtınalı gözlerde saklı sırlar vardı ve her zerremde onu arzulamama neden olan hafif bir nefes darlığı vakasına neden oluyordu.

Ding.

Asansör açıldı ve içine adım attık. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Hiç baştan çıkarıcı olmamıştım, bu adama kadar hiç denememiştim. Erkekler genellikle bana yaklaşıp, beni isterlerdi. Yani evet, bir sürü şey yapmıştım. Asla bir aziz olduğumu iddia etmedim. Sadece hiç sonuna kadar gitmedim.

Lanet olsun. Ona sürtünmeli miyim? Bir öpücük için eğilmeli miyim?

Çerçevesi tenimi ısıttı ve henüz dokunmamıştık bile. Beklenti derimin altında uğulduyor, adrenalin damarlarımda hızla ilerlerken kalp çarpıntım aşırı hızlanıyordu.

Ding.

Asansör lüks bir çatı katına açılıyordu. Hatırladığım gibiydi, kusursuz bir tasarım ve lüksle dekore edilmişti. Kaygan siyah mobilyalar, bembeyaz duvarlar, tek bir kişisel eşya bile yoktu. Yine de, hepsi oydu.

Koyu. Keskin. Kişisel olmayan.

Yine de beni izleyişi çok kişiseldi. Sanki zaten onunmuşum gibi.

"Fikrini mi değiştiriyorsun?" Başımı ona doğru çevirdiğim de kıpırdamadığımı fark ettim. İkimiz de hâlâ asansörde duruyorduk.

"Hayır."

Ne sesimde ne de kalbimde tereddüt vardı. Bunu istiyordum.

"Aferin kızıma."

Gözleri ve sözleri içimi heyecanla titretti. Midemde beklentinin taklaları oynadı. Sırtımdan aşağı, patlamaya yaklaşan bir yanardağ gibi kavurucu bir sıcaklık yayıldı.

Böylece bir adım attım ve eşiği geçerken neredeyse sembolik bir his duydum.

Eli sırtıma geldi, sonra belime dolandı ve sıcaklık vücudumun her bir parçasına yayıldı. Başımdan ayak parmaklarıma kadar. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgalarımın biri kırılacak diye korktum.

Sonra Alessio tek bir hamleyle, sanki kontrolü elinden çıkmış gibi, iki bileğimi de kavradı ve bir eliyle başımın üstünde tutarak beni duvara doğru itti.

Isı tenimde cızırdadı ve ağzı benimkine değdi. Benden yumuşak bir inilti kaçtı ve dudakları benimkilere doğru hareket ederek daha fazlasını talep etti. Bir eli bileklerimi siper gibi kavrarken diğer eli kıvrımlarımın üzerinde geziniyordu.

Ağır nefes alarak dudaklarımı onunkilerden ayırdım. Kendimi onun içinde kaybetmeden önce tek bir şey söylemek istiyordum. Yüzünü göğsüme gömdü ve dişlerini etime geçirdi.

"Siktir," diye soludum. Dişlerinin keskin kenarı yerini diline bıraktı ve ürperti omurgamdan aşağı yuvarlandı.

"Şimdi seni işaretledim," diye mırıldandı tenime karşı. "Böylece herkes benim olduğunu biliyor."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ağzı işaretlediği noktaya yapıştı ve emmeye başladı.

"Kalbimi kırarsan seni mahvederim," diye nefes aldım ve başımı ona göre eğdim. Basit bir uyarıydı. Bu onu istemediğim anlamına gelmiyordu.

Doğruldu ve bakışlarımı karşıladı. "Adil bir uyarı," diye onayladı. "Kalbimi kırarsan, en kötü kâbusun olurum."

Başını salladı. "Yapmayacağım," diye söz verdim ve onun sıcak, aç ağzı tekrar benimkine yapıştı.

Bunu yapacağım.

Bölüm 8

ALEssIO

B Sonbahar'ı evime çağırmak çok kötü bir fikirdi. O parlak, badem şeklindeki gözleriyle kontrolümle alay ediyordu. Yine de umurumda değildi çünkü o benimdi.

Yumuşak tenine dokunduğum anda kontrolümü kaybettim ve onu sırt üstü duvara yasladım. Ağzını aldım, dilimi yumuşak, tatlı dudaklarının arasında kaydurdım. Kokusu sakinleştiriciydi. Bana aitmiş gibi kokuyordu, içimdeki kırık parçaları yatıştırıyordu.

Sikeyim.

Burnumu boynuna bastırdım, yumuşak tenini ısırdım ve yaladım. İnledi ve sesi doğrudan sertleşmiş sikime ulaştı. Derin derin içime çektim, kokusunu ezberledim.

Çok tatlı ve duyarlıydı.

Yumuşak inlemeleri karanlık çatı katını doldurdu ve kulaklarıma müzik gibi geldi. Ona doğru sallanırken, sikim ona doğru bastırdı ve ağzımın içine doğru inledi. İçgüdülerini mi takip ediyordu yoksa bunu daha önce de yapmış mıydı karar veremiyordum. Bacaklarından birini etrafıma sardım ve o da hareketi diğer bacağıyla tekrarladı.

Küçük eteği belini sarıyordu ve beni beceren ayakkabılarının topukları kıcıma batıyordu.

Elimi saçlarının arasına soktum ve başını gözlerime bakması için geriye yatırdım. "Son şansın, aşkım."

Ela gözleri genişledi, açıkça bu çizgiyi geçip geçmemesi gerektiğini düşünüyordu. *Yeşil*. Yeşildiler ve ben onları çok sevdim. Yarı kapaklı bakışlarıyla beni izlerken dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı.

O da bunu benim kadar istiyordu ama belli ki daha akıllıydı. Ben geri dönmek istemedim ama o en azından geri dönmek istemesi *gerektiğini* fark etti.

Nefeslerimiz gürledi, kulaklarımda düzensiz bir davul sesi uğuldadı. "Daha fazlasını istiyorum," dedi usulca.

Tırnakları enseme tırmaladı, sonra beni kendine çekti. Dudakları benimkilerle buluştu ve yumuşak ağzı benimkine değdiği anda dilimi hafifçe araladığı ağzının içine soktum. İç çekişi lanet bir melodiydi. Dili benimkiyle uyum içinde dans ediyordu.

Tadı enfesti, hayal ettiğimden bile daha güzeldi.

Onu kollarıma alıp yatak odama götürdüm, kapıyı ayağımla kapattım ve aşağı indirdim.

"Ne-?" İtirazı zayıftı, avuçlarını denge için göğsüme bastırırken sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Külotun hariç her şeyini çıkaracaksın ve yatağa gireceksin." Gözleri büyüdü, o yeşil gözlerde şok ve arzu birbirine karışmıştı. "Şimdi."

Kontrolüm ve ona olan ihtiyacım sınırdan sallanıyordu. Bunu yüzümde görmüş olmalı ki benden bir adım uzaklaştı. Bir an için kaçacağını sandım. Ama geniş yatağıma doğru yöneldi ve gömleğinin eteğine uzandı. Bir an duraksadı, omzunun üzerinden arkasına baktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları yumuşak bir gülümsemeye döndü.

Cennetimi bulmuştum ve o cennetti.

Başını çevirdi ve gömleğini yavaşça başının üzerine kaldırdı. Her hareketinde zayıf kaslarının kayışını izledim, vücudunun her santimini yalamam için beni baştan çıkarıyordu.

Gömleğini ve sütyenini yere atarak bana doğru döndü.

Aman Tanrım. Çok güzeldi.

Sonra eteğini sıyırdı ve minik beyaz külotu mükemmel kıcını örttü.

"O külotu üzerinden yırtıp atacağım ve tatlı niyetine o amcığı yiyeceğim."

Vücudu tepki olarak titredi ve yanaklarını derin bir kızarıklık kapladı. Ama yine de hareket etmedi.

Aferin kızıma.

Takım elbise ceketimi omuz silkerek çıkardım ve sandalyenin üzerine attım. Kol düğmelerimi de şifonyerin üzerine koydum. Gözleri her hareketimi takip ediyordu,

Tıpkı benim için soyunurken her hareketini takip ettiğim gibi. Sonra gömleğinin düğmelerini açıp ceketimin üstüne attım ve ardından pantolonumu giydim.

Alt dudağını çiğniyordu, nefes alış veriş i kesik kesikti ve gözleri alev alev yanıyordu. Meme uçları çakıl taşları gibi sertleşmiş, dokunmam için zorlanıyordu.

Ayak parmağımın ucunda duruyordu, baş ı çeneme ancak ulaş ıyordu. Ama bu kadında onu daha uzun, daha güçlü gösteren bir şey vardı.

İri avuçlarım külotuna uzandı, baş parmağım bel bandının altından kayarak külotu ince bacaklarından aşağı çekti. Diz çökerek külotunu çıkarmasına yardım ettim. Önce sol bacağını, sonra sağ bacağını kaldırdı. Parlayan amının görüntüsü ve havaya yayılan uyarılma kokusu sikimin onun için zonklamasına neden oldu.

"Benim için sırlıslıkam oldun." Dudaklarımdan işkenceli bir inilti çıktı. "Bunlar bende kalacak," dedim ona, gözlerimi kaldırdığımda şehvet dolu ifadesinin bana odaklandığını ve ağzını araladığını gördüm. Külotunu saklamak istememe neden olan şey neydi, hiçbir fikrim yoktu. Ama şu anda onları benden almaya kal k an birini öldürebilirdim.

Avucumu bacaklarının arasına kayd ırdım ve tek bir parmağımı kıvrımlarında gezdirmeden önce onu kavradım. Baş ı geriye düştü ve bir inilti yankılandı.

Parmak ucumu açıklığının etrafında döndürerek onunla alay ettim. İlemeleri en iyi uyuşt ırucuydu. Çıkardığı her ses beni yeni bir zirveye taşıyordu ve hayatımın geri kalanında bağımlılığ ım olacağını biliyordum.

Kendini elime doğru itti, parmağım onu doldurdu. Gözleri kapandı ve ardından derin bir iç çekti. Kahretsin, sırf onun sesini duymak için bunu bütün gece yapabilirdim.

Parmağımı çektim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Henüz değil, tatlım. Bütün gece bizim."

Dudakları aralandı, gözleri puslu bir şekilde bana bakıyordu. Onu yerden kald ırdım ve yavaşça yatağ a attım. Dizlerini kavradım ve omuzlarımın üzerine çektim. Bana tamamen açıktı, şimdiye kadar gördüğ ım en muhteşem manzaraydı.

O bir sunaktı ve ben de ona tapınmak için diz çökmüş tım.

Baş ımı kalçalarının arasına gömdüm. Dilim sırlıslıkam olmuş amını yalıyordu ve kontrolüm kaybolmuş tu. Şu andan itibaren sahip olacağ ım tek tatlı oydu.

"Lütfen," diye nefesini tuttu Autumn, amı yüzüme sürtünüyordu. Dilimi klitorisine dayadım ve ıs ırdım, sonra uzun, yavaş yalamalar ve hızlı, sert yalamalar arasında gidip geldim. Uyluklarını hissedebiliyordum

Sanki ele geçirilmiş gibi ona ziyafet çekerken titriyordu. Dişlerim klitorisini çekiştiriyor, sonra dilimle hassas yumrunun üzerinde geziniyordum.

Yıllardır yemediğim gibi onunla ziyafet çektim.

"Alessandro." Vücudu altımda titrerken inlemeleri zihnime zar zor nüfuz etti. Kendini ağzıma doğru itti, açgözlü amcığı daha fazlasını istiyordu. Ben de bir parmağımı kaygan amının içine soktum ve orgazm vücudunu parçaladığında ismim bir çığlıkla dudaklarından çıktı.

Altımda titriyordu ve her titreyişi en tatlı teslimiyetti.

"Tadın çok güzel," diye homurdandım, altımda titrerken her damlasını yaladım. Yüzü orgazmdan kızarmıştı, bakışlarımız tutuştu ve onu yalamaya devam etmemi izledi, daha fazla suyuna açtı.

Vücudunda gezinirken, ağır göz kapaklarının arasından her hareketimi izledi. Her santimi uyarılmaktan ve az önce yaşadığı zevkten kızarmıştı. Eğer bir ressam olsaydım, onu tam da şu anda olduğu gibi resmederdim. Kuzguni saçları etrafını sarmış, her santimi çıplak ve teni kızarmıştı.

Sikimi sıırıslıkla kivrımlarına yerleştirdim ve sert bir hamleyle içine girerek onu tepeden tırnağa doldurdum.

Acı dolu iniltisi ve omuzlarıma batan tırnakları beni hareketsiz bıraktı. Gözlerimiz kilitlendi. Çok sıkıydı, amı sikimin etrafında kenetlenmişti ve farkındalık bana çarptı.

O bir bakireydi.

"Nasıl... Ne..." Söyleyecek söz bulamıyordum.

Bakirelerle işim olmazdı. Deneyimsiz olduğunu biliyordum ama kız kardeşimin konuşma tarzına bakılırsa, Autumn'un lise yılları boyunca peşinden koşan erkekler vardı. Ve ikisi de birileriyle çıkmaktan çekinmiyordu. Bu beni Autumn'un artık bakire olmadığına o kadar emin yaptı ki.

Kahretsin, bakirelerle işim olmazdı. Anılar omurgamda gezinirken boğazımdaki safra yükseldi.

Karartmalar. Dönen odalar. Ağlamalar.

"Alessio." Yumuşak bir ses. Yumuşak bir dokunuş. "Hey, Alessio. Sorun yok." Yumuşak dudaklar boynumda gezindi. "Canım yanmıyor. Sadece bu kadar büyük olmanı beklemiyordum."

Ağzı benimkinin köşesine değdi ve dili alt dudağımın üzerinde gezindi. "İyi misin?"

Her kelime yumuşaktı. Her dokunuş. Farklıydı. O farklıydı.

Gözlerimi kırptım, sis dağıldı ve son dört yıldır takıntı haline getirdiğim yüz netleşti. Gözleri hâlâ yeşildi, şehvet dolu ifadesinin yerini endişeli bir ifade almıştı.

Avuç içleri sırtımda dolaştı, yatıştırdı. Yukarı ve aşağı. Dokunuşu tüy kadar yumuşaktı. Hayaletlerim ondan korkup saklandılar.

"İyi misin?" Tısladım, aletim hareket etmemi ve onu unutulana kadar becermemi isterken, zihnim onlarca yıldır uzak tuttuğum lanet anılarla protesto etti.

"Evet." Kalçalarını hafifçe oynatarak leğen kemiğini benimkine sürttü ve gözleri o güne kadar gördüğüm en yeşil halini aldı. "Sadece sana alışmama izin ver."

Alnım ter içinde kaldı. Bilseydi beni istemezdi-

Şimdi oraya gidemezdim. Bunun yerine altımdaki kadına odaklandım. Bana bozabileceği bir tanrıymışım gibi bakıyordu ama onu bozan bendim.

Yavaşça yer değiştirirken, kalçalarını bana doğru sürterken ve amı sikimin etrafında zonklarken sikim zonkluyordu.

Kan kulaklarıma çarpıyordu, içimdeki en temel içgüdü onu sert ve hızlı bir şekilde almamı istiyordu. Autumn Corbin'in amcığı tarafından kavranırken sikim hiç bu kadar zevk almamıştı. Zar zor nefes alabiliyordum, tüm ihtiyacım altımdaki kadına odaklanmıştı.

Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü. "Durmamı ister misin?"

Durmamı istiyorsa Tanrı yardımcım olsun. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Hayır, ben iyiyim." *Şükürler olsun!* Sesi tüm duyularıma yumuşak bir vuruş gibiydi.

Yavaşça geri çekildim ve G noktasına vurmak için açılı olarak ona geri kaydım. İç kasları çırpındı ve sikimi kavradı. Onu bir canavar gibi azdırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Çekildim ve tekrar içine ittim, inlemeleri cesaret veriyor, acısının yerini zevkin aldığını bilmemi sağlıyordu.

"Kahretsin, beni çok iyi götürüyorsun," diye homurdandım.

Onu uzun ve emin darbelerle sikmeye devam ettim. Tırnaklarını omuzlarıma geçirip bana tutunurken, iç kasları sikimi kavırıyordu. Ve tüm bu zaman boyunca, yüzündeki mutluluğu izledim. Yeşil gözleri beni izliyordu. Ayrılmış ağzı beni baştan çıkarıyordu.

Sert ve hızlı bir şekilde ittim, inlemeleri çığlıklara dönüştü ve amcığı sikimi bir kale gibi sıktı.

"Siktir!" Bir itiş daha ve ben kayboldum. Şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı amcığın içine döküldüm.

Gözlerimiz kilitlendi ve bakışları gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldadı.

"Bu mükemmeldi," diye mırıldandı usulca, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken.

Şu ana kadar fark etmemiştim. Onun için açlıktan ölüyordum.

Bunun için. Bizim için.

Yine de içten içe biliyordum. Dört yıl önce büyükanne ve büyükbabasını görmeye gitmemin nedeni buydu. Başka kimsenin onu bir daha tadamayacağından emin olmak için.

Autumn beni kırabilecek tek kadındı. Birden fazla sebepten dolayı.

Farkına varmam üç dakika sürdü. Prezervatif kullanmamıştık.

Bölüm 9

ALEssIO

DÖRT YIL ÖNCE

I *expresso'na bir küp şeker attı, sonra Patek Philippe saatime baktı.
Her an olabilir.*

Philadelphia'ya indiğim anda, üvey kardeşimin kuzen - lanet olası karmaşık - ortaya çıkmak için. Priest DiLustro bu şehri yönetiyordu. Ağabeyi Dante, Chicago'yu yönetiyordu ve bir de hepsinden daha büyük bir pislik olan Basilio DiLustro, New York'u yönetiyordu.

Bana sorarsanız üçü de lanet olası birer pislikti. Elbette önlerinde Cassio ve benim çetemden çok daha uzun bir hayat vardı. Çoğumuzun pislik babalara sahip olması da yardımcı olmuyordu, bu yüzden kendimizi yaşımızın çok ötesinde hissediyorduk.

Ama bu ne burada ne de oradaydı.

En önemli şey müstakbel eşimi bulmuş olmamdı. Autumn Corbin'in sade pamuklu sütyeni ve tangasıyla, o güzel yumuşak dudaklarıyla beni azarlaması ve yatak odasından kovması bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Branka'nın Korsika mafyasını yöneten adamın torunuyla arkadaş olduğunu biliyordum. Kız kardeşimin en yakın arkadaşıyla göz göze geldiğim ana kadar ilgilenmemiştim. Gördüğüm an, bütün bahisler kapandı.

İstediğim kişi oydu. Böylece plan yapmaya başladım. Autumn'un ailesi ve dedesi arasındaki anlaşmanın farkındaydım. Autumn Korsika mafyasını yönetecek ya da bunu onun adına yapacak biriyle evlenecekti. Yani on sekizinci doğum gününden sonra, büyükanne ve büyükbabası onu yeraltı dünyasına çekme hakkına sahipti. O doğum günü üç gün önceydi.

Planımı harekete geçirdim. Ve Blanchet'in başı teklifimi duymaktan çok mutlu oldu. Bir Russo'yu ihlal etmelerinin yardımı oldu.

Geçmişte bir anlaşma. Autumn'un annesinin babamın karısı olması gerekiyordu. Şimdi bu borcu tahsil edecek kişinin ben olmam ne kadar ironik değil mi?

Karma gerçekten de bir sürtüktü.

Espressomdan bir yudum aldım, Sonbahar'ın görüntüsü hâlâ aklımdaydı. Branka son dört yıl boyunca birçok kez en iyi arkadaşından bahsetmişti. Şimdi pişmanlık duysam da pek dikkat etmemiştim.

Erkek arkadaşlar. Partiler. Popülerdi. Şarkı söylemeyi severdi. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Priest'in sesi muhteşem kahve keyfimi böldü. Dediğim gibi, lanet olası bir pislik.

Küçük fincanı beyaz tabağına geri koydum. Bütün o lanet şey ellerimde gülünç görünüyordu. Kırılğan. Kırılabilir.

Sonbahar benim için çok mu kırılğan olurdu? Hiç sanmıyorum. O ela gözlerde sessiz bir güç vardı.

"Size de merhaba," diye selamladım onu.

Priest'in otiline bilerek geldim. Onunla biraz dalga geçmek ve şehrinin peşinden gelmeye niyetim olmadığını bilmesini sağlamak için. Kaçacak bir sürü işim vardı, çok teşekkür ederim.

DiLustro'ların geri kalanına hiç benzemeyen mavi bakışlarıyla karşılaşınca onu sessizce izledim. Kuzenlerinin aksine Priest'in açık renk saçları ve ailesinden hiç kimseye benzemeyen gözleri vardı. Zavallı çocuğun bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ettim. Gerçi kimse bunun hakkında konuşmuyordu; her şey apaçık ortadaydı.

"Kes saçmalamayı Russo," diye tükürdü Priest, bakışlarını bana dikmişti. "Sen, Cassio ve senin yaşlı adamlardan oluşan çeten bu şehirde hiçbir fikre kapılmasanız iyi edersiniz."

Omuzlarımı silktim. "Madem sen önerdin-"

Anlamı havada bırakarak dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim. Genç nesille uğraşmak çok eğlenceliydi. Elbette Cassio, çete ve ben de bir zamanlar onlar gibiydik. Bir zamanlar. Evet, hâlâ peri masalımın sonunu bekliyordum.

Gözlerim gösterişli restoranda dolaştı. Kabul etmeliydim ki çocuk iyi iş çıkarmıştı. Genç yaşına rağmen Philly'de varlığını kabul ettirmiş ve yeraltı faaliyetlerini sorunsuz bir şekilde yürütmüş, yasal işlerini örtbas etmişti. Akıllı çocuk.

Sonunda ona, "Tüylerini diken diken etme," dedim. "Bu bir nezaket ziyareti. Korsikalıları ziyaret ediyorum."

Priest ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu ama ellerini yumruk yaptığı gözümünden kaçmadı. Muhtemelen o üç parçalı takım elbiseyle bile birini yumruklamaya hazırды.

"Ne sikim için?" diye bağırdı.

Çocuğun poker suratı üzerinde çalışması gerekiyordu. Kuzeni ve kardeşinden birkaç yaş küçüktü ama yine de. Bizim işimizde poker suratı şarttı. Yine de tüm bunların altında Priest'in öfke sorunları olduğunu hissedebiliyordum. Onları bir mil öteden fark edebilirdim - çünkü gençken bende de vardı. Kahretsin, hâlâ vardı.

Babamın bana yaptıkları için.

"Bir evlilik sözleşmesi," dedim ona. "Ve seninle hiçbir ilgisi yok. Dediğim gibi, bu bir nezaket ziyareti."

Çünkü kuzguni saçlı, kaymak renginde bir tene ve bacaklarını bilerek açıp cinsel organını bana gösterecek kadar baştan çıkarıcı bir ağza sahip olmak niyetindeyim.

Dilim amını keşfederken sabit bakışları beni izliyordu.

Ona sahip olmak için dört yıl beklemem gerekse bile. O götü başkasının görmesine izin veremezdim. Onun domalmış, tangalı poposunun görüntüsü hafızama kazınmıştı.

O benim için bir taneydi. Güzeldi. Zeki. Benim için.

İki saat sonra Blanchet'in ofis olarak kullandığı süslü, son derece mavi salonda oturuyordum. Herif dekoratörünü öldürmeyi gerçekten düşünmeli.

"Torunumuzla tanıştınız mı?" Marcel Blanchet öğrenmek istedi.

Ne kendisi ne de karısı kızları ve torunları hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. Autumn'un babası onların izini nasıl saklayacağını biliyordu ve benim de bunu ortaya çıkarmaya hiç niyetim yoktu. Ama son bir araya gelişleri onları isteksiz bir anlaşmayla baş başa bıraktı.

Başımı salladım.

"O piç babası gibi dürüst mü yoksa annesine mi daha çok benziyor?" Sorusunun ardındaki acımasızlığı gözden kaçırmak mümkün değildi. Kızlarını ellerinden aldığı için Corbin'den nefret ediyorlardı. En etkili suikastçılarından biriydi.

Sorularına cevap vermemeyi tercih ederek doğrudan pazarlığa giriştim.

"Evlilik sözleşmesi için, silahlarınızı ve uyuşturucu dağıtımlarınızı Kanada üzerinden geçirmenize izin vereceğim. Et ticareti yok." İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben onu susturdum. "Bu kısım müzakere edilemez. Tüm Doğu

Kıyı temizleniyor ve bölgemden böyle bir şeyin geçmesi riskini almayacağım."

"İyi," diye homurdandı. "Sevkiyat ya da kâr üzerinden komisyon yok, değil mi?" "Doğru," diye kabul ettim. Açgözlü piç kurusu.

"Başka ne var?" diye sordu.

"İmzalandıktan sonra artık hiçbiri sizi ilgilendirmiyor ve Kanada üzerinden dağıtımınıza derhal izin vereceğim. Kızınızla aranızdaki anlaşmayı yerine getirilmiş sayacaksınız ve Autumn bana bağlı olacak."

"Autumn'la hemen evlenmek niyetinde misin?" diye sordu.

"İkimiz de hazır olduğumuzda onunla evleneceğim, ama senin kitabında o evli," diye uyardım. "Ve artık seni ilgilendirmiyor."

Alay etti. "Ailesi biliyor mu?"

Gözlerimi ona diktim ve kıvranmaya başlayana kadar sessiz kaldım. Yaşlı adam seksenli yaşlarındaydı ve emekli olması gerekiyordu. Ancak meşaleyi kızı ya da torunu dışında kimseye devretmeyi reddediyordu. Ne yazık ki biri bunu istemiyordu, diğeri ise onun varlığından bile haberdar değildi.

Bu evlilik sayesinde, onun vefatından sonra işlerinin kontrolünü ele alabilecektim. İşleri devralmaya oldukça istekli yeğenleri vardı. Bu işi onların üzerine yıkabilirim. DiLustro'larla bu bölgede çatışmak istemiyordum.

"Sonbahar'ın annesi onu en avantajlı müttefikinle evlendirmene izin vereceğine söz verdi," dedim ona soğuk bir şekilde. "Ama eğer Autumn'un evliliği konusunda söz hakkın yoksa, gidip Autumn'un ailesiyle pazarlık yapacağım."

Bu onu koltuğunda doğrulmaya zorladı. Kızları üzerinde hiçbir gücü olmamasından nefret ediyordu. Bunun onu aynı anda hem gururlandırdığından hem de çileden çıkardığından şüpheleniyordum. Kendi ailemle karşılaştırdığımda Blanchet ailesi oldukça terbiyeliydi.

"Sözleşmeyi imzalayalım."

Bugünlerde bir eş bulmak o kadar kolaydı ki.

Bölüm 10

SONBAHAR

I hızla tanıdık hale gelen kokuyla ve yumuşak ay ışığıyla sarmalanmış bir şekilde uyandı. Saat geç olmuştu. Ya da erken, emin değildim.

Vücudum ağrıyordu. Tatlı bir yorgunluk ağrısı. daha fazlasını. İçime boşaldıktan sonra her yerim ağrıyordu ve hareket edemiyordum. Alessio banyoya gitti ve bir bezle geri geldi, sonra ben onu izlerken beni nazikçe temizledi.

Ve göğsümün derinliklerinde bir şey ısındı. Evet, aptalca ama her neyse. Bunu sevdim.

Alessio harikaydı ve bunu yapmak için şimdiye kadar beklediğim için çok mutluydum.

Elimi Alessio'nun uyuduğu yatağın kenarında gezdirdim ama çarşafı soğuk buldum. Doğrulup çarşafı çıplak bedenimi örtecek şekilde yukarı kaldırdım ve gözlerimi kıptım. Oda karanlıktı ama bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Birini hissedebiliyordum.

"Benim."

Gözlerim sesin geldiği yöne çevrildi ve ancak o zaman en sağ köşedeki sandalyede oturan bir şekli, yanan sigaranın kırmızı ağzının titreşimiyle ayırt edebildim.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diye mırıldandım. "Bıraktım."

Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Belki o benimle seks yapmaktan benim onunla yapmaktan zevk aldığım kadar zevk almıyordu. Belki de fazla kalmıştım. Elim uzun, dağınık saçlarımın arasından geçirdim.

Onun gibi deneyimli değildim ama altıncı hissim bana bundan zevk aldığını söylüyordu. Kaslarının titrediğini, homurtularının hâlâ içimde titreştiğini ve ağzının beni dünyadaki son yemeğiymişim gibi yuttuğunu hissettim. Evet, bundan zevk aldığından emindim.

Geriye tek bir sonuç kalıyordu. Misafirliğimi fazla uzatmış olmalıydım. Yataktan kaydım, ayaklarım sessizce parkeye çarptı.

"Giyinip gideceğim," diye mırıldandım, ayağa kalkarak. "Sakın buna cüret etme."

Kıpırdamadan durdum, tereddüt damarlarımda dolaşıyordu. Gözlerim karanlık silüete odaklandı. Yanan sigara Alessio'nun yüzüne gölge düşürüyordu. Adam gözümün önüne geldikçe nefesim kesildi. Yırtık kot pantolon giymişti, gövdesinin üst kısmı tamamen çıplaktı ve bu manzara çok güzeldi.

Bir fotoğrafını çekip sonsuza dek hafızama kazımak istedim. Tıpkı şu an olduğu gibi. Karanlık ve kötü çocuk karışımı ama aynı zamanda daha derin bir şey. Savunmasız bir şey.

Daha önce, yoksa dün müydü, soyunduğunda göğsünün üst kısmını ve kollarını işaretleyen mürekkebi fark etmişim ama ona o kadar odaklanmışım ki dövmeleeri inceleme fırsatı bulamamışım. Karanlıkta onları ayırt etmek hâlâ zordu ama ne kadar muhteşem olduğunu görmemek imkânsızdı. Her santimi. "Buraya gel." Bir emir ve bacaklarım çoktan ona doğru hareket etti.

çarşaf arkamda sürükleniyor. "Ve çarşafı kaybet."

Çarşafı tutuşum gevşedi ve sessizce düşerek ayaklarımın etrafında birikti. Bakışlarında ağır bir şey titriyor, beni görünmez iplerle kendisine doğru çekiyordu.

Bir adım. İki adım. Üçüncü adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve yayılmış kalçalarının arasına girdim, eşsiz odunsu ve baharatlı kokusu sigaraya karıştı.

Hareket etmemişti ama gözleri sıcak bir sıvıya dönüşmüştü, hiç görmediğim kadar koyu.

Bir eli kalçamın iç kısmına gelirken, diğer eli hâlâ sigarayı tutuyordu. Tembelce vuruşlarla, sert avuç içleri gittikçe yukarı doğru hareket etti, ta ki cinsel organımı kavrayana ve içimden kesik kesik bir nefes çıkana kadar.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Başımı salladım. Kuala Lumpur'a gitmeden önce doğum kontrol hapından başka bir şeye geçmem gerekecekti. Mirena ya da Depo iğnesi. Yoldayken günlük alım ihtiyacını ortadan kaldırdığı sürece her şey olabilir. Ama Alessio'nun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sigarayı bırakabilir misin?" Ellerim omuzlarında dinlenirken nefes aldım. Onun sıcaklığı parmak uçlarımı olabilecek en iyi şekilde yaktı.

"Çok talepkâr," diye homurdandı ve sigarayı küçük yan sehpanın üzerindeki kül tablasına koydu.

Yumuşak bir şekilde alay ettim, kalçalarım daha geniş bir şekilde ayrıldı, böylece onu merkezimde daha fazla hissedebildim. Parmaklarım omuzlarında, sonra da ön kollarında dolaşırken elleri onu istediğim yere gittikçe yaklaştı. Cildi daha pürüzlüydü, sanki o mürekkebin altında yara izleri vardı.

"Benim bir talebime karşılık siz zaten üç talepte bulundunuz."

Elim bir tanesinin üzerinde durdu ve onun sertleştiğini hissettim. Soru dudaklarıma yapışmıştı ama bu anı mahvetmek istemiyordum. Bu geceyi. Bu yüzden vücudunu incelemeye devam ettim ve benzer yara izlerine dikkat ettim. Hepsi mürekkebin altındaydı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım. Öyleydi, yara izi olsun olmasın. Mürekkep ya da değil. Her santimi sert, sıcak ve çok güzeldi.

Parmak eklemleri amıma değdi ve dudaklarımdan bir inilti dökülürken başım geriye düştü.

"Ağrın var mı?"

Ona yalan söylemek istedim. İçimde daha fazlasını istiyordum. Ama yalan söylediğimi anlayacağını biliyordum.

"Sadece birazcık."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir parmağını içime kaydırды ve ben inledim. "Biraz acıdan daha fazlası var sende."

Amım parmağının etrafında kenetlendi, bana sadece onun verebileceği o hisse açtım.

Parmağını çekmeye gitti ve elim bileğine dolandı. "Lütfen Alessandro, daha fazlasını istiyorum." Bakışlarımız kilitlendi, parmağı benim ve amım ona daha fazla sahip olma ihtiyacıyla zonkluyordu. "Zevk, acıdan daha ağır basar."

Bacağımı kaldırdım ve dizimi kalçasına dayayarak kendimi eline doğru ittim. Parmağı içimde daha derinlere kaydı ve dudaklarımdan bir inilti süzüldü. Diğer eli boynuma dolandı ve beni kendisine doğru çekerek yüzlerimizi birbirinden birkaç santim uzakta tuttu. Sigarası yanındaki kül tablasında yanıyordu.

İkimiz gibi. Sonunda tükenir miyiz?

Çünkü biri size dokunduğunda bu kadar yoğun bir şey hissetmek uzun sürmez. Değil mi?

"Seni o saçma kız yatak odasının ortasında, kışın havada gördüğüm andan beri *bunun* hayalini kurdum." İtirafı beni şaşırttı ve göğsümün memnuniyetle parlamasına neden oldu. Beni unutmamıştı. "Altımda bir tanrıça gibi kıvranıyor, seni sikmem için bana yalvarıyorsun."

Bu adam tüm düşüncelerimi tek bir kelimeye indirgedi. *İstemek. İhtiyaç. Zevk.*

"Beni öpecek misin, Alessandro?" Mırıldandım, dudaklarım onunkilere sürtünüyordu ve bu sırada parmağı amımda kalmıştı. Parmağını içime soktu ve iniltiğim ağzında titreşti.

"Alessio," diye homurdandı. "Kimse bana Alessandro demez."

"Alessandro," diye karşılık verdim, alt dudağını dişlerimin arasına alarak. "Sana bu isimle hitap eden tek kişi olmak hoşuma gidiyor."

Onu özel kıldı. Onu bizim yaptı.

Dudağını hafifçe ısırđım, sonra acısını hafifletmek için dilimi dudağının üzerinde gezdirdim. Ve tüm bu süre boyunca vücudum onun eline karşı sallandı. Başka bir parmak daha katıldı ve beni gerdi. "Oh, lanet olsun."

"Aynen öyle," diye tısladı, sonra parmakları sıkışan amıma girip çıkarken sert bir öpücük için ağzımı aldı. "Artık benimsin."

Bana böyle hissettirdiğinde düşünemiyordum. Sanki beni kırmış, paramparça etmiş ama sonra tekrar bir araya getirmiş gibi.

Alessio'nun öpücüğü baskın ve yoğundu ama ben daha azını beklemiyordum. Dudaklarım onunkilerle birleşti, tüm sertliği nefesimi ve aklımı çaldı. Başımı arkaya doğru eğdi ve içimin derinliklerinde hissettiğim ihtiyaçla beni perişan etti ve tek yapabildiğim hissetmektir. Ona teslim olmak.

Dili, parmaklarıyla senkronize bir şekilde ağzıma girip çıkıyordu ve yoğun zevk midemin çukurunda parlıyordu. Göğüslerim yüzüne doğru itildi ve dudaklarını bir meme ucunun etrafına sardı. Parmakları içime girip çıkarken, hafif kirli sakalı yumuşak tenime sürtünerek emiyor, ısıyor ve ısıırıyordu.

Parmaklarım omuzlarına kıvrıldı, biraz denge ve kontrol için çaresizdim ama tüm kontrol ondaydı. Onu o kadar çok arzuluyordum ki, ona sahip olamazsam tükeneceğimden korkuyordum.

Göbeğim meyve sularıyla kayganlaşmıştı ve zonkluyordu, orgazmım elinin altındaydı. Klitorisimin etrafında döndü, takdir dolu iniltisi midemin derinliklerine titreşimler gönderdi.

"Çok ıslaksın." Sesinin tonu takdir ediciydi, gözlerindeki bakış ise aç.

"Lütfen, Alessandro," diye nefes aldım. "Seni içimde istiyorum."

Fermuarın sesi içime bir ürperti gönderdi. Zevk vaat eden baştan çıkarıcı bir yankı. Kalçalarımı tutup içime girdiğinde, her iki bacağım da ona sarıldığında ne yaptığını anlamaya ancak zamanım oldu.

Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşurken çığlık attım ve içime gömülü sert sikiğin üzerinde patladım. Vücudum titredi ve beni kendisine yakın tuttu, devasa şaftı beni doldurdu, göğsüm onunkine bastırdı.

Kalp kalbe.

"Unutma, bunu sen istedin." Hışırtılı, hafifçe dengesiz sesi omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. Ve sonra her türlü kontrolünü kaybetti. Parmakları yumuşak kalçalarımın saplandı ve aceleyle içime girdi.

Kalçalarım onunkilere çarpıyor, her sert itişte zevk midemin derinliklerine yayılıyordu. Onun iniltileri ve benim iniltilerim birbirine karışıyor, tamamen bağımlılık yapıyor ve ikimizi de aynı zevkin peşinde koşturuyordu.

"Ahhh. A-Alessandro..." Sesim tizleşti, ikinci orgazm içimde demlenirken inlemelerle karıştı.

"Benim." *Tokat.* Çıplak kıkırdaki acı beni gafıl avladı ve şaşırtıcı bir şekilde, tokadının yanığının göbeğime yayıldığını ve amımın daha fazlasına ihtiyaç duyarak nabız attığını hissedebiliyordum.

"Daha fazla," dedim. *Tokat. Tokat. Tokat.*

Karnım gerildi ve parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım etine battı. Onun beni işaretlediği gibi ben de onu işaretliyordum. Çok yaklaşmışım. Bu his her itişte daha da artıyordu.

"Kendini tutma, aşkım." G noktama vurarak daha sert itti. Alessio beni sadece becermekle kalmıyor, bana sahip oluyordu. "Adımı haykırmak istediğini biliyorum."

İçimdeki her bir hücreye hükmediyordu. Belimi kavrayış şekli, onu aylarca hissedeceğimi hissettiriyordu.

Orgazmım patladı ve beni o kadar güçlü bir şekilde etkisi altına aldı ki neredeyse nefes almayı unutuyordum. Kalçaları öne doğru sarsıldı, siki orgazmım boyunca içime girdi ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Nefes almak için çırpınırken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Öleceğimi ve bunun hiç de fena bir ölüm olmayacağını düşündüm. Başımı boynunun kıvrımına bastırdım ve kokusunu ciğerlerime çektim.

Son hamleyle, Alessio beni uçurumdan aşağıya kadar takip etti.

Be

n. "Siktir," diye homurdandı, yüzü saçlarıma gömülmüştü.

Sıcak dölleri içime doldu ve iç uyluklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. Bu şekilde kaldık, kolları beni koruyarak sarmaladı, ikimiz de

sertçe nefes alıyor.

Bölüm 11

ALEssIO

T Autumn'a karşı gösterdiği yoğun tepki normal değildi. Yüzünü göğsüme bastırmış bir şekilde uyandım. Yüzünün büyük bir kısmı kalın, koyu renkli saç telleriyle kaplıydı ve boku yediğimi biliyordum.

Sikim kalbimi oynamaya ikna etti. Şimdi sıçmıştım. Dudaklarını dudaklarımda, parmaklarını yaralarımnda hissettim ve bunun onsuz yaşayamayacağım bir şey olduğunu biliyordum. Ona aşık olmak o kadar kolaydı ki.

Uyuyan yüzünü görmek için parmaklarımı ipeksi saç tellerine doladım. Sakin. Mutlu. Güzel.

Benden çok farklı. İğrenç. Çarpık. Çirkin.

Yine de ona karşı koyamadım. Tüm kontrolümü kaybettim ve tohumlarımı onun içine döktüm. Hiç pişman olmadım. Tek pişmanlığım onun doğum kontrol hapı kullanıyor olmasıydı. Onu kendime bağlamak istedim.

Her şeyi öğrenmeden önce onu kendime bağlamak zorundaydım. Beni lekeleyen tüm çarpık geçmişimi. Ne yaptığımı öğrenirse benden nefret ederdi. O dünyayı kurtarmak istiyordu, ben ise onu mahvettim.

Büyükannesi ve büyükbabasıyla evlilik sözleşmesi yapmamın nedeni de tam olarak buydu. Beni reddetmesi ihtimaline karşı yedek planımdı. Evet, piç babam gibi bencil bir pislik olduğum ortaya çıktı. Ama bunu kaybetme düşüncesi dayanılmazdı.

Eğer ne yaptığımı bilseydi, beni reddederdi.

Sonbahar'ı kaybetme düşüncesi göğsümde bir şeyleri burktu. Ya da belki de onu bir şey yapmaya zorlama ve gözlerinde acı görme düşüncesiydi.

Onun ela yeşillerinin kahverengiye dönüşmesine asla sebep olmak istemedim.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca Kaliforniya'daki tüm üniversiteli erkekleri Sonbahar'dan uzak tuttum. Arkadaşlarımın da belirttiği gibi, bu biraz abartılıydı. Ne olmuş yani? Onlar da kendi kadınları için aynısını, hatta daha kötüsünü yapmışlardı. Cassio kadını nasıl elde edeceğini planlıyordu. Luciano, annesinin ve kız kardeşinin intikamını alma planında kadını kendisiyle evlenmeye zorluyordu. Nikolaev erkekleri kadınlarını tam anlamıyla takip ediyorlardı ve o kadınların bundan haberi bile yoktu. Sasha hariç. O psikopatın radarına takılan kadın her neyse, onun için üzuldüm.

İstediğimiz şey için hile yapar, çalar ve öldürürüz.

Bir de insanların benim olana bakmasından, dokunmaya cüret etmesinden nefret ettiğim gerçeği vardı.

Autumn'u eve bıraktıktan hemen sonra Fleur'un barına geri dönmemin nedeni buydu.

Sabahın erken saatlerinde, güneş daha doğmadan, ikimiz de sessizce giyindik ve sözüme sadık kalarak külotunu sakladım. Biraz itiraz etti, ama sonra dizlerimin üzerine çöküp amını yaladıktan sonra pes etti, parmakları durmamdan korkuyormuş gibi saçlarımı kavradı.

Ona bağımlı olmam için sadece bir sefer yeteceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Fleur'un barının eski binasına baktım. Dışarıdan bakıldığında toprak gibi eski görünüyordu. İçeride ise en son yenilikler yapılmıştı.

Fleur ve benim bir anlaşmamız vardı. İşinin yüzde ellisini ben finanse ediyordum ama bodrumdaki sığınağını da ben kullanıyordum. 1642'de tüccarlar tarafından mallarını kaçırmak için kullanılan türden bir yerdi.

Yükseltilmiş kullanım, işkence odası. Ceset atmak için de uygun bir yol oldu.

Fleur bunun gerekliliğini anlıyordu. Bu dünyada hayatta kalmak için gereken grinin çeşitli tonlarını ilk elden görmüştü. O da bir zamanlar kurbandı. Hukuk sistemi onu kurtaramadı. Bunu yapmak için benim gibi gri bir orospu çocuğuna ihtiyaç vardı.

Ama günahlarım hâlâ duruyordu. Onları yıkamak mümkün olmayacaktı.

Sözüme sadık kalarak, kadınıma dokunmaya cüret eden herif parmaklarını kaybetti. İşini bitirmediğim için şanslıydı. Ama bu değişmek üzereydi. Bu dünya onsuz daha iyi bir yer olacaktı.

Kapı sessiz bir tıkırtıyla arkamdan kapandı.

Sabahın erken saatlerinde, güneş daha doğmadan önce, yumuşak bir tıkırtı silah sesi gibi duyuldu. Piç herif koltuğunda zıpladı.

Zincirler onu rehin tutuyordu ve avuç içleri dizlerine bastırılmıştı.

Gözlerini bana dikti, yüzünde korku okunuyordu. Dün gecedен beri buradaydı.

Soğuk bakışlarım onun üzerinde gezindi. Kirli ve artık kanlı kas tişörtü, kas falan yok. Saçsız bir kafa.

Sol elinin parmakları yoktu ve yerde kan ve kir içinde yatıyorlardı. Onları kurtarmak mümkün değildi. Beyazlamış yüzünde korku vardı. Yeterince korku yoktu.

Dün gece daha yeni başlamıştım. Onu bırakmadan önce geçmişini araştırmaya karar verdim ve ortaya çıktı ki, bu herif küçük kızları zorlamaktan hoşlanıyordu. Yani gitmesine izin vermek artık bir seçenek değildi.

Onun pis ellerinin bir anlığına bile olsa Autumn'un üzerinde olduğunu düşünmek kanımı yaktı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Ses tonum soğuk ve dudağım küçümsemeyle kıvrılmış bir şekilde sordum.

Cebimden bıçağı çıkardım ve herifin gözleri dehşetle irileşti. Hırıldamaya başladı, nefes nefese kalmıştı.

"Lütfen, lütfen, artık yok," diye yalvardı.

Onu görmezden geldim ve bıçağın sapını kavrayarak öne doğru eğildim.

"Bana ait olana dokundun," dedim soğukça, sonra bıçağı elinden geçirip doğruca üst baldırına sapladım. En yüksek perdeden insanlık dışı bir uluma boğazından kopup odanın beton duvarlarını titretirken et ve kemik boyun eğdi.

Etrafında kan birikti ve ona acı çektirmekten sadistçe bir zevk aldım. Bıçağı eline daha derinden soktum, bıçak kalçasına daha fazla saplandı.

Gözleri acıdan cam gibi olmuş bir şekilde bana bakarken idrar kokusu havayı dolduruyordu.

Dişlerim sıkıldı. Neyse ki bu oda betondur. Parke ya da fayans üzerindeki sidik lekelerine dayanamazdım.

"Lütfen, yeter," diye bağırdı, gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. "Lanet olası korkak," diye homurdandım.

Sonra bu herifin ağlayacağını ve muhtemelen altına sıçacağını bildiğim için buna bir son vermeye karar verdim. Silahımı çektim ve silah sesleri havada yankılandı.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Gözlerindeki ışığın sönmesini izledim, sonra vücudu zincirlerin üzerine yığıldı, kafatasından kan damlıyordu.

Damla. Damla. Damla.

Bir kısmı botlarıma sıçradı. Neyse ki kot pantolon ve düz siyah bir tişört tercih etmiştim. Takım elbiseme ya da mokasenlerime kan bulaşırsa çok kızardım.

Silahı kotumun arkasına sokarak küçük lavaboya doğru yürüdüm ve ellerimi yıkadım.

Tüm günahlarımı yıkamaya yetecek kadar sabun üretilmemişti.

Cesedi adamlarımdan birine temizlemesi için bırakarak koridora çıktım ve duvara yaslanmış Byron'a rastladım.

"Beni mi takip ediyorsun?" Alaycı bir tonda düşündüm.

Şaşırdığımı belli etmedim. Doğrusu, bu inatçı herifle ilgili artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Yine de isteksizce de olsa küçük üvey kardeşimin de benim kadar inatçı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Byron kuru bir sesle, "Seni bulmak zor değil," diye karşılık verdi. "İşini bitirdin mi?" diye sordu. Tüm mahzen ses geçirmezdi, bu yüzden içeride olanları duyma riski yoktu.

"Ne istiyorsun Byron?" Onun yerine kendi sorumla cevap verdim. "Büyük, mutlu bir aileyi oynayabilmemiz için başımın üzerinde tutacak bir şey mi arıyorsun?"

Çenesi gerildi.

"Büyük ve mutlu bir aile değil," dedi kuru bir sesle. "Ama seni yanımda görmek isterim."

"Neden? Babanın kampanyası için daha fazla fon bulabilmek için mi?" "O senin de baban," dedi kuru bir sesle.

Cümlesini zar zor bitirdi ve ben de yüzüne vurdum.

"Hayır. Benim. Babam." Dişlerimi sıktım, çenem titriyordu. Lanet olası bir baba çocuğunu sadist bir canavar tarafından yetiştirilmek üzere bırakmazdı. Bir baba oğlunun cehennemde yaşamasına izin vermez. Annemin hamile olduğunu biliyordu ama değerli siyasi kariyerinin gayrimeşru bir oğul yüzünden mahvolmasını istemedi ve beni halının altına süpürdü.

Bir parçam saldırmak, babamı ve onun küçük parlak hayatını yok etmek istiyordu. Ama henüz zamanı olmadığını biliyordum. Kendimi kontrol altında tutmam ve soğuk mantığımı korumam gerekiyordu. Başkanlık elinin altındayken onu yok edecektim. O kadar yakındı ki, tam parmaklarının ucundaydı, sadece çekilip alınmak için. Benim tarafımdan.

Yanından uzaklaşırken ona "Kaybol Byron," dedim. "Seni bir daha gördüğümde, benim bölgeme izinsiz girdiğini düşüneneğim ve savaş açacağım."

"Getir bakalım, kardeşim."

Dediğim gibi, inatçı bir orospu çocuğu.

Bana soyadımı veren babamdan uzakta, sahibi olduğum binadaki ofisimde oturuyordum. Bana verdiği tek şey buydu.

Saat daha sabahın onuydu. Autumn'u bıraktığımdan bu yana altı saat otuz sekiz dakika geçmişti ve ben onu şimdiden özlemiştim. O kadar çok özlemiştim ki ateşim olup olmadığını düşünmek zorunda kaldım.

Telefonumu çıkardım ve Autumn'un Instagram'ını kontrol ettim. Sık sık fotoğraf ve güncellemeler paylaşırdı. Bugün de bir istisna değildi. Ben yaşlanmış olmalıydım ya da o çok genç olmalıydı ama bu kız sosyal platformlarda yaşıyordu. Son dört yıl boyunca bana iyi hizmet etti.

Fotoğrafa baktım.

Karmakarışık kırmızı çarşaf lar ve kuzguni siyah yeleler bir yelpaze gibi yastığın üzerine yayılmıştı. Yüzünü göremiyordunuz ama bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Artık bakire değildi.

Her zamanki asit gelmedi. Onun yerine göğsümde garip bir his kıvılcımlandı. Bana kendisinden büyük bir parça vermişti ama aynı zamanda benden bir şey de almıştı. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Daha önce görmüş olmama rağmen diğer fotoğraflarına da göz gezdirdim. Son dört yıldır Instagram'ını takip ediyordum. Kullan at bir telefonda ve anonim bir hesaptan. Evet, yirmili yaşlardaki bir kadını takip etmek için çok yaşıydım.

Yine de buradaydım. Yine de bu Nikolaev kardeşlerin berbat takip yöntemiyle kıyaslanamazdı. Özellikle Sasha öldürmek için içeri girdiğinde. Yani evet, çok daha iyiydim.

Kapının çalınması sessizliği bozdu ve bakışlarımı cevap beklemeden içeri giren Branka'ya çevirdim.

"Ne olursa olsun gireceksen neden kapıyı çalıyorsun?" diye homurdandım. O da tıpkı arkadaşı gibi gözlerini devirdi. Bu ikisi farkında mı

Daha azı için adam mı

öldürdüm? "Her

neyse."

Sandalyemde arkama yaslandım ve bakışlarımı artık o kadar da küçük olmayan kız kardeşime kilitledim. Nico dün o ana kadar düşünmediğim ilginç bir yorum yapmıştı. Onu koruyabilecek bir aileyle eşleşmesini sağlamadığım sürece Branka, sırf piç babamızla aynı soyadını paylaştığı için hedef haline gelebilirdi. Güçlü adamlara ihanet etmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve onun günahları yüzünden Branka'nın sonunu getirmek için gözlerini bile kırpmazlardı.

Düşmanlarım onun da peşine düşmekten çekinmeyecektir. Babam Branka'yı satmak için başka bir sadist pislikle anlaşma yapmadan önce onu korumanın bir yolunu bulmalıyım.

Bu düşünceyi şimdilik bir kenara bırakarak Branka'nın buraya ne söylemeye geldiyse onu söylemesini bekledim. Onu konuşmaya ihtiyacı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Aksi takdirde ofisime adımını bile atmazdı.

Bana Mia'yı hatırlattı. Ölen kız kardeşimizi. Branka onu pek hatırlamıyordu. Mia intihar ettiğinde çok gençti. Ailemizden sağ kurtuldu. Bir savaşa girdi ve hayatta kaldı. Ama onu intihara sürükleyen bir grup sik kafalıydı. Yutulması gereken acı bir haptı.

İronik bir şekilde, onları bitiren Sasha Nikolaev oldu. O da benzer bir rotadaydı ve o şerefsizleri kıza tecavüz ederken buldu. Tek pişmanlığım Sasha'nın onları benden önce öldürmüş olmasıydı.

O cenaze törenini hatırlayınca yüzüm karardı. Annem ağlamadı. Mia'nın tabutu toprağa indirilirken babam mezarlığa geldi. Ağlamadım ama gözlerim yandı; lanet olası göğsüm fena halde acıdı.

O gün ağlayan tek kişi Branka'ydı. Elini göğsüne bastırmıştı. Elindeki solmuş sigara yanığını fark ettiğim anda üzerime kırmızı bir sis çöktü. Kendimi nasıl babamın üstünde bulduğumu, Mia'nın tabutunun üzerinde onu nasıl dövdüğümü hiç bilmiyordum.

Biri beni ondan çekip aldıktan sonra Branka'yı ondan ve annemizden uzaklaştırdım ve yanıma taşıdım.

"Gideyim mi?" Branka'nın sesi beni geçmişten çekti.

"Hayır."

Branka bana gergin bir bakış fırlatarak karşımdaki boş sandalyeye oturdu, bizi ayıran tek şey benim masamdı.

Havayı derin bir nefes doldurdu. "Delirdin mi sen?" diye ağzından kaçırdı.

"Biraz daha açık olman gerekecek," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Acaba Autumn ona geçen gün ikimiz arasında neler olduğunu anlattı mı?

Gece. Belki de kız kardeşime en iyi arkadaşına çaktığım için kızgın olup olmadığını sormalıyım.

Ama yapmazdım, çünkü bu, kızarsa duracağım anlamına gelirdi ve benim durmaya niyetim yoktu.

Branka bir kez daha derin bir iç çekti. "Autumn'la birlikte dünya fotoğrafçılığı macerasına gitmeyi sana sormadığım için."

"Sen ve Autumn buna ne zaman karar verdiniz?" Onu sorguladım.

"Fleur'a giderken, Autumn'la konuşmaya başladık. Ona babamla aynı şehirde olmaktan ne kadar nefret ettiğimi söyledim ve o da beni davet etti," diye cevap verdi. "Eğer paramı kullanamazsam, masraflar için yardım etmeyi bile teklif etti." Branka'nın parmakları bileğine dolandı. Bu onun sinirsel alışkanlığıydı. Çocukluğunda çok fazla bileği kırılmıştı. "Ben de ödeyeceğim."

"Paramız var," dedim ona. "Onun ödemesine gerek yok."

Gri gözleri bana yağmuru hatırlatırdı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her zaman kalbimde yumuşak bir noktaya saplanırlardı. Belki de onu daha önce koruyamadığım için kendimi suçlu hissettiğimdendir. Ya da belki kendi acımı onunkinde gördüğüm için.

"Senin için kalmalıyım ama ben bir korkağım," diye mırıldandı, yüzünde suçlu bir ifade vardı.

"Sen korkak değilsin," diye homurdandım. "Bunu bir daha asla söyleme. Sen hayatta kalan birisin, Branka. Kız kardeşim ve ailem. Senin incindiğini görürsem lanetleneyeceğim. Ne zaman, ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, her zaman yanında olacağım. Tamam mı?"

Yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı ve bu en güzel hediye idi. Küçük kız kardeşimi gülümserken ve mutlu görmek.

Ayağa kalktım ve takım elbisemin kolunu düzelttim, sonra ona daha yakın olmak için yanına geldim. Masaya yaslanarak onu inceledim. Gözlerimiz dışında birbirimize pek benzemiyorduk. İkimize de annemizden miras kalmıştı. Ben daha çok biyolojik babama benziyordum, o ise daha çok baba tarafına benziyordu. Ama kalbimizde aynıydık.

"Bu yapmak istediğin bir şey mi?" Ona sordum.

Ben daha sorumu tamamlamadan heyecanla başını salladı. "Öyle."

"Eğer şimdi sosyal medya ve pazarlama eğitimi almak istiyorsan neden fotoğrafçılıkla ilgileniyor musun?" Ona usulca sordum.

Sırıttı. "Nat Geo için fotoğraf çekmeyeceğim. Bu tamamen Sonbahar'a ait olacak. Bir seyahat influencer sitesi kurmayı ve blog yazmayı düşünüyoruz."

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. "İlginç."

Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ve genç neslin yapacağı bir şey gibi görünüyordu ama onu mutlu ediyorsa, beni de mutlu ediyordu.

Branka sırtıttı. "Doğru mu?" Yüzündeki coşku bulaşıcıydı, ben de başımı salladım. O mutlu olduğu sürece ne yaptığı umurumda değildi. Hiçbir zaman parasız kalmayacaktı, o yüzden hayatının tadını çıkarabilirdi. "Yani Autumn'la gitmemde bir sakınca yok, öyle mi?"

Ona gülümseyerek, "Tam olarak iyi olduğumu söyleyemem," dedim. "Ama seni mutlu görmek istiyorum. Ağabeyinin sık sık ziyaret etmesine de şaşırma," diye uyardım.

Oturduğu yerden fırladı ve kendini kollarıma attı. Tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi.

"Teşekkürler Alessio," diye mırıldandı göğsüme doğru. "Sen benden çok daha iyisin. Ben babamdan kaçtım ama sen onunla savaşımaya devam ediyorsun." Onun babası, benim değil. Ama o bunu bilmiyordu. Ashford'lar, ben ve beni büyüten zalim pislik dışında kimse bunu bilmiyordu. Benim Annem tabii ki biliyordu ama artık iki ayağının

altındaydı. "Onu senin için her zaman öldürebilirim," diye yarı şaka yaptım.

Başını iki yana salladı, yüzü hâlâ göğsüme yaslanmıştı. "Hayır, kardeşim. Kendine ait olanı alacak. Eninde sonunda."

Yeterince erken değil.

Bölüm 12

SONBAHAR

I Şortum ve yeŕil tiŕtrtmle yatak odamın zemininde oturmuŕ, notlarım, fotoğraflarım ve daha fazla notla evriliydim. Birkaç gün sonra Asya'ya doğru yola ıkacaktık. İlk durağımız Kuala Lumpur. Dn geceden sonra bir ŕey vardı, daha doğrusu biri.

kalmak istiyordum. Tüm bedenim hâlâ tatlı bir yorgunlukla sarılıydı ve duŕtan sonra bile tenimde onun kokusunu alabiliyordum.

Kokuyu ŕiŕelemek ve sonsuza dek yanımda taŕımak istedim.

Odamın kapısı arkasındaki duvara çarparak açıldı ve ben inledim.

"Branka!" Azarladım.

En iyi arkadaŕım kolunu baŕının üzerine uzatıp kapının pervazına yaslanırken diğer koluyla da bir fincan buzlu kahve uzattı.

"İŕte buradayım," diye duyurdu.

"Bunu görebiliyorum," diye karŕılık verdim kuru bir sesle. Tamam, belki de dn geceki aktivite beni biraz yorgun ve huysuz bırakmıŕtı. Elinde tuttuğu kahve fincanına uzandım. Branka buzlu kahveden nefret ederdi, bu yüzden benim için olmalıydı. Elime tutuŕturdu ve bir yudum aldım.

"Hiçbir ŕey iyi bir kahvenin yerini tutamaz," diye mırıldandım.

"Seks yapar," diye kıs kıs güldü. "Keŕke bir deneseydin."

Baŕımı salladım ama yanaklarım kızardı çünkü aklıma hemen kardeŕi geldi. Kesinlikle haklıydı. Seks kahveden yüz kat daha iyiydi.

"Hiç denedin mi?" Cevabı çok iyi bildiğim için kıs kıs güldüm.

Omuz silkti. "ok yaklaŕtım ama maceralarımız sırasında egzotik bir adam bulacağım ve akıllara durgunluk veren bir seks yapacağım. Sen de öyle olacaksın."

Gülümsedim ama tereddüt ve Alessio'nun bizim için planlarını öğrenme isteği içimde savaştı. Beni tekrar görmek istediğini söylememişti. Kabul, ben de sormadım ama neden en azından beni tekrar görmek istediğini göstermiyordu ki?

Yırtık kot pantolonu ve siyah tişörtüyle son derece seksi bir şekilde, bir öpücük bile vermeden beni bıraktı. En azından yanağımı gagalayabilirdi.

"Ağabeyim kabul etti," dedi Branka ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Kardeşi ona bana veda öpücüğü vermesi gerektiğini mi söylemişti?

Kardeşlerine çok benzeyen, erimiş gümüş gibi parlayan gözleriyle karşılaştım. "Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

Tanrım, onunla tekrar seks yapmak istedim. Tekrar ve tekrar. Tüm vücudunu keşfetmek, teninin her santimini öpmek ve her şeyden çok göğsünü ve kollarını işaretleyen mürekkebi incelemek istiyordum. Altında saklanan yara izlerini öpmek istedim. Sakladığı hikâyeyi bilmek istiyordum.

"Evet, Alessio bunun bizim için iyi bir deneyim olacağını düşünüyor," diye detaylandırdı ve ben hayal kırıklığı duygusunu görmezden geldim. Alessio kendi yoluma gitmemi sorun etmiyordu. Dün gece onun için benim için olduğu kadar önemli değildi. Muhtemelen hızlı arama listesinde kadınlar vardı. "Aman Tanrım, bunu gerçekten yapıyoruz," diye gülümsedi.

Alessio'yu aklımdan çıkarıp hedefime geri dönerek yaklaşan yolculuğumuza odaklandım.

Dudaklarım yukarı kalktı. "Bunu gerçekten yapıyoruz," diye tekrarlardım. Branka'nın gözleri yerde gezindi. "Ne yapıyorsun?" Omuz silktilim. "Hazırlanıyorum."

"Annenle baban nerede?" diye sordu. "Kutlama için hepimiz dışarı çıkmalıyız. Geç öğle yemeği."

Dikkatimi tekrar notlarıma verdim. "Annem alışverişte, babam da eski bir arkadaşıyla buluşacak."

"O zaman gidelim," diye önerdi. "En sevdiğin. Kebap."

İnledim. "Neden beni baştan çıkarıyorsun?"

Kocaman sırtıttı. "Çünkü ben kötüyüm. Bwahaha."

Şeytani bir ses çıkarmaya çalışırken, bulaşıcı kahkahasıyla bunu tamamen mahvetti. Yüzümü asmamak için çok uğraştım, yanağımın içini ısırdım. Ama gözlerimdeki bakış her şeyi mahvetmiş olmalı ki yere doğru hamle yaptı ve beni geriye doğru savurdu. Buzlu kahvemi yolumdan çekerek pelüş beyaz halımın üzerine düşmekten zor kurtuldum.

"Gölmek istediğini biliyorum," diyerek beni gıdıkladı. "Göster bana. Göster bana."

Sonraki yarım saat boyunca benim katımda kıkırdadık. Tıpkı lise yıllarımızdaki gibi.

Kendimi daha hafif hissederek ve Alessio'yu aklımdan çıkararak iki saat sonra Montréal şehir merkezindeki restorana girdik. Dizlerimin biraz üzerinde duran sade, açık yeşil bir elbise giymiştim. Her giydiğimde, gözlerimdeki yeşili ortaya çıkardığına dair iltifatlar aldım. Branka benim aynı desendeki kırmızı elbisemi ödünç aldı ve böylece daha çok kız kardeş gibi göründük.

Güldük ve tüm büyük planlarımız hakkında sohbet ettik, hostesin gelip bizi oturtmasını bekledik.

Saçlarım yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökölüyordu ve makyaj yapmamayı tercih etmişim. Bu beni daha genç gösteriyordu ama gerçekten etkilemem gereken kimse yoktu. Çünkü bekâretimi verdiğim adam hayatıma devam etmemin iyi bir karar olduğunu düşünüyordu. Ama hey, acı çekmiyordum. Hem de hiç.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu hanımlar."

Ev sahibesi bizi selamladı ve ikimiz de dikkatimizi ona çevirdik. "Merhaba, Jasmine. Nasılsın?"

"Daha iyi bir soru, siz ikiniz nasılsınız?" Gözleri ikimizi de inceledi. "Bir hafta içinde Asya'ya gideceğinizi duydum, Branka." Bu bilgi üzerine kaşlarım havaya kalktı. Jasmine yüz ifademi okumuş olmalı ki, "Alessio" diye ekledi.

Küçük yeşil canavar içimden süzölürken Branka ve ben aynı anda "Ohhh," diye haykırdık.

Bu ikisi birlikte mi uyuyor? Merak ettim. Kıskançlığın mantıksız bir ısırlığı içime çarptı ve tadı asit gibi geldi, ama onu yutmak zorunda kaldım. Kendimi ona atmadan önce Alessio'yla çıkmış değildik.

"Kızım." Hiç duymak istemediğim soğuk bir ses bize ulaştı ve Branka'nın solgunlaşmasıyla aynı anda ben de kaskatı kesildim.

İkimiz de yavaşça sesin geldiği yöne döndük ve Branka'nın babası ve erkek kardeşini iki adamla birlikte masada otururken bulduk. Gözlerim onların üzerinde gezinirken yutkundum ama Alessio'da son buldu.

Bakışlarım hep ona geri dönerdi. Karşı konulması imkânsız bir karanlığı vardı.

"Başka bir yere gitmeliydik," diye mırıldandı Branka nefesinin altında. Ben de aynı fikirdeydim.

"Masaya ihtiyaçları yok, Jasmine." Branka'nın babası herkesin dikkatini bize çekerek havladı. "Bizimle oturacaklar."

Reddetmemi istedi mantığım. Ailem Branka'nın babasıyla aynı masada oturduğumu duysa çok kızardı. Diğer gangsterleri boş verin.

"Beni bırakma," diye fısıldadı nefesinin altından, çaresizlik ses tonunu kaplamıştı.

Ağır bir iç geçirdim. Ailem bilmiyorsa, bu onları incitmezdi. Ayrıca olay çıkarmak istemediğim için Branka'yı ağır adımlarla takip ettim.

Masaya doğru attığım her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu. Ne yazık ki bunun nedeni dün gece vücudumu yakan adamdı, o masada gizlenen açık tehlike değil. Siyah takım elbisesi ve keskin yüz hatlarıyla Alessio, bir restorana değil, piç babasının yanına, *GQ*'ya aitti.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak titrek bir nefes aldım. Alessio bir ilişki istediğini hiç belirtmemişti. Dün gece pek konuşmadık zaten.

Bunu düşünme, diye mırıldandı zihnim. Bunu düşünme.

Aksi takdirde eriyip bir su birikintisine dönüşecektim. Onun yerine, ayağa kalkan Alessio'nun çatık kaşlarıyla karşılaştım, gözleri bana kilitlenmişti. Bakışlarındaki bir şey tenimin cızırdamasına ve parmaklarımın titremesine neden oldu. Dün gecedен sonra bu tepkinin hafifleyeceğini düşünebilirsiniz ama öyle olmadı. Bunun yerine daha da yoğun tepki verdim.

O kadar uzundu ki ona yaklaştıkça boynumu eğmek zorunda kalıyordum.

Bakışlarımı ondan ayırmaya zorlayarak, gözlerim yavaşça adamların üzerinde gezindi ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Tehlike çığlıkları atıyorlardı. Alessio da öyle ama o içimde korku uyandırmadı. Sadece şehvet.

Öte yandan babası tüylerimi diken diken etti. Ve bu diğer iki adam korkutucuydu. Hayatımda gördüğüm en sıra dışı sarı saçlara sahiptiler. Dikkatleri Branka ve benim üzerimdeydi ama asıl korkutucu olan cüsseleri idi. Otururken bile bir şekilde yükseliyor ve odadaki tüm oksijeni yutuyor gibiydiler. Gözlerimi yüzlerine kaldırdım ve kırptım. Sonra göz renklerini doğru gördüğümünden emin olmak için tekrar kırptım. En soluk maviydiler.

Vay canına. Vay canına!

İkisi de ayağa kalktı ve neredeyse kalkmamış olmalarını dileyecektim çünkü karanlık, tehditkâr bulutlar gibi yükseliyorlardı. Branka ve ben anında küçük bir adım geri çekildik, içgüdülerimiz bizi savunma moduna geçirdi.

Branka'nın gözleri sanki onları tanıyıp tanımadığını merak ediyormuş gibi bana doğru kaydı. Sanki! Ona belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptım ve ikimizin de gözleri iki adama döndü. İri cüsselerine rağmen ikisinin de yakışıklı olduğunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Son derece.

"Hanımlar, Vasili ve Sasha Nikolaev ile tanışın," diye bizi tanıştırdı Alessio ve gözlerim hemen ona döndü. Sanki o benim mıkna tı s ı m d ı ve bir anda kalbim küt küt atmaya başladı. Sadece bir gecelik seks ve ben bu adam için gidiciydim. Ahh. "Beyler, kız kardeşim Branka Russo ve en iyi arkadaşı Autumn Corbin."

Sadece iki boş koltuk vardı. Biri Sasha Nikolaev'in yanında, diğeri de Alessio'nun yanındaydı. Sasha Nikolaev'in yanındaki koltuğu Branka'ya bırakmak istemem kötü bir şey miydi? O da aynı fikirde olmalıydı çünkü gözleri kardeşinin yanındaki koltuğa kaydı ve ikimiz de özlemle baktık.

İkimiz için de kendini koruma moduydu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Sasha, soluk mavi gözleri Branka ve benim aramda gezindikten sonra Branka'ya kilitlendi. İçimi bir rahatlama kapladı. Akıllı bir kadın o adamın dikkatini çekmek istemezdi.

Alessio Russo çok daha iyi, beynim kalbimle alay etti.

Sasha, "Hanımların bize katılacağını bilmiyordum," diye söylendi.

"Tartışmamız hanımlar için uygun mu?" Vasili kaşlarını çatarak sordu. "Kız kardeşimin bu tür konulardan rahatsız olmasını istemem."

Bu bir ilkti.

"Gidebiliriz." Branka'nın sesi zar zor duyuluyordu, ikimiz de kaskatı kesilmiş ve ayaklarımızın üzerinde kıpırdanıyorduk. İkimiz de kaçmak ve bir daha arkamıza bakmamak istiyorduk.

"İkiniz de kalacaksınız," diye buyurdu

babası. Bir yutkunma sesi duyuldu.

Benimki de olabilirdi.

Sasha yanına bir sandalye çekti, solgun gözleri Branka'ya kilitlenmişti. Tanrı'ya şükür! Branka kıpırdamasa da Sasha onun oturmasını beklerken Branka'nın bakışları kardeşinin yanındaki boş sandalyeye kaymaya devam etti.

"Otur, Branka," diye bağırdı babası. "Sen de, Autumn."

İkimiz de hemen irkildik ve bacaklarımız kendi istekleriyle hareket etti.

Alessio diğerk sandalyeyi tuttu ve ikimiz de çekilmiş sandalyelere oturduk. Endişe derimin altında uğulduyordu. Sanki beni kurtaracakmış gibi Alessio'ya yan gözle baktım ki bu bile başlı başına gülünçtü. Dün gece seks yapmış olmamız beni kurtaracağı anlamına gelmiyordu.

"Bu güzel değil mi?" Branka'nın babası bana dik dik baktı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı ve yardım için Alessio'nun bakışlarını aramamak için kendimi zor tuttum. "Autumn Corbin'in benimle oturup konuşmasının zamanı gelmişti, değil mi?"

Omurgam sertleşti ve önsezi damarlarımda dolaştı. Ailem her zaman Russo erkeklerinden uzak durmam gerektiğini vurgulardı. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Tek yapmanız gereken Branka'nın annesine bakmaktı.

"Yoksa sana Autumn Blanchet mi demeliyim?" Önce Alessio'ya, sonra da gözlerini devirip kıs kıs gülen Branka'ya şaşkın bir bakış fırlattım. Babasından korkuyordu ama ağabeyi yanındayken cesareti ortaya çıkıyordu. "Biraz saygı göster, Branka," diye kükredi ve ikimiz de koltuklarımızda zıpladık. "Yoksa en son kimin gözlerini devireceğini göreceğiz!"

Bir yutkunma sesi daha duyuldu. Benim mi yoksa Branka'nın mı, belki de ikimizin birden mi bilmiyorum ama bu konuda içimde kötü bir his vardı. Branka'yı kaçırıp kaçmalıyım. Babasının canı cehenneme. Yine de bedenim o kadar kaskatı kesilmişti ki hareket etmeyi reddediyordu.

Gerginlik hissediliyordu; neredeyse tadını alabiliyordum. Sessizlik yoğundu ama sadece Branka ve beni etkiliyor gibiydi. Sasha birdenbire sakız çıkardı ve ambalajın çıtırtısı havayı doldurdu. Ona kuşkulu bir bakış attım ama beni görmezden geldi. Kardeşi Vasili, ağabeyi ya da Branka'nın babasıyla ilgilenmiyor gibiydi. Alessio da hiç endişeli görünmüyordu. Ya da belki ikisi de bunu çok iyi saklıyordu.

Sasha, kime yönelik olduğunu tam olarak ayırt edemesem de, kötü bir şey vaat eden bir sırıtışla ağzına sakız attı. Elindeki ambalajı ezerken sakızı patlattı.

Birçok insanı öldürdüğünden emin olduğum el. Okuyamadığım parmaklarındaki sembollere baktım. Gözlerim, yüzüne yayılmış hoşnutsuzlukla Sasha'ya bakan Alessio'ya döndü. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve bir anda gözlerinin arasındaki çatık kaşlar gevşedi ve ben de onun gri bakışlarında boğuldum.

"Ateşle oynuyorsun, ha?" Branka'nın babası bir şeyler söyledi ve ikimizin de gözleri ona kaydı. Alessio ve bana bakıyordu. Ardından bir "tsk" sesi geldi.

 irkin yüzünü gölgeleyen naho  bir sırtı . Bir fareyi yutmak üzere olan bir yılana benziyordu. Hır n ve saldırmak üzereydi.

Garson kız geldi, gergin ve rahatsız edici sessizliği böldü. Ne Branka ne de ben a zımızı açabilecek durumda g r nm yorduk, bu yüzden Alessio bizim adımıza siparişi verdi. Ve tüm bu süre boyunca, ya lı Russo'nun gözleri beni hiç terk etmedi.

"Annen nasıl, Sonbahar?" Bay Russo gözlerinde zalim bir parıltıyla sordu. Bundan ho lanmamı tım. Onun karanlık ve tehditkâr bakışları altında kendimi savunmasız hissediyordum.

Gözlerim masanın etrafında gezindi, sonra ya lı adama döndü. Uzun boylu ve yakışıklı olan oğlunun aksine Bay Russo kısa boylu, kel ve hamile bir kadını utandıracak bir g be e sahipti.

"Peki," diye cevap verdim sıkılmış di lerimin arasından.

Karnını ovu turdu, yüzünde kendini be enmi  bir ifade vardı. "Peki ya anne tarafından büyükannen ve büyükbaban?"

Ka ları m çatıldı ve yüzüme bir  a kınlık ifadesi yerleşti. "Onlar  ld ."

Doğrusu, isimlerini bile bilmiyordum. Annem ailesinden hiç bahsetmezdi. Sadece resmin dışında olduklarını söylerdi.  ylece bıraktık. Her ikisi de vefat edene kadar hayatımızın büyük bir parçası olan baba tarafından büyükannem ve büyükbabam vardı.

Kıkırdadı. "Mümkün değil. Son bir ay içinde mi öldüler?" diye sordu ve ben gözümü kırptım.

Dilim gergin bir şekilde alt duda ımın üzerinde gezindi ve Branka'nın bakışlarıyla kar ıla tım. O da en az benim kadar  a kın görünüyordu.

Gözlerim Alessio'ya kayd  ama yüzü okunmuyordu. Bir kayıtsızlık maskesi.  enesinde gerilen en ufak bir kas ve kararan ifadesi dışında. Vasili ve Sasha Nikolaev de benzer bir ifade takınmı tı. Yine de bunun bana mı yoksa Branka'nın babasına mı yönelik olduğundan emin değildim.

Hiçbir kaçış yolu olmadan kurtların önüne atılmış gibi hissettim.

Alessio'nun babası kıkırdadı, ürkütücü ve karanlık. Bilgili. İki elim de kuca ımda, masanın altındaydı ve büyük, sıcak bir el benimkini kaplayana kadar tırnakları mın avucuma battı ını fark etmemi tim.

Bir an durdum ama hareket etmedim. Rahatlatıcı bir sıkışma ve ihtiya ım olan g   açısı oldu.

"Bildiğim kadarıyla uzun zamandır  l ler," dedim, sesim aldatıcı bir şekilde sakindi.

Alessio'nun babası yumruğunu masaya vurdu. Branka ve ben koltuklarımızda irkildik. Gümüş çatal bıçak tıkırdadı.

"İşte bu yalan," diye tükürdü, sesini zehirle renklendirerek. "Büyükannen ve büyükbaban hayatta. Korsika mafyasını onlar yönetiyor. Annen de onların en etkili suikastçısıydı."

Delirmiş olmalı. Deli. Kuruntulu.

"Yanılıyorsun," diye ısrar ettim inanmaz bir kıs kıs gülerek. "Benim annem bir şarkıcı. Bir sanatçı."

Güldü. Sert ve yüksek sesle. Bakışlar birbirimize doğru kayıyordu ama ben gözlerimi en büyük tehditten ayırmıyordum. Yaşlı Russo.

"Şarkıcı," diye kıs kıs güldü. "Evet, şarkı söylemeyi hep sevmiştir. Küçük Katolik eteğiyle etrafta süzülüğünü ve piyano çaldığını hatırlıyorum. Erkekler o iyi kız görünümüne bayılırdı."

Öfke damarlarımda kaynıyordu. "Erkeklerin ne için pantolon giydiği umurumda bile değil," diye tısladım, ona dik dik bakarak. "Annemi başka biriyle karıştırıyorsun. Kendisi Korsika mafyasıyla hiçbir bağlantısı olmayan bir sanatçıdır."

"Ona tıpatıp benziyorsun," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Sadece bir tane Alessandra Blanchet vardı. Kuzguni saçlar aileden geliyor. Yine de gözlerin tamamen yanlış. Babanın olmalılar."

Son kelime dilinde bir lanet gibi yankılanıyordu.

"Son kez söylüyorum, annemi başka biriyle karıştırıyorsun," diye homurdandım. "Babam kendisini asla *senin* gibi biriyle ilişkilendirmez."

Bu sefer başını geriye attı ve güldü. Kıs kıs gülen, tehditkâr, seni yakaladım türünden bir kahkaha.

Babam eski bir özel ajandı. Bu onun kariyerini mahvedebilirdi. Ancak babam bu kariyerdan nasıl ve neden ayrıldığını hiçbir zaman açıklamadı. Ben hep, benim büyüdüğümü görebilmek için danışman olmaya ve erken emekli olmaya karar verdiğini düşünmüşümdür.

"Ama baban o kariyerdan vazgeçti," diye lanet bir cadı gibi kıkırdadı. "Ya da kovuldu," diye dudaklarını iğrenç bir şekilde bükerek alay etti.

Parmaklarım Alessio'nun ceketinin koluna dolandı, sanki o benim cankurtaran simidimmiş gibi onu sıkıca kavradım. Şu anda o benim can simidimdi.

"Kovulmadı," dedi Alessio, sesi buz gibiydi. "İstifa etti ve kızını büyüttü."

"Bunu nereden biliyorsun?" Branka gözlerini kocaman açmış, babası, Alessio ve benim aramda gidip gelirken sordu.

Babası kendini beğenmiş bir şekilde güldü ve ben onun yüzünü tırmalamak istedim. Branka'nın ona katlanamamasına şaşmamalı. "Kızımın kiminle takıldığını bilmesem nasıl bir baba olurum?"

Branka'nın babasıyla daha önce tanışmamıştım. Onu ilk kez cenazede görmüştüm ama şimdi cenazeye katıldığıma pişman olmuştum. Branka'nın babasını daha önce de sevmemiştim, şimdi de sevmediğim kesindi. Aslında, ondan nefret ediyordum.

"Autumn'un bağlantılarının konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi Alessio, sesi soğuktu. Neden Alessio benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi konuşuyordu?

"Alakası yok mu?" Bay Russo tükürdü, tükürüğü masanın üzerine sıçradı. Burnum sızladı ve iştahım aniden kesildi. "Onlar için casusluk yapıyor olabilir."

Alessio güldü, buna inanmadığını açıkça gösteriyordu.

"Bana öyle geliyor ki Bayan Corbin'in ailesi onu bu tür bir hayatın acı gerçeklerinden uzak tutmak istemiş," diye söze karıştı Vasili, sesi soğuktu. "Şimdi anlaşmamızı sonuçlandırabilir miyiz yoksa daha fazla tartışacak mıyız?"

Vasili Nikolaev'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birdenbire ondan çok hoşlandım.

Sonraki otuz dakika boyunca Nikolaev'in üzerinde çalıştığı anlaşma her neyse sonuçlandırıldı. Tüm adamlar şifreli konuşurken Branka ve ben sessizce oturduk, yemek yiyormuş gibi yaptık ama aslında sadece tabaklarımızda itip kaktık.

Ve tüm bu süre boyunca anne tarafından büyükannem ve büyükbabamın vahiyleri üzerine düşündüm.

Bölüm 13

ALEssIO

Sırlar asla uzun süre gömülü kalmaz.

Autumn'un anne tarafından büyükannesi ve büyükbabasının kimliğini bu kadar uzun süre bilmemesi bir mucizeydi. Bunu ilk günden beri biliyordum.

Bu ikisinin oyun buluşması. Branka'nın tüm arkadaşlarını kontrol ederdim.

Ama bu berbat baba müsveddesi, annemin cenazesinde onu görene kadar Autumn'u araştırmaya zahmet etmedi. Branka'yı hiç umursamıyordu. O bir kızdı, anneme karşı kullandığı tek kullanımlık bir metaydı. Hem merhum kız kardeşim hem de Branka onun için harcanabilirdi.

Babamın gözünde, ona bir varis bırakamaması annemin suçuydu.

Babam onun tüm faaliyetlerini takip ettiğimi bilmiyordu. Onun kaynakları benimkilerin yanında hiçbir şeydi. Nico Morrelli ihtiyacım olan her türlü bilgi için en önemli adamımdı ve her seferinde bana yardımcı oldu.

Kimse Autumn'un büyükbabasının ölümü üzerine Korsika mafyasının mirasçısı olacağını bilmiyordu.

Babamın Autumn'un annesiyle evlenmek için bir anlaşma yapmaya çalıştığını da biliyordum. Başarısız oldu.

Akıllı kadın. Şanslı kadın.

Sonuç olarak, bu günün geleceğini biliyordum. Babam Autumn'u gördüğü anda, annesine olan benzerliğinden dolayı onun kim olduğunu anlayacaktı. Onu reddeden kadın. Piç herif bundan nefret ederdi.

Ve şimdi de kızına bakıyordu. Çok geç piç kurusu. O benimdi ve dört yıl önce Autumn'un büyükbabasıyla yaptığım sözleşme bunu garanti altına alıyordu. Eğer babam ona dokunmaya cüret ederse, bu şehrin sokakları

kırmızıya boyanacaktı çünkü onun işini bitirene kadar onunla ve tüm adamlarıyla dövüşecektim. İlk ve son kez.

Babamın depolarından birini ateşe vermesi için sağ koluma hızlı bir mesaj attım. O herifle uğraşmaktan bıkmıştım. Ricardo'nun bunu yapması sadece on dakika sürdü. Yerinin doldurulamaz olmasının sebebi buydu.

Babamın telefonu çaldı ama o kadınıma bakmaya devam etti. Sonra tekrar bipledi ve ona baktı. Bu onu koşturdu.

Dışarı adımını attığı anda adamlarının etrafını sardığını ve yalpalayarak dışarı çıktığını görünce dudaklarım uçukladı. Arabasına doğru yürürken bir keskin nişancının onu vuracağı konusunda o kadar paranoyaktı ki.

Sasha Nikolaev, "Nihayet," diye açıkladı. Nikolaev'in adamlarından hiçbiri yaşlı piçle uğraşmak istemiyordu zaten. "O pisliği ortadan kaldırmalısınız. Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Branka nefesinin altından. "Bırakalım suçu Rus üstlensin." Hepimizin kafası ona doğru döndü ve gözleri büyüdü. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Başımı salladım. Belki de Branka düşündüğümünden biraz daha acımasızdı. Bu dünyada hayatta kalmak için buna ihtiyacı vardı.

"Bana sadece bir tarih ve saat ver," diye sırttı Sasha, hesaplı bir şekilde onu izlerken. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Ve bitti."

"Babamla başa çıkabilirim," dedim ona.

Autumn rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözleri hepimizin arasında gidip geliyordu, muhtemelen şaka yapıp yapmadığımızı merak ediyordu.

"Autumn ve ben bara gidebilir miyiz?" Küçük kız kardeşim hiç vakit kaybetmedi.

Başımı salladım ve ikisi de arkalarına bile bakmadan yanımızdan ayrıldılar ve Nikolaev'in adamlarıyla anlaşmayı tamamlamam için beni yalnız bıraktılar.

Sasha son bir kez, "Bugün gitmesini sağlayabilirim," diye teklif etti. Herif hiç değilse ısrarcıydı. "Güzeller güzeli küçük kız kardeşinin de belirttiği gibi, suç Rusların olacak," diye kestirip attı Sasha, ama o gözlerde akli başında olmayan bir şey gizliydi. Nikolaev kardeşlerin hepsinin göz rengi aynıydı. O soluk mavi gözlerden birinin, bizden sadece on beş adım ötede, barda oturan kız kardeşime odaklanmış olması hiç hoşuma gitmemişti.

"Tek yapman gereken küçük kız kardeşini bana vermek," diye ekledi Sasha geniş bir sırıtışla ve birdenbire yüzünü dağıtma havasına girdim.

"Sasha," diye uyardı Vasili.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diye ekledim, sesim son derece sakindi. "Küçük kız kardeşim masada değil. Asla da olmayacak. O. O. LİMİT DIŞI. Ve bunu belirtmek için seni öldürmem gerekirse, öldürürüm."

Çok sonraları, bu sözlerin kız kardeşimi Sasha Nikolaev için yasak meyve haline getirdiğini anlayacaktım.

Bir sonraki dağıtımın ayrıntılarını tamamlamamız yirmi dakika daha sürdü. Silahlar ve uyuşturucu benim tercih ettiğim işlerdi. İnsan kaçakçılığına bulaşmadım ama ne yazık ki aynı şey babam için söylenemezdi.

İki kardeş beni Branka ve Autumn ile yalnız bırakarak ayrıldılar. Bir an için, Autumn'un parmağı telefonunun üzerinde gezinirken birbirleriyle fısıldaşmalarını izledim.

Autumn yumuşak sesiyle, "İnsanların önüne böyle resimler koyabilirsek," dedi, "bu farkındalık yaratır. İnsanların yardım etmesini sağlar."

O dünyayı nasıl kurtaracağına dair strateji geliştiriyordu, bense onu daha da yozlaştıracak bir anlaşma yaptım. Aramızdaki farklar çok keskindi. Nasıl bir pislikle uğraştığımı tam olarak bilse benimle kalır mıydı? Daha da iyi bir soru, onun için bundan vazgeçer miydim?

Branka uzandı ve başka bir ekrana geçti.

"Bir dahaki sefere sana bir mesaj gönderdiğimde, Branka," dedim kız kardeşime sakince, "oku onu."

Eğer öyle olsaydı, Autumn ve Branka'nın yolları yaşlı adamlarla kesişmezdi. İkisi de bana doğru kaydı, gözleri arkamda geziniyordu. Sanki babamın gittiğinden emin olmak ister gibiydiler.

Kız kardeşimin daha fazla azarlanmaya ihtiyacı yoktu. Onun teni de Sonbahar'ınki kadar solgundu ve ancak babamın gidişinden sonra düzelmişti. Nikolaev kardeşler yabancılar için korkutucu olabilirdi ve şimdiye kadar Branka'yı yeraltı dünyasından uzak tutmuştum. Tıpkı Sonbahar'ın ailesinin onu da uzak tuttuğu gibi.

"Hadi masaya dönelim de ikiniz de yemeğinizi yiyin," dedim. Autumn'un ince bedeninin bar taburesinden kayışını izledim, sonra yere dikkatsizce attığı çantasını almak için eğildim.

Kahretsin, muhteşem bir götü vardı. Aletim sertleşti ve onu arka taraftaki odaya sürükleyip sikme isteğimi görmezden gelmek zorunda kaldım.

Hemen ortaya çıkan Jasmine'e işaret ettim. "Şunu temizleyin lütfen. Ve en sevdiklerini getirin."

Ben sağ kolum Ricardo'ya bir mesaj yazarken Jasmine her zamanki becerikliliğiyle masayı silip süpürdü, sonra da temiz tabak ve çatal-bıçakları yerleştirdi. Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu cebime geri koydum ve Autumn'u inceledim.

Eli masa örtüsünün üzerinde var olmayan kırıksıklıkları düzeltmeye devam etti. Gözlerindeki kahverengi yavaş yavaş ela rengine dönmeye başladı ve birden ela yeşilinin yeni favori rengim olduğunu fark ettim.

"Üzgünüm, Alessio. Sadece çok heyecanlıydık." Branka sessizliği bozdu. "Telefonu kontrol etmek aklıma bile gelmedi."

"Önemli değil," dedim ona. Yasemin yemekle geri geldi. "Siz ikiniz yiyin. Sonra Ricardo seni eve götürmek için burada olacak, Branka." Gözlerine dehşet girince ekledim, "Benim evim. Her zaman orada. Artık ona geri dönmeyeceksin."

Russo malikanesi onun evi olalı on yıldan fazla olmuştu ve o hâlâ oraya dönmekten korkuyordu. Ondan asla vazgeçmeyeceğim. Şimdiye kadar bunu biliyor olmalıydı. Değil mi?

"Tamam." Başını salladı. Autumn sandalyesinde kaskatı oturuyordu, bakışları hafifçe odaklanmamıştı.

"Autumn, bir şeyler ye," diye emrettim ona.

Gözleri bakışlarımla buluştu. "Babanın söyledikleri doğru mu?" diye sordu, gözleri benim üzerimdeydi.

"Evet."

"Biliyor muydun?" diye sordu alçak bir sesle. Yalan söyleyebilirdim. Yalan söylemeliydim. Yalan söyleyemezdim.

"Evet."

"Bir şey mi istiyorsun?" Kahretsin, bu yüklü bir soruydu. Onu istiyordum. Benimle olmasını. İsteyerek. Ama içten içe bir parçam, yaptığım her yanlışın sonunda onun çekip gitmesine neden olacağını biliyordu. Bu yüzden bir sözleşme yaptım.

"Nereden?" Onun yerine ben sordum. "Onlardan. Benden."

"Onlardan, hayır. Senden, evet," diye elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim. Yanakları kıpkırmızı oldu ve aklının tam olarak nereye gittiğini

biliyordum.

"Bir şeyler ye," dedim ona. Branka kendi dünyasında kaybolmuş, telefonuna bakıyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Sonbahar. "Ailem neden böyle bir şeyi benden saklasın ki?"

Çünkü onlar tanıdıklarımın çoğundan daha iyi insanlardı. Sonbahar'ı benim gibi adamların etrafında istemedikleri için onları suçlayamazdım. Masumiyeti yok ettik ve ardımızda kan bıraktık.

"Seni korudular," dedim ona.

Ve seni koruyacağım.

Bölüm 14

SONBAHAR

F nedenini bilmediğim bir korku omurgamdan aşağı süzülüyordu. Alessio'nun babasının beni izleme şeklinin benim için iyiye işaret olmadığını biliyordum. Buna önsezi diyebilirsiniz. Geriye dönüp baktığımda, keşke kaçsaydım diyorum.

ve asla arkama bakmadım. Ama ben bakmadım. Kendi iyiliğim için fazla cesurdum ve Alessio'dan daha fazlasını istiyordum.

Bu yüzden kalkıp gitmek yerine, zamanı geldiğinde Alessio'nun beni koruyacağına güvenerek yerimde oturmaya devam ettim.

Ah, keşke daha iyi bilseydim.

Alessio'nun adamı Branka'yı evine götürürken biz de kendimizi onun çatı katında bulduk. İçeri adımımızı attığımız anda elleri üzerimdeydi. Aç ve aceleci.

Kan kulaklarımda uğulduyor ve benim kalbim, onunki ve birbirimizi çılgınca soyarken hareketlerimizin yumuşak hışırtısı dışında her şeyi bastırıyordu.

Takım elbise ceketi. Kravat. Gömlek. Kemer.

Pantolonunun düğmelerini açmak için el yordamıyla çalışırken parmaklarım titredi.

Fermuarın sesi sığ nefeslerimize karıştı. Elbise ayaklarımın etrafında birikti. Alessio'nun bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, gözlerinin erimiş gümüş rengi vücudumdaki her molekülü alevlendiriyordu.

Ama Alessio'nun vücudu görülmeye değerdi. Çatı katının her penceresinden süzülen ışıkla birlikte, bir savaş tanrısı gibi görünüyordu. Geniş, kaslı omuzları, sofistike takım elbiselerinin genellikle sakladığı mürekkeple işaretlenmişti. O yontulmuş karın kasları ve seksi V kesimi.

Alessio'nun uzun, sert, kalın sikini görünce ağzım kurudu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek onları ıslattım. Olacakların beklentisi

İçime boşaldı. Şimdi nasıl hissettiğini biliyordum ve bu sadece kalçalarımın arasında zonklayan bu ihtiyacı artırdı.

"Yumuşak mı sert mi?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Bakışları öyle bir sıcaklıkla yanıyordu ki, içimi yakıp kavurdu. "Yumuşak ve yavaş mı yoksa sert ve hızlı mı sikilmek istersin?"

Sesinin karanlık mırıltısı her ikisinin de zevkli olacağına söz veriyordu. Ve seçim yapmama izin vermesinde çok ateşli bir şey vardı. Hepsini istedim. Sert. Yavaş. Hızlı.

Hepsini yaşamak istedim. Sadece onunla.

Parmakları yaka kemiğimin üzerinde kayıyordu, dokunuşu yumuşak ama sertti. Göğüslerimden aşağı indi ve şehvet içimde alevlenirken içimi bir ürperti kapladı. Parmağı nemli külotumun üzerinden geçene kadar daha da aşağılara indi.

"Sert," diye inledim.

İç çamaşırımı tek bir çekişle yırttı, sonra ağzı boynuma yapıştı. Nefesim kesildi ve başımı eğdim, parmaklarım saçlarını kavradı. Avuçları kaburgalarım doğru uzandı ve belimi kavradı. Dudakları boynumda gezindi, ağzıma gelmeden önce dişleri çenemi ısırdı.

Basit dokunuşuyla beni çözüyordu. Ben de aynısını ona yapmak istedim. Boynumun arkasını tuttu ve beni sertçe öptü. Islak ve dağınık. Vahşi ve sert. Alessandro Russo böyle biriydi.

Ve buna bayıldım. Onu iyi hissettirmek istiyordum. Benim için çözüldüğünü görmek istiyordum ve beynimde bir fikir kıvılcımlandı. Onu nazikçe ittim. Hemen durdu, göğsü inip kalkıyor ve nefes alış verişini benimkiyle eşleştirdi.

"İyi misin?" Sesindeki endişe notası göğsüme sıcaklık yaydı.

Ellerim karın kaslarından aşağı doğru kayd, her bir kası dokunuşumla gerildi. Alessio'ya dokunmak başlı başına bir günahı. Pürüzsüz teni parmak uçlarımda sıcaklığı ve beni onu tatmaya teşvik ediyordu.

"Evet," diye nefes aldım. "Bir şeyler yapmak istiyorum."

Parmaklarım onun sert uzunluğunun etrafında kıvrılırken ima havadaydı, anlamı açıktı. Bakışları yüzüme kaydı, kokusu ciğerlerime sızdı. Beni sarhoş etmeye yetmişti.

"Zorunda değilsin." Gözleri karardı, bana şiddetli bir fırtınadan hemen önceki bulutları hatırlattı. Heyecan verici, canlandırıcı, içinde kaybolmak için baştan çıkarıcıydı. Etrafımızdaki hava daha kalın, daha ağır, daha sert bir şeye dönüştü.

yoğunlaştı ve kalbim öyle bir çarptı ki göğsümden fırlayacak diye korktum.

"İstiyorum."

İtiraz edemeden, etmek ister gibi de görünmüyordu, önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bakışları her bir santimetresinden yayılan kargaşa ve gerginlikle dalgalandı.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından, sesi sertti. Kontrolü elimdeydi ve bu beni baştan çıkarıcı bir baştan çıkarıcı gibi hissettirdi.

Dudaklarım kıvrıldı. "Bir aziz olduğumu söylemedim," diye mırıldandım, zaten kalın olan ve pre-cum ile damlayan sert uzunluğunu izledim. Avuçlarım uyluklarına geldi, parmaklarım beklentiyle kıvrıldı. Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum. Evet, bunu daha önce de yapmıştım ama Alessio gibi biriyle hiç yapmamıştım.

Kimse Alessio ile kıyaslanamaz.

Parmakları saçlarımı kavradı ve onları o kadar sıkı ki kafa derim yandı. Kahretsin, bu bile onun yanında iyi hissettiriyordu. Serbest eliyle sikini bir, iki kez okşadı ve ağzım sulandı.

Bu adam seks için yaratılmış.

"Bana bak," diyerek yüzümü yukarı kaldırmaya zorladı. Bakışlarındaki sıcaklık, daha önce sakso çekmeye cüret ettiğim herkese intikam vaat ediyordu. "İsimlerini istiyorum," diye homurdandı.

"Hayır." Dudaklarım aralandı. "Ağzımı sikecek misin yoksa konuşacak mıyız?"

Bakışları yanıyordu, kontrolü kayıyordu ve ben buna bayılıyordum. Bu benim nihai kriptonitim olabilirdi. Onu benim için çözülürken görmek. Sikinin tepesini dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve dilim onu yalamak için dışarı fırladı, dudaklarımdaki prekumunu tattım.

Sıkışan kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluştu ve tenimi kayganlaştıran ıslaklığı hissedebiliyordum.

Ağzımı ayırdım ve onu yavaşça boğazımdan aşağıya aldım. Ben onu daha derine çekerken bakışlarımız birbirine kenetlendi ve her birkaç saniyede bir durup ayarlama yapmaya çalıştım. Kaslarının avuçlarımın altında titrediğini ve boğazımın derinliklerine doğru ittiği her santimde kontrolünün yavaşça parçalandığını hissedebiliyordum.

Saçımı sıkıca kavradı.

"Siktir, Autumn." Acı dolu iniltisi içimde titreşti. Zonklayan ağrıyı dindirmek için kalçalarımı birbirine sürttüm. Hareket etmeye başladım ve işte o zaman Alessio tüm kontrolünü kaybetti. Saçlarımı yumruğunun etrafına sardı.

ve ağzıma girip çıkarken başımı yerinde tuttu. Sert ve hızlı.

Omuzları kaskatı kesilmişti. Yüzünün hatları gergindi. Ağzıma girip çıkmaya devam ederken gözlerindeki şehvetin büyüüne kapılmış bir şekilde onu izliyordum. Karıncalanmalar omurgamı kapladı ve iç uyluklarımdan aşağı ıslaklık damladı.

"O ağız benim." Sonuna kadar soktu. "O dudakları başkasının üzerinde kullanmana izin yok. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım, parmaklarım kendime dokunma ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletme ihtiyacıyla uğulduyordu. Ama yapmadım. Çünkü bu Alessio içindi.

Onun ritmine ayak uydurarak yaladım ve emdim. Dilimi düzleştirdim ve hayatımda yapacağım son şeymiş gibi onu yaladım. Tekrar boğazımdan aşağıya doğru kaydı.

"Siktir." İniltisi çatı katında titreşti ve ben memnuniyetle mırıldandım. "Sen çok iyi bir oyuncaksın," diye övdü ve ağrım derinleşti. "Islak amının kokusunu alabiliyorum, sikime açsın."

Tanrım, onun iğrenç sözlerinden bile boşalabilirdim.

Bakışlarımız kilitlendi, gözlerim onu bu kadar derine almaktan sulandı. Kalçalarımın arasındaki ağrı dayanılmazdı ve sonunda günaha teslim oldum. Elimi bacaklarımın arasına kaydırđım ve parmaklarımı sıırılsıklam klitorisimin üzerine fırçaladım. Sonra klitorisime karşı sert bir baskı uyguladım ve elime karşı öğüttüm.

İnledim, sesi sikinin ağzıma girip çıkmasıyla boğuklaştı. Yarı kapalı bakışları bana kilitlenmişti ve nefesleri ağır geliyordu. Alessio aniden başımı ondan çekene kadar zevk her geçen saniye daha da artıyor ve sıkılaşıyordu.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Ne-"

Ben cümlemi tamamlayamadan beni kaldırdı ve pencereye doğru itti, Montréal'in tamamı önümüzde uzanıyordu.

"Sikim amının derinliklerine gömölüyken boşalacağım," diye homurdandı, ağzı kulağıma karşı sıcaktı. Sert. Talepkâr.

Cam, ısınan tenimi soğuttu ama içindeki yangını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Sonra sert bir hamleyle içime girdi, adını haykırdım.

Kıpırdamadı, dişleri kulak mememi sıyırdı. "Seni incittim mi?"

İçimi sonuna kadar doldururken amım onun etrafında sıkıştı. Gerilme hissi acıtıyordu ama çok iyi hissettiriyordu. Boyutlarımız arasındaki farka rağmen

Mükemmel. İçimde o kadar derindi ki onu karnımda hissedebiliyordum. "ok iyi hissettiriyor," diye nefes aldım.

"Daha fazlasını istiyorum."

Parmakları beni kalalarımдан vahşice kavradı ve yavaşça çekildi, sadece bana sertçe vurmak için.

"Dar amcığın sikimi boğuyor," diye homurdandı. "ok açğözlüsün."

Bir itiş daha ve kalçalarının her sarsıntısını iniltiler ve adını tutarsız iniltilerle ıslattım. Avuçlarım cama dayanmış, nefesim kesilmiş ve cam buğulanmıştı, o beni becerirken ben şehre bakıyordum.

Vahşice. Acımasızca. Tüketerek.

"Alessandro," diye yalvardım. "Aman Tanrım."

Gözlerimiz soluk camda buluştu. Gerçeküstü bir şeydi, zar zor görülebiliyordu. Ama yine de oradaydı. Beni derin ve sert bir şekilde becerirken, ığlıklarım çatı katının her köşesini doldururken, camdaki yüzünü izledim.

Sahiplik ifadesi.

"Seni beceriyorum," diye hırladı. "Tanrı değıl. Adımı haykırıyorsun."

Ve yaptım da. Parmakları kalçalarıma saplandı, ben onu daha derine ve daha sert çekerken boyu iç kaslarımı gerdi. Meme uçlarıım soğuk cama sürtündü ve yarı kapalı gözlerimle onun yüz ifadesinin camda benim için çözölüşünü izledim.

Sert nefesler. Aciz iniltiler. Etin ete arpması. İçime giren sikinin kayganlığı.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye övdü, acımasız itişleri sözlerini işlemeyi zorlaştırıyordu. "Amin benim için yaratılmış. Sadece benim için."

Alessio beni acımasızca döverken, soluk soluğa aldığım nefesler camı buğulandırıyor ve gözlerim kapanıyordu. Sadece onun bana verebileceğı zevke doğru gittikçe daha yükseğıe ulaşıyordum.

"Alessandro, ihtiyacım var..." Bir inilti daha havada yankılandı. Salarımdan bir tutamı eline doladı ve başımı geriye çekti, böylece yüzümü çevirmekten başka çarem kalmadı. Ağzı benimkine çarptı ve tüm bu süre boyunca itmeye devam etti.

Üst dudağıımı kendi dudağının arasına aldı, tatlı bir çekişle öptü ve ısırdı. Bir inilti göğsünün derinliklerinden benimkine doğru titreşti. Sert elleri beni tam da istediğı gibi tutuyordu. Ona karşı savunmasız. Ama aynı zamanda korunmuş.

"Lütfen... lütfen..." Tatlı, sıcak bir zevk oluşmuştu. Çok yaklaşmıştım. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var?" Sert nefesleri benimkilerle eşleşti.

"Sen." Ağzı benimkini terk etti ve göğsünden tatmin edici bir inilti çıkarken yüzünü boğazıma bastırdı. Aletinin açısını değiştirdi ve içimde daha derine inerek en zevkli noktaya ulaştı. "Oh... ohhh... Ben..."

Tekrar yaptı ve sırtım kavislendi, parmakları kalçalarımı kavradı ve G noktama çarparak tekrar tekrar içime girdi. Duyguyu gittikçe daha yükseğe çıkardı, yıldızları görene kadar her itişte daha sıcak hale getirdi. Ve bir kreşendo gibi, orgazmım kontrolden çıktı. Damarlarımdaki kan kıvılcımlarla yanıyor ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar bir elektrik dalgası gönderiyordu.

Adını haykırdım ve zevk başım dönene kadar devam etti. Orgazmıma doğru ilerlerken amım sikinin etrafında sıkıştı. Bir kez. İki kez. Kasları sırtıma doğru gerildi ve yüksek bir iniltiyle içime boşaldı.

Aleti içimde zonklarken bedenim hâlâ onun çatı katı ile cennet arasında bir yerde süzülüyordu.

Alessio'nun kolları arkamdan beni sardı, alnı omzuma yaslandı ve ağzı benimde gezindi.

Kendimi sikilmiş gibi hissediyordum. Hem gerçek hem mecazi anlamda.

Alnımı cama dayadım, nefesim hâlâ kesikti, usulca mırıldandım:

"Seksin bu kadar iyi olduğunu bilseydim daha önce yapardım."

Beni saçlarımdan çekti, eli boğazımı sıkıyordu. "Seks bu kadar iyi çünkü *biziz*," diye fısıldadı kulağıma sıcak bir şekilde. "Çünkü sana sahibim."

Onun iddiası bana bir uyarı göndermeliydi. Ama göndermedi. Tek bildiğim, onun her bir dokunuşunun ve tadının içimde o kadar derinlere işlediği ki, kendisini çoktan kalbime yerleştirmiş olabilirdi.

"Eğer sen bana sahipsen," diye soludum, vücudum kollarında esnekti, "ben de sana sahibim."

Bir duraklama.

"Tamamdır." Tüylerim diken diken oldu ve göğsümde bir arzu, *bir ihtiyaç* büyüdü. Hızla önemli biri haline geliyordu.

Beni çevirdi ve kollarına aldı, sonra da banyoya götürdü. Sonsuza kadar onunla kalmak istedim. Ama beni bekleyen bir hayat vardı, her zaman istediğim hayat. Ama şimdi o kadar da cazip görünmüyordu.

Bizi banyoda bir anlığına gördüm. İkimiz de çıplaktık. O, hayattan daha büyük. Ben, onun kollarında küçük, saçlarım darmadağın ve yüzümde iyice sikildiğimi ve bundan zevk aldığımı söyleyen bir ifade.

Bakışlarımız aynada buluştu ve nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

Gri gözlerinde yumuşak ve kırılğan bir şey titreşti.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım, gerçi derinlerde bir yerde bunun çok daha derin olabileceğini düşünüyordum. Ama bırakın onu, bunu kendime bile itiraf etmeye hazır değildim.

Beni yavaşça tezgâhın üzerine indirdi. Dudakları benimkilere değdi, yumuşak bir şekilde ve daha önceki sert, çılgın seksimizin tam tersine.

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Ağzlarımızı birbirine bastırırken dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Sonra geri çekildi ve suyu açtı. Banyo suyuna bir sıvı döktü ve kısa süre içinde tüm banyo okaliptüs gibi kokmaya başladı.

"Bu senin son kız arkadaşının mı?" Kıskançlık içimi kemirirken kuru bir sesle sordum.

Alaycı bir nefes onu terk etti. "Hayır, Branka'nın Noel hediyesi," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Burada kadın banyosu saçmalığı isteyeceğimi düşünmüş."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Kötü bir fikir değil. Artık işe yaramaya başladı."

"Bana bunu iki yıl önce yapmıştı," diye homurdandı. "Umarım kurdeşen dökmeyiz."

"Seninle banyo yapmayı cazip hale getirdin," diye takıldım.

Yüzüne bir eğlence ifadesi yerleşti ama hiçbir şey söylemedi.

Şişenin içindekileri banyoya dökmesini izledim. Daha önce hiç banyo hazırlamadığı belliydi çünkü şişenin tamamını büyük küvete boşalttı.

Küvete girmeme yardım etti ve sonra arkama geçerek uzun, kaslı bacaklarının arasına oturdum. Göğsüne yaslandım ve iç çektim.

"Daha iyi mi?"

"Çok teşekkür ederim."

Eli omuzlarıma geldi ve parmaklarıyla masaj yapmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve onun şefkatinin tadını çıkardım. Kaslarım her geçen saniye gevşiyor, onunla geçirdiğim bu samimi anın tadını çıkarıyordum.

Başım omzuna yaslandı ve gözlerim dalgalanarak kapandı. Elleri önce kalçalarım, sonra da iç uyluklarıma indi.

"Ağırdan almalıydık," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Bu işte yenisin."

Gözlerimi açmadım. "Şikayet etmiyorum. Ya sen?"

Göğsü benimkine karşı gürledi. "Kesinlikle değilim."

Elleri, kendi istekleriyle ayrıldıklarında bacaklarımin arasında yolunu buldu. Güçlü parmakları ağrıyan kalçalarımın masaj yapıyor, daireler çiziyor ve kaslarıma bastırıyordu. Hassas merkezime yaklaştı ama

Ne zaman bana dokunacağını düşünsem, dururdu. Sonra daha yavaş bir tempoda devam etti.

"İşin için ne zaman ayrılman gerekiyor?" Sorusu beni şaşırttı ve bir an için sessiz kaldım.

"Birkaç gün daha."

Parmakları yukarı doğru uzandı ve cinsel organımı kavradı. "Bu iş daha bitmedi."

Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim. "Tam olarak ne?"

Karanlık yüz hatlarının yoğunluğu beni temkinli olmam konusunda uyarmalıydı. Ama uyarmıyor. "Sen. Ben. Biz." Parmağı klitorisimi ovdu, sonra kıvrımlarımın içine kayd ve düşük bir inilti havayı doldurdu, fayanslara karşı titreşti. "Seyahat programını istiyorum. İzin günlerinde gelip seni göreceğim."

Kahretsin, eriyordum. İster sözlerinden, ister içime tembelce girip çıkan parmaklarından.

"Tamam," diye kabul ettim. Belki de naz yapmalıydım ama bunun bir anlamı yoktu. Onu istiyordum. Onu daha fazla görmek istiyordum. "Telefon numaranı alabilir miyim?"

Bana gülümsediğinde kalbim yeni doğmuş bir kelebek gibi çırpınıyordu. "Küvetten çıktığımızda sana mesaj atacağım. Sen o numarayı kaydet ve ezberle."

Gözlerimi devirdim, kızmış gibi yaptım ama mutlu gülümsemem bunu mahvetti. Alessio'nun eli hâlâ amımı avuçluyor, parmakları ustalıkla klitorisimi okşuyordu.

"Ağrın var." Sözleri benden çok kendisine yönelik gibiydi.

"Ama ellerinizin üzerimde olmasını seviyorum," diye itiraf ettim usulca. Bu onun için yeni bir şey değildi. Her inleyişimde ve kalçalarımı sıktığımda bunun böyle olduğunu görebiliyordu.

"Heyecanlı mısınız?" Boynumdaki ağzı ve vücudumdaki elleri düşünmemi zorlaştırıyordu. Eli artık seksimin üzerinde değildi ama beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu.

"Tekrar seks yapma ihtimali gibi ya da-"

Derin kahkahası beni şaşırttı ve yüzündeki ifadeyi görmek için boynumu bükttüm. Tanrım, bu adamın bebekleri olmalıydı çünkü günah kadar ateşliydi.

"Yani, seyahat etmek ve fotoğraf çekmek için heyecanlı mısınız?"

Sırıttım ve geri döndüm, sonra ona yaslandım. "Yapıyorum. Bunu yapmayı seviyorum. Anları dondurarak herkesin deneyimleyebileceği bir şeye dönüştürmek. Bu fırsat karşıma çıktığı için şanslıyım. Hayatta bir kez

karşıma çıkar."

Ardından sessizlik geldi ve ne düşündüğünü merak ettim. "Her zaman olmak ister miydin-" Nasıl soracağımı bilemedim. "Ummm. Çocukken itfaiyeci falan mı olmak istiyordun?"

Yine kıkırdadı. Tanrım, onu güldürmeyi çok seviyordum. Belki de onu daha çok güldürmeyi kendime amaç edinmeliydim. Hashtag hedefleri - al sana sosyal medya.

"İtfaiyeci, ha?"

Tamam, belki de onu bir itfaiyeci olarak göremezdim. "Pilot? Doktor mu? Bilmem ki. Erkekler ne olmayı hayal eder?"

Nefesimi tuttum, bekledim. Nedenini bilmiyordum. Basit bir soruydu ama çok daha fazlasıymış gibi geliyordu. Bir yaraya dokunmak ya da kimsenin girmesine izin verilmeyen bir yere gitmek.

"Sadece hayatta kalmak istedim." Çok basit bir cevaptı ama çok şey anlatıyordu. Ve kalbim onun için acıdı. Branka zor bir çocukluk geçirdiğini ima etti. Alessio'nunkinin daha da zor olduğunu hissediyordum. Ellerim onun güçlü ellerinin etrafında kıvrıldı ve onları kendime daha sıkı çektim.

"Öyle olduğuna sevindim," diye fısıldadım ve başımı çevirip boynuna bir öpücük kondurdum. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Bu çılgın okalıptüs banyosu kokusuna rağmen hâlâ onun gibi kokuyordu. Sandal ağacı ve baharat.

İkimiz de huzursuzlanmaya başlamadan önce birkaç dakika daha banyoda kaldık. Birlikte küvetten çıktık ve önce beni havluya sardı. Sonra beni tezgâhın üzerine oturttu ve beline bir havlu sardı.

Pişman bir iç çekiş beni terk ederken, gözlerine eğlence girdi. "Ne?"

"Seni çıplak görmeye bayılıyorum."

Güldü. Sıcak, derin bir kahkaha, o kadar seksiydi ki ayak parmaklarım mutluluktan kıvrıldı.

"Seni çıplak görmeyi daha çok seviyorum," diye karşılık verdi. Yanaklarım kızardı ama havluyu atmak için hiçbir hareket yapmadım. Utangaç değildim ama çatı katında çıplak dolaşan bir tip de değildim.

O lavabonun önünde durup yüzüne tıraş kremi sürmeye başlarken ben de tezgâhın üzerine oturdum. Ellerimin üzerinde arkama yaslandım ve onun emin hareketlerini izledim. Kasları her harekette zarifçe hareket ediyordu.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Teklif ettim ve gözlerinde şaşkınlık belirdi. Reddetmeyince o n u nazıkçe kendime çektim, sonra bacaklarımı iki yanına yerleştirdim. Bana tıraş bıçağını uzattı ve ben de ona doğru eğildim,

bıçağı boğazına dayadı. Adam gerildi. "Endişelenme, Alessandro. Boğazını ve nabzını sana bir şey olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Dudaklarının bir köşesi kalktı.

"Bu rahatlatıcı," diye mırıldandı, dudaklarını zorlukla oynatarak. Endişeli görünmüyordu, ben de onu tıraş etmeye başladım.

"Kirli sakalını sevdim," diye mırıldandım usturayı çenesinden aşağı doğru yavaşça çekerken. "Sana kötü çocuk havası veriyor." Hareketi tekrarlardım, gözlerim elimdeki işe odaklanmıştı ve onu kesmemeye dikkat ediyordum.

"Kirli sakallarımın teninde bıraktığı izleri görmekten hoşlanmıyorum."

Hareketim durdu ve gözlerim yukarı kaydı. "İz mi bırakıyor?"

"Evet, kırmızı izler. Sanki biri canını yakmış gibi."

Kaşlarım çatılmış bir halde onu tıraş etmeye devam ettim. "Beni omzumdan ısırdın. Bu iz bırakır, kirli sakalın değil."

"Seni işaretlemek için ısırđım, böylece herkes seni sikenin ben olduğumu bilsin ve sana dokunmasın. Bu farklı bir şey."

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. "Beni işaretlemene gerek yok. Başka bir adama koşacak değilim ya."

"Eğer yaparsan, o ölü bir adam olur."

Gözlerimi devirdim ama gerçek şu ki onun sahipleniciliğini seviyordum.

"Dövmelerinin bir anlamı var mı?" Konuyu değiştirerek sordum. Nefes alış veriş bir an durduktan sonra yeniden başladı. "Bir aslan ve bir taç gibi görünüyor." Parmaklarım göbek bölgesine doğru ilerledi. Kartal kanatlı bir kafatası dövmesi.

Ona yara izlerini sormak istedim ama acı verici anıları gündeme getirmek istemedim. Bu yüzden mürekkeple yetindim ve eğer bana anlatmak isterse anlatırdı.

"Öyle." Hareketimi hiç durdurmam, ama kalbim atışını durdurdu, bekledi. "Bir aslan taç giyen düşmanlarını parçalayacaktır. O ormanın kralıdır ama her zaman dişi aslanına tapacaktır."

Onun dişi aslanı olmak istiyordum ama bunu itiraf edemiyordum. Ona itiraf edemedim.

"Aslan sen misin?" Onun yerine ben sordum. Omuz silkti.

"Tacı kim takıyor?" Yumuşak bir sesle sordum. Sessiz kaldı ama kaslarındaki gerginlik gözümde kaçmadı. İlk tahminim belki de babasının yönetimine karşı bir şeyler hissettiği yönündeydi ama emin olamıyordum.

"Tacı giymek istiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Ona inandım.

"Peki ya kafatası?" Parmaklarımla izini sürerek mırıldandım.

"Ölümü temsil ediyor."

"Çok düşmanınız var mı?"

"Önemli olan sadece iki tane."

Tıraşını bitirdim, sonra doğruldum ve onun temkinli bakışlarıyla Be karşılaştım.

n.

"Herhangi bir düşmanınızın nefes almaya devam etmesine şaşıyorum," dedim kayıtsızca

tıraş bıçağını attım ve tıraş kremi kalıntılarını silmek için bir el havlusu aldım.

Parmaklarım dövmesiz, sadece pürüzsüz, bronz tenli kaburgalarına doğru ilerledi.

"Bir gün," diye mırıldandı, sonra beni öptü, alt dudağımı hafifçe ısırdı ve beni nefessiz bıraktı. Geri çekildi, sonra başparmağını yanağımda gezdirdi. "Seni evimde seviyorum."

Göğsüm ısındı. Ona yaklaştım, ereksiyonunu ve kalçalarımın arasına yerleşen o tanıdık ağrıyı hissettim. Öne doğru eğildim, dudaklarım onunkileri ayırdı ve dili benimkilere değdi.

"Seni tekrar istiyorum," diye nefes aldım omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanırken. "Doyumsuz," dedi sesi boğuklaşarak.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan içime öyle bir girdi ki boğazımdan bir nefes koptu.

Bu sefer beni yavaş ve uzun bir şekilde becerdi, dudaklarımız birbirinden birkaç santim ayırıyordu. İçime derinlemesine girdi, yumruğu saçlarımdaydı ve beni yerimde tutuyordu. Bu daha samimi ve çığ hissettirdi. Teşhir edilmiş.

"Sen benim lanet olası malımsın," diye kulağımı tırmaladı ve göğsüm kabardı. "Seni başka bir erkek için mahvedeceğim." Dudaklarını kulaklarıma bastırırken vücudum titredi, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Amin sikimi boğuyor. Benim kişisel cennetim."

Vücudumun çözülmesi ve zevkin içimde patlaması için gereken tek şey buydu. Bu adamı sistemimden asla çıkaramayacaktım. Kulaklarımda çınlayan kirli sözleriyle değil. İçimin derinliklerinde hissettiğim arzuyla değil.

Daha sonra beni yatağa taşıdı ve planlar hakkında konuştuk. Onun. Benimkiler. Bizimkileri. Benimle her ülkede buluşacak, beni yemeğe götürecek. Bir tapınağı ziyaret edecektik. Ne istersem yapacağını söyledi.

"Alessio?"

"Hmmm."

"Branka'ya bir şey söylemememiz gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldadım. Açık bacaklarının arasına diz çöktüm ve onun gerildiğini hissettim. Ellerim yanaklarını okşamak için uzandı. "Düşündüğün gibi değil." Kaşları havaya kalktığında açıkladım. "Branka'nın senden ya da benden daha azına sahip olacağını düşünmesini istemiyorum."

Mantıklı olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama başını salladı.

"Tamam." Ama bakışlarındaki bir şey bana bundan memnun olmadığını söylüyordu.

O yataktan kalkarken ben yerimde kaldım, yorgana sarındım ve onun giyinmesini izledim. Onun her hareketini seksi ve çok etkileyici buluyordum.

İmzası olan kömür karası takım elbisesine uzandığında onu durdurdum. "Kot pantolon giy." Eli havada dondu ve fırtınalı bulutlardan oluşan gözleri benimkilerle buluştu. Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Popon onların içinde çok güzel görünüyor," diye ekledim, gülümseyerek ve poposunu süzerek.

Güçlü adımlarıyla dolabına doğru yürüdü ve bir kot pantolon çıkarıp giydi.

"Bunlar iyi mi?" diye sordu, sesinde biraz mizah vardı. Sırıttım. "Çok daha iyi."

Başını salladı ve dişlerinin arasından alaycı bir nefes verdi. Belki de saçmaladığımı düşünüyordu. Ama sonra, beni yatıştırıyordu, bu yüzden öyle olamazdı.

Sonra, bir tişört giydi. Ardından izle.

Bir erkeği saat takarken izlemenin seksi olacağını hiç düşünmezdim ama Alessio Russo'da öyleydi. Elleri de en az geri kalanı kadar seksiydi ve onlara bakmaya doyamıyordum. Gözlerim beni izlediğini görmek için yüzüne kaydı.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

Yüzüne yayılan yıkıcı ve muhteşem gülümseme, midemde ve göğsümde sıcak ve tereddütlü bir şeyin canlanmasına neden oldu. Umutsuzca beni tekrar öpmesini istiyordum. O bir mıknaş gibiydi, bir bağımlılık gibiydi, ona doyamıyordum ve bunun benim için iyiye işaret olduğundan emin değildim.

Beş uzun adım attı ve yatağın yanına geri döndü. Otururken, yatak eğildi ve beni ona doğru yuvarladı ve kolları etrafıma dolandı.

"Bana programını hemen gönder," diye talep etti. "Pilotumu hemen ayarlayacağım. Bu iş daha bitmedi."

Yüzüme aptalca bir sırtma yayıldı ve içimi liseli kızların sersemliği kapladı.

Hayatımın ilerleyen dönemlerinde bunun suçunu saflığıma ve romantik ideallerime atacaktım. Ama şu an için güneş gibi parlıyordum.

Bölüm 15

SONBAHAR

W Ailemin evinin bir sokak ötesine park etmiş olan Alessio'nun McLaren'ında oturuyordum. Saat neredeyse gece ondu ve annemle babamın hâlâ uyanık olmasından endişeleniyordum. Ona doyamıyordum.

Kalçalarına sarıldım, direksiyon arkamdaydı. "Bir öpücük daha," diye yalvardım.

Sert bir nefes verdi, tembelce beni izliyordu. Ama beni yatıştırdı, eliyle enseme kavradı ve ağzımı onunkine bastırdı. "Beni mahvedeceksin."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Aynen," diye mırıldandım, ona karşı sürtünerek. Vücutlarımız arasındaki sürtünme o kadar artmıştı ki, ateşlemek için tek ihtiyacımız olan bir kibritti. "Şimdi öp beni."

Ellerimi göğsünde, boynunda ve kalın saçlarında gezdirdim, parmaklarımı saçlarına doladım. Tırnaklarım kafa derisine sürtündü.

Kalçalarımın tutarak beni daha yakına çekti ve sert ereksiyonu sıcak girişime bastırdı.

İkimiz de inledik. Gözleriyle tanıştım, metalin sabit havuzlarıyla. Ve sonra beni öptü. Tembel ve yavaş. Dilini ağzımın içine soktu ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Öpücüğü o kadar derin ve tüketkendi ki başımı döndürdü.

Ensemdeki eli sıkılaştı ve şehvetin puslu telaşı karnımın alt kısmında birikti. Ağzının içine doğru inledim. Öpüşmeyi çok erken bitirdi.

"Siktir." Sesi sert ve boğuktu, sanki kontrolün eşiğindeymiş gibiydi. Elleri her yerde hareket ediyordu - omurgamdan aşağı, kalçalarımın yukarı, üstümden

Göğüslerimi. "Burada kalırsak arabada sevişiriz," diye mırıldandı, kulak mememi ısırıldı. "Seni içeri götüreyim."

Alt dudağımı çiğnedim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak istiyordum ve sonunda ailem kiminle görüştüğümü anlayacaktı. Ama onlarla Korsika mafyası ve onlarla olan bu sözde bağlantımız hakkında konuşmalıydım.

İç çektim. Buna hazır değildim. "Bundan sonsuza dek kaçamazsın," dedi usulca, saç telimi parmağına dolayarak.

Beni bu kadar iyi okuması beni şaşırtmadı.

"Benimle kapıya kadar yürümek zorunda değilsin," diye mırıldandım dudaklarımı okşayarak. "Karanlıkta yalnız yürümene izin vermeyeceğim," diye homurdandı.

Ondan uzaklaşarak elbisemi aşağı çektim. Yumuşak dokunuşuyla elbisemi düzeltmeme yardım etti. Sonra kapıyı açtı ve arabasından inmeme yardım etti. Hemen arkamdan geldi.

Bunu binlerce kez yapmışız gibi elimi elinin içine aldı, parmaklarımız birbirine kenetlendi ve sokakta sessizce yürüdük.

Ailemin beyaz çitlerinin on adım ötesinde durduk. "Numaramı kaydettin mi?" diye sordu.

"Yaptım." Parmak uçlarımda yükseldim ve ağzına uzandım. "Benimkini de kaydetsen iyi edersin. Adımın yanında küçük seksi sembollerle."

Gülüşü gürlledi ve beni gülümsetti. "İsminin yanında seksi semboller var. Not edilmiştir."

Bir öpücük daha.

Sonra omzumun üzerinden son bir bakış atarak hızla içeri girdim. Aynı yerde durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, beni izliyordu. Elim salladım.

"Sonbahar." Annemin sesi beni irkiltti ve annemin beni izlediğini görmek için arkamı döndüm. "Kime el sallıyorsun?"

"Hiç kimse."

"Branka'yla iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu kapıyı arkamızdan kapatırken.

Başarısız öğle yemeğimizin anısı gülümsememi azalttı. "Anne?" "Evet, tatlım."

"Korsika mafyasıyla bağlantımız var mı?" Annem olduğu yerde dondu kaldı. Tamam, daha iyi bir giriş yapabilirdim.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu, sesi kısıktı.

Alessio'nun babasından öğrendiğimi ona söylemek istemedim. O pislikle tek kelime konuştuğumu öğrenirse üzüldü.

"Yani bu doğru mu?"

"Christian," diye bağırdı, sesinde hafif bir panik vardı.

"Anne, saat gece on," diye azarladım onu kısık bir ses tonuyla. "Babam muhtemelen uyuyordur."

"Hayır, buradayım. Tamamen uyanık," diye mutfağın kapısında belirdi. "Akşam yemeğinden kalanlar var, bebeğim. Aç mısın?"

Başımı salladım. Alessio'yla zaten akşam yemeği yemiştım ama tabii ki bunu söyleyemezdım. Babamın gözlerine bakmaktan kaçınarak ayaklarımın üzerinde ileri geri kaydım. Her zaman çok anlayışlı biriydi ve aptalca bir şekilde gözlerimde gerçeği göreceğinden endişeleniyordum. Alessio Russo'ya kızgın olduğumu.

"Kızınız Korsika mafyasıyla olan bağlantımızı sordu!" Maman işaret ederek söyledi.

Hava duruldu ve ikisi bakiştılar. Sessizlik gerildi, gerilim yükseldi.

"Aman Tanrım, bu doğru," diye kısık bir sesle soludum. "Nasıl-" Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne-"

"Belki de gidip otursak daha iyi olur?" Maman tavsiye etti.

Tanrım, oturmamız gerecek kadar kötü müydü? Babamın yüzünü okumak anneminkinden daha zordu ama ikisinin de ifadesi içimdeki gerginliği yatıştırmıyordu.

Üçümüz oturma odasına doğru ilerledik. Mutlu çocukluğımın resimleri odanın her köşesinden bize bakıyordu. Üçümüz plajdaydık. Üçümüz timsah çiftliğinde. Annemin dünyada en sevdiği yer olan Paris'i ziyaret.

Bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım, beklentim artıyordu.

"Sana yaklaştılar mı?" Sessizliği babam bozdu.

"Kim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Blanchet'ler." Başımı salladım.

"Yaşıyorlar mı?" Gözlerim annemle babamın arasında gidip geliyor, ne olacağını anlamaya çalışıyordu.

Maman derin bir nefes aldı ve derin bir iç çekti. "Belki de en baştan başlamalıyız," diye önerdi.

"Lanet olsun, kızımızın böyle şeyler için endişelenmesini istemezdim," diye homurdandı babam. İkisi de her zamanki gibi birlikte oturuyorlardı, babam annemin elini tutuyordu. Benimkine çok benzeyen bakışları bana yöneldi. "Sanırım

"Evet, doğru." diyerek başlayalım. Annemin babası Korsika mafyasının başıydı."

"Hâlâ öyle," diye işaret etti.

Babam gözlerini devirdi ve konu bundan başka bir şey olsaydı komik olurdu. "Evet, hâlâ öyle. Her neyse, onlar benim davamdı. Fransa ve Amerika arasında sürdürdükleri uyuşturucu dağıtımından dolayı onları yakalamak için." Sabırla bekledim. Annem hep bir barda şarkı söylerken tanıştıklarını söylerdi. "Blanchet ailesini haftalarca izledim. Bir gece bir kızın duvara tırmanıp aşağı atladığını ve gecenin karanlığında kaybolduğunu gördüm." Babamın gözleri annemin gözlerine kaydı ve anında yumuşadılar. Onlar için her zaman böyleydi. "Onu bir bara kadar takip ettim. Annenin sahte bir isimle bir barda piyano çalıp şarkı söyleyerek çalıştığı ortaya çıktı. Birbirimize aşık olduk ama hem işime devam edip hem de hayallerimdeki kadını elde edemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden işimi bıraktım ama bunu yapmama yardımcı olan tüm araçları muhafaza ettim."

"Ha?"

"Bebeğim, Başkan'ın evine girmemi sağlayan bir yazılım geliştirdim. Anneni güvende tutmak için kullanışlı bir araçtı."

"Sanırım etkilendim," diye mırıldandım.

"Olma, çünkü annenle ben kaçmaya karar verdiğimizde, belayı kapımıza kadar getirdik. Sadece yeraltı dünyasından değil, gizli servisten de."

Gözlerim ellerine kaydı. Her zaman birbirlerine dokunur, el ele tutuşur, öpüşürlerdi. Sanki birbirlerine doyamıyorlardı. Ama şimdi annemin babamın elini kavrarken parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izlerken, onun da annemin gücü olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" Sanki birinin duyacağından korkuyormuşum gibi fısıldadım. Biz.

"O dünyayı terk ettik," dedi babam. "Ben işimi bıraktım. Ve kaçtık.

Senin

Dedemler bunu hafife almadı. Amirlerim de öyle. Bizi avladılar. İlk başlarda onları atlatmayı başardık. Her hafta bir yerden diğerine taşınıyorduk. Ama sen doğduktan sonra yavaşladık." Annem ve babam acı dolu bakışlarını paylaştılar. "Kendimi çok beğenmişim. Onlarla başa çıkabileceğimi düşündüm. Peşimden gelen hem suçluları hem de özel ajanları izledim. Kendimi yenilmez sanıyordum ama sonra büyükbabanın adamları bizi yakaladı."

Annemin dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı ve gözlerim ona kaydı. İkisi de bir şey söylemediğinde, neredeyse bundan sonra ne olduğunu bilmek istemiyordum.

"Peki sonra?" Tereddütle sordum.

Annem yutkundu, ağzını açtı ve sonra kapattı. Başını iki yana salladı. "Yapamam."

Babam anlamış gibi başını salladı. "Kasım yerine Ağustos'ta doğmanın nedeni bu bebeğim."

Annem gözle görülür bir şekilde soldu ve dudakları titredi, benim gözlerim ise annemle babamın arasında gidip geldi.

Gözlerimi kırptım. "Anlamıyorum."

"Annenin doğumunu tetiklediler ve sonra onu kestiler. Seni ele geçirmek için Autumn." Babamın sesi kulaklarımda çınladı. Kelimeleri anlıyordum ama bir türlü anlamlandıramıyordum.

"Ama neden?"

"Taleplerini yerine getirmemi sağlamak için" diye açıkladı. "Sevdiğim kadını ve doğmamış çocuğumu alıkoydular. Elimde tüm organizasyonlarını çökertebilecek bilgiler vardı. Başsavcıya gönderdiğim ilk bilgi onları çileden çıkaran şey oldu. Bize ödeme yapmaları için onu kesip açmalarına neden olan şey buydu."

Kesin olan bir şey vardı. Büyükannem ve büyükbabamla asla tanışmak istemedim.

Hem de hiç!

"Annem ve ben onların elindeyse, bizi nasıl geri aldınız?" Homurdandım.

Babam elini tuzlu ve biberli saçlarının arasından geçirdi. "Kumar oynadım." Sonra takip etmediğimi görünce devam etti, "Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Annen ve sen olmadan, hayatta benim için hiçbir şey yoktu. Bu yüzden onları tehdit ettim. Ya ikinizi bana geri verirler ya da işledikleri tüm suçları, detayları ve kanıtları basına açıklarım. Devlet yetkilileriyle bağlantıları vardı ama halkla yoktu. Eğer insanlar işledikleri suçları görseydi, kıyamet kopardı."

"Bu fena bir şantaj değil," diye mırıldandım. "Akıllıca."

Babam başını salladı. "Pek sayılmaz ama elimdeki tek şey buydu. Eğer her şeyi sızdırırsam anneni de etkileyeceğini biliyorlardı. Onun adına yapılan yasadışı anlaşmalar vardı, bu yüzden onu da etkileyecekti."

Gözlerim Maman'a kaydı. "Sen de mi suçluydun?" Şokla irkildim.

"Bazı işlerde babama bir ya da iki kez yardım ettim," diye itiraf etti yüzünde utançla. "İmparatorluğunu devralmak için sıradaydım ve o da benim güçlü ve acımasız olmam gerektiğini düşünüyordu. Tıpkı bir erkek gibi."

Ağzım bir karış açık, anneme bakakaldım. Şarkı söylemeyi seven ve her zaman herkese yardıma koşan nazik anneme. Bir suç örgütüne liderlik edebilecek ölümcül, acımasız kadını göremiyordum.

Bunu yüzümde görmüş olmalı. "Keşke öyle olmasaydı, ma chérie," diye mırıldandı usulca. "Ama içine doğduğum dünya buydu. Büyürken gördüğüm şey buydu. On beş yaşına kadar bir adamı dokuz farklı şekilde öldürebilir ve bunu bir kaza gibi gösterebilirdim."

Tik. Tock. Tik. Tik. Tik tak.

"Ama yemek bile pişiremiyorsun?" Sebepsiz yere söyledim. Babam hafifçe kıkırdadı ama sanki sözlerim onu üzmüş gibi Maman'ın elini okşadı.

"Artık yumurtayla aram düzeliyor," diye itiraz etti. "Ve tostı aldığında artık yanmıyor." Başımı yarım salladım. Bu kadarı doğrudu ama insanlar tostla hayatta kalamazdı. "Yemek pişirmek benim dünyamda önemli görülen bir şey değildi. En azından benim için, babamın organizasyonunu devralmak için."

"Neden ayrılmak istedin?"

Annemin gözleri babama kaydı ve gözlerinde o kadar büyük bir sevgi vardı ki boğazımın düğümlendiğini hissettim. Her zaman babamın annem için cinayet işleyebileceğini düşünmüştüm. Şimdi bunun tam tersinin de doğru olduğunu fark ettim. Annem onun için öldürebilirdi.

"Baban," diye mırıldandı usulca. "Onun gözlerinde hayatımın nasıl olabileceğini gördüm. Görerek büyüdüğüm şiddetten daha fazlasını. Görücü usulü bir evlilikten daha fazlasını."

Gözlerimi kırdım. "Görücü usulü evlilik mi?"

Başını salladı. "Evet. Annemle babam görücü usulüyle evlenerek bir ittifak kurdular. Onlardan önceki ebeveynleri de öyle yapmış. Bu bir yaşam biçimi. Kocaların pek çok ilişkisi var. Bazıları diğerlerinden daha şiddetlidir. Annem şanslıymış. Babam karısına karşı diğer erkekler kadar acımasız değildi, ama gözünü budaktan sakınmazdı."

"Nasıl tanıştığınızla ilgili hikaye gerçek miydi?" diye sordum. Bu aşırı bilgi yüklemesiydi.

"Evet, çaldığım barda tanıştık. Orada kimse beni tanıımıyordu. Çalmayı ve şarkı söylemeyi hep sevmişimdir. Annemden aldığım tek şey buydu. Geri kalan her şeyim babam tarafından şekillendirildi. Ama babanı gördüğüm an,

her şey arka plandaki gürültü haline geldi. Sanki hayat yeniden başlamıştı ve yaptığım tüm çirkin şeylere rağmen beni seviyordu. Bana bunun nasıl olabileceğini gösterdi - bizim için, geleceğimiz için."

"Tanrım, bu bir aşk hikâyesi mi yoksa-" Parmaklarım saçlarımı karıştırdı, tıpkı babamın stresli olduğu zamanlarda yaptığı gibi. "Ya da belki bir korku hikayesi."

Maman usulca gülümsedi. "Bu kesinlikle hayatımın en güzel hikâyesi."

Aşkı görünce göğsüm ısındı. Ellerini birbirlerinden uzak tutamamalarına şaşmamalı. Birlikte olmak için bazı engelleri aşmışlardı.

"Annem ve beni nasıl geri getirdin baba?" Ona sordum. Hikayeye geri dönelim.

Annem ve babam aynı anda kaşlarını çattılar ve ilk kez bakışlarında korkunun titreştiğini gördüm.

Cevap veren Maman oldu. "Seni almalarına asla izin vermeyeceğimizi hatırlamanı istiyorum. Asla!"

Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu ama yine de başımı salladım.

"Bir anlaşma yaptık, ma chérie," dedi Maman, parmakları babamı kavrarken. Yoksa babam mı onunkileri tutuyordu? Artık anlayamıyordum ama kesin olan bir şey vardı. Tek başlarına zayıftılar ama birlikte kaya gibiydiler. Güçlü.

"Ne tür bir anlaşma?"

"On sekizinci doğum gününde seni Korsika mafyasının başına geçmen için hazırlamaya başladılar. Ya sen yönetecektin ya da evlenmen için belirledikleri biri yönetecekti."

Biri beni yakmış gibi yerimden fırladım.

"Ne?" Çığlık attım. "Kiminle evleneceğime onlar karar veremez!" Sonra tam anlamını kavradım. "On sekizinci doğum günümde mi? Ama bu dört yıl önceydi." İkisi de başını salladı. Burada bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. "Öldüler mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Maman. "Hazır olmadıklarını söylediler."

"Hazır değiller," diye yavaşça tekrarladım. Bu konuşma her geçen saniye daha da garipleşiyordu.

"Belki de bunca yıldan sonra babam, yeğenlerinin yönetmesine izin vermenin en iyisi olduğunu fark etmiştir."

"Kuzenlerim mi?" Mırıldandım. Annem başını salladı. "Sanırım bu iyi bir şey." Koltuğuma geri yaslandım. Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. "Ya fikirlerini değiştirirlerse ve benden-" Kelimeler aradım. "Ben bir suçlu olamam," diye mırıldandım. "Nereden başlayacağımı bile bilemem."

Annem ayağa fırladı ve koltuğuma geldi. Tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi yanıma oturdu ve bana sarıldı.

"Eğer sizin için gelirlerse, ortadan kayboluruz. Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz. Seni alamayacaklar. Dönüştüğün kadını seviyorum. Her zaman dünyayı kurtarmak isteyen küçük kız sonunda harekete geçti ve kimsenin seni durdurmasına izin vermeyeceğim. Lütfen benden nefret etme, chérie."

Boğazımda bir yumru oluştu ve gözlerim acıdı. Ellerimi ona doladım. "Senden ya da babamdan asla nefret edemem."

Hatta onları daha da takdir ettim.

Bölüm 16

ALEssIO

Tap. Tap. Dokun.

Autumn'un Instagram'da paylaştığı fotoğrafları incelerken parmaklarımı masama vurdum. Afganistan'daydı.

Geçtiğimiz iki ay boyunca onu dünyanın her yerinde takip ettim.

Kuala Lumpur. Sydney. Tokyo. Tayvan. Kamboçya. Ve şimdi de Afganistan.

Petronas İkiz Kuleleri'nin tepesinden gün doğumu fotoğrafları. Sidney Opera Binası. Tokyo'daki Sensō-ji. Tayvan'da sokak yemekleri. Kamboçya'daki Angkor Wat. Afganistan'da çöl ve dağların kontrastı.

Her hafta sonu her yere gittim. İkisini de görmek için. Kız kardeşim ve Autumn en iyi hayatlarını yaşadılar ve her dakikasından keyif aldılar. Bense pek değil. İkisi için endişelenirken son iki ayda yaklaşık beş yıl yaşlandım.

Abu Dabi'deki ofisimde oturmuş, Sonbahar'ı göreceğim saatleri sayıyordum. O ve kız kardeşimin bu gece gelmesi planlanıyordu. Onların alınmasını çoktan planlamış ve şoförüne Autumn'u odama getirmesi talimatını vermiştim. Branka'yı tanıyordum, yarına kadar beni göremeyecek ya da benimle konuşamayacak kadar yorgun olacaktı.

Telefonum bir mesajın sinyalini vererek bipledi ve ben de kaydırarak açtım.

"Siktir," diye homurdandım. Mesaj babamdan gelmişti. Onun burada ne işi vardı?

Burada olması için bir sebep olmamalıydı. Benim burada işlerim vardı, onun yoktu. Montréal'deki bağlantılarına zar zor tutunabildi.

Mesajını görmezden gelerek işime geri döndüm. Bu gece onu görürsem lanetlenirdim. Bu geceye kadar saatleri sayıyor olacaktım.

Sevgilimi göreceğim.

Bölüm 17

SONBAHAR

T Son iki ay mutluluk içinde geçti.
İtiraf etmenin zamanı gelmişti, Alessandro Russo'y a aşık olmuştum.

Sert ve hızlı. Bundan geri dönüş yoktu.

Sözünün eri Alessio neredeyse her hafta benimle buluşurdu. Karışık çarşılar. Eller tende. Parlayan ter.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Onu düşünmek bile damarlarımda sıcak bir arzunun dolaşmasına neden oluyordu. Onu görelî sadece iki hafta olmuştu ama bana iki yıl gibi gelmişti. Her gece onun dokunuşunu ve her sabah onun gülümsemesini arzuluyordum.

Şimdiye kadar gördüğüm her ülke inanılmazdı. Büyülü ve güzeldi. Çünkü Alessandro Russo gelmişti. Benimle sadece yirmi dört saat geçirebilecekken bile, gelip beni görmek için uzun bir yolculuk yaptı. Sadece ikimiz vardık.

İşle meşguldüm ama hafta sonları, nerede olursak olalım bir yolunu bulur, kız kardeşi ve benimle vakit geçirirdi. Ama geceler sadece benim içindi.

Ben yatağın kenarında otururken Alessio'nun soyunmasını izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Pahalı, süslü saatinin düğmelerini çözer ve oteldeki şifonyerin üzerine koyardı. Sonra kol düğmeleri gelirdi. Sonra kravatı ve o düğümü çözerken ben nefesimi tutardım. Güçlü parmakları gömleğinin düğmelerini çözmeye başlardı ve ben de genellikle bu noktada pes edip ona uzanırdım.

Benim hareketlerim onunkiler kadar zarif değildi. Karın kaslarını görmek için düğmelerini karıştırdım. Ağzımı göğsüne bastırırdım, dudaklarımı

Derisini. Yara izlerini hissettiğimde artık kaskatı kesilmiyordu. Onlara fazladan zaman harcardım, öperdim, yalardım.

Onu o kadar çok seviyordum ki, bu bana acı veriyordu. Ama bu iyi bir acıydı. Bu yüzden acımasına izin verdim. Şu anda bile ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Ben teninin her santimini öperken parmakları saçlarımda dolaşıyordu. Onu ağzıma alana kadar aşağılara, daha aşağılara doğru iniyordum.

Ve Alessandro'nun benim için çözüldüğünü görmek en yeni bağımlılığım haline geldi.

Dünyanın her yerinde paylaştığımız çalıntı anların yanında.

Tokyo'da bir kiraz çiçeği ağacının altında ikimiz. Sydney Opera Binası'nda ikimiz. İkimiz Batu Mağaraları'nda, ardından Kuala Lumpur'daki Central Market'te açık hava ambiyansında yemek yerken.

Gittiğimiz her yerde kadınlar ona bakıyordu. Ama onun gözleri hiç dalgalanmadı ve bende kaldı. Alessio'nun takım elbise ya da kot pantolon içinde iyi görüldüğünü düşünsem de, siyah şort ve beyaz polo tişört içindeki görüntüsüyle kıyaslanamazdı. Uzun boylu, kaslı vücudunu öne çıkarıyor, kötü çocuk havasını ve beyaz polonun altında saklı dövmelelerini ele veriyordu.

Ne giyerse giysin, görünümünü her zaman siyah aviator gözlüklerle tamamlardı.

Branka'nın fikrini değiştirmedikten emin olmak için etrafıma bakındım ve beni takip etmeye karar verdim. Boş zamanlarımızda ortadan kaybolma eğilimindeydi. Muhtemelen tanıştığımız herkes için çöpçatanlık yapıyordu ama bu mükemmel bir şekilde işe yaradı. Kardeşiyle daha fazla vakit geçirmemi sağladı. Çalışma grubumuzun geri kalanı başka bir otelde kaldı. Alessio sayesinde burada kalma lüksüne sahip olduk.

Damarlarımda bir suçluluk duygusu dolaştı. Ailem hâlâ bilmiyordu. Branka da bilmiyordu. En iyi arkadaşıma kardeşiyle yattığımı söylemeliydim. Ya da çıktığımı. Bu kesinlikle çıkmaktı. Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Alessio'nun flört eden biri olduğunu kim bilebilirdi?

Abu Dabi'deki Shangri-La Oteli'nin hayat dolu lobisinden hızla geçtim. Ve pek çok farklı milletten insan. Çeşitli milletlerden insanların kaynaştığı bir mekke gibiydi. Bazı kadınlar saçlarını başörtüsüyle kapatmış, bazıları ise açık bırakmıştı. Bazı erkekler geleneksel uzun kandura ve ghutra giyerken bazıları takım elbise giyiyordu.

Asansöre bindim, her katta heyecanım artıyordu. *Bing*. Zihnimin uzak köşesinde bir yerde müzik çaldığını fark ettim. Yumuşak asansör müziği. *Bing*. Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

En son yumuşak müzik çaldığında, Alessio ve ben Japonya'da Kyoto sokaklarında dans etmiştik. Annem her zaman Paris'in aşk şehri olduğunu söylerdi. Benim içinse Kyoto'ydu. Uzaklarda bir yerlerde geleneksel hüzünlü müzik yumuşak melodilerle çalıyordu ama ben hiç o anki kadar mutlu olmamıştım. Şehri çevreleyen dağ manzarası, Arnavut kaldırımli sokakları sonbahar kırmızıları, sarıları ve turuncularla yıkıyordu. Sessiz sokaklarda yürüdük, hafif çiseleyen yağmur saçlarımızı örtüyordu.

Alessio o kadar uzundu ki, başı bazı çatılara değiyordu. Yağmur çiseliyordu ve sokak boştu ama şarkılar yağmurla mükemmel bir uyum içinde çalıyordu. Ne olduğunu anlamadan ellerim Alessio'nun beline dolandı ve onu dans ettirdim. Islak zemine, sonbahar yapraklarına ve kiraz yapraklarına karşı ayaklarımızın fotoğrafını çekerken ona "Instagram fotoğrafım için" dedim.

Bing.

Benim içindi. Bizim içindi. Beni yatıştırdı, bedenlerimiz yavaşça sallanıyordu. Yağmur damlaları onun yüzünden aşağı yuvarlanırken dans ettik ve kalbim mutluluktan titredi.

Bing. Alessio'nun katındaydım.

Hevesle asansörden çıktım. Yüzümde mutlu bir gülümseme dans ederken kalbim bir bulutun üzerinde süzülüyordu. Kaşlarım çatıldı, genelde Alessio asansörün önünde beni beklerdi.

Çünkü seni görmek için fazladan bir saniye bile harcamam, dedi.

Önemli değil. Koridordan aşağı koştum. Burada sadece bir oda vardı. Başkanlık Süiti.

Ama attığım her adımda midemdeki korku daha da artıyordu. Görmezden gelerek bir adım daha attım. Ve bir adım daha.

Otel kapısı çatlamış.

Nefesimi tuttum. Ya biri Alessio'nun peşinden geldiyse? Beni düşmanları konusunda uyarmıştı. Babasının. Arkadaşlarının.

Hiçbiri beni caydırmadı.

Yumuşak bir adım daha attım ve kapıyı iterek açtım. Bir kez göz kırptım. İki kez. Üç kez.

Kalbimin milyonlarca parçaya bölünmesi tek bir nefesin çok küçük bir kısmını aldı. Kanamanın başlaması için. Karnım guruldadı. Görünmez bir bıçak hançerlerini göğsüme sapladı ve bırakmayı reddetti. Kan kaybından ölecektim. Şaşkınlıkla gözlerim yere indi, neredeyse etrafımda kalbimin parçalarını görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

Yine de acı, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Göğsümü tırmaladı, beni kesti ve kanlar içinde bıraktı. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama bunu duyuracak gücü kendimde bulamadım.

Üzgün olduğunda gözlerin kahverengiye dönüyor, demişti Alessio bir keresinde, sıcak gözyaşları yakıp kavururken bu aptalca sözler zihnimde yankılanıyordu.

Yere yığılmış Alessio'yu ve bacaklarının arasında başını aşağı yukarı sallayan kadını izlerken donup kalmıştım. Kömür karası saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Alessio, önünde diz çöktüğümde olduğu gibi onu tutmuyordu.

Boğazımda safra birikti. Ben aptaldım. O benim her *şeyimken*, ben onun için sadece başka bir yumuşak bedendim. Çıkmaya başladığımızdan beri kaç kadını becermişti? Bu sefer bu fikre kıs kıs güldüm. Biz hiç çıkmadık. Ben sadece aptal bir kadındım.

Ailenizin uyarılarına kulak verin. Annem o dünyanın bir parçası olmak istemediğini söylerdi. Oradaki erkekler yalan söyler, aldatır ve öldürürdü. Babası bunu annesine yapmıştı, annem daha iyi bir şey istiyordu. Ben de öyle.

Ama Alessio çok doğru hissettirdi. Sanki benim bir uzantım gibiydi. Bana dokunduğunda, vücudum eriyordu. O yanımdayken kendimi tamamlanmış hissediyordum. Ama sanırım şaka benim üzerimdeydi.

Artık izleyemezdim. Burada olamadım.

Ruhumdaki ışık söndü. Kalbimdeki acı düşünmeyi zorlaştırdı. Başka bir şey hissetmeyi. Ama buradan gitmem gerektiğini biliyordum.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve asansöre doğru yöneldim. Orada durup o adamı bir saniye daha izleyemezdim.

Alessio Russo'yu bir daha asla görmek istemedim.

Ancak odama döndüğümde vücudum çöktü.

Otelin kapısından aşağı kayarak yere çöktüğümde hıçkırıklar bedenimi sarstı. Gözyaşlarım sel oldu ve göğsüm öyle bir sıkıştı ki nefes almakta zorlandım.

O kadın onu tatmin ederken Alessio'nun yüzünün görüntüsü bana işkence ediyordu. Gevşek çene. Kapalı gözler. Sevdiğim adamın üzerinde başka bir kadının ağzını izlerken acı göğsümü tırmalarken o çok rahatlamış görünüyordu. Bu

Sanki biri kalbimden parçalar koparıyor ve ruhumu bir öğütücü ile parçalıyormuş gibi hissettim.

Gözlerimi sıkarak Alessio'nun yerde yatarkenki yüzünün görüntüsünü silmeye çalıştım.

Bu acı içimi parçaladı. Kalbim binlerce keskin parçaya ayrılmış, beni içten içe kesiyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki, her an kanın tenimi lekelemesini bekliyordum.

Dizlerimi göğsüme çektim ve başımı dizlerime gömdüm.

Onun sadece birkaç kat yukarıda olduğunu düşünmek tüylerimi diken diken etti.

Aptal, aptal, aptal. Ben aptalım, diye bağırdı zihnim. Çok aptalım.

Aramızdaki yaş farkının eninde sonunda bir son getireceğini biliyordum ama kendimi aşık olmanın heyecanına fazla kaptırmıştım. İlk defa.

Pembe ve fırırlı yatak odama girdiği günden beri onu bekliyordum. Daha önce hiç kimse varlığıyla bedenimi titretmemişti. İçimde uyuyan bir şeyi uyandırmak için tek bir bakışı yetmişti ve ben onun olmuştum.

Sonsuza kadar onun.

Nefes nefese hıçkırıklarla ciğerlerime oksijen çekmeye çalıştım. Ama yapamadım.

Kendi hıçkırıklarımnda boğulacağımdan çok korkuyordum. Vücudum titriyordu. Kaburgalarım ağrıyordu. Ve boğazım o kadar acıyla sıkıldı ki nefes alamadım.

Bir vuruş.

Hıçkırıklarımı anında yuttum. Ya Alessio'ysa? Beni gördü mü? Bir kapı daha çaldı.

"Sonbahar mı?" Branka'nın sesini duydum. Ardından bir kapı daha çalındı. "Kapıyı aç, Sonbahar. Seni duyabiliyorum."

Hareket etmek istemedim. Ona gördüklerimi açıklayamazdım. Bu keder beni bütünüyle yutuyordu. Kendimi dışarı çekmeliydim.

Kapı sallandı ve Branka içeri girebilsin diye kapıdan uzaklaştım. Her zerrem acıyordu. Kaslarım. Organlarım. Her şeyim.

Ama en önemlisi kalbim ve ben bu durumu nasıl düzeltereçimize dair hiçbir şey bilmiyorduk.

"Aman Tanrım." Branka'nın kolları etrafımı sarmış, sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Ne oldu? Gizemli yabancıyı görmeye gittiğini sanıyordum."

Başımı göğsüne yasladım ve boğulurcasına bir hıçkırık dalgası daha geldi. Nefes alamıyordum. Ona ihtiyacım vardı. Az önce gördüklerimden sonra bile aptal kalbim onu istiyordu.

Bu dünyada kalbimi tekrar bir araya getirmeye yetecek kadar yapıştırıcı yoktu. Ama Alessandro Russo, Abu Dabi'den ona zarar vermeden ayrılacağımı düşündüyse başka bir şeyi hak etmişti.

Bölüm 18

ALEssIO

I ağzımda tanıdık bir tatla uyandım.

Neredeyse yirmi yıldır katlanmak zorunda kalmadığım türden. Panik. Utanç. Tiksinti.

Gözlerimi kırptım, uzuvlarımdaki uyuşukluk ve hafızamdaki karartı Uyuşturulduğuma dair şüphelerimi doğruladı.

Bunu yapmaya cüret edenleri elime geçirdiğimde, onları öldüreceğim. Onları lime lime ederdim.

Babam olamaz. Buna cesaret edemezdi. Ayrıca, onu görmemiştim.

Saate bakmadan önce gözlerim açılana kadar bekledim.

Bin dokuz yüz saat. Askeri saat. Saat gecenin yedisiydi.

Sonbahar. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Derin nefes aldım. Ondan hiç koku yoktu. Genellikle sonbahar kokusu o gittikten sonra da havada kalırdı. Tenimde, kıyafetlerimde ve saçlarımda kalırdı.

Hiçbir şey. Sadece nefret ettiğim ağır bir Chanel No. 5. Önsezi beni çarptı. Dehşetle birlikte.

Birden ayağa fırladım, safra boğazımı asit gibi yakıyordu. Midemde kalan her şeyi kusmak için tam zamanında yuvarlandım ve ince bir kusmuk akıntısı çıkardım. Tıpkı önceki gibi.

Durakladım, odanın etrafıma yerleşmesine izin verdim. Ensemdeki tüyler uyarıcı bir şekilde diken diken oldu. Otel süitinin yatak odasına doğru iki adım attım. Orada değildi. Banyo. Orada da yoktu.

Görüşümdeki siyah noktaları görmezden gelerek merdivenlerden Branka ve Autumn'un katına indim. Bütün asansör yolculuğu boyunca, kör panik

damarlarımda zehir gibi dolaşıyordu. Aklımda her türlü senaryo oynuyordu.

Kadınımı aldılar mı? Kız kardeşimi aldılar mı?

Otelin kapısına vurdum. "Sonbahar!" Hiçbir şey yoktu. Branka'nın kapısı hemen yanındaydı. "Branka!"

Hala bir şey yok.

Tekrar vurdum. "Aç şu lanet kapıyı!"

Çünkü alternatifi düşünülemezdi.

Branka'nın kapısı açıldı. Gözlerim kız kardeşimin kısa bedeninde gezindi. Bana şüpheyle baktı ama zarar görmemişti. İçime bir rahatlama çöktü. O güvendedi.

"Ne yapıyorsun, Alessio?" Branka tısladı. "Öğle yemeği yememiz gerekiyordu, lanet olası akşam yemeği değil! Beni ektin. Kendi kız kardeşini."

Beynimdeki sis gitmeliydi. Branka ile öğle yemeği. O yarındı. Bu gece Autumn'la benim gecem olacaktı.

"Öğle yemeğimiz yarın." Sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı.

Kız kardeşimin gözleri halimin üzerinde gezinirken, her şeyi hissedebiliyordum. Kravatım yamuktu. Saçlarım dağınıktı. Ceketim yoktu. Gömleğimin yarısı pantolonumun dışındaydı.

Küçük kız kardeşimin yüzündeki endişeli ifade pek hayra alamet değildi. "Hayır, Alessio. O bugündü."

Çenem büküldü. "Arkadaşın nerede?"

Branka kendi odasının yanındaki kapıya bir bakış attı. "Bugün çıkış yaptı. Mürettebatımızla birlikte kalmaya gitti."

"Nerede?"

Branka'nın narin kaşları çatıldı. "Gerçekten önemli değil," dedi. "Ekstra bir görev aldı ve bugün uçtu."

Midem daraldı. Dün ne olmuştu?

Durgunluğun üzerime çökmesine izin verdim. Kendimi kaybedersem Branka'ya bir faydası olmazdı. "Birlikte yemek yemek ister misin?" Hayır demesini umarak teklif ettim.

Abu Dabi'deki akşam yemekleri aşırı sıcak nedeniyle daha geç saatlerdeydi. Akşam yemeği servisinin başlamasına daha iki saat vardı.

"Elbette."

"Alt kattaki restoran," diye kestirip attım. "İki saat."

Gitmek için arkamı döndüğümde Branka'nın eli bileğime dolandı. Ya da yarısını. "Alessio, ne oldu?" Kız kardeşim endişeli bir ifadeyle beni inceledi. "Seni hiç böyle görmemiştim."

Çünkü biri bana en son ilaç verdiğiğinde o hâlâ bebektir. "Aşağıda görüşürüz," dedim.

Otel odama döner dönmez Autumn'un cep numarasını aradım.

Cevap yok.

Onun sesini duymalıydım. O zaman güvende olduğunu bilirdim. İyi olduğunu bilecektim. Sesini duymak için duyduğum çaresizlik göğsüme ağır bir şekilde yerleşti. Sanki biri ciğerlerimi bitirmek için göğsüme oturmuş gibiydi.

Onu tekrar aradım. Sonra tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Ne istiyorsun, Alessio?" Sesini duyunca donakaldım. Öncekinden farklıydı. Sesi benim adımla dalgalanıyordu.

"İyi misin?" O benim dayanağımdı. Dört yıldır Autumn Corbin'e takıntılıydım ve şimdi onu kaybetme düşüncesiyle göğsümde korku düğümleniyordu.

Mizahtan yoksun kahkahası kalbime bir bıçak gibi saplandı ama cevap vermedi.

"Seni görmem gerek," dedim, sesime çaresizlik karışmıştı. Göğsümde ve gözlerimin arkasında garip bir his yandı.

"Ve *seni* görmeme gerek yok." Sözleri göğsümü delip geçti. Kalbe saplanan bir bıçak daha az acıttırdı.

Kalbim etrafımda paramparça oldu ve bu sefer parçaları onarmak için Sonbahar olmayacaktı.

"Lütfen, Autumn." Sesim duygularımın hamlığıyla çarpılmıştı.

"Olanlardan sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum, Alessio." Kalbim onun sözleriyle kırıldı. Göğsümdeki bıçak daha da derine saplandı. Hattan küçük bir hıçkırık sesi geldiğini sandım ama yanlış duymuş olmalıyım çünkü sonraki sözleri sakindi. "Beni arama. Bana mesaj atma. Beni sosyal medyada takip etme."

Kalbimle birlikte hat da kesildi.

Ona kadar yalnızdım. Şimdi hayatımın geri kalanında yalnız olacaktım.

Bölüm 19

ALEssIO

I mesaja baktı.

Üç ay boyunca hiçbir şey olmadı ve şimdi de bu. Beni görmek istedi.

***Tanışabilir miyiz lütfen? Önemli bir konu. Bir haftalığına Avrupa'dayım.**

Sadece nerede olduğunu söyle.

Üç ay boyunca hiçbir şey olmadı. Ölüm sessizliği. Sonra bana bu mesajı gönderdi.

Ve aşık bir köpek yavrusu gibi ona koşmaya hazırdım. Cevap vermemek beni öldürüyordu. Son iki saattir mesaja bakıyordum.

Acınası.

Takvimime bir göz attım. İki gün sonra Londra'da bir *işim*, daha çok bir avım vardı. Onu görmeyeceğimi düşünerek kendimi kandırabilirdim, ama bugün benden lanet olası bir savaş bölgesine gitmemi isteseydi, her şeyi bırakıp kaçardım.

Londra'daki evimin adresini içeren bir cevap gönderdim.

Evdeki ofisimden çıkıp bir içki aramaya başladım. Sert bir içkiye ihtiyacım vardı. Ayak seslerim, ruhumu ve ruh halimi yansıtan siyah mermer zeminlerde yankılandı. Yatak odamdan nefret ediyordum. Komodinin üzerinde, geceyi çatı katımda geçirdiği son zamandan kalma birkaç şey duruyordu

- bir saç bağı, yüzüğü ve seyahat boyu bir parfüm.

Boş bardağa doğru mırıldandım: "Belki de o kız saçmalığını geri istiyordur." İçkiyi doldurduğumda hiçbir fikrim yoktu. Kahverengimsi sıvının buzun etrafında salınışını izledim. Bana üzgün ya da korkmuş olduğu zamanki gözlerini hatırlattı. O lanet renk. Başka bir zehre geçmem gerekecekti. Belki pembe bir kız içkisi.

İçkiyi yudumladım, sıvı boğazımda acılaştı. Ya da belki de sadece ben böyleydim. Acılık ve uyuşukluk beni bütünüyle yuttu.

Birkaç ayın bir insana neler yapabileceği çok ironikti. Hayatıma bir ışık getirdi ve sonra onu söndürdü, kalbimi ve ruhumu da beraberinde götürdü.

"Küçük bir hırsız," diye homurdandım. Arkasında bıraktığı o beş milyon dolarlık hesapta bırakmış olamazdı. Kalbimi de yanında götürmek zorundaydı. Küçük Autumn Corbin, Abu Dabi'deki otelden ayrılırken bana bir sürpriz yaptı. Görünüşe göre, herkesin hesabını ödemekte ısrar ettiğim için personeli ikna etmiş.

Personelin ihtiyaçlarınızı karşılamasından dolayı bir *teşekkür olarak*, resepsiyonist gülümsedi ama gözlerinde bir endişe titreşimi vardı. Hepsinin ağzına sıçabilirdim ama çok yorgundum. Bu yüzden hesabı ödedim.

Hiç tanımadığım şerefsizler için beş milyon dolar. Yine de Autumn'a kızamadım.

Yatak odamın kapısı sessizce açıldı ve birlikte geçirdiğimiz ilk gece onu uyurken izlediğim sandalyeye çöktüm. Oda karanlıktı, onun yumuşak kokusu hâlâ havadaydı. Belki de sadece hayal gücüm bana oyun oynuyordu.

Başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım.

Onu benimle evlenmeye zorlayabilirdim. Büyükannesi ve büyükbabasıyla sözleşmem vardı. Onu uygulayabilirdim ve o benim olurdu. Neden bunu kullanmamıştım? Aklıma gelen tek cevap, onun için doğru olanı yapmak isteyen hüznü, acınası bir zavallıya dönüştüğümdü.

Beni *seçmesini* istedim. Hay sikeyim!

Hafızam üç ay önceki o geceden dolayı hâlâ berbat durumdaydı. Her neyse, Autumn'un tepkisine bakılırsa kötü bir şey olmalıydı. O ilacı içkime kimin attığını bulmak için araştırdıkça araştırıyordum.

Sonunda bir ismim vardı. İki isim. Ve ikisi de Londra'daydı.

Karma hakkında konuş.

İKİ GÜN SONRA, Londra'da bir mahzendeydim, herifi ve kadını inceliyordum. İkisi de kelepçelenmiş, kolları V şeklinde açılmıştı.

Pozisyon. Kendimi biraz yaratıcı hissettim ve avuç içlerine çivi çaktım.

Kulaklarım bana teşekkür etmedi çünkü küçük sürtükler gibi çığlık atıyorlardı. Kulaklarımdaki çınlamayı hâlâ duyabiliyordum. Neyse ki Londra'nın merkezindeki Chelsea Kışlası'nın kalbinde yer alan evimin bodrum katı ses geçirmezdi.

Gözlerim kanla lekelenmiş ayaklarına kaydı. Kendimi cömert hissettim ve sırf o çivinin avuçlarındaki deliği genişlettiğini hissedebilsinler diye onları sallanmaya bıraktım. Gerçi öncesinde diz kapaklarını kırmıştım.

Ne de olsa, çok cömert olamazdım.

"Diyet yapmalıydım," dedim ikisine de ve dilimi şaklatarak devam ettim.

Sonbaharın gelişine kadar saatleri geri saydığım için daha da heyecanlıydım.

Dört saat daha.

Gözlerim siyah ve mavi çürüklerle benek benek olmuş vücutlarında gezindi. Bir kadına işkence etmekten hiç hoşlanmamıştım. Aslında, daha önce hiç işkence etmemiştim. Ama her şeyin bir ilki vardı.

Bana her şeye mal oldu.

"Tamam, hadi tekrar deneyelim," diye başladım, bir çift eldiven taktım ve aletlerin olduğu masaya doğru ilerledim. Bıçaklar. Tornaavidalar. Pirinç muştalar. Çivi tabancası.

Adını sen koy, bende vardı.

Ricardo yanımdaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. İşkence seansına saatler önce başlamak istemişti. Biraz düşünmelerini istedim. Psikolojik işkence, birinin zihninde çürümeye bırakıldığında çok daha kötü oluyordu.

"Ben olsam çivi tabancasını seçerdim," diye mırıldandı Ricardo. "Ona bir piercing yap. Ya da iki tane." Sırıttım. Ricardo istediği zaman sadist olabiliyordu.

"Her yanlış cevap için bunu kullanalım," dedim ona. "Seni mutlu etmek istiyorum. O çivi tabancasını kullanmak için can attığını biliyorum."

"Dostum, sen en iyi patronsun." Ricardo çivi tabancasını alıp içinde çivi olduğundan emin olurken ben de bir bıçak seçtim. Bir insanı bıçakla kesmek çivi tabancasıyla kesmekten daha kolaydı.

Dayak yemiş herifle yüzleştim ve gülümsedim.

"Hadi başlayalım, olur mu?" Cevap vermesini beklemedim ve bıçağın ucunu boynuna bastırdım. "Adın ve seni kim gönderdi?"

"Siktir git," diye tükürdü.

Ricardo'ya baktım. "Çivi tabancasını kullanmak ve sonra onu kesmek ister misin?" Düşünceli bir ifade takındım. "Ya da o çivi tabancasını sürtüğün içine sokarsın ve o da izler?"

Ricardo omuz silkti. "Ya da onu kesip açarsın ve o da izler? Cevap vermezse çivi tabancasıyla yama yaparım."

Ricardo ve ben acımasızca sırttık. İnsanlar size karşı geldiklerinde böyle şeyler oluyordu.

"Sağlam bir plan." Bıçağın ucunu göğüs kafesine bastırdım, korkudan titrerken gözlerim onun üzerindeydi. Sürekli adama bakıyor, onun kendisini kurtarmasını umuyordu.

"Abu Dabi'de bana dokunman için sana izin verdim mi?" Sakince sordum. Ama hepsi bir kılık değiştirmeydi. İçimde öfke yanıyor ve göğsümde karanlık bir şey kök salıyordu. "Bana ne olduğunu ve bunun arkasında kimin olduğunu söyle?"

Gözleri büyüdü ama başını sallamaya devam etti. Yeterince korkmamıştı. Her nasılsa benden. Bu yüzden bıçağı derisine daha sert bastırdım ve gövdesinden aşağı doğru sürükledim. Kan fışkırıp vücudundan aşağı süzülürken çığlık attı.

Ve hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey.

Bıçağı karnına saplamak üzereydim ama adamı çığlık atarak cevap verdi. "Babandı," diye bağırdı. "Karımın seni becermesini istedi. Bir milyonu peşin, bir milyonu da iş bitince ödedi. Kızın dışarı çıkmasını istedi."

Buz gibi bir şey ciğerlerime kök saldı. Bu odadaki herkes *kızın* kim olduğunu biliyordu. O şerefsiz iyi bir şeyin gelişmesine izin veremezdi. Doğası gereği yıkıcıydı. Dokunduğu her şey küle dönüşüyordu.

"Ne kadar ileri gitti?" Göğsümdeki öfke sarmalıyla sordum. İkisi de sessiz kalınca kükredim. "Ne kadar uzağa gitti?"

"Sonuna kadar."

Üç küçük kelime.

Sadece bu üç kelime boğazımdaki safrayı aside dönüştürdü ve onun üzerine kustum. Ellerinin üzerimde olması bile öğürmemi neden oldu.

Ricardo çivi tabancasını karnına dayadı ve tetiği çekti. Ama tüm bu süre boyunca kulaklarım uğuldadı ve Autumn'un her şeyi gördüğünü hayal ettim.

"Adın ne senin?" Adama sordum.

"E-Ernest Sizzling." Gözleri kadına kaydı. "René."

İlkel öfke göğsümü yırttı. Autumn'un her şeyi gördüğü düşüncesi. Autumn'a zarar verebilecekleri düşüncesi.

"Gördü mü?" Sesim kulaklarımda donuklaşarak sordum. "Evet."

"Bu karımın suçu değil," diye savunmaya çalıştı kocası. "Eğer o yapmasaydı, ben kıza yapmak zorunda kalacaktım. Reddederseniz, başkaları da vardı. Onlar daha kötüydü."

İşte o zaman kendimi kaybettim. Öfke patladı ve beni kör etti. Onun Autumn'a dokunduğu, gözlerinde her zaman parlayan o ışığı söndürdüğü düşüncesi.

Yağmurda dans etmeyi seven kadın. Yaralarımı öpen kadın. Beni iyileştirmeye başlayan kadın.

Keskin bıçağı kadının karnına sapladım, sonra ona yumruk attım. Dönüşümlü olarak bıçağı önce adama, sonra kadına sapladım. Bir şekilde çivi tabancası elimdeydi ve onları bıçaklamakla çivi tabancasını ateşlemek arasında gidip geldim. Önce adamın sonra kadının göğsünü deldim ve kendi kanlarında boğulmalarını izledim.

Acı dolu bir uluma havayı böldü. Onun. Onun.

Hiçbir fikrim yoktu, ama durduğumda göğsüm kabarmıştı ve boğazları kesilmişti, kafaları gevşekçe yana sarkıyordu ve kan içindeydim.

Yaptığım katliama baktım.

"Bana sıra vermedin." Ricardo'nun sakin sesi yüzümü ona dönmemi sağladı. Sesinde hiç acıma yoktu. Sadece hafif bir merak vardı.

"Öldürdüğüm ilk kadın o," diye mırıldandım. Birkaç saat içinde sevdiğim ilk kadınla buluşacaktım.

Üzerime garip bir sakinlik çöktü. Sadece birkaç dakika önce yaşadığım delilik ve öfkeyle tezat sarsıcıydı.

Onu almama asla izin vermezdi. Bana inanacağını varsayarak ona açıklarsam ve onu yanımda tutarsam kaçabilirdik. Ama babam bizi avlardı. Birimiz ölene kadar asla pes etmezdi.

Onun için ölürüm. Onun için kurşun yerim. Ama Autumn'un zarar görmesini kaldıramazdım. Bu kendimi asla affedemeyeceğim bir şeydi.

Az önce katlettiğim iki insanın bağırsaklarının dışarı sarkmasını izledim ve anladım.

Biliyordum işte.

Autumn'u yanımda tutabilmem için hiçbir şansım yoktu. Mutluluk için tek şansımın o olduğunu bilsem bile.
Onu bırakmak zorundaydım.

Bölüm 20

SONBAHAR

I aynadaki yansımama baktım.

Küçük yumrumu gizleyen bir kazak elbise giymiştim. Asya'da bir yerde yarattığımız minik hayat; belki de Kyoto'daydı. Bu hoşuma giderdi. Bu hoşuma giderdi.

İkimiz de gülerken yağmurlu gökyüzünün altında onunla dans ettiğimde kendimi en mutlu hissettiğim yer.

Alessio ayaklarımı yerden kesmişti. Aklımı karıştırmıştı. Tüm hislerimi kaybettirdi. Depo iğnesini yaptırmadan Kanada'dan ayrıldım. Ve haplar olmadan. Aman Tanrım. Alessio ile aylarca korunmayı düşünmeden seks yaptım.

Aklını kaybettiğinde olan buydu. Yine de içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamadım.

Bunca haftadan, aydan sonra bile onu her düşündüğümde bedenim titriyordu. Çıkıp gittiğimden beri göğsümde ve tenimde bir boşluk vardı. Onu o kadar çok özlemiştim ki her kalp atışı canımı yakıyordu. Kalbim sahip olabileceğimiz ama artık asla sahip olamayacağımız bir şey için acıyordu.

Onu aramak istediğim o kadar çok gün ve gece oldu ki. Ona olan aşkım göğsümde çok büyüdü, patlamaya hazırdı. Beni sevmesi için ona yalvarmak. Onun için yeterli olmak istedim, tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Neyse ki gururum kırılmadı. Bundan daha iyiydim. Bunu atlatabilirdim. Bir gün anılar artık acı vermeyecekti. *Bir gün.*

Kahverengi gözlerim bana bakıyordu. Bu renkten nefret ediyordum. Nasıl hissettiğime ihanet etmesinden nefret ediyordum. Acımı dünyadan saklamak istiyordum. Özellikle de Alessio'dan. Çatlaklarımı o kadar mükemmel bir şekilde doldurmuştu ki, sadece bir balyoz kullanıp onarılamaz bir hasara neden olmuştu.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve sinirli bir iç çekişle sildim.

Gözyaşlarının faydası olmadı. Sadece beni daha zavallı gösterirdi. Elim karnımın alt kısmına gitti ve göğsüm çırpındı. Bir bebek. Bizim bebeğimiz.

Gözlerim vücudumda dolaştı. Her şey aynıydı ama sonra değişti. Alessio bunu fark edecek miydi? Midem düğümlendi. Göğsüm sıkıştı. Tanrım, onu daha görmemiştım bile ve parçalanıyordum.

Belki de değişmeliyim?

Beş kıyafet değiştirdim. Kot pantolonla başladım ama bebeğimin karnını vurguluyorlardı. Üç aylık olmuştum. Küçük pembe bir artı işaretinin bu kadar çok şeyi değiştirebilmesi tuhaftı.

Ağladım. Sonra biraz daha ağladım. Hayatımda hiç bu kadar çok ağlamamıştım. Göğsümün ağrısı hiç dinmedi. Mutluluk acıya dönüştü. Sonra yine ağladım.

Ama bu sırrı Alessio'dan saklayamayacağımı biliyordum. Bilmeyi hak ediyordu. Bilmesi *gerekiyordu*. Aptal kıyafetlerimi tekrar değiştiremeden, hissetmediğim bir kararlılıkla otel odasından çıktım.

Adresine doğru attığım her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu.

Onu görmekten korkuyordum. Acı hâlâ tazeydi. Taze. Haftalar geçtikçe acımın hafifleyeceğini umdum. Ama geçmedi. Hamilelik beni daha da duygusal yapmıştı. Yağmur beni ağlattı. Güneş ağlattı. Yırtık kot görmek beni ağlattı. Her şey beni ağlatıyordu.

Ne olduğunu anlamadan Alessio'nun bana verdiği adresin kapısında durdum. Otelimden sadece on dakika uzaklıktaydı. Keşke daha uzak olsaydı. Keşke daha yakın olsaydı.

Hamileliğin ve hormonların başka bir belirtisi olmalıydı. Kararsızlık.

Tanrım, en başından beri lanetlenmiştik.

Umut etmek için çok saftım. Ailemin sahip olduğu şeyi istemek için. Onunla hayal kurmak için.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim ve havada küçük beyaz puflar oluşturdum. Paltomu üzerime daha sıkı geçirdim ve Londra'nın merkezindeki gösterişli konağa doğru ilk adımı attım. Londra'da Şubat ayı pek de neşeli geçmezdi. Soğuk ve kasvetli hava ruh halimi yansıtıyordu.

Zili çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı.

Gözlerimi kaldırdığımda Alessio'nun adamı Ricardo'nun karşımda durduğunu gördüm.

Kaşlarını çatıyor. Yüzünde karanlık bir ifade.

Onu gördüğümde pek konuşmazdı. Çoğu zaman Alessio'ya gezilerinde eşlik ederdi. Bodyguard gibi bir şey. Neyse ki

randevularımıza hiç gelmedi.

"Umm, hey," diye mırıldandım. "Alessio burada mı?"

Ricardo'nun yüz ifadesi temkinliydi ama gözlerindeki karanlık bir şey beni tedirgin etti. Çenesini merdivenlere doğru eğdi. "Yatak odasında."

Gözlerimi kırptım, sonra tereddütle merdivenlere baktım. "Yatak odasında mı?" Yavaşça tekrarladım, vücudum aniden ısınmıştı. Lanet olası, hain, tek izli bedenim.

Ricardo nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Gözlerim tekrar ona kaydı ama ardından gelen tek kelime "Evet" oldu.

Ona Alessio'nun son birkaç aydır mutlu olup olmadığını sormak istedim. Beni özleyip özlemediğini. Ama zavallılık seviyem henüz o düzeye ulaşmamıştı. Neyse ki Ricardo etrafımda dolaştı ve kararlılığım zayıflamadan oradan ayrıldı.

"Oh- tamam," diye mırıldandım geri çekilen sırtına.

Büyük, lüks fuayeye girdim. Mermerler parlıyordu. Avize parlıyordu. Duvarlarda milyonlar değerinde tablolar asılıydı. Ama hiçbirine odaklanamıyordum. İkinci basamağa ulaştığımda kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapandı.

Ricardo'nun artık orada olmadığını bilerek omzumun üzerinden baktım. Adam hızlı ve sessizce hareket etti. Dikkatimi tekrar önüme verdim. Bir adım daha attım, bir adım daha. Ta ki kendimi merdivenin tepesinde bulana kadar. Çatlak bir kapı.

Çatlak bir kapıdan son kez baktığım anı hatırlayarak göğsümde çiçek açan ağrıyı görmezden geldim. Bunu yapmak zorundaydım. Bebek için.

Ağır bir şekilde nefes vererek, hissetmediğim bir kesinlikle kapıya doğru yürüdüm. Tak. Kapıyı çal.

Beklerken nefesimi tuttum. "İçeri gel."

Tanrım, o ses. Nabzım kulaklarımda çınladı. Kalbim beklentiye kapıldı. Kapıyı itip açtığımda ve onunla yüz yüze geldiğimde düşüncelerim anlaşılmas bir beyaz gürültüye dönüştü.

Benim şeytanım. Benim vahşim. Benim centilmenim.

Küçük masasına oturdu ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda birkaç saniyeliğine nefes almayı unuttum. Ağırbaşlı ifadesindeki karanlık beni tüketti. Yaktı.

Erimiş çelikten gözler bana baktı.

Tenim canlı bir tel gibi parladı ve kalbim umutsuz bir uğultuyla doldu. Ona geri dönebilmek için göğsümü tırmaladı. Onun günahları artık

Kayıtlı. İhaneti bir anlığına unutuldu. Ona koşmak ve kendimi kollarına atmak istedim. Farklı bir şehirde ya da ÷lkede beni görmeye her geldiğinde yaptığım gibi.

Abu Dabi hariç.

Kalbim bir santim daha kırıldı. Ayaklarım hareketsiz kaldı.

Ayağa kalktı, sonra bir elini kravatında gezdirdi, beni aydınatabilecek ya da yok edebilecek bakışlarıyla beni izledi. Üzerimde büyük bir gücü vardı. Bunu biliyor muydu?

Gözlerinde derin bir şey titreşti ama yerini soğuk çelik bir bakışa bıraktı. Bir maske.

Seni seviyorum, çığlık atmak istedim. Beni incittin, bağırmak istedim. Kalbimi kırmayacağına söz vermiştin.

Bu kelimelerin hiçbirisi ağızımdan çıkmadı. Bunun yerine, kalbim gümbür gümbür atarken ve göğsümdeki delik gittikçe büyürken kıpırdamadan durdum. Bu yarayı saracak kadar büyük bir yama olamazdı.

"Sonbahar." Küçük minibara doğru yöneldi. Bardağını doldururken hareketleri yumuşak ve emindi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandım kalbim yeniden çatırdamaya başlarken. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki bir özür. Belki biraz pişmanlık. Bir *şeyler*. Ama bu garip sessizlik ve soğuk bir omuz değıl. "Hayır, teşekkür ederim."

"Her zaman çok düzgünsün," diye mırıldandı. "Otel hesabını bana yüklediğın zaman hariç."

İçkisini bitirdi, sonra kendine bir tane daha doldurdu.

Beni özlediğı için mi içiyordu? Aptalca bir düşünceydi. Bu olasılık karşısında göğsümde titreşen umut daha da aptalcaydı.

"Bunu karşılayabilirsin," diye mırıldandım nefesimin altında. "Peki sen nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin," diye karşılık verdim kuru bir sesle, geniş omuzlarını ve gergin sırtını izleyerek.

Sandalyesine dönerken yanımdan geçerken bana bakma zahmetine bile katlanmadı, havada sandal ağacı ve baharat kokusu vardı. Ceketinin düğmelerini açıp yerine oturmasını izlerken her nefes alışında ciğerlerim sıkışıyordu.

Gözleri bana döndü. Okunamaz.

İşte o zaman duydum. Bir tuvalet sifonu. Akan su. Dilim alt dudağımanın üzerinde gezindi ve sesin geldiğı yöne baktım. Banyo olmalıydı.

"Neden buradasın?" Alessio'nun soğuk sesi dikkatimi tekrar ona çekti.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye mırıldandım.

Gri gözleri bana kilitlendi. Eskiden onları erimiş gümüş olarak düşünürdüm.

Ama şimdi, taş gibi griydiler. Kalbim sıkışırken göğsüm kabardı.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum," diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

Kalbe saplanan bir bıçak bundan daha az acıtıyor olmalı. Korkmuştum. Bu bebek için onu hayatımda istiyordum. Bebeğimiz en iyisini hak ediyordu. Yine de şu anda en iyisinin ne olduğundan emin değildim.

"İki ay çıktık," diye mırıldandım. "Bana en azından iki dakika verebilirdin."

"Biz çıkmadık," diye cevap verdi o kadar soğuk bir ses tonuyla ki iliklerime kadar buz kesti. "Seviştik. Seni becerdim. Tüm sağduyuma rağmen, iyi bir sikişe karşı koyamadım. Hepsi bu kadar."

Acı, çığ ve tüketen, beni boğazımdan yakaladı. Tam o anda arkamı dönmeliydim. Onu tokatlamalı ve yoluma devam etmeliydim. Ama yapmadım. Çaresizlik ve umut gururumu yok etti.

"Bu önemli," diye hıçkırıklara boğuldum. "Sana söylemem gereken şey... çok önemli."

Birbirimize baktık. Yüzü hâlâ aynıydı, yakışıklı ve büyüleyiciydi ama bakışlarındaki o ölümcül acımasızlık devam ediyordu. Birdenbire, artık sıcak hissetmiyordum. Gözlerinin derinliklerindeki bir şey ruhumu ve kalbimi dondurdu.

"Umursayan birine söyle."

Kalbimde bir çatlak daha. Ama bu sefer ikiye bölündü.

Buz gibi ses tonu. Sert bakışlar. Basit kelimeler. Yine de derinden vurdular. Beni yaraladılar. Beni kırdılar. Dizlerim titredi ve beni tutamayacaklarından korktum. Bu senaryoyu tahmin etmemiştim. Göğsümdeki bu delik, beni yutacağından ve bu acının içinde boğulacağımdan korkana kadar genişledi.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?" Boğazım yanarak mırıldandım. Çenesi gerildi.

Banyonun kapısı açıldı ve cevabımı aldım. Bir kadın çıktı. Küçük, dar bir gecelik. Uzun sarı saçlı. Dağınık. İyice becerildikten sonra sahip olunan türden.

Kalbim küle döndü. Sanki göğsümden sökülmüş ve bir bıçakla kesilmiş gibiydi.

Hiçbiri gerçek değildi. Bu sadece onun için bir sikişti. Buna ihtiyacım yoktu. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına sahip olabilirdim.

Ama onu istiyordum. Onu seviyordum. "Güle güle, Alessandro."

Arkamı döndüm ve bir ayağımı diğerinin önüne attım. Arkama bile bakmadan oradan ayrıldım. Koşmadım.

Dışarı çıkıp annemi gördüğümde içimi bir hıçkırık kapladı. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı aktı. Sonra bir tane daha. Yüzüm ıslanana kadar, soğuk hava yüzümü yaktı. Bacaklarım tutmadı. Dizlerim soğuk zemine çarpmadan önce annem beni yakaladı.

Hıçkırıklar bedenimi sarstı. Kalbim göğsümde sıkışıp kalırken, hıçkırıkları Maman'ın kollarındaki kozayı dolduruyordu.

Tüm bu süre boyunca bana sarıldı ve sadece bir annenin söyleyebileceği sözleri fısıldadı. "Onu öldürmemi ister misin?"

Sonra daha çok ağladım, çünkü Alessio'nun ölümü bu dünyadaki en büyük cehennem olurdu. Kötü bir adama aşık olmuştum. Bana cenneti vaat etti ve cehennemi sundu.

Onsuz hayat cehennem gibiydi ve daha yeni başlamıştı.

"Onu öldürme anne," diye mırıldandım. Bilmesi beni şaşırtmalıydı ama nedense şaşırtmadı. "Babam nerede?"

"Sadece ben," diye mırıldandı saçlarıma.

Kalbim kanadı, gözyaşlarımla seliyle eşleşti. Aşık olduğum adam artık yoktu. Erimiş gümüş soğuk bir metale dönüştü.

"Sorun yok, tatlım." Annemin ağzı saçlarıma doğru hareket etti. "İçindekileri dök."

"Beni sevmiyor anne," diye mırıldandım. Aptalcaydı. Yetişkin bir kadındım ve bir bebek gibi ağlıyordum. Göğsüm o kadar acıyordu ki öleceğimi sandım.

"O seni hak etmiyor." Sesi sertti. Soğuktu. Başımı göğsünden kaldırdım ve onunla yüzleştim. Ve ilk kez babamı bulmadan önceki kadın halini gördüm. Yanaklarımı avuçladı ve burnuma bir öpücük kondurdu. "O senin için yeterince iyi değil, ma petite."

"Hamileyim," diye fısıldadım.

Şaşırmış görünmüyordu. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Başımı salladım. "İyi. Konuşmak istediğin zaman bize anlatırsın. Şimdilik bebeğimle ben ilgileneceğim. Babam, sen ve ben de senin bebeğinle ilgileneceğiz."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve kalbim paramparça oldu. Göğsümdeki bu acı dayanılmazdı. Midem bulanıyordu. Kalbim öyle bir sıkıştı ki, atmayı bırakacağından emindim.

Şu ana kadar onu kaybetmenin acısı iliklerime kadar işlememişti. Alessio kalbimi kırdı ve ben onu mahvedecek gücü kendimde bulamadım.

Bölüm 21

SONBAHAR

DÖRT YIL SONRA

New York City.

Benim objektifimden dünya. Son dört yıldır çektiğim fotoğraflardan oluşan kendi sergim.

Sinir bozucu, heyecan verici, gerçeküstü ve tamamen keyif vericiydi.

Yıllar süren enstantaneler - unutulmaz anlar, bu dünyanın nefes kesici köşeleri, savaştan zarar görmüş ülkelerdeki çocuklar, açlık çeken ülkelerdeki aileler, kimsenin hakkında konuşmak istemediği dünya. Açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğun hiçbir şeyi olmayan başka bir çocuğa ekmeğini uzatması. Paltosunu bir çocukla paylaşan bir insan. Bunlar dünyamız için umut veren anlardı.

Ham duygular her bir fotoğrafa yansımıştı. Belki de sadece ben öyleydim çünkü fotoğrafları çekerken hissettiğim her şeyi hatırlıyordum.

Bu gezegenin güzelliği karşısında hayrete düşmek. Üzüntü. Mutluluk. Farkındalık.

Her bir fotoğrafla gurur duyuyordum. Dünyayı böyle görüyordum. Duygularımın bir yansıması.

Kırık kalp. İyileşmek. Hayatta kalmak.

Galerinin köşesinde durup duvara yaslandım ve her parçayı inceleyen insanları izledim. Yumuşak fısıltılar. Eleştirel gözler. Daha fazla inceleme.

Gözlerim büyük galeride gezindi. Milyon yıl geçse de New York'ta kendi sergimi açacağımı hayal etmemiştim. Cesaret edebildiğim en yakın yer burasıydı. Son dört yıldır Kanada'dan uzak duruyordum. New York bile Montréal'e çok yakındı ama bu fırsatı kaçıramazdım.

Hâlâ öğrenecek çok şey olduğunu biliyordum ama başardığım şeyle gurur duyuyordum. Kimse bunu benden alamazdı. Her şeyi yaşadım

Bu fotoğraflardaki tek bir an.

"Seninle çok gurur duyuyoruz." Annem ve babam yanıma geldiler. Annem uzun kırmızı elbisesi içinde her zamanki gibi güzel görünüyordu. Babam fotoğraflarımı inceleyecek kadar uzun süre gözlerini annemden ayıramadı.

Beni gülümsetti. Beni mutlu etti. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile birbirlerini seviyorlardı. Göğsümde hala devam eden sızıya rağmen bana umut verdi. Bunca yıldan sonra bile.

"Teşekkürler anne." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ve Kol'u izlemek için New York'a kadar geldiğin için teşekkür ederim."

En büyük hazinem. Oğlum.

"Elbette," diye yanıtladı babam, gözleri parlayarak. "Kızımız ve torunumuzla ilgilenmek bizim işimiz."

Ailem. Onlar olmadan hayatta kalamazdım.

"Sergin hakkında ne hissediyorsun?" Maman sordu. "Bence her fotoğraf muhteşem. Ve o bölgelerden bazılarında bulunduğunuzu düşününce! Düşüncesi bile beni korkutuyor."

Ailem son yıllarda bana inanılmaz destek oldu. Ne zaman uzak yerlere ya da potansiyel olarak tehlikeli yerlere gitmem gerekse, beni dünyanın herhangi bir yerinde karşıladılar, Kol'u aldılar ve ben dönene kadar ona baktılar.

Montréal'e bir kez bile gitmemiştim. Kol henüz Kanada'ya adım atmamıştı. Neredeyse her kıtayı ziyaret etmişti ama oraya adım atmamıştı. Güvende olmak üzmekten daha iyiydi. Özellikle de tehdit göz önüne alındığında.

Ailem ne olduğunu öğrenmek için hiç zorlamadı. Babam babanın kim olduğunu öğrenmek istememişti. Bazen şüphelenip şüphelenmediğini merak ederdim. Russo'lardan bahsederken endişeli bakışlar. Sanki çok şey söylemiş gibi. Ya da belki yeterince değil.

"Umarım insanlar beğenir," diye itiraf ettim. "Ama beğenmezlerse de sorun değil. O fotoğrafların her birini çekmekten keyif aldım."

Bu doğrudu. Fotoğrafçılık kendim için yaptığım bir şeydi. Beni mutlu ediyordu. Bazen objektiften yepyeni bir dünya görüyormuşum gibi hissediyordum. Daha zengin, daha detaylı bir dünya.

"Ziyaretçilerin bazısına kulak misafiri oldum," dedi Peder dikkat çekici bir şekilde. "Henüz olumsuz bir yorum duymadım. Gerçi bunu söylemeye cüret ederlerse boyunlarını kırarım."

Annem başını geriye atıp güldü, sonra da babamın elini okşadı. Babamı bir katil olarak hayal etmek zordu. Yine de kariyeri boyunca birilerini öldürmüş olmalıydı. Bana söyleyeceğinden değil.

"Haydi katil," diye mırıldandı annem, sesi sevecendi. "Gidip torunumuzu Branka'nın elinden alalım, böylece o da akşamının tadını çıkarabilir."

İkisi de çekimi bir kez daha öperek yanımdan ayrıldılar, ben de arkalarından hüzünle baktım.

Tek istediğim buydu. Bana babamın anneme baktığı gibi bakacak biriyle yaşlanmak. Ama ailemin sahip olduğu şeyin kırmızı elmaslar kadar nadir olduğunu fark etmişim.

Göğsümde hâlâ donuk bir ağrı vardı. Tıpkı annemin söz verdiği gibi, iyileşti ama asla iyileşmedi. Alessio ruhumda sürekli bir fısıltıydı.

Galeride kahkahalar dalgalandı ve bakışlarım ona doğru kaydı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dört yıl önce beni kanatları altına alan *National Geographic* ekibiydi. Desteklerini göstermek için ısrarla gelmek istediler. Onlar şimdiye kadar tanıştığım en muhteşem gruptu.

Onlar da benim gibi giyinmeye zahmet etmediler. Aylarca yolda kalınca, rahatlığı şıklığa tercih ediyorsunuz. Ben kot pantolon, zümrüt rengi düz ayakkabılar ve yeşil bisiklet yaka bir bluz tercih ettim. New York'taki tüm yaz havasına uyuyordu.

Dört mürettebat üyesi yanıma gelmeyi başardı.

"Yıldızımız nasıl?" Loren haykırdı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Ne? Sen bir yıldızsın. Hiçbirimizin daha önce bir galeri sergisi olmadı. Ve biz sizden yaklaşık otuz yıl daha fazla buralardayız."

"Yirmi yıl biraz zorlama olabilir," diye karşılık verdim gülümseyerek. "Siz benden o kadar da yaşlı değilsiniz."

"Pfft. Sen bir bebeksin," dedi Loren.

Alex, "Fotoğraflarınızdan birini satın almaya çalıştım ama hepsinin tükendiğini söylediler," diye yakınınca gözlerim şok içinde ona kaydı.

"Ne?"

Her şey daha yeni başladı. Ailemin aklına parlak bir fikir gelip serginin tamamını satın almamalarını umuyordum. İflas ederlerdi. İflas ederdik.

"Evet," diye söze karıştı Sarah. "Nasıl oldu da kaçırdık? Göz açıp kapayınca kadar bütün biletler tükendi."

Boynumdan aşağı bir farkındalık süzüldü ve başımı çevirdim. Bir an için donup kaldım. O yüzü tanıdım.

Cassio King.

Gözlerimi ondan ayırarak çılgınca etrafıma **b a k ı n d ı m** v e tüm rüyalarımı süsleyen gri gözleri aradım.

Hiçbir şey.

Gruptan ayrılıp gangstere doğru yürüdüm. Aman Tanrım. Cassio King'e doğru değil, ters yöne doğru koşuyor olmalıydım. Ancak iki adım uzaklaştığımda kolunda bir kadın ve yanında başka bir çift gördüm.

Çifte randevu. Ne kadar tatlı.

Gözlerim dördünün üzerinde gezindi. Görünüşe göre Cassio ve arkadaşı kızıl saçlıları tercih ediyordu.

Cassio'nun kolundaki kızıl saçlı kadının gözleri okyanus mavisiydi. Ama diğerinin gözleri hayatımda gördüğüm en sıra dışı gözlerdi. Işık beni yanıltmıyorsa, menekşe rengindeydiler. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Burada ne işin var senin?" Gözlerimi Cassio'ya çevirip ona ters ters bakarak ağzımdan kaçırdım. Evet, misafirperverlik ödülünü kazanamazdım.

"Merhaba Sonbahar," diye selamladı Cassio beni, kabalığımdan etkilenmemişti. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ben aynı şeyi söyleyemem," diye homurdandım ve hemen ardından kendimi azarladım. Bu kabalığın da ötesindeydi. Yine de ağzımdan bir özür çıkmadı. "Peki burada ne yapıyorsun?"

Cesur ya da aptal. Bu hâlâ tartışmaya açıktı. Cassio, "Burası bana ait," diye cevap verdi.

"Oh." Cidden mi? New York'taki onca bina arasında sergim Cassio King'e ait olan binada bitti! Lanet olası gangster. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni gördüğüme sevinmediğimi söylemek istememiştim."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

Cassio'nun kolundaki kadın hafifçe kıkırdadı. "Evet, öyle yaptın." Yanaklarım yandı. Muhtemelen eridi. "Bunun için endişelenme. Bildiğinden daha sık oluyor." Kaşlarım çatıldı. *İlginçti.*

"Güzel sergi." Diğer kadın iltifat etti.

Gözlerim duvarlarda gezindi. "Teşekkür ederim." Sonra onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek elimi uzattım. "Ben Autumn." Sonra aynı şeyi diğer kadına da yaptım.

"Autumn, bu benim eşim Áine. Arkadaşım Luciano Vitale ve eşi Grace." Cassio bizi tanıştırdı ve el sıkıştık. Kimin daha korkunç olduğuna karar veremiyordum. Cassio mu Luciano mu? Bu bir yarışma değildi.

Bakışlarımı Grace ve Áine'e çevirdim. Onlar daha güvenli bir alternatifti ve bir an için merakla birbirimizi inceledik. İkisi de kocaları gibi dövmeli biri için çok temiz görünüyordu. Ama Alessio da bir sürü mürekkep saklıyordu. Hatırladıkça yüzümde bir sıcaklık oluşuyordu, ama bu sıcaklık her zaman acıyı da beraberinde getiriyordu. Nefret ettiğim şey bu ikinci kısımdı.

"Serginizin tüm biletleri satılmış diye duydum," dedi Grace, menekşe rengi gözlerini bana dikerek. "Tebrik ederim. Bu şimdiye kadar gördüğüm en hızlı iki milyonluk kazanç."

Şoktan ağzım açık kaldı. Biletleri tükenen bir serginin benim için ne anlama geldiğini düşünmemiştim. İki milyon.

"Hepsini satın aldın mı?" Cassio'ya sordum. Başını salladı. "Hayır, Áine bir tane aldı."

"Hangisi?" Dalgınca sorguladım. Farkındalık boynumdan aşağı süzüldü. Gözlerim önce sola, sonra sağa, arkama kayd. Etrafımızda insanlar vardı ama herkesin gözü fotoğraflara odaklanmıştı. Bize değil.

Uzak duvarda tek bir ayna vardı ve o yansıma bile kimsenin bize dikkat etmediğini doğruluyordu.

Dikkatimi tekrar dördüne yönelttim.

"*Kırık gözlü kadın* dediğiniz parça," diye cevap verdi Áine.

Bu benim en sevdiğim parçalardan biriydi. Ve en yürek burkanlardan biriydi. Kadının duyguları gözlerine çok canlı bir şekilde yansımıştı - işkence, acı, dehşet ama aynı zamanda güç. O galip geldi. Evlilik dışı aşk yaşamaya cesaret ettiği için onu utandırmaya, parçalamaya cüret eden adam bunu kazanamadı.

Boğazım düğümlendi. "Bu benim favorilerimden biri," diye itiraf ettim kısık bir sesle.

"Fazladan para ödedim," diye itiraf etti Áine. "Tüm fotoğraflarını alması gerektiğini düşünen o puştı satın almak zorunda kaldım."

O hıyarın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer Alessio'ysa, Cassio'nun ona hıyar demesine izin vereceğini sanmıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Ciddiydim de. "Bu fotoğraf için ödediğiniz her kuruş o kadına ve açtığı sığınma evine geri dönecek."

"Ne tesadüf," dedi Grace. "Áine'in kadınları kurtarmak ve onları sığınma evlerine yerleştirmek gibi bir derdi var."

Duymayı beklediğim bir şey değildi.

"Hmmm. Dünya küçük, ha?"

Bu iki kadının bir amacı varmış gibi görünüyordu.

Bazı günler bir amacım varmış gibi hissediyordum. Diğer günlerde ise amacım sürüklenip gidiyor gibiydi çünkü her zaman ona geri dönüyordum. Alessio olmadan, sadece hayatın içinde sürüklenip gidiyordum.

Mikrofon sesi havada dalgalandı ve üçümüz de sesin geldiği yöne döndük. Herkesin adımları durdu ve kalabalık sessizleşti.

Branka orada ne halt ediyordu?

Üzerinde uçuşan pembe bir elbise, saçları ışıkların altında kızıl, altın ve kahverengi renklerle parlayarak sahneye çıktı. Gözlerimiz buluştu ve o çok iyi tanıdığım yaramaz bakışıyla sırtıttı. Gözleri bana ağabeyini o kadar çok hatırlatıyordu ki bazen canımı acıtiyordu.

"Bayanlar ve baylar, bir dakikanızı ayırıp tüm biletlerimizin tükendiğini duyurmak istiyorum." Odada bir hayal kırıklığı mırıltısı dolaştı. "Ama-" Branka etki yaratmak için durakladı ve mükemmel bir ev sahibesi gibi herkese gülümsedi. "Ancak daha fazla baskıyla ilgileniyorsanız, lütfen web sitemize veya sosyal paylaşımlarımıza göz atmaktan çekinmeyin."

Gözleri odada gezinirken sırtıttı. Ben gölgelerin arasına karışmayı severken. Branka ise parlamayı severdi. Ancak kişiliklerimiz birbirine çok iyi uyuyordu. Ben sahada sorumluluk aldığımında o da beni destekledi. Kendimizi ve markamızı satma zamanı geldiğinde, o sorumluluğu üstlendi ve ben de onu destekledim.

"Umarım Autumn'u bir sonraki sergisine kadar takip edersiniz. Bunu web sitemizde çok önceden duyuracağız."

Bununla birlikte, zarif bir şekilde sahneden indi ve köşede duran bir adama başıyla selam verdi. Birlikte bize doğru ilerlediler.

"Kim o?" Grace merakla sordu. "Hiçbir fikrim yok."

Branka'nın flörtüne bir göz attım. En azından onun randevusu olduğunu düşündüm.

İnce. Uzun boylu. Kesinlikle onun tipi değil.

"Merhaba," diye gülümseyerek karşıladı beni. "Bilin bakalım burada kim var?"

Sağ tarafına baktı ve hepimiz onun bakışlarını takip ettik. Kaşımı kaldırdım ve bakışlarını sevgilisine doğru takip ettim. Sanki onu tanıyormuşum gibi davranıyordu. Onunla daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum.

"Hmmm, randevun mu?" Tahmin ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu Jaymes Young." Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım. "Autumn, *bu* Jaymes Young."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, gözlerim Branka ve onun arasında

gidip geliyordu. Sonra kendimi toparlamak için elimi uzatıp onunkini sıktım.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum." Sonra küçük bir kıkırdama kaçtı. Kendimi ergen gibi hissettim. "Seninle gerçekten el sıkıştığımıza inanamıyorum."

"Ben de sana," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Branka içeri girerken beni köşeye sıkıştırdı ve ilgilendiğim birkaç fotoğraf hakkında seninle konuşmam için ısrar etti."

Elim yanağıma geldi. "Evet, evet. Tabii ki. Ne istersen."

Başımın arkasında bir farkındalık gıdıklandı ve arkamı döndüm ama arkamda kimse yoktu.

Branka kıkırdadı ve ben de bakışlarımı ona çevirdim.

"Onun sevdiği bir şey değil." Ona kaşlarımı çattım. "Asla satmayacağını söylediğin bazı baskılar. Yani..." diye gerekçelendirdi. Dudaklarını büzdü. "Bu, sevdiği hiçbir şeye sahip olamayacağı anlamına geliyor. Sana sahip olamaz."

Kaşlarımı çattım. Branka sanki bu adamla çıkmak istiyormuşum gibi davranıyordu. Erkekler söz konusu olduğunda genelde bu kadar ukala olmazdı. Ne de bir horoz engelleyici. Bu adamı istediğimden değil. Alessio beni başkaları için mahvetti. Her erkeği onunla kıyaslayıp duruyordum - çok kısa, çok uzun, çok sarışın, çok saçlı, az saçlı, çok mutlu, yeterince mutlu değil.

Şimdiye kadar kitaptaki her bahaneyi kullandım.

Yani hayır, bu adamla ilgilenmiyordum. İdolüyle tanışan bir kız öğrenci gibi hayran olmanın ötesinde.

"Şarkılarını seviyorum," diye mırıldandım. "Ben de fotoğraflarını seviyorum."

"Jaymes Young kim?" Áine herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı. Ona yandan bir bakış attım ve Grace'i tek omzunu silkerken yakaladım. Yüz ifadesinden onun kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu.

Jaymes, "Özellikle ilgilendiğim birkaç fotoğraf vardı," diye açıkladı.

"Tabii ki. Telefonumda sana gösterebileceğim birkaç şey var," diye ağzımdan kaçırdım. "Hâlâ üzerinde çalıştığım bazı şeylerin ham fotoğrafları sadece. Güvenli sürücümde saklanıyorlar."

Başını salladı ve ben de Cassio ile misafirlerine bir bakış attım. "İzninizle." Dikkatimi Branka'ya çevirdim. "Gelmek ister misin?"

Sadece başını salladı. "Sen devam et."

İkimiz serginin penceresi sokağa bakan köşesine doğru ilerledik.

Odadakiler yanımda duranın kim olduğundan habersiz gibiydi. Doğrusu ben de onu tanıyamazdım. Branka'nın beni tanımadığı o kadar çok gece

vardı ki.

ve ben paslı piyanolar alarak ve bu dünyanın alışılmadık yollarında arkı söyleyerek geçirdik. Elimizdeki tek eğlence bizken.

"Branka bana yetenekli bir arkıcı olduğunu söyledi," dedi Jaymes ve kendimi yelpazelememek için kendimi zor tuttum.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Annem çok daha iyi. Bunu çok seviyor. Ben sadece onunla birlikte gelen anıları seviyorum."

"Ailene yakın görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"leyim."

Şimdi her zamankinden daha fazla, diye düşündüm sessizce. Aileme sahip olduğum için şanslı bir kız olduğumu bana her zaman sessizce hatırlatan Branka'ydı. İkimiz de birbirimizden ihtiyacımız olanı almayı ğrendik. Annesiyle olan ilişkisi acı-tatlıydı. O buna trajik diyordu.

Kendini koruyamazken onu korumayacak birine yakın olamazdı. Branka'nın söylediklerine bakılırsa, kardeşleri ebeveynlerinden ihtiyaç duydukları şeyleri hiçbir zaman alamamışlar. Detay vermese de bunun Alessio'ya zarar verdiğini söyledi.

Kardeşi.

Alessio, onu ne kadar kovmaya çalışsam da lanet kalbimden hiç çıkmadı. Bu noktada, o isteksiz bir kiracıydı. Her nefesimin ve her kalp atışımın bir parçasıydı.

Alessio söz konusu olduğunda düşüncelerim sık sık başka yerlere kayıyor gibiydi. Keder.

Kalbimin atlaması.

"Ya sen?" Etrafıma bakarak konuyu değiştirmeye çalıştım. Neden sanki biri beni izliyormuş gibi bir his vardı içimde? Etrafta bir sürü insan dolaşıyordu ama kimse bizimle ilgilenmiyordu. "Fotoğraf koleksiyonu yapar mısınız?"

"Sadece birkaç tane," diye itiraf etti. "Alışılmadık tarzınızı sevdim. Fotoğraflarınızla duyguları yakalıyorsunuz. Bu hoşuma gitti."

Bir grup insan yanımda dolaşıyor, gülüyor ve içiyordu. "Hangileriyle ilgilendiğinizi bana göstermek ister misiniz? Ben de size henüz yayınlamadığım birkaç tane daha gösterebilirim."

Sırtıttı. "Kimsenin görmediği bir şeye sahip olma fikrine bayılıyorum."

"B e n d e kimsenin duymadığı gizli bir albmnz olmasını çok isterim," diye umutla nerdim. "Yine de uyarayım, bu albme karşı koyamam.

birkaç kişiyle paylaşmak."

"Bir sonraki yazdığım arkıyı önce sana dinleteceğim," diye şaka yaptı. Ya da dinlemedim, emin değildim.

"Tamam, işimize dönelim," dedim ona. "Yani seni bekletmiyorum."

Birkaç fotoğrafı gözden geçirdik. Düşüncelerim Alessio'ya kayıyordu. Her zaman onun etrafında dönüyor gibiydiler. Dört yıl sonra bile.

"Yani bu üçü," diye bitirdi Jaymes. "Stüdyoma çok yakışacaklar."

Kalp atışlarım durduğunda bakışlarım pencereden dışarı, yayalarla dolu caddeye kaydı. Uzun boylu bir figür. Koyu renk saçlı. Geniş omuzlar. Tanıdık bir profil.

Gözümü kırptım. Ve o gitmişti.

"Evet, evet. Adresinizi Branka'ya verin," diye mırıldandım, adımlarım beni çoktan kapıdan dışarı çıkarmıştı. "Göndeririz."

Sonra kalabalığın arasından hızla geçip ön kapıdan dışarı fırladım ve ılık yaz gecesine çıktım. Yaz esintisi saçlarımı yanağıma doğru savurdu. Gözlerim çılgınca aradı. New York şehir ışıklarının parıltısı. Şehrin sesi - arabalar korna çalıyor, insanlar konuşuyor, müzik çalıyordu. Ama hepsi arka plandaki gürültülerdi.

O gitmişti.

"Onu gördüm," diye fısıldadım kendi kendime. "Değil mi?"

Dört yıl çok uzun bir süreydi. Onsuz geçen dört yıl bir ömür gibi geliyordu.

Çok yalnız bir hayat.

Bölüm 22

ALEssIO

I Babamı Kasım ayazının örttüğü soğuk toprağa indirmelerini izledim ve hiçbir şey hissetmedim. Kesinlikle hiçbir şey. Burnumu çekişler, yumuşak ağlamalar duydum ve bunların hepsinin sahte olduğunu biliyordum. Babamdan nefret ediliyordu.

Hepsi olmasa da çoğu tarafından.

Sadece Branka, ben ve üvey kardeşim sahte gözyaşları dökme zahmetine bile girmedik. Ve Autumn'un ailesi. Onları gördüğüme şaşırmıştım. Tabii Sonbahar gelemediği için Branka için gelmedilerse.

Sonbahar.

En sevdiğim mevsim. Sevdiğim tek kadın. Ve kaybettiğim. Onu son gördüğümde gözlerini kahverengiye çevirdim. Onu dört yıldır görmedim. Takip faaliyetlerimi saymazsanız tabii.

Bunu düşünmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Bin dört yüz altmış gün. Onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. O son sözlerden pişmanlık duymadan. O asla sadece bir sevişme değildi, ama eğer buna bir son vermezsem, bizi bitirmezsem, piç babamın onun peşini asla bırakmayacağını biliyordum.

Böylece o benim geçmişim oldu, ama hala bugünümde yaşıyor. Geleceğimde.

Kendine bir isim yapmıştı. Dünyayı kurtarmaya çalışırken, aynı zamanda onu yozlaştırdım. Fotoğrafları aranıyor ve çok paraya satılıyordu. Sadece *National Geographic*'in çektiği anları çekmiyordu. Serbest çalışan biri oldu. Diğer fotoğrafçıların ziyaret etmekten çekindiği dünyanın köşelerini ziyaret etti. Çektiği fotoğraflar, kimsenin bahsetmediği konular hakkında kamuoyunu bilinçlendirdi.

Afganistan'da kötü muamele gören kızlar. Gana'da açlık. Çocuk istismarı. Ayrımcılık.

Bir resim bin kelimeye bedeldir.

O ve Branka sonunda bir blog açtılar ve bu onların sloganıydı. Ben silah ve uyuşturucu dağıtarak dünyayı yozlaştırırken, kız kardeşimin ve hayatımın aşkının dünyayı kurtarmayı amaçlaması çok yerindeydi.

Evet, hikayemizin böyle bitmesine şaşmamalı. Bir trajedi. Tam bir lanet-Yukarı.

Rengarenk yapraklar etrafımızı kaplayarak güzel bir görüntü oluşturdu. ama içinde bulunduğumuz anın dingin bir yanı yoktu. Sonbahar esintisi yaprakları yerden kaldırarak rüzgârda bir dans yaratıyordu.

Senatör Ashford'un etrafında, ateşin etrafında büyü yapan cadılar gibi dönüyorlardı. Keşke o şerefsizin de ölümü dilenseydi.

Biyolojik babamı burada ve şimdi vurup kurtulabilseydim, yapardım. Bana zaman kazandırırды. Aynı anda iki cenaze. Bu benim lanet yılım olurdu. Ama bu üvey kardeşlerime sökmez.

Branka'nın bakışları sürekli Sonbahar'ın ailesine kayıyordu. Onlara gitmek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi. Gömdüğümüz adam yüzünden tam bir aile karmaşası içindeydik.

Öldürdüğüm adam. Bunu yıllar önce yapmalıydım. Hepimizi büyük bir acıdan kurtarabilirdi. Son itici güç, kız kardeşimi bir uyuşturucu sevkiyatı için takas etmek üzere olduğunu öğrenmemdi.

Babamın sonunu getirmek için beynine temiz bir kurşun sıkmak yeterliydi. Üvey kardeşim Royce Ashford'un izniyle. Byron lojistiği planladı; Royce tetiği çekti. İnsanları bir araya getiren şey inanılmazdı.

Şimdi, ona borçluydum. İsteksizce. Hâlâ arkadaş değildik ve onları ailemden biri olarak görmüyordum.

"Sonbahar." Bakışlarını takip etmeden önce Branka'nın yumuşak ünlemi beni sakinleştirdi.

İşte o zaman onu gördüm. Yanakları hafifçe kızarmış bir şekilde kenarda duruyordu. Yeni gelmiş olmalıydı. Derin bir nefes aldım, neredeyse onun o eşsiz kokusunu duymayı bekliyordum. Elma, tarçın ve taze dökülmüş yapraklar. Onun kokusunu içime çekme ihtiyacı göğsümü tırmaladı ama bunun yerine oksijen ciğerlerimi yaktı. Kokusu bana hiç ulaşmadı.

Dört lanet yıl. İnlemelerinin sesi ve altımdaki yumuşak bedeni peşimi hiç bırakmadı. Bana musallat olmayı hiç *bırakmadı*.

Aynı ama farklı görünen kadını izledim. Güçlü.

Yumuşak. Güzel. Çok mükemmel.

Ateşe çekilen pervaneler gibi, erkeklerin bakışları onu takip ediyordu. *Bazı şeyler hiç değişmiyor, diye* düşündüm acı acı. İçimden hepsinin gözbebeklerini çıkarıp toprağa atmak geliyordu, böylece kadınımı bir daha asla göremeyeceklerdi.

Herkese gözlerini kaçırmaları için bağıramadığımdan, sinirli ruh halimin acısını üvey kardeşimden çıkardım.

"Suratına yumruğu yemeden önce kadınıma bakmayı kes," diye tısladım nefesimin altında.

Evet, kadınım. Sonbahar benimdi. Dört yıl daha beklemem gerekse bile beklerdim çünkü benim için başka kimse yoktu. Onun için en büyük tehdit sonunda ortadan kalkmıştı. Şimdi, başka bir şans istiyordum. Her şeyin eski haline dönmesi için bir yol.

O piçin tabutuna acı bir bakış fırlattım. Uzun zaman önce ölmeyi hak etmişti.

Bana kadınıma mal olan oydu. Çocukluğuma, anneme ve iki kız kardeşimin sağlığına mal olan oydu. Tek pişmanlığım o yaşlı adamı yıllar önce öldürmemiş olmamdı.

Gözlerimi sonunda geri dönen kadına çevirerek bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. Sade siyah elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve sadece dizlerinin üstüne kadar uzanıyordu. Mezarlıktan her esinti geçişinde, güzel kıvrımlarına bir göz atıyordum.

Lanet olsun, keşke onun kokusunu bana getirseydi. Onu geri alana kadar beni taşıması için sadece bir dozuna ihtiyacım vardı. Yatağında. Evimde. Hayatımda.

Rahibin sesi düşüncelerime nüfuz etti. Küller küllere, tozlar tozlara.

Umarım cehennemın sonsuz alevlerinde yanarsın baba, diye ekledim sessizce, bir avuç toprak babamın tabutunun üzerine düşerken.

Autumn'un kuzguni buklelerinin esintiyle dans edişini ve solgun yüzünü çerçeveyi izledim. Saçlarının boyu kısalmıştı ama yine de elimi saracak kadar uzundu. Tüm paylaşımlarında özlediğim tek şey buydu. Fotoğraflarında nadiren yer alıyordu ve yer aldığı da asla sadece o olmuyordu. Bu da vücudunu, yüzünü ve gözlerini görmeyi zorlaştırıyordu.

Ama şimdi, o ela gözleri görebiliyordum.

Gözleri kalabalığı taradı, ta ki yan tarafta ailesini görene kadar. Mezarlığın içinden süzülerek ailesine ulaşırken onu bir avcı gibi izledim. Tek çocuklarını gördükleri anda yüzleri aydınlandı ve Autumn ikisine de sarılıp yanaklarına bir öpücük kondurdu.

Sonra diz çöktü ve her santimim dondu. Simsiyah saçlı küçük bir çocuk onun elini tuttu. Ona bir şeyler fısıldadı. Küçük çocuk gülümsedi, sonra ailesine de sarıldı.

Çocuğu mu vardı?

Nico onu izlerken çocuktan hiç bahsetmemişti. Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi? Arkadaşımı elime geçirdiğimde, onu boğarak öldürürdüm.

"Kız kardeşinin en iyi arkadaşı mı?" Byron düşündü. Autumn'a bakarken o kadar büyülenmişim ki Branka'nın arkadaşıyla buluşmak için yanımdan ayrıldığını fark etmemiştim bile. "Sadece bir tavsiye, kız kardeşinin en iyi arkadaşını becermek asla iyi değildir."

Ona ters bir bakış attım ve sonra dönüp Sonbahar'a baktım. Onsuz geçen dört yıl çok uzundu. Onun dokunuşu olmadan yaşamak işkence gibiydi. Ve uyumak da özel bir işkenceydi. Kabuslarımın yerini onun rüyaları alıyordu. Bu geçici bir rahatlamaydı ama uyandığımda artık ona sahip olmadığımı fark ettim. Onu her gün yeniden kaybetmek gibiydi. Bu yüzden onu rüyamda görmemek için geç saatlere kadar uyanık kalır ve çok yorulurdum.

Ama Autumn Corbin her zaman rüyalarımın girmenin bir yolunu buldu. Tıpkı kalbime girdiği gibi.

İki kadın sıkıca sarıldı, ardından Branka diz çökerek küçük çocuğa sarıldı. Çocuk kocaman sırttı ve kucaklamaya karşılık verdi. Kız kardeşim Autumn'un bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmemişti. Sorduğumdan değil ama Tanrı aşkına. Kimseye güvenemez miydim?

Kız kardeşime Autumn'un en derin, en karanlık sırlarını sormadım. Ama çocuk sahibi olmak herkesin bildiği bir şeydi. Bunu bana söylemeliydi. Ve lanet olası Nico, birkaç ay önce talep ettiğim geçmiş kontrolüne bunu da eklemeliydi.

Autumn'un ailesi Branka'yı öptü ve onu rahatlatmak için sıkıca sarıldı. Babamızın ölümünün büyük bir olay olmadığını bildiklerinden emindim. Bu zalimlikle değil. Onun ölümü bir lütuftu.

Kız kardeşim arkadaşına bir şeyler mırıldandı ve Autumn başıyla onayladıktan sonra diz çökerek küçük çocuğa bir şeyler fısıldadı. Sözlerini duyamıyordum ama dudaklarının hareketinden, sözlerinin yumuşak bir şekilde söylendiğini anlıyordum. Tıpkı onu becerdiğimde yumuşak kelimeler mırıldandığı gibi.

Autumn orgazmdan sonra esnekleşirdi. Parmakları tenimde ve yaralarımın üzerinde gezinirken tatlı sözler fısıldadığı ve ağzını boynumda gezdirdiği zamanlar onunla geçirmeyi en çok sevdiğim zamanlardı. Bu yumuşak dokunuşu sunan tek kadın oydu ve ben de bunu açgözlülükle

kabul ettim.

Autumn her ne söylediyse, küçük çocuk gözlerini kaldırıp etrafına baktı. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Gri ve içinde yeşil lekeler vardı.

Zihnimin arkasında bir şey beni dürttü. Bir ses fısıldadı ama ben onu ittim ve çocuğun yüzüne odaklandım. Annesinin saçlarına ve yeşil benekli gözlerine sahipti ama yüz yapısı farklıydı. Babasının olmalı. O şanslı piçten şimdiden nefret ediyordum.

Bir çocuk öngördüğüm bir şey değildi.

Çocuktan bahsetmediği için Nico'yu öldürürdüm. Ona ne diye para ödedim ki?

Sonbahar usulca oğlunun çenesini tuttu ve küçük çocuğun yüzünü kendine doğru çevirdi. Tekrar konuşurken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Söylediği her şey çocuğun yüzüne mutlu bir gülümseme getirdi ve çocuk hevesle başını salladı. Eğilip onu yanağından öptü ve çocuk tombul kollarını ona doladı.

Boyu kadar doğruldu ve anne babasına başıyla selam verdi. Çocuk ellerini büyükanne ve büyükbabasına uzattı ve üçü birlikte Branka ve Sonbahar'ı arkalarında bırakarak uzaklaştılar.

İnsanlar yavaş yavaş bana yaklaştırmaya, taziyelerini sunmaya başladılar ama benim odağım Sonbahar'da kaldı. Dört uzun yıldan sonra bile onun sıcaklığını, yumuşaklığını ve tadını arzuluyordum. Kıpırdamadan durdum, kıpırdamaya cesaret edemiyordum ya da kendimi kontrol edemiyordum.

Sonunda geri dönmüştü ve onu gözümün önünden ayırmak niyetinde değildim. Bir borcu tahsil etmek üzereydim. Yerine getirmesi gereken bir sözleşme vardı.

Oğlum olsun ya da olmasın.

Kendisine tehdit oluşturan piç kurusu bir ayağının altındaydı.

Temelli olarak. Ve bu sefer gitmesine izin verirsem lanetleneyeğim. O artık benimdi.

Bölüm 23

SONBAHAR

Tonunki planladığım gibi gitmedi.

Amacımız cenazeden önce ailemin evine varmak ve onların Kol'un yanında kalmasını sağlamaktı. Ama en iyi planlar berbat oldu. Yukarı. Uçağımız rötar yaptı ve nihayet indiğimde ya cenazeyi kaçıracaktım ya da ailem beni orada karşılayacaktı.

Doğrusu Branka'nın babası ya da cenazesi umurumda bile değildi. Ama en iyi arkadaşım için orada olmak istedim.

Taksiden indiğim anda Alessio'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Kendimi bakmamaya zorladım, oğluma odaklandım ve çılgın kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Dört yıl önce onu bir daha görmeyeceğime yemin etmişim.

Ama adam rüyalarımı ziyaret etmeye devam etti. Ve şimdi onu oğlumun yüzünde gördüm.

Tek yapmam gereken oğluma bakmak ve tüm acılara değdiğini fark etmektir. Bana dünyanın en güzel insanını verdi. Oğlumu. Sadece bunun için bile yüzlerce aşağılanmaya ve yüzlerce kalp kırıklığına katlanabilirdim.

Bu beni daha da güçlendirdi. Ve Alessio Russo'ya tamamen karşı koyabilirdim. Artık daha yaşlı ve akıllıydım. Onun ne olduğunu ve beraberinde getirdiği acıyı biliyordum.

Annemle babamın aralarında oğlumla birlikte arabalarına doğru yürümelerini izledim. Kol'un hâlâ burada olduğumdan emin olmak için başını bir kez daha çevireceğini biliyordum. Büyükbabamın arabasına vardıklarında da öyle yaptı. Durdu ve omzunun üzerinden baktı. Göğsüm ısındı ve güven verici bir şekilde gülümseyerek el salladım. Kömür karası saçları ve gözlerindeki küçük yeşil lekeler dışında babasının tıpatıp aynısıydı.

Ama o benimdi. Tamamen benim. Alessio şansını kaçırmıştı. "O bir şey," diye mırıldandı Branka usulca.

Evet, öyle. Benim en iyi hazinem.

Babam uzaklaşırken son bir el salladım ve Branka'ya döndüm. "Sen nasılsın?"

Bana tekrar sarıldı, ben de karşılık verdim. "Artık buradasın, harika. Seni özledim."

Başımı öne eğdim. "Sadece bir hafta oldu," diye belirttim.

Babasının gizemli bir şekilde öldüğü açıklandığı anda Alessio ona bir mesaj gönderdi ve ben fotoğraf çekimini bitirirken o da uçup gitti. Son görevimiz bizi Orta Afrika'ya götürdü ve son üç aydır oradaydık. Vahşi yaşam baskısı. Hem *National Geographic* hem de blog baskımız için çok eğlenmiştik.

Bu bir hayalin gerçekleşmesiydi, ancak küçük Kol gün geçtikçe büyürken, oğlumu büyütmek için daha kalıcı bir yer düşünmenin zamanı gelmişti. Eski Russo gittiğine göre, Montréal artık bir olasılıktı. Keşke Alessio burada olmasaydı.

"Yerine dönmelisin Branka," diye yumuşak bir sesle ısrar ettim. "Seni burada bekleyeceğim."

"İstemiyorum," diye yakındı. Ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. "Benimle gel."

İşte bu ironi olurdu. Peşimden gelen ve oğlumu öldürmeye çalışan adamın mezarı başında durmak. O herifin mezarı üzerinde dans etmek istedim, yüzümü asmak değil.

"Seni burada bekleyeceğim," dedim ona kararlı bir şekilde, cesaret verici bir şekilde gülümsedim ve sonra onu ileri doğru ittim.

Branka'nın kardeşinin yanındaki yerini almasını izledim. Ve tıpkı bir mıknaş gibi, gözlerim onun yüzüne kaydı. Alessio Russo'ya alışmak için hiçbir hazırlık yeterli olmayacaktı.

Güzel ama sert. Acımasız. Ölümcül.

Umursayan birine söyle. Bana söylediği son sözler. Her şeyi değiştiren sözler. Onları hala rüzgarın fısıltılarında duyuyorum. Bazen de kızgın güneşin sıcaklığında. Bu sözler kalbimde ve zihnimde kalıcı bir iz bıraktı.

Belki de sonumuz için en iyi senaryo buydu çünkü son dört yıldır onun hakkında okuduğum tüm hikâyeler onu karanlık renklere boyuyordu. Ben de abarttıklarını düşünmüyordum. Bir suçlunun

Cassio ve Luca King, Nico Morrelli, Raphael Santos ve diğer gangsterlerle birlikte yeraltı dünyasını yöneten Montréal.

Tek iyi özellikleri, hepsinin insan kaçakçılığına karşı olmasıydı.

O adamla ilgili tek sorun, kalbimi paramparça eden adama hâlâ tepki veren hain bedenimdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Cinsel beklentilerimi o kadar yüksek tutmuştu ki, kimsenin onlara ulaşması mümkün değildi. Son dört yıl boyunca kurak bir döneme katlanmak zorunda bıraktı beni.

Çok uzun ve yalnız geceler.

Zihnim onun benim için kötü olduğunu biliyordu. O sözlerden sonra beni cehennemde bıraktı ama bedenimin umurunda değildi. Alessandro'ya bağımlıydı - dokunuşuna, karanlığına ve ağzına. Bu lanet olası çekime bir çare olsaydı, onu alırdım. Hiç soru sormadan.

Alessio'nun gözleri konuştuğu kişiden kaydı ve bakışlarımız kilitlendi. Çenesi gerildi ve okunamayan gözleri beni delip geçti. Aptal, sersem kalbim göğsümde tekledi.

O kadar güzel ve hamdı ki, damarlarıma erimiş lavlar gönderiyordu.

Ama o benim değildi. Asla benim olmadı.

Gerçekten değildi. Artık daha akıllıydım.

Düşünmem gereken bir oğlum vardı.

Aylar süren gözyaşları ve kırık bir kalp bana imkânsız hayal etmemeyi öğretmişti. Alessio her zaman benim ligimin dışındaydı. Dürüst olmak gerekirse, onu kendi ligimde istemiyordum. Uğruna çabaladığım türden bir ilişki değildi.

Acının çok fazla olduğu ve yeri doldurulamaz bir şeyi kaybettiğime dair korkunç hissin mantığını bastırdığı aylar. Kol'un yumuşak nefes alışını dinlerdim. Bana bağlı olan küçük bir hayat. O benim tüm odağımdı. Benim hayatımdı.

Bu oğlum için en iyi senaryoydu. *Oğlumuz*, kalbim düzeldi.

Hayır, Kol tamamen benimdi.

Branka, kardeşi ve başka bir adam bana doğru yürümeye başladı ve ben gözümü kırpıttım. Tören bitmişti. Ben düşüncelerimin içinde kaybolmuşken insanların çoğu dağılmıştı.

Hatırladığımdan daha uzun ve esmer olan Alessio'nun bana doğru adım atışını izlerken, kaçma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Bunun yerine onlarla yarı yolda buluştum.

"Merhaba, Sonbahar." Alessio'nun sesi hâlâ aynıydı. Yumuşak. Derin. Beni kehribar rengi derinliklerine çekiyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti.

"Alessio." Sesim ancak fısıltı halindeydi. Daha büyük, daha uzun görünüyordu. "Kaybınız için üzgünüm."

Yüz ifadesi karardı. Çenesi öylesine sıkılmıştı ki boynundaki kaslar ortaya çıkmıştı. Nefes alış veriş sertleşti. Bana doğru bir adım ilerledi ve ben bir adım geri atma dürtüsüyle savaştığım zorunda kaldım. Çok yakınımdaydı. Bakışlarımı tutarken aramızdaki elektrik çatırdadı. Bir anlığına, çelik gibi bakışlarında cinsel bir şehvet parıldadı.

Tenim tepki olarak karıncalandı. Tanıdık istek ve şehvet damarlarımda dolaşmaya başladı.

Bana söylediği son sözler zihnimde fısıldadı. *Umursayan birine söyle.*

İhtiyacım olan tek hatırlatma buydu.

"Beni tanıştıracak kimse var mı?" Tanıdık olmayan bir ses sessizliği bozdu.

Göz kırptım. Alessio'nun tüm ifadesi bir maskeye dönüştü. İfadesiz bir maskeye. Ama gözleri üzerimdeydi ve beni tanıştırmayacak gibi görünüyordu.

"Bu benim en iyi arkadaşım, Autumn." Branka tanıştırma işini bitirdi. "Autumn, bu Byron Ashford."

Kaşlarım havaya kalktı. "Senatör Ashford?" Onu inceleyerek sordum. Pahalı, özel dikim bir takım elbise. Koyu renk saçlar. Delici, mavi gözler. Vay canına, çok yakışıklıydı. "Daha yaşlı olduğumu sanıyordum."

Adam kıkırdadı. "O benim babam."

Elini uzattı ve ben de tokalaşmasını kabul ettim. Russo ailesinin siyasette bağlantıları olması beni şaşırtmadı. Yolsuzluk hükümetin her kademesinde derin bir şekilde hissediliyordu. İdeallerimden bazıları öldü, ama diğerleri için hala savaşıyorum.

"Belki babana Orta Doğu meselelerinde verdiği oyun bazı insanlar için ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyebilirsin," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Ama o daha çok kampanya yapmak ve suçlulardan rüşvet almak konusunda endişeli görünüyor."

Bunu garip bir sessizlik izledi. Tamam, biraz patavatsızcaydı ve iyi bir zamanlama değildi. Ama öte yandan, bu adamla tekrar karşılaşacağımı düşünmemiştim.

Byron'ın dolgun dudakları sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Not aldım ve mesajı ileteceğimden emin olabilirsiniz. Ya da ona kendiniz söyleyebilirsiniz." Yüzündeki ifadeden kızgın olup olmadığını anlamak zordu. "Çalışmalarınızı çok takdir ediyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. Branka ona tam adımı vermemiştir. Yüzümdeki kuşkuyu okumuş olmalıydı. "Birkaç ay önce serginiz sırasında bir fotoğrafınızı gördüm," diye açıkladı. "Dünyayı kurtaracak olan fotoğrafçı."

Benimle alay edip etmediğine tam olarak karar veremiyordum. Ne olursa olsun, altıncı hissim bu adamın duygu ve düşüncelerini saklamakta da bir o kadar iyi olduğu konusunda beni uyarmıştı. Gözlerim önce Alessio'ya, sonra Byron'a kaydı ve kaşlarım çatıldı. Gözleri hariç, iki adam birbirine çok benziyordu.

Benzer yüz yapısı. Aynı burun. Aynı dolgun ağız. Farklı gözler.

"O senin oğlun muydu?" Byron'ın sorusu sıradan bir soruydu ama içimden bir uyarı geçti. Kısa bir baş sallama hareketi yaptım. "Yakışıklı bir çocuk."

"Teşekkürler."

Branka ayaklarının üzerinde kıpırdandı, tereddütlü bakışları Byron, Alessio ve benim aramda gidip geliyordu. Sanki bir bombanın patlamasını bekliyormuş gibiydi. Onu suçladığımdan değil. Byron'ın beni izleme şekli tüm sırlarımı bildiğini ima ediyordu. Yani bir sırrımı. Ne pahasına olursa olsun koruyacağım bir sır. Londra'dan sonra, bunun benim sırrım olarak kalmasına karar verdim.

Belki de sadece paranoyaklaştım. Evet, muhtemelen paranoyak.

"Byron, Branka'yı benim evime götürebilir misin?" Alessio gözlerini benden hiç ayırmadan sordu.

Ne zaman bu adamın yanında olsam, Branka'yı eve bırakması için birine emir verirdi.

"Branka ve ben taksiye binebiliriz," diye ekledim. "Benim evime." "Hayır."

Göz kırptım. O yapmadı!

İkimizin de hayatında hiçbir söz hakkı olmadığının farkında mıydı? İkimiz de yetişkindik ve son dört yıldır kendi başımıza yaşıyorduk. Branka'ya kardeşinin parasından bir miktar verildi ama yine de. Ona bu şekilde patronluk taslayamazdı.

"Sorun değil, Sonbahar," diye araya girdi Branka, muhtemelen havadaki gerginliği hissetmişti. "Neden bizim eve gelmiyorsun?" Sorusu umutlu gibiydi. Hayır demek istedim; hayır demem gerekiyordu. "Lütfen, Sonbahar."

Ağır bir iç çekişle ve hata yaptığımı bilerek cevap verdim. "Evet, tabii. Birazcık."

Onları takip etmek için bir adım atmıştım ki Alessio'nun sesi beni durdurdu. "Seni ben götüreceğim."

Başımı ona doğru çevirdim. "Buna gerek yok."

"Evet, gerekli."

Çenem sıkıştı. "Seninle gelmeyeceğim Alessandro," diye homurdandım.

Hatamı hemen anladım. Kimse Alessio'ya tam adıyla hitap etmiyordu. Branka bizi izliyordu, gözlerinde merak ve eğlence vardı. Bazen bana ağabeyini o kadar çok hatırlatıyordu ki komik bile gelmiyordu.

"Konuşmamız gereken şeyler var," dedi, sesi sakın ve derli topluydu.

Ona gidip bunu umursayan biriyle tartışmasını söylemek dilimin ucundaydı. Ama söylemedim. Bunun yerine ona ters ters baktım. Bu kadar sakın olduğu için ona kızdım. Onu gördükten birkaç dakika sonra bu kadar sinirlendiğim için kendime kızdım.

Byron, "Benim spor bir arabam var, o yüzden Alessio'yla gitmen daha iyi olur," diye araya girdi. Lanet olası hain.

Alessio sırtarak, "O halde anlaştık," diye sözlerini tamamladı.

"Orada görüşürüz," diye mırıldandı Branka, yanağını okşayarak.

Branka ve Byron beni Alessio ile yüz yüze ve yalnız bırakarak uzaklaştılar.

Daha sert, daha sert Alessandro.

Bir şey açtı. Dört yıl boyunca Alessio'dan uzak kalmak yeterince uzun değildi. Onu unutmamıştım ve hâlâ özlüyordum. Buna rağmen onu affetmemiştim. Affedemezdim. Gerçi o hiç af dilememişti.

Beni ona doğru çeken bu görünmez güç benim sonum olacaktı.

Aradan geçen bunca zamandan sonra bile, ikimizin anıları acı-tatlıydı.

Kendine özgü baharatlı sandal ağacı kokusunun duyularımı istila etmesine yetecek kadar yakın durduk.

Geçen dört yıl boyunca, onun dokunuşunu unutmaya çalıştım. Kokusunu. Sert ellerini. Yakıcı arzusunu. Fısıldadığı tatlı sözleri. Ama hepsi yalandı.

Aşık olduğum adam aslında yoktu.

Taştan bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. Ama gözleri çok iyi anladığım kelimelerle yanıyordu. Ama bakışları beni kandırılmıştı. Onun tuzağına tekrar düşmeyi göze alamazdım. Risk daha yüksekti.

Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri atmaya gittim. Bir an aramızda boşluk oldu ve hemen ardından sert bir elini saçlarıma soktu ve başımı geriye doğru eğdi. Dudaklarımdan yumuşak bir nefes geçti ve gözlerim büyüdü.

Diğer eli belime dolandı ve beni vücuduna doğru çekti. Ben daha tek bir kelime bile edemedim ağzı benimkinin üzerine indi. Sadece bir nefes uzağımdaydı ve vücudum o tanıdık hisle uğuldadı. Dört yıldır ölü olan parçalarım yeniden canlandı. Çöldeki yağmur damlaları gibi.

Ağzımı ayırdım ve dudakları dudaklarıma değdiğinde aklım başıma geldi. Avuçları göğsüne geldi ve bir adım geri attım.

"Hayır." Bu kadar basit bir kelime ama yine de çok güçlü. Evet, söyledim ama bu hayal kırıklığının üzerime çökmesini engellemedi.

Gözlerindeki vahşi, sahiplenici bakış içime bir ürperti gönderdi. Nasıl öpüştüğünü biliyordum. Sert. Sert. Vahşi.

"Bunu istiyorsun, Sonbahar," dedi sesindeki özlemle. Ya da belki zihnim bana oyun oynuyordu. "İstiyorum. Sadece olmasına izin ver."

Eli belime dolandı ve beni kendine çekti. Avuçları göğsünün taş duvarına dayandı ama onu itmek yerine parmaklarımla takım elbisesinin ceketini kavradı ve onu bana sıkıca tuttu.

Bunun için kendimden nefret ettim. Bunun için ondan nefret ettim. Vücudum bunu seviyordu ve aptal kalbim de öyle. Acıya rağmen, onun için atmaya devam etti.

"Sen ve ben. Bir anlam ifade ediyoruz," diye homurdandı.

Aklım çılgınlık attı. Mantığım karşı çıktı. Ama bedenim bana ihanet etti, ona dönüştü.

Başımı salladım. Kafamı korumam gerekiyordu.

"Hayır," diye tekrarladım, ona sahip olma ihtiyacıyla içim titremesine rağmen sesim kararlıydı. "Dört yıl önce seni istedim ve bunun olmasına izin verdim. İkimiz de bunun nasıl bittiğini biliyoruz. Kırdığın bir şeyi yeniden başlatamazsın."

Bizi kıldı. Sahip olabileceğimiz şeyleri yok etti.

Kalbim göğsümde sert ve hızlı atıyor, göğüs kafesimi kırıp ona sıçramakla tehdit ediyordu. Ona ulaşmak için içimi tırmalıyormuş gibi hissediyordum.

Onu hep istemiştim. O benim her şeyimdi. Ta ki o olmayana kadar. Benim ölümüm. Mutluluğum. Çöküşüm.

Bölüm 24

ALEssIO

A O lanet mezarlığı arkamda bırakarak arabayı sürerken sonbahar sessizdi.

Bugatti'ne daha yeni oturmuştu ki sonbahar kokusu arabayı doldurmaya başladı bile. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu. Aletim sertleşti. Konu o olunca her şey bitmişti. Ona bakmak istedim. Onu becermek. Her bir boşluğumda ona sahip olmak.

Bazı erkekler alan ve sınırlar isterdi. Ben sadece *onu* istedim.

Kalbim son dört yıldır donmuş durumda. Benim yüzümden, onu kurtarmak için bilerek ona yaptıklarım yüzünden gözleri kahverengiye döndüğü anda donmuş bir buz kütesine dönüşmüştü. Mecburiyetten onun kötü adamı olmuştum ama geçen yıllar hayatıma devam etmeme yetmemişti. Asla devam edemeyeceğim. Onu ilk tattığım andan beri, benim için geri dönüş yoktu. Yollarımız kesiştiği andan itibaren beni tüketmişti.

Onun dokunuşu. Tek gereken buydu. Birdenbire onsuz bir hayat düşünemez oldum. Şiddet, işkence ve acı dolu dünyamda o, yeraltı dünyasının dışında da bir hayat olduğunun kanıtıydı. Mutlu bir hayatın.

Sıcak bir vücuttan çok daha fazlasını sunuyordu. Bir aziz değildim ama fiziksel yakınlıktan hiç hoşlanmazdım. Ne de dokunmayı. Kadınları hep arkadan becermemin sebebi buydu. Yüzlerini görmek çok kişiseldi. Hayaletler, en azından benim hatırladıklarım, çok çabuk geri gelirdi.

Ama Autumn'un yüzünde o mutluluğu görmek istedim. Onun zevkini kendiminkinden önce istedim. Ve ona tüm kırık parçalarımı vermek istiyordum. İşin özü buydu, değil mi? Babam beni daha erkek olmadan önce kırmıştı ama onunlayken bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

Onunlayken yaşadığımı hissettim. Bütün.

Onsuz, göğsümde sadece soğukluk vardı. Onsuz, ben bir hiçtim. Onunlayken her şeydim.

Onun her bir parçasını istiyordum. Gülümsemesinin sebebi olmak için. Gözyaşlarını silmek için. Sadakatine sahip olmak.

Başımı hafifçe salladım. Boku yemiştim.

Şimdi ironiden bahsedelim. O benim yakınımda olmak istemiyordu ve ben ona kafayı takmışım. Beni yatak odasından dışarı ittiği anda dünyamı alt üst etmişti. Kendime onun sadece bir baş belası olduğunu söyleyip duruyordum ama sonra neden peşini bırakamıyordum. Onunla ilk tanıştığımda değil. Ve kesinlikle şimdi de değil.

Artık o piç ölmüştü.

O iki ay boyunca hayatımı oluşturan duvarları paramparça etmiş ve sonra yavaş yavaş onları yeniden bir araya getirmişti. Beni bir bütün yaptı. Ama sonra, puf. O gitti ve tansiyonum bir daha asla eskisi gibi olmadı.

"Peki son dört yıldır ne yapıyordun?" Tanrım, gerçekten az önce havadan sudan mı konuştum?

O da fark etmiş olmalı ki kıs kıs güldü.

"Peki sen ne yapıyordun, Alessandro?" Bana ters ters baktı ama gözleri kahverengi değildi. İkisinin arasında bir yerdeydi. "Yoksa kim mi demeliydim?" Neredeyse hırlıyacaktı.

"Meşguldüm." Alaycı bir cevap vermek istiyordum ama bunun bana bir faydası olmazdı. Bugün bitmeden ona atacağım bombayla olmazdı. Onun iyi bir ruh halinde olmasına ihtiyacım vardı.

"Tahmin edebiliyorum," diye alay etti. "Senin ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

Dudaklarım onun iğnesi karşısında yukarı doğru çekildi. Autumn tam olarak vahşi bir kedi değildi ama kesinlikle bir paspas da değildi.

"Uysal olduğun ve konuşmalarımıza daha sıcak baktığın zamanları hatırlıyorum," diye düşündüm, onunla tartışmak istemeyerek. "Ya da daha iyisi, ben seni emerken nasıl uysal bir bebek olmanı sağlayacağımı- "

"Ve senin bir pislik olmadığın zamanları hayal meyal hatırlıyorum," diye tersleyerek sözümü kesti. Yine de yanaklarındaki kızarıklık gözümünden kaçmadı.

Bana sırtını döndü, inatçılığı çenesini sıkmasından belli oluyordu.

"Sergilerinizi gördüm," diyerek konuyu değiştirdim. Başını bana doğru çevirdi, gözlerinde şaşkınlık vardı. Üzerimde çok büyük bir güce sahip olan o çarpıcı gözler! Tek yapması gereken bana bakmaktı ve ben dizlerimin üzerine çöküyordum.

Kalbim sadece onun için atıyordu. Acıya ve tüm o boktan şeylere rağmen atmaktan kendini alamıyordu çünkü *onu* bekliyordu.

Üzerimde öyle bir gücü vardı ki bunun farkında bile değildi.

"Fotoğrafların gerçekten çok iyi," diye devam ettim.

"Hmmm."

"Ne? Aynı fikirde değil misin?" Meydan okudum.

O yuvarlandı onu gözler içinde o tanıdık yol, hariç
Orada oldu Dolgun dudaklarında muzip bir şakacılık yoktu.

"Onları sevmene şaşırdım, hepsi bu," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Neden?"

"Ah, bilmiyorum." Kafası karışmış gibi davrandı ama gözleri sinir bozucu bir şekilde bana dikildi. "Fotoğraflarımın çoğu yasadışı silahlar, kadın ticareti ve uyuşturucu ile ilgili olduğu için olabilir mi? Ve hepimiz senin ne kadar namuslu bir vatandaş olduğunu biliyoruz."

"Ben değişmedim," diye alay ettim, sözlerinin hedefine ulaştığını bilmesini istemiyordum. "Benim işim değişmedi. Daha önce seni rahatsız etmiyordu." Gözleri kısıldı ve dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. Geçmişimizin hatırlatılmasından nefret ediyordu. Ben de doğal olarak daha fazla anıyı canlandırmaya devam ettim. "Aslında, daha önce benim için oldukça heyecanlandığını hatırlıyorum. Bir dağın tepesinde adımı haykırarak-"

"Tanrım, keser misin şunu?" diye tısladı, kızarması boynundan aşağı yayılıp elbisesinin altında kayboldu.

"Sohbet etmeye çalışıyorum Autumn," dedim ona sakince. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Oğlun hakkında bilgi edinmek istiyorum." Ve babasını, diye düşündüm acıyla. "Gördüğün dünyayı. Son dört yılda kaçırdığım her şeyi bilmek istiyorum."

"Seni son gördüğümde nasıl ayrıldığımızı düşününce neden umursadığını anlamıyorum," diye homurdandı. Ellerini kucığında kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Dünyadan çok şey gördüm. Oğlum seni ilgilendirmez, senden sonra olanlar da öyle-"

Sözünü kesti. Kaşları çatılmıştı, ağzı sıkıydı ve nefesi kesik kesikti. Elimini uzatıp kaşlarını düzeltmek için çok istekliydim. Yüzünde sıkıntı görmeyi hiç istemezdim. Ne yazık ki, ona getirdiğim tek şey bu oldu.

"Özür dilerim," dedim.

Ne kadar üzgün olduğumu asla tam olarak anlayamazdı. Ondan vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu. Kendim için riskleri kabul edebilirdim ama onun için asla. Benim ölümüm

kabul edilebilir, onunki değildi.

O benim tüm acılarımın ilacıydı.

Gözleri benimkilerle buluştu. Kahverengi. Lanet olsun, bu renkten nefret ederdim.

"Ne için üzgünsün?" diye sordu yumuşak sesiyle. Sinirlendiğinde bile yumuşak konuşurdu. Kahretsin, nereden başlasam ki?

Benden daha iyi birini bulamadığı için üzgünüm. Onu incittiğim için üzgünüm. Hayatı tehlikede olmasın diye babamı uzak tutamadığım için üzgünüm. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Ama bu kelimelerin hiçbiri ağzımdan çıkmadı.

"Özür dilemek yeterli değil, Alessio," diye fısıldadı, sonra pencereden dışarı bakmak için geri döndü ve konuşmamızın bittiğini işaret etti.

Bunun asla bitmeyeceğini bilmiyordu. İkimiz için de. Onsuz işe yaramazdım, bu yüzden onu şimdi alacağım. Ona ve oğluna bakacaktım, babası her kim olursa olsun. Başka birinin onun yumuşak tenine dokunduğunu, iniltilerini duyduğunu ya da daracık amını hissettiğini düşündükçe damarlarımda nefret dolaşıyordu. Ama asla üvey babam gibi olmayacaktım. Ebeveynleri üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir çocuğa asla acı veremezdim. Ben daha iyi bir adamdım.

Tanrım, umarım beni yetiştiren o piçten daha iyi bir adam olmuşumdur.

Dönümlerce arazi üzerine kurulu ve etrafı korumayla çevrili evimin önüne geldik. Burayı yıllar önce kız kardeşim için, ona bir nebze güvenlik sağlamak amacıyla satın almıştım. Bir gün buranın onun ailesi ve benim ailem için mutlu bir yer olmasını umuyordum. Bizim ailemiz için.

Sonbahar arabadan atladı ve arkasına bile bakmadan mermer merdivenleri hızla çıktı.

"Elbette, içeri girebilirsin," diye homurdandım nefesimin altında.

Kontağı kapattığımda çoktan arabadan inmiş olduğu için beni duyamıyordu. Kıvrımlarına hayranlıkla bakmak için bir an durdum. Hâlâ zayıftı ama daha yumuşaktı. Sanırım bu bir çocuk sahibi olmanın sonucuydu.

Hangi şerefsizin ona dokunmaya cüret ettiğini öğrendiğimde, ölü bir adam olacaktı. Nico'ya çoktan bir not göndermişim.

Telefonum bip sesi çıkararak bir mesaj geldiğini işaret etti ve ona baktım. "Ah, şeytanın sözü," diye mırıldandım, sonra onu aradım.

"Neden geçmişini kontrol ederken çocuğunu dahil etmediniz?" Bilmek istedim. Zaman kaybetmenin ve lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

"Onun hakkında bilgi edinmek istediğini söylemiştin, ailesi ve çocuğu hakkında değil," diye cevap verdi Nico.

"Neden çocuk hakkında bilgi edinmek istemeyeyim ki?" Kükredim. Nico'nun omuz silktiğini ve konyağını ya da viskisini yudumladığını hayal edebiliyordum. Seçtiği zehir her neyse artık.

"Babanın adını istiyorum," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Şimdi."

Arka planda kız ve erkek çocuklara ait tiz sesler duyuluyordu. "Kızlar, kesin şunu. Siz de, çocuklar. Yoksa bugün film yok," diye uyardı Nico. İki çift ikizi vardı. Doğrusu, Nico'nun akıl sağlığını nasıl koruduğundan emin değildim. Evi her zaman hayatla ve çocukların ağlamaları, çığlıkları ve öfke nöbetleriyle uğulduyordu.

"Çocuğun babasının kim olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?" Nico sordu. Çocuklarını kontrol altına almış olmalıydı.

"Sordum, değil mi?"

"Aynaya bak, Alessio." Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim dikiz aynasına kaydı. "Sen çocuğun babasısın."

Kulaklarım uğuldadı ve tüm dünya kendi ekseninde kaymaya başladı. Babası bendim. Ve onu terk etmişim. Lanet olsun bana.

Evime girdiğimde Branka ve Autumn'un kendilerine en iyi viskimden bir bardak doldurduklarını gördüm. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Branka cömert, aşırı büyük bir bardak daha doldurdu ve Byron'a sundu.

"Al, bu beni götürdüğün için," dedi Branka ona kuru bir sesle. "Eve dönüş yolundaki en sıkıcı yolculuktu."

"Bahse girerim benim aracım seninkinden daha iyidir," diye mırıldandı Autumn dalgın dalgın. Yorgun görünüyordu. Viskimden bir yudum alırken kara kirpikleri koyu bir yelpaze gibi yanaklarına doğru süzülüyordu.

Branka da kendi bardağını yudumlayarak onu takip etti. Yudumlarken ikisinin de neredeyse iki yüz yıllık bir viski olduğunu umursadıklarını sanmıyorum. Tadının çıkarılması gerekiyordu. Byron en azından yudumladı. Sosyalleşme havasında değildi herhalde çünkü ofisimde kayboldu.

"O adamın öldüğüne sevinmem kötü bir şey mi?" Branka mırıldandı.

Autumn elini nazikçe kız kardeşlerimin üzerine koydu. "Unut gitsin. Muhtemelen en iyisi."

Hiçbir fikri yoktu. Bu adam pek çok hayatı cehenneme çevirmişti. "Bir süre burada kalmak güzel olacak," diye gülümsedi Branka.

"Şimdilik." Autumn viskisinden bir yudum daha aldı.

"Ne demek şimdilik?"

"Nasıl gideceğine bakacağım," diyerek bardağındaki sıvıyı izledi. "Sahada olmayı seviyorum."

"Ama bunu Kol ile yapmaya devam edemezsin."

Sonbahar derin bir iç çekti. Kol. Benim çocuğum. Branka en yakın arkadaşının bebeği olduğundan bir kez bile bahsetmemişti. Küçük kardeşim biliyor muydu? Yoksa bu Autumn'un kendine sakladığı bir şey miydi? O iki ay boyunca Branka'nın arkasından iş çevirmeye devam ettik.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Annem onu birkaç saatlik kreşe kaydettirmek için bana randevu aldı bile. Sosyalleşmesi için iyi olduğunu söyledi." Öyle miymiş? Araştırmam gerekecekti. Tanrım, çocuklar hakkında çok az şey biliyordum. Bez değiştirmeyi öğrenmek zorunda kalacak mıydım? "Tanrım, eve döndüğüme inanamıyorum. Annem odamı olduğu gibi bırakmış."

"Benimki de mi?" Branka şok olmuştu.

"Evet." Autumn elini kalın yelesinin arasından geçirdi. "Daha erken gelmeliydik ama-" diye sözünü kesti. "Her neyse, bunun ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Alessio seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?" Branka merakla ona sordu.

İnce omuzlarını silkti. "Fotoğraflarım."

Branka'nın yüzündeki ifade ona inanmadığını açıkça gösteriyordu. "Evet, çünkü her erkek sanat ve zanaat hakkında konuşmak ister."

Autumn ona sinirli bir bakış fırlattı. "Sanırım kardeşin biliyor. Belki de sanatçı bir ruhu vardır."

Branka gözlerini devirdi. "Evet, onun el becerisi mobilya yapmak ve işkence yapmakla bitiyor-" Kız kardeşim beni öldürecekti. "Her neyse, mobilya yapmayı seviyor. Gerçi onu bunu yaparken en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum."

"Kendi elleriyle mobilya mı yapıyor?" diye sordu Autumn, yüzünde açık bir inançsızlıkla. Branka başını salladı. "Tanrım, ellerinin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

"Ellerini test etmelisin," diye mırıldandı Branka. "Tabii çoktan denemediysen."

"Ne sikimden bahsediyoruz biz?" Sonbahar homurdandı.

"Kardeşimin elleri," diye masumca cevap verdi Branka, yüzünde çok iyi tanıdığım o ifadeyle. Her yerinde sorun yazılıydı. "Peki ikinizin nesi var? Birbirinize katlanamıyor musunuz yoksa birbirinizi becermek mi istiyorsunuz, tam olarak karar veremiyorum."

"Söylemesen iyi edersin," diye tıslayarak uyardı Autumn. "Bugün babanı gömdüğümüzü biliyorum ama bunu söylersen yemin ederim kendimi kaybederim."

Branka sırtıttı. İhtiyacı olan tek meydan okuma buydu. "Ne? Biraz azgın mı hissediyorsun? Son randevun pek iyi gitmedi."

Son randevusu mu? İçimden öfke

fıskırdı. "Branka-"

"Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum," diye homurdandı Branka. "Kardeşimin onunla gitmen için ısrar etmesinin ardında daha fazlası olmalı."

"İyi, fotoğraflarımdan bahsetti ve son dört yıldır ne yaptığımızı öğrenmek istedi."

"Belki de bilgi almak istiyordur?" Branka düşünürken içimden bir ses kız kardeşimin sakladığı bir şeyler olduğunu söylüyordu. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey." Sonbahar'ın sesi fazla savunmacı çıkmıştı. "Anlatacak bir şey yoktu." "Gerçekten mi?" Branka onu eleştirel bir gözle izledi.

"Kesinlikle anlatacak bir şey anlatır mısın?"

"Ona tüm hayallerimi ve arzularımı anlatmalı mıydım?" Sonbahar alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Bu sefer Branka güldü. "Evet, lisedeyken gördüğün o rüya gibi."

Sonbahar gözlerini devirdi. "Biraz daha spesifik olman gerekecek. O rüyalar her hafta değişirdi. Bazen her gün."

İkisi de kıkırdadı. "Doğru," diye kabul etti Branka. "Ailene yakın olmak istediğin için sadece buralı bir adamla evleneceğin konusunda ısrar etmiştin. Sonra o hıyar sana dar kafalı dedi ve ben de senin için onu yumruklamak zorunda kaldım."

Branka'nın şaka yapıyor olmasını umuyordum ama Autumn'un içkisini yudumlarken boğulması bana şaka yapmadığını gösterdi. "Ağlayarak annesine koştu." İkisi de kıs kıs güldü. "Hiçbir şey söylenmemesinin tek nedeni kardeşinin kim olduğuydu."

Branka başını salladı. "Hayır, babamın kim olduğu yüzünden kimseyi çağırmadılar. Alessio korkutucu biri ama bana her zaman doğru olanı yaptırıyor. Babam farklı bir hikâyeydi."

Her ikisi de bir süre sessiz kaldı.

"Neden Alessio ile evlenmiyorsun?" Branka önerdi.

Bu kez Autumn içkisini yudumlarken boğuldu. "Evet, bu zor bir hayır olurdu."

Autumn'un sesinde tereddüt yoktu ama kızarmış yanakları gözünden kaçmadı.

Branka kıkırdadı. "Nedense bunu söyleyeceğini biliyordum."

İkisi de kendilerine bir içki daha doldurdular, kadehleri tokuşturdular ve içmeye devam ettiler.

"Evet, pek senin tipin değil," dedi Branka, ama ses tonunda alaycılık sezdim.

Yanlış, kardeşim. Ben tamamen onun tipiydim, o da benim. "Sanırım."

Branka onun bardağını doldurdu bile. Ve kendi bardağını. Kilitlemediğim sürece o şişe bu gece gitmiş olacaktı.

"Ne demek tahmin ediyorsun?" Branka şişeyi yere bırakırken sordu, sonra bir yudum daha aldı.

Sonbahar kıkırdadı. "Hadi ama Branka. O çok ateşli. Bok gibi korkutucu ama yine de ateşli."

"Onu yapar mısın?"

"Branka!"

"Ne? Bu iyi bir soru." Branka kendini savunurken Autumn'un yanakları kıpkırmızı oldu.

"Bu konuşmada kesinlikle yanlış giden bir şeyler var. Eğer bir kardeşim olsaydı, onu becerip beceremeyeceğini bilmek istemezdim."

Branka omuzlarını silkti. "Bu sorudan kaçıyor olmanız bana onu yapacağınızı söylüyor."

Sonbahar nefes verdi. "Hayır, yapmazdım. Ve sorudan kaçmıyordum. Sadece bunun ne kadar uygunsuz olduğunu belirttim." "Onu sen yapmalısın."

Autumn, "Gördün mü, işte bu yüzden erkekler ateşli olduğunda sana söylemiyorum," dedi. "Tam bir çöpçatanlık moduna giriyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bu senin başlatacağın bir iş olmalı. Çiftleri eşleştirme konusunda çok başarılısın."

Branka sırtıttı ve başını geriye yasladı. "Biliyorum. Şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkardım. Sayemde mürettebatımızdan iki kişi evlendi."

"Evet."

"Yani Alessandro senin tipin mi?" Branka tekrar denedi.

"Tanrım, beni öldürüyorsun." Autumn sinirli bir şekilde tükürdü. "Hayır, o benim tipim değil. Şu anda kimse benim tipim değil."

"Tamam, Tamam. O değil senin tip." Branka yeniden dolduruldu onların içkiler. "Kıç yukarı, kardeşim."

İkisi de gülerek içtiler ve sonra kendilerine bir tane daha doldurdular.

İki arkadaşı kendi hallerine bırakarak üvey kardeşimi aramaya koyuldum. Byron ve ben, yaşlı adamdan kurtulmama yardım ettikten sonra isteksiz bir ateşkes yapmıştık.

Ofis kapısı sessiz bir tıkırtıyla arkamdan kapandı. Byron'ı ofisimin oturma alanında rahatça oturmuş, viskisini yudumlarken buldum.

Masama ulaşana kadar adımlarımı yavaş ve bilinçli atarak odayı geçtim. Arkasına oturdum, çenemdeki bir kas zonkluyordu. Onlarca yıllık kızgınlığın üstesinden gelmek zordu ve doğrusu Byron bana bir iyilik yapmıştı. Bu iyilik için ona borçluydum ve birine borçlu olmaktan nefret ederdim.

Byron kayıtsızca, "Çok güzel," diye yorum yaptı. Yorum yapmadım ama dişlerim sıkıldı. "Gelecek vaat eden bir politikacı için mükemmel bir eş. Ve benim yaşıma seninkinden daha yakın."

Öfke göğsümü yaktı. Byron benden sadece iki yaş küçüktü ama o ve Autumn birbirlerine daha uygundu. Sadece kâğıt üzerinde. İkisi de temizdi. İkisinin de idealleri vardı. Ama Byron ve Autumn'u birlikte görünce üvey kardeşimin kafasını en yakın duvara çarpmak istedim. Byron da tıpkı Autumn gibi dünyayı kurtarmak istiyordu. Babasının arkasından iş çevirmesinin nedeni de buydu - babasının ardında bıraktığı yozlaşmış anlaşmalar karmaşasını temizlemek.

"Hırladığının farkındasın, değil mi?" Byron içkisinden tembelce bir yudum aldı.

Lanet içkim.

"Ve beni rahatsız ediyorsun." Derimin altında huzursuzluk uğulduyordu. Planımı devreye sokmak için sabırsızlanıyordum ve Kol'un benim olduğunu öğrendiğimden beri bunu uygulamaya koymayı kafama takmıştım. Tanrım, o benimdi. Bir çocuğum vardı. Daha zeki bir insan bunu benden sakladığı için öfkelenirdi ama saplantılı ve biraz da psikopat tarafım bizi birbirimize bağlayan bir şey olduğu için çok heyecanlıydı. Koparılamayacak bir bağ.

Dört yıl önce birlikte olduğumuz o lanet olası son sahne zihnimde oynadı. Tekrar ve tekrar. Bozuk bir plak gibi. Beni görmek için elini uzattı, benimle konuşmak istedi ve ben onu geri çevirdim. Beni görmeye geldiğinde bana bebekten bahsedecek miydi? Ona hiç şans vermedim. Üzüleceğim şeyler listeme bir yenisini daha ekledim.

Beni affeder miydi?

Çünkü gitmesine izin vermek bir seçenek değildi.

Onun yanında olmalıydım. *Onun için orada olmalıydım.*

Olumlu şeylere odaklandım. Autumn oğlumu babamdan saklayarak iyi bir iş çıkarmıştı. Bu onu daha da çok sevmemi sağladı, tabii bu mümkünse. Son dört yıl boyunca onu o yaşlı piçten korudu.

Onu çatı katıma almak için sabırsızlanıyordum. Yatağında. Çünkü sadece onun için çalışan bir organ daha vardı. Aletim başka bir kadın düşünmeyi reddediyordu. Sadece onu.

Dört yıl, yoksunluk ve sürekli mastürbasyon için uzun bir süreydi.

"Onun senin zayıf noktayı olduğunun farkındasın, değil mi?" Kimden bahsettiğimizi sormaya gerek yoktu. Autumn Corbin, yakında Russo olacak, benim zayıf noktamdı. Ve onu umursayacak iradeyi bile kendimde bulamıyordum. Onu güvende tutacaktım.

O ve oğlumuz.

O, kalp atışlarımın özlediği bulmacaydı. Bu organ sadece o yanımdayken düzgün çalışıyordu.

Simsiyah bukleler ve ela gözlerle ilgili düşüncelerimi şimdilik bir kenara ittim.

Zayıflığımı göstermeye gerek yoktu. "Sen kendi işine bak, Byron."

"Ben de senin için babanı öldürdüğüm için beni sonsuza dek seveceğini ve bana iyi davranacağını sanıyordum." Byron incinmiş gibi yaptı, sesinde ağır bir alay vardı. "Bir de kuzenim Dante'yle silah atma anlaşman var."

"Evet, sonsuza dek gözümün önünden uzak durmanı çok isterdim," diye homurdandım, sonra dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bahse girerim belirli bir kadın da gözünün önünden uzak durmanı istiyordur," diye hafifçe iğneledim.

Gözlerinde şaşkınlık, ardından kızgınlık ve biraz da öfke belirdi. "Gerçekten de en büyük kardeşinin sırlarını bilmeyeceğini düşünmedin, değil mi? Nasıl bir ağabey olabilirim ki?"

"Bana ilk kez kardeşim diyorsun ve bunu bir saniyeden kısa bir süre içinde iki kez yaptın," diye homurdandı.

Öfkesinin şahdamarında zonkladığını görebiliyordum. Bu öfke bana değildi; farklı bir kadına yönelikti. Eğer Autumn benim zayıflığımsa, o kızıl saçlı kadın da onun zayıflığıydı.

Byron, temiz görünümüne rağmen en az benim kadar acımasızdı. Ona ait bir şeye, daha doğrusu bir kadına dokunmaya cüret eden son kişi, el ve ayak parmakları kopmuş ve yüzü asla iyileşemeyecek şekilde komaya girmişti.

Bu Byron'ın konuşma isteğini mahvetmiş olmalıydı çünkü ayağa kalkmış, pahalı Brioni takım elbisesinin düğmelerini ilikliyordu. İkimizin de o lanet takım elbiseleri sevmesinden nefret ediyordum. Belki de kalıcı olarak kot pantolona geçmeliydim çünkü Autumn kığımın kot pantolonla seksi olduğundan bahsetmişti. Böylece bana karşı koyması daha zor olurdu.

Değil mi? Hay sikeyim! Kırklı yaşlarımda güvensiz bir döneme girerdim. Çok güzel. "Russo, benim zaten sinir bozucu kardeşlerim var," diye homurdandı Byron.
sinirli bir ifade. "Başka bir taneye ihtiyacım yok."

İkimiz de geniş fuayenin yarısına gelmiştik ki Branka ve Autumn'un kahkahalarının sesi terastan bize ulaştı.

Branka ayaklarının üzerinde sallanarak ve sarhoş bir şekilde kıkırdarak, "Sanırım ben hafif sıkletim," diye açıkladı. "Eskiden bütün bir şişeyi içebilirdim ve bu etkiyi hissetmezdim."

"Ormanda alkol az bulunurdu," diye düşündü Autumn, sesi hafifçe bulanıklaşmıştı.

Buradan Sonbahar'ı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Hem o hem de Branka terasın mermer zemininde oturuyorlardı, başlarını parmaklıklara yaslamışlardı. Ayın gümüş ışıkları yüzlerinde parlıyordu. Kız kardeşim daha mutlu görünüyordu. Ama gözümü başka tarafa çeviremememe neden olan kadınımdı.

Fildişi teni karanlıkta mükemmel bir şekilde yansıyor. Koyu renk bukleleri geceye karışıyor, boynunu açıkta bırakıyordu. Dört yıl önce yaptığım gibi nabzını emmek, tenini yalamak ve tadına bakmak için can atıyordum.

O kadar güzeldi ki, ona bakmak bile acı veriyordu.

"İçkiyi bırakmalıyız," dedi Autumn, sanki konuşamayacak kadar yorgunmuş gibi konuşması yavaşlamıştı. Konuşması yavaşlasa da sesi hâlâ melodikti. "Eğer kafayı bulursam, aptalca bir şey yapabilirim. Kardeşini soymak gibi." Sonra ne dediğini fark etmiş gibi başını hafifçe salladı. "Bu çok kötü olur."

Bu itiraf karşısında sustum. Kız kardeşimin Autumn'un ne dediğini anlaması birkaç kalp atışını aldı.

Branka aptalca sırtarak, "Demek ondan hoşlanıyorsun," diye mırıldandı. Autumn hatasını fark etmiş gibi geri dönmeye çalıştı. Gözlerini açtı ve en iyi arkadaşına baktı. "Bilmiyorum. Herhangi bir erkek olabilir, gerçekten."

Branka, "Senin flört hayatının bu kadar bol olmasının nedeni de bu," diye karşılık verdi. Ablamın alaycı olup olmadığını ayırt etmeye çalışırken, "Kol'un babasıyla hâlâ konuşuyor musun?" diye sordu.

Autumn ince bir omzunu silkti ama ona cevap vermedi. Yani küçük kız kardeşim de babası olduğumu bilmiyordu. Bana söyleyeceğini düşünmek isterdim. Branka gençti ama son derece sadıktı ve zorda kaldığında ailesini arkadaşlarına tercih ederdi. Yakında, Autumn da onun ailesi olacaktı.

"Belki de gidip onun erkeği olmak için gönüllü olmalıyım," diye düşündü
Byron

Be

n. "Belki de seni hemen şimdi vurup öldürmeliyim," dedim karanlık bir sesle. Byron'ın kıkırdaması kapıdan çıktıktan çok sonra bile çınladı.

Bölüm 25

SONBAHAR

I Sırrımı itiraf etmek için mükemmel bir zamandı. Yine de kelimeler dudaklarımdan çıkmayı reddetti. Annemin sözlerinin ne kadar doğru olduğunu hiç fark etmemiştim. Gerçeği ne kadar uzun süre saklarsan Bunu kabul etmek daha zordu.

Ve gerçeği ondan çok uzun bir süre sakladım. Tam olarak dört yıl. Sorun şuydu ki, eğer ona söylersem, kardeşine söyleyeceğini biliyordum. Branka ve Alessio çok yakındı. Alessio, onu ailelerine karşı son derece acımasız olan babalarından koruyan ağabeyiydi.

Bana attığı bakış beni sinirlendirdi. "Neden Kol'un babası hakkında konuşmuyorsun?"

Bunu ilk kez sormuyordu. Bazen acaba biliyor da itiraf etmemi mi istiyor diye merak ederdim. Gerçi bilseydi kardeşine söylerdi diye düşünürdüm. Ve Kol'un babasının kim olduğunu öğrendiği anda Alessio'ya koşarsa onu suçlayamazdım. Eğer bir kardeşim olsaydı, ona da söylerdim.

"Çünkü söyleyecek pek bir şey yok. Seviştik. Daha fazlasını istemedi. Sonra onu bile istemedi," diye homurdandım, sonra telefonuma uzandım, mermer parmaklığın üzerine oturdum ve saate baktım. "Oh, kahretsin," diye mırıldandım, ayağa kalktım. Dünyanın başı biraz dönmüştü. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Branka zayıf bir sesle, "Gece burada kal," diye itiraz etti.

"Ya da ailemin evine geri dönebilirsin?" Ben önerdim.

Bu benim buraya ilk gelişimdi. Alessio'nun evinde. Dört yıl önce şehir merkezindeki çatı katında kalmıştık. Ayrıca, Alessio Russo ile aynı çatı altında kalmak isteyeceğim son şeydi.

"Sanırım Alessio'nun yanında kalmalıyım," diye mırıldandı Branka. "Onun iyi olduğundan emin olmak için."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. Gerçi adam babasını bugün gömdüğü için pek üzgün görünmüyordu.

"Seni gece kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" Branka bir kez daha denedi.

"Kol'un bensiz uyanmasını istemiyorum," dedim hafifçe. "Bir taksi çağırayım."

Artık arabam yoktu. Zaten eskiydi ve ilk ayrıldığımdan beri geri dönmemiştim. Ailem Noel'i kutlamak, Kol'u görmek ve bizimle vakit geçirmek için Avrupa'nın farklı şehirlerinde benimle buluştu.

Hepsi Montréal'e dönmeyi ve ilk aşkımla karşılaşmayı reddettiğim içindi. Çocuğumun babasıyla. Bana ihanet eden adamla. Ama en önemlisi, Alessio'nun babasını bir daha asla görmemek için.

"Seni eve götüreceğim." Tanıdık, derin sesin tembel tınısı tüylerimi diken diken etti.

Yavaşça, sanki alışmak için zamana ihtiyacım varmış gibi, arkamı döndüm ve boynumu bükerek onun 1.80'lik bedenine baktım. Yontulmuş elmacık kemikleri ve çelik rengi gözleri. Günah ve acımasızlık, kömür karası pahalı bir takım elbisenin içine bürünmüştü.

Bunca yıl sonra ve ne yaptığını bildiğim halde, bedenim hâlâ onun dokunuşunu arzuluyordu. Gururumun nereye gittiğini merak ediyordum. Alessio'yu tekrar gördüğüm anda feminizminin pencereden dışarı çıktığını hissettim.

Alessio'nun gözleri kız kardeşine kaydı. "Branka, sen gidip benim iki yüz yıllık viskimi yudumlasan iyi olur. Ben Autumn'u eve götüreceğim."

Kadın kıpırdamayınca iç geçirdi. "Gitme," diye emretti. Üç güçlü adım attı ve Branka'ya ulaştı, sonra onu nazikçe yatak odalarına giden büyük merdivene doğru itti.

Birkaç dakikalığına ikisi de gözümün önünden kayboldular ve ben büyük fuayenin ortasında durdum, avize tam başımın üzerindeydi, kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim diye düşündüm. Doğrusu, Alessio ile yalnız kalmak istemiyordum.

Hain kalçalarımın açılıp onu içeri almaması çok riskliydi. Özellikle de etki altındayken.

"Etki altındayken hiçbir şeye binmek yok," diye mırıldandım nefesimin altında. "Özellikle de Alessandro Russo'ya."

"Çok kötü." Sesinin derin ve yumuşak tınısı omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. "Sanırım ikimiz de bundan zevk alırdık."

Yumruklarım sıkıldı ve nefes verişimle birlikte parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorladım. Bu adamın bana yaptığı şeyler.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, yavaşça yer değiştirdim, sırtımdaki sıcaklığının farkındaydım. Onun bakışlarıyla karşılaşmak her zaman sistemimde bir şok etkisi yaratırdı. Asla hafiflemeyen bu sürekli arzuyla birlikte damarlarımdan adrenalin fişkırıyordu.

Onun yanında olduğum zamanlar hariç.

"Oğlunuz hiç geceyi sizden uzakta geçirmedi mi?" Sorusu birdenbire ortaya çıkmıştı ve bir an için kafam karışmış bir şekilde ona bakakaldım.

Senin oğlun, dedi. *Oğlumuz*, diye bağırdı zihnim. O bizim oğlumuzdu. Onu oğlumuz olarak görüyordum. Ama bu akşam ikinci kez, itirafın dudaklarımdan çıkmasını sağlayamadım.

"Öyle," dedim usulca. "Geceyi Branka ve ailemle geçirdi. Hepsi bu." Kol'u düşündüğümde her zaman olduğu gibi göğsüm ısındı. "Kol oldukça talepkârdır. Tıpkı babası gibi."

Gerçeğe en çok bu kadar yaklaştırmaya cesaret edebildim. İki kalp atışı sonra Alessio başını salladı, gözlerinde anlayış vardı.

"Hadi arabama gidelim," dedi sonunda, elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

Bir araba bizi bekliyordu. Onun süslü spor arabasından farklıydı. "Diğer arabaya ne oldu?" diye sordum.

"Bu arabada daha çok yer var."

Ne için olduğunu merak ettim ama ona sorma zahmetine girmedim. Gerçekten önemli değildi.

Pahalı deri koltuklara gömüldüğüm anda arabanın kapısı kapandı ve Alessio arabanın etrafından dolandı. Eskiden bayıldığım o ölümcül zarafetiyle sürücü koltuğuna kaydı.

Artık değil. Evet, kesinlikle artık değil.

Araba onun gibi kokuyordu. Baharatlı kolonya ve sadece Alessio Russo ile ilişkilendirmeye başladığım o odunsu koku.

Alessio tek kelime etmeden arabayı vites taktı ve lüks araba yolundan geçerek onu arazisinden çıkardı.

Sabit ve kontrollü sürüyordu. Tıpkı nefes aldığı, konuştuğu ve seviştiği gibi. Evet, ikincisini gerçekten hatırlamama gerek yoktu. Derin bir nefes aldım ve

Yavaşça nefes verdi, sonra da beni eve bırakmasına izin verecek kadar aptal olduğum için kendime lanet etti.

O aptal viskide beklediğimden daha fazla alkol vardı. İki bardak içmiş olmam da yardımcı olmadı. Yoksa üç müydü? Bir noktada, bardağımdakileri parmaklıkların üzerine boşaltmaya başladım. Branka fark etme aşamasını geçmişti.

Ona dokunma dürtüsü o kadar güçlüydü ki ellerimi kucağımda tutmak için kendimi zorlamam gerekti. Parmaklarının direksiyonun etrafında kıvrılmasını izledim ve hafızam, onları üzerimde en son hissettiğimde ikimizin görüntülerine kilitlendi.

Kamboçya. Abu Dabi'den hemen önce.

"Bu şeyle nereye gidiyoruz?" Küçük motosiklete bakarak Alessio'ya sordum.

"Kamboçya'nın kırsal bölgelerini göreceğiz. Tüm renkli ihtişamıyla," diye cevap verdi. Kamboçya'da kır gezisi yapmak her gün olan bir şeymiş gibi davranıyordu. "Blogunuz için bir fotoğrafa ihtiyacınız olduğunu ve onu bulamadığınızı söylemiştiniz."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve Alessio'ya ters ters baktım. "Peki ya seks? Koca bir hafta oldu."

Ağzı seğirdi. "Seks için zamanımız olacak."

Onu şüpheyle izledim. "Söz mü?"

"Yemin ederim." Honda'yı kükreyerek çalıştırdı ve kocaman sırttı. Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Sade siyah polo tişört. Kot pantolon. Tanrım, kot pantolon ona çok yakıştıyordu. Ve savaş botları. "Hazır mısın?"

Elini uzattı ve parmaklarımı avucunun içine koydum. "Kot pantolon giydiğinde sana asla karşı koyamıyorum," diye mırıldandım. "Onları giymenin tek nedeni bu, değil mi?"

Cevap vermedi. "Kaska ihtiyacımız var mı?"

"Hızlı gitmeyeceğim." Gözleri üzerimde gezindi. Pembe bir tişört ve kot şort giymiştim. Tıpkı onun gibi ben de bot tercih etmiştim. Benimkilerin pembe olması dışında. "Kadınıma bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Yanaklarım kızardı. Bana "benim" demesi çok hoşuma gidiyordu. "Bir tapınak mı yoksa dramatik manzaralar mı görmek istersin?"

"Manzara," diye cevap verdim. Her zaman manzarayı tercih etmişimdir. "Yine de ekipmanıma ihtiyacım var."

Motosikletten sarkan çantayı okşadı. "Hepsi burada." "Tamam o zaman," diye iç geçirdim. "İşte gidiyoruz."

Bacağımı bisikletin üzerinden geçirdim ve Alessio'nun arkasına kayarak kollarımı beline doladım. Nehir kenarındaki Battambang kasabasıdaydık ve güneye doğru ilerliyorduk. Akşam karanlığında yemyeşil Kakule Dağları'na ulaştık.

"Nerede uyuyacağız?" Park ettiğinde ona sordum. Motosikletin arkasında ve engebeli arazide çok fazla zaman geçirdiğim için kalçalarım ağrıyordu. Bacaklarımı gerdim.

"Şu tepede bir kulübe var."

Alessio bisikletten çantayı aldı, elimi tuttu ve tepeye doğru yürüdük. Gecenin sesleri havada titreşiyordu. Ay ışığının aydınlattığı patikayı takip ettik. Parmaklarım onunkilerle kenetlendi.

Şu anda sadece ikimiz vardık. Başka kimse yok.

Tepeye vardığımızda kulübeyi gördüm. Basitti. Küçüktü. Mükemmel.

"Evim, güzel evim," diye mırıldandım.

Beni kucığına aldı ve başım dönerek kıkırdarken yumuşak bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun?" Kapıyı tekmeleyerek açarken ona sordum. sonra içeri adım attı. "Manzaranın tadını çıkarmayacak mıyız?" "Yarın, manzara," diye geveledi ağzıma karşı. "Bugün sen istedin seks, ve ben teslim etmek niyetindeyim."

Beni taze dağ kaynakları gibi kokan, temiz çarşafarla döşenmiş küçük, tek kişilik bir yatağa yatırdı.

Botlarımı çıkarmak için bir dizinin üzerine çöktüğünde içim sıkıştı ve göğsüm ısındı. Botlarımı ayağımdan çıkardıktan sonra yatağın ayak ucuna koydu, sonra da kendi botlarını çıkardı. Bileğindeki bıçaklı kılıf da onu takip etti.

Gözleri vücudumu taradı. "Benim için soyun."

Ben de öyle yaptım. Bana bakışı yüzünden kendimi hep daha cesur hissettim. Hayranlıkla. Sanki ben onun kurtuluşuymuşum gibi.

Tişörtümü başımın üzerine çektim. Göğüslerim bir aşağı bir yukarı kalkıyor, gözlerim onun yüz ifadesini ıslatıyordu. Beyaz dantelli bir sütyen giymiştim. Onun için olduğunu biliyordu. Bir keresinde tanıştığımızda odağını kaybetmesine neden olan şeyin beyaz sütyenim ve külotum olduğunu söylemişti. Nefes alışından bunu hatırladığını anlayabiliyordum. Bakışlarındaki o tanıdık ilkel açlık beni ateşledi. Elini uzattı ve ben de ona gömleği uzattım. Kabindeki tek sandalyenin üzerine düzgünce yerleştirdi. Şortum da onu takip etti. İçimden çıkardım ve ona uzattım.

"Sütyenin ve külotun da," diye sordu, sesi kısıktı.

"Ben de seni çıplak istiyorum," diye nefes aldım. Gömleğini başının üzerinden çekti. Kot pantolonu da onu takip etti ve karşımda çırılçıplak durdu. Mumların titremesi üzerine gölgeler düşürüyordu ama karanlık bile onun güzelliğini gizleyemiyordu.

Arkama uzandım ve s tyenimin mandalını açtım. Sonra k lotumu kal alarımдан aşağı çekerek ona kıvrımlarımı gösterdim. Parlıyordu ve ıslaktı.

Alessio kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı beline doladığında külotum üzerimden daha yeni çıkmıştı.

"Ahhh," diye inledim, onu sıcak girişimde hissediyordum. Hassas klitimi sert uzunluğunun çıkıntıları boyunca toprakladım. Sikinin ucunun içimde kaybolmasını izledi ve ikimiz de aynı anda inledik.

"Seni özledim," diye mırıldandı. Ellerim boynuna dolandı ve onu kendime çektim.

"Seni daha çok özledim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Sonra ağzı benimkini aldı, sert ve ıslaktı. Göğüslerim g ğ ne sürtündü. Tek bir sert hamleyle beni içine aldı ve tırnaklarım Alessio'nun kaslı omuzlarına saplandı.

"Siktir." Ağzı  enemde, boynumda gezindi. " ok iyi hissediyorsun." Amımın duvarları onun sikinin etrafında sıkıştı, hareket etmeye başlaması için a g zl yd . I ime girip çıkmaya başladığında kükredi. Sert ve derin. Zevk sımsıkı sarılmıştı. Onun her acımasız vuruşu beni daha da yükseğe çıkardı. Titriyordum, her çığlık ve inlemenin bir parçası olan serbest bırakma ihtiya ı.

Alessio meme ucumu sıcak ağzına hapsetti ve inlemelerim boğuklaşırken gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı.

Temposu daha da sertleşti ve hızlandı, beni hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürdü ve bu sırada dili meme uçlarını okşadı.

"Alessandro, lütfen," diye yalvardım. Orgazm olmaya çok yaklaşmıştım. G z kapaklarım çırpınarak kapandı, her sert vuruşta duygularım artıyordu.

"Bana bak, Sonbahar," dedi.

Gözlerimi a tığında, vücudum dünyayı sarsan bir orgazmla patlarken bakışlarındaki hayranlıkla karşılaştım. I meye devam etti, içime sertçe pompaladı ve pelvisi klitorisime sürtündü.  rperti  zerine ürperti vücudumda yuvarlandı.

I imdeki tüm ürperti boşalınca, Alessio'nun siki sırlıslıkla olmuş amımdan dışarı kaydı ve güvensizlik beni vurdu. Hâlâ taş gibi sertti.

"Daha işimiz bitmedi." Sesi boğuktu; gözleri şehvet doluydu. "Dört ayak üzerinde.

şimdi."

İtaat etmek için çabaladım, ellerim ve dizlerim küçük yatağa çarptı. Eli saçlarımı yana savurdu ve başımı eğdim. Ellerin kalçalarımın gelişini, zarif parmaklarının etimi kavrayışını izledim. Kalçalarımı daha yukarı çekerken amım sıkıştı, böylece kığım havaya kalktı.

"Sert ve hızlı, değil mi?" Sesinin hırıltılı tonu vücuduma bir ürperti gönderdi.

"Evet." Tek bir sert hamleyle tekrar içime girdiğinde kelime beni ancak terk etti. Adını haykırdım, amım onun sikinin etrafında kenetlendi. İçimde her zamankinden daha derin hissediyordu. Diğer eli saçıma geldi ve at kuyruğumu sıktı. Ağzımın ona daha yakın olması için saçlarımı çekiştirdi. Dudakları dudaklarıma çarptı, siki içime girip çıkarken dili ağzımı kabaca istila etti.

Başka bir orgazm hızla yaklaşıyordu. Kan dolaşımda havai fişekler patladı. Homurtuları kabini doldurdu. Kaygan ter tenimi kapladı. İçime öyle sert giriyordu ki yaylar gıcırıyordu. Belki de tüm kabin yerinden oynuyordu.

Her santimi beni sonuna kadar doldurdu. Daha fazlası için açgözlülükle kalçalarımı yukarı yuvarladım ve sürtünmeye neden oldum.

"Sen kime aitsin?" diye homurdandı, içimde arzu alevleri daha sıcak ve daha parlak yanarken. Parmakları etime saplandı. "Kimin?"

Sesi kontrolün sınırlarında geziniyordu. İticileri sert bir ritim tutturdu.

"Sen," diye bağırdım. "Her zaman sen." Sert nefesi benimkine karıştı. Sırtımın eğilmesine neden olan o noktaya vurdu. Ve tüm bu süre boyunca Alessio saçlarımı okşadı. Orgazmım içime çarptı ve bu sırada Alessio beni daha sert ve daha derin becerdi. Çıgıllıklarım yüzünden boğazım yırtılmıştı. Zevk vücudumda kükredi ve omzumu ısırdı, kendi vücudu serbest bırakılmasıyla titriyordu. Zonklayan siki içime sıcak dölleri fıskırttı ve kendimi onun içinde kaybettim.

Bir kasırganın ortasında durmak böyle bir şey olmalı. Gücümün her zerresi içimden çekilip alınmıştı. Bedenim onun kollarında titriyordu ve bir elini sırtımda gezdirdi, sert avuç içi omurgamın izini takip ediyordu.

"Sana sahibim," diye fısıldadı kulağıma, sırtüstü yatacak şekilde yerimizi değiştirdi ve beni kollarının arasına aldı. "Sana her zaman sahip olacağım."

O gece onun kollarında uyudum, vücudu benimkine sarılmış, geleceğimizi hayal ediyordum.

En nefes kesici manzaranın fotoğraflarını çektikten kısa bir süre sonra kül olan gelecek ve yemyeşil Kakule Dağları kadar vahşi olan adam.

"Sonbahar." Tırnaklarım avuçlarıma batarken Alessio'nun sesi anıları kovaladı. En azından ona dokunmayacak kadar akıllıydım. "Sonbahar mı?"

"Hmmm."

"Beni duydun mu?" diye sordu.

Sinirden içim içime sığmıyordu. "Evet." Kahretsin, ne dedi? Kesinlikle dinlemiyordum, anılar beni sürükleyip götürüyordu. Ah, bazen hafıza kaybı iyi olurdu.

Sis yükselmeye başladı, ayın ışıltısını gizliyordu. Bana bizi hatırlattı.

Alessio tekerlekleri gıcırdatarak arabayı durdurdu ve ben kaskatı kesildim. Önemli bir şey kaçırdığımı düşünmüyordum. Kaçırdım mı?

Ardından bir sessizlik geldi. Bunun uğursuz mu yoksa gergin mi olduğunu tam olarak çözemedim. Belki de sinir bozucuydu.

"Ne?" Sonunda derim gerilmiş bir halde tersledim.

Sadece bir yere kadar gerginliği kaldırabilirdim. Ve bu lanet araba ikimiz için de çok küçüktü. Neyse ki Bugatti'sini kullanmıyordu. Bu Land Rover'dan bile daha küçüktü.

"Benimle evleneceksin."

Bunu uğursuz bir sessizlik izledi. Bazı cırcır böcekleri ölümü vaat eden hançerler gibi cıvıldıyordu.

"Nefes al." O ana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Gürültülü bir hava sesi ciğerlerimi hiç de hoş olmayan bir şekilde terk etti. Derin bir nefes aldım ve sonra tekrar verdim, ciğerlerim oksijenle genişliyordu.

"Sen. Sen. Lanet. Deli misin?" Tısladım. Bir erkeğin evlenme teklifinin bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Tabii buna teklif denebilirse. "Öncelikle Alessandro, evlenme teklifi becerilerin berbat. Hem de çok kötü," diye homurdandım. "İkincisi, senin gibi biriyle evlenmektense kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim."

Buz ve ateş karışımı gözleri öfkeyle doldu ve çenesindeki bir kas gerildi. Gözleri karardı ve ifadesinden acı bir şey geçti.

Hiçbir şey söylemeyince devam ettim. Dört yıl önce bana söylediği sözleri tekrarlayarak soğuk bir şekilde, "Bunu umursayan birine söyle," dedim. "Bunlar dört yıl önce benimle konuştuğun son sözlerdi. Ve şimdi her şeyi unutacağımı sanıyorsun."

Dudaklarımdan bir kıs kıs gülme çıktı. Alessio bir anlığına gözlerini kapattı, yüz ifadesi acılıydı.

İçimdeki küçük, aptal yanıma ona ulaştığım için memnuniyetle doldu. Gerçek şu ki, beni incitti ve özür dileyecek kadar bile umursamadı. Şimdi de onun aldatan kıcıyla evleneceğimi sanıyordu.

Hayır, teşekkür ederim.

"Eğer benim yanıma taşınmayı ve benimle evlenmeyi reddedersen, sözleşmeyi ihlal etmiş olursun."

Kıpırdamadım, sonra ona şaşkın bir bakış attım. Büyük hata, çünkü kendinden memnun bir gülümseme ortaya çıktı. O kötü çocuk gülümsemesi - eskiden sevdiğim ve gülümsemesini hissedebilmek için dudaklarımı onunkine yapıştırdığım türden.

"Korsika mafyasından geliyorsun. Büyükannen ve büyükbabanla bir anlaşma yaptım."

Bu iyi bir şey olamazdı. "Ne olmuş yani?"

Sesim kendi kulaklarıma garip geliyordu. Annemin sözlerini hatırladım. Büyükannem ve büyükbabamla yaptıkları anlaşmayı. Ama almaya hiç gelmediler.

"Onlarla bir anlaşma yaptım," dedi, yüzündeki kendini beğenmiş ifade içime bir alarm gönderdi. "Philly'deki varlıklarını güvence altına almak için onlara ihtiyaç duydukları ürünü sağladım. En büyük arzuları, annenin yetiştirdiği gibi Korsika mafyasını senin yönetmen. Yeteneklerin yetersiz olduğu için, bir sonraki en iyi şey seni evlendirmeleriydi. İşte bu noktada ben devreye girdim. Ben de seni bana bağlayan bir evlilik sözleşmesi imzaladım."

"Bir sözleşme mi?" Aptalca tekrarladım, aklım kavramaktan acizdi.

"Evet, bir sözleşme. Bana bir milyara yakın bir paraya mal oldu ama daha sonra ayıracak çok milyarım var" dedi zaferinden memnun bir şekilde.

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Sen delinin tekisin, bunu biliyor musun?" Ağzımdan kaçırđım. "Büyükannem ve büyükbabamın benim üzerimde hiçbir hakkı yok. Onları tanımıyorum bile. İkincisi, bu kadar saçma bir şeyi onurlandıracağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

İşte yine oradaydı. O çok nefret ettiğim kibirli gülümseme. Ya da sevdiğim. Karar veremiyordum.

Pahalı deri koltuğuna rahatça yaslandı, bir sigara çıkardı ve derin derin içine çekerek yaktı. Onunla geçirdiğim o ilk geceyi hatırlayarak ağzını izledim. Onun çatı katında. Ona bekâretimi verdikten sonra.

"Üniversitede neden hiçbir erkeğin sana yaklaşmadığını hiç merak ettin mi?" diye sordu kayıtsızca. Gözlerimi kırptım. Konuların aniden değişmesi bende kamçı etkisi yaratmıştı. Ayak uydurmak zordu. "Çünkü seni ilk gördüğümünden beri benimsin. Çünkü tek bir erkek sana dokunsaydı, derisini canlı canlı yüzerdim."

"Sen kesinlikle delisin," diye tısladım.

"Hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Sen ve ben birlikte çok zaman geçireceğiz. Buna alış artık."

Boğuk bir kahkaha aramızdaki boşluğu doldurdu. "Burası özgür bir ülke ve ben de özgür bir kadını. O yüzden teşekkür ederim ama hayır. Neşeli yoluma gideceğim ve seninle vakit geçirmeyeceğim."

"Hiç merak ediyor musun?" diye sordu.

Parmaklarımı kucağıma kıvırdım, sinirli ve kızgındım. Ona. Kendime. "Biraz daha açıklayıcı olman gerekecek. Pek çok şeyi merak ediyorum."

"Dört yıl önce her şey farklı sonuçlansaydı bugün nerede olacağımızı hiç merak ettiniz mi?"

O gerçek miydi?

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesimde bir parça kırılma vardı. Buna o sebep oldu. Bundan nefret ettim.

"Her lanet olası günü merak ettim," diye homurdandı. "Yatağında uyanık kaldığım her lanet gece ve uyandığım her lanet sabah." Yutkundum, duygularım beni ele geçirmişti. Beni ele geçirmesine izin veremezdim. Kalbimi tekrar kırmasına izin veremezdim. Yine de o lanet organın göğsümde çırpındığını hissettim. Son dört yıldır onu özleyen hain, kırılma, kırılabilir kalp. "Seni istiyorum, Autumn. Ve bu sefer seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ben bir nesne değilim," diye tersledim. "Birine istediğin her şeyi yaptıramazsın. Sırf *sen* istiyorsun diye."

"Ama sen de istiyorsun." Sesi kendinden o kadar emin geliyordu ki ondan ve aptal kalbimden nefret etmeme neden oldu. "Hiçbir şey sen ve benim birlikte olduğumuz kadar iyi hissettirmedi. Sen mantıklısın. Birlikte anlamlıyız."

"Hiçbir anlam ifade etmiyoruz," dedim, sesim çok yumuşaktı. Çok alçak. Ona bağılıyor olmalıydım. Cehennemde yanmasını söylemeliydim. Ama yapamadım.

"Kendine ve bana yalan söylüyorsun. Beni istiyorsun. En azından vücudun istiyor." Bana karşı taktik değiştirdiği için ona lanet olsun. "Şimdilik bunu kabul ediyorum. Diğer her şeyi düzeltene kadar."

"Bizi düzeltmek diye bir şey yok."

Eli uzandı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları orada oyalandı, hassas tenime sürtündü ve bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlandı,

"Kukunun sikimi nasıl boğduğunu hâlâ hatırlıyorum. Altımda nasıl titrediğini, daha sert ve daha hızlı gitmem için bana nasıl yalvardığını. Seninle geçirdiğim her anı hatırlıyorum. Bunu senin için tekrar iyi hale getirebilirim."

Birden kulaklarımdaki kan çınlamasından başka bir şey duyamaz oldum. Tenimin her santimi sanki yanıyormuş gibi vızıldıyor ve tutuşuyordu. İhtiyaç derimin altında titreşiyor, onun sıcak kokusu tüm mantıklı hislerimi uyuşturuyordu. Bacaklarımin arasına bir ağırlık yerleşti ve bunu hafifletmesi için ona yalvarmayı aklımdan geçirdim.

O kadar gergindim ki, patlayacağımı ya da o lanet sigara gibi yanıp kül olacağımı sandım. Sekssiz geçen dört yıl çok uzun bir süreydi.

"Hayır." Sesim gırtlaktan geliyordu ve onun beni ne kadar etkilediğini ele veriyordu. "Hepsine hayır. Evliliğe. Sana. Bana. Bize. Her şeye hayır."

Sert bir öfke ya da belki de hayal kırıklığı sesi çıkardı.

"Benimle evleneceksin, Autumn Corbin." Derin sesi sonunda o anı bozdu. "Nedenini bilmek ister misin?"

Buna kanmayın. Sakın kanma. "Neden?" Bakışları beni yakarken nefes aldım.

"Çünkü reddedersen sevdiğin her şeyi yok ederim." Arabayı tekrar vites taktı ve yolun kenarına çekti. "Güven bana aşkım, bunun için gerekli araçlara sahibim." Bana bela vaat eden o kötü çocuk gülümsemesini gösterdi ve bir aptal gibi ona kandım. "Bu gece eşyalarını topla. Seni ve Kol'u evime götüreceğim."

İşte bu yüzden ondan nefret etmek daha güvenliydi. Beni sevmektense yok etmeyi tercih ederdi. Bunu zaten bir kez kanıtlamıştı. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Bölüm 26

ALEssIO

Tbenden kaçış yok.
Bu sefer değil.

Corbin'lerin evine yanaştım ve Autumn arabadan atladı.
kapıyı arkasından çarparak arabaya bindi.

Benden uzaklaşırken omzunun üzerinden bana bir kuş işareti yaptı.
Tamam, üzgündü.

Bunu atlatacaktı. Eninde sonunda. Umuyordum.
Ailesinin evine gitti ve annesinin kapıda belirmesi sadece bir saniye sürdü.

Lüks ve lanet bir kaleyle çevrili olarak büyümüş bir kadın için Bayan Corbin'in seviyesi oldukça düşmüştü. Gerçi görünüşe bakılırsa bunu hiç umursamıyordu.

İki katlı, üç bin metrekarelik büyüleyici ev beyaz bir çitle çevriliydi. Bir tarafta bahçeye yayılmış meyve ağaçlarıyla geniş bir sebze bahçesi vardı, diğer tarafta ise her bir santimi yapraklarla kaplı iki dönümlük geniş bir yeşil çim alan uzanıyordu. Burası sonbahar cennetiydi.

Autumn'un babası kesinlikle yaşam tarzını değiştirmişti. Suçluları kovalayan ve onları kilit altına alan bir adamdan, zamanının çoğunu karısıyla birlikte bahçesiyle ilgilenerek geçiren bir güvenlik danışmanına dönüştü.

Bay ve Bayan Corbin sevilen çiftlerden biriydi ve kendi mutlulukları etraftaki herkese yansıyor. Branka'nın onların cazibesine kapılmasına şaşmamalı. Belki de Bayan Corbin Branka'yı herkesten daha iyi anlayabilirdi. Korsika mafyasının içinde büyümüş olması, onu mafyanın acımasızlığına maruz bırakmıştı.

Yeraltı dünyası. Kahretsin, bazen babasının yanında DiLustro'larla ve diğer suçlularla savaştı.

Arabamdan çıktım ve Bayan Corbin kapıda beni bekliyordu. "Bayan Corbin," diye selamladım onu eve ulaştığımda.

"Alessio Russo." Sesi soğuktu ve gözleri bana dikilmişti. "Neler oluyor?"

"Kızın ve Kol benimle kalacak," dedim ona soğuk bir şekilde.

"Demek hiç gelmemelerinin sebebi sensin," dedi kesin bir ifadeyle.

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Detayları gidip ailesine sorabilirdi. Tek önemsedğim Autumn ve Kol'un benimle olmasıydı.

Kızınınkinden farklı olarak koyu renk gözleri ufukta gezindi. Gözlerini tekrar bana çevirmesi bir saniye sürdü. "Beni dinle, Alessandro Russo." Uyarısı karşısında kaskatı kesildim. Hiç kimse beni uyarmaya cesaret edememişti. "O hayatı geride bıraktım. Ama kızımı ya da torunumu bir daha ağlatırsan, babamın bana öğrettiği yetenekleri son bir kez daha kullanmaktan çekinmem."

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. Autumn'un annesinden hoşlanmıştım.

"Not edildi."

Kocası geldi, yüz ifadesi karanlıktı. Bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım. Ama karısı da pek çaresiz sayılmazdı. O da mutlu görünmüyordu. Çok yazık. Autumn benim kadınımdı ve o küçük çocuk da benim oğlumdu.

Tanrım, bunu söylemeye alışmak biraz zaman alır. Oğlum.

Yine de bunu her düşündüğümde dudaklarıma bir gülümseme geliyor ve göğsüm doluyordu. Onu daha yeni öğrendim ve şimdiden onun için ölebilirdim. İki için de.

Ama Autumn'un bunu bilmemesi en iyisi olur. Ölümümü hızlandırabilir.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Autumn'un babası havladı. Tamam, bu hiç de uzun sürmedi.

"Derek, biz misafirlere böyle davranmayız," diye azarladı karısı onu. Görünüşe göre, birkaç saniye önce kendisinin beni tehdit ettiğini unutmuştu.

"Bay Corbin, Autumn'u eve götürmek için buradayım."

"Bana Bay Corbin deme Russo!" diye homurdandı. Bu yumuşak huylu adamın içinde böyle bir tavır olduğunu hiç bilmiyordum. "O evde." Cevabımı beklemedi. "Kızımı ve torunumu nereye götürüyorsunuz?"

"Benim evime," dedim ona sakince. "Orada güvende olacaklar ve istediğin zaman ziyaret edebilirsin. Onlar da seni istedikleri zaman ziyaret edebilirler."

"Burası onların evi," diye tersledi.

"Onların evi benim yanımda," dedim soğuk bir sesle. "Ve bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğim."

Onları benden almaya çalışan *herkes* bedelini öder."

Bir tehdit gibi geldi. Ailesine. Gerçek şu ki, onları asla incitmezdim çünkü Autumn onları çok seviyordu. Ama küçük bir teşvik kimseyi incitmez.

"Eninde sonunda olacaktı," diye mırıldandı Bayan Corbin, sonra kocasının elini tuttu ve nazikçe okşadı. Birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir anlayış geçti. "O bizi incitti, biz de onu incittik. Bu gerçekten önemli değil. Autumn onunla gitmeye karar verip kabul ettiği sürece buna saygı duymak zorundayız. Ama eğer onu ağlatırsa, o zaman onu dışarı çıkarırız."

Yüce İsa. Normal bir evlilik böyle miydi?

Bilemezdim. Lanet olası hayatım boyunca tek bir normal ilişki görmemiştim. Hayatımdaki tek normallik Autumn'la yaşadığım o kısa dönemdi.

"Ona iyi davransan iyi edersin," diye uyardı Autumn'un babası sessizce. "Ona ve Kol'a karşı." Aksi halde havada asılı kalacaktı. Onu suçlayamazdım ve bu ona daha fazla saygı duymamı sağladı. "Eğer kızımın ağladığını görürsem, peşine düşerim Russo. Arkadaşlarının kim olduğu umurumda değil."

Dudaklarım çekildi. Beş dakikadan az bir sürede iki kez. Bu bir rekor olmalı. "Not edildi, Bay Corbin."

Autumn kucağında Kol ve büyük bir gece çantasıyla ailesinin arkasından geldi. Kol'un uyanık gözleri merakla beni inceliyordu. Göğsüm pek çok duyguyla kabardı. Lanet bir korkağa dönüşmekten korkuyordum ve bu umurumda bile değildi.

O benim çocuğumdu. Benim oğlumdu. Ve mükemmeldi. O beni incelerken, ben de onu inceledim. Annesinin saçlarına sahipti ama kesinlikle benim gözlerimdi. Benim de yüzüm. Çocukken gördüğüm birkaç fotoğrafta Kol benim tıpatıp aynımıdı.

"Merhaba Kol," dedim sesimi alçak tutarak. Öz babam her zaman kükrerdi ve ben bundan nefret ederdim. "Ben Alessio."

"Merhaba. Annemin arkadaşı mısın?"

Yutkundum. Tanrım, bu kadar duygusal hissetmek normal miydi? Uykulu görünmüyordu. Saat daha akşamın yedisiydi. Yatma vakti için biraz

erken olduđunu dűşűndűm, çocuklar hakkında çok Őey bildiđimden deđil.

"Evet, ben annenizin arkadaşıyım," diye onayladım. Gözlerim temkinli bir ifadeyle bizi izleyen Autumn'a kaydı. Gözleri parlıyor ve alt dudakını çiğniyordu. Sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyordu.

Autumn'un omuz çantasının askılarına uzandım ve elimde bir titreme hissettim. Lanet olası elim oğluma dokunma ihtiyacından titriyordu. Hızla kapattım ve büyük gece çantasını Sonbahar'ın omzundan kaydırdım.

"Başka bir şey almamı ister misin?" Gözlerimi Kol'dan ayırmadan sordum. "Seyahat çantalarımız hâlâ hazır," diye mırıldandı. "Bazılarını bırakmak istiyorum buradaki şeyler."

Boynundaki nabız çılgınca atıyordu ve şimdiden bir kaçış düşünüp düşünmediğini merak ettim. İçimi acı bir eğlence kapladı. Daha benimle bir gece bile geçirmemişti ve şimdiden kaçmayı planlıyordu.

"Bırak o zaman," dedim ona, içim kaynarken sesim sakindi. "Diğer her şeyi ben sipariş edeceğim."

Üç yaşındaki bir çocuğun neye ihtiyacı olduğunu araştırırdım. Bayan Corbin, "Alessio, Kol için benim araba koltuğumu alabilirsin," diye teklif etti ve kocası ile kızının ters ters bakmasına neden oldu. "Merak etmeyin, canlarım. Kızıma ya da torunuma bir şey olursa onun kellesini uçuracağımı biliyor."

"Teşekkür ederim." Tamam, ben olsam bu gece en güvenli araba koltuğunu almakla başlardım.

Beş dakika sonra, Kol güvenli bir şekilde araba koltuğuna bağlanmıştı ve Autumn'un ailesi biz kapıyı kapatırken ön verandada oyalanıyordu.

Land Rover'ımın kapısını açtım ama o arabaya binmeden elim ince bileğine dolandı.

"Kaçarsan seni bulmak için bu lanet olası dünyayı yakarım," dedim ona yumuşak bir sesle, ses tonumu alçak tutarak. "Sen ve Kol bana aitsiniz."

Onlar artık benimdi. Gitmelerine asla izin vermeyecektim.

Bölüm 27

SONBAHAR

A Lessio bana şantaj yapıyordu.

O piç bana şantaj yapıyordu. Önce babasından gelen tehditler, şimdi de bu. Beş dakikalığına özgürdüm ve sonra Alessio beni yine tuzağa düşürdü. Lanet bir kontrat. Ama kabul edeceğimi düşündüyse başka bir şey daha vardı. Büyükanneyle büyükbabamın neyi kabul ettiği umurumda bile değildi. Onlar benim için hiçbir şeydi. Hiç tanımadığım iki yabancıydılar.

Alessio'nun çatı katına çıktık ve bize Kol'un odasını gösterdi.

Gitmek için arkasını döndüğünde sesim onu durdurdu. "Odam nerede?" Sesimi alçaltarak bilmek istedim.

Bakışları beni buldu ve bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlandı. Tanrım, belki de alkol hâlâ vücudumda dolaşıyordu. Ya da belki de sadece oydu. Bu lanet adam.

"Odamızın nerede olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi. "Ben kendi odamı istiyorum," diye ısrar ettim.

"Hayır." İçime bir tedirginlik yayıldı ama ben başka bir şey söyleyemeden ofisinde kayboldu.

Lanet olsun ona!

Sonraki bir saat boyunca Kol, Alessio'nun çatı katında dolaştı, gözleri merakla her santimini keşfetti. Ben de onunla birlikte. Ev tıpkı hatırladığım gibiydi. Sanki bunca yıldır tek bir şeyi bile değiştirmemiş gibiydi.

O zamandan beri buraya kaç kadın getirdi? Acıyla düşündüm.

Kol ve kendim için basit bir akşam yemeği hazırladım. Onun favorisi bezelyeli makarna ve peynirdi, ben ise ızgara peynir yedim. Kol yemeğini acele etmeden yemeyi severdi.

yemek yerken dizüstü bilgisayarımda birkaç fotoğrafı düzenleme fırsatını yakaladı ve oturduğu yerden bir felaket yarattı.

Daha sonra, onu bir patates çuvalı gibi banyoya taşımak zorunda kaldım ve bu sırada mutlu bir şekilde çığlık attı, arkamızda bezelye ve makarna izi bıraktı.

Oğluma yumuşak bir sesle, "Alessio prestijli bambu parkelerinin lekelenmesinden hiç hoşlanmayacak," dedim. "Ama sonra burada kalmamızı istedi, yani bunu hak etti. Öyle değil mi?" Oğlumdan mutlu bir tiz ciyaklama daha çıkınca sıırttım.

Banyoya girdikten sonra kapıyı kapattım ve küveti doldururken etrafta dolaşmasına izin verdim. Sonra kıyafetlerini çıkardım ve onu köpüklerin olduğu küvete koydum. Ayak parmağı suya değdiği anda mutlulukla çığlık atarak sıçramaya başladı.

Bunlar günün en sevdiğim kısımlarıydı. Kol heyecanla gevezelik edip su sıçratırken küvetin yanında diz çöktüğüm basit anlar. Bu onun için her zaman yeni ve heyecan vericiydi.

Kol ellerini salladı ve aşağı indirdi, bir sıçrama daha yaptı ve beni tamamen ıslattı. Bu beni güldürdü - yüksek sesle ve kaygısızca.

"Büyük bir karmaşa yaratıyorsun Kol," diye azarladım onu usulca. "Alessio bizi dışarı atacak."

Fena fikir değil. Bu kalışı kısa kesmenin bir yoluydu.

"Bunun gerçekleşme ihtimali hiç yok." Arkamdan derin bir ses geldi ve arkama dönüp baktığımda Alessio'nun kapının pervazına yaslanmış, gözlerini heyecanla ellerini sallayan küçük Kol'a dikmiş olduğunu gördüm.

Alessio iki adım attı ve küvetin üzerinde durup Kol'a baktı. Sanki onu inceliyor gibiydi. Bakışlarını oğluma kadar takip ettim. Alessio Kol'un yara izini inceledi. Kalbinin tam üstünde. Onu her gördüğümde içimi bir korku kaplıyordu.

Çıglıklar. Acı. Duman. Hâlâ tadını alabiliyordum.

"Bu bir yara izi," diye fısıldadım, sesim kısıktı ve kalbim boğazımda sıkışmıştı.

Anı. Dehşet. Tadı hâlâ dilimdeydi.

Bebeğimin tiz çığlığı o günden sonra günlerce kulaklarımda çınladı.

Alessio'nun babası yanan sigarayı bebeğime doğru itti ve hastane odasında bir çığlık koptu. Kol'un. Benimkini.

"Uzak dur ondan!" Kendimi onun üzerine attım, yumruklarım sırtına çarpiyordu.

Beni kolayca itti, sırtım ve kafatasım hastanenin soğuk fayanslarına çarptı. Görüşümde siyah noktalar yüzüyordu. Bedenim güçsüzdü ama oğluma ulaşmaya çalışarak onu tekmeledim ve pençeledim.

Parmakları saçlarımı kavradı, çektikçe kafa derim yanıyordu, sonra başımı kaldırdı ve sertçe fayansa çarptı. Duman ciğerlerime doldu. Elim bileğine dolandı, tırnaklarım derisini kazıyordu.

Başım tekrar soğuk zemine çarptı ve bu sefer başımı çevirip elini ısırđım. Sertçe.

Yüzüme sert bir tokat attı ve bedenim yerde küçük hastane beşğine doğru uçtu.

"Ona dokunmaya kalkarsan seni öldürürüm," diye mırıldandım, ağzımda kan ve korkunun metalik tadı ağırlaşmıştı. Onunla oğlum arasında duran tek kişi bendim. Aslında diz çökmüşüm çünkü bacaklarım ayağa kalkmamı destekleyemeyecek kadar güçsüzdü. "Annemle babamın ve büyükannemle büyükbabamın varislerine ne yaptığını öğrenmelerini sağlayacağım. Korsika mafyasıyla savaşabilecek misin?"

Boşuna çabalıyordum. Bu düşüncenin nereden geldiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu onu korkuttu. Bunu yüzünde görebiliyordum.

"Demek sonunda kabul ettin, ha?" diye kıs kıs güldü. "Annen o ailenin reisi olarak bir şey olurdu. Ölümcül ve etkili. Beni dinle, küçük Autumn. Alessio'ya yaklaşırsan tüm aileni yerle bir ederim. Babanla başlayıp küçük piç oğlunla bitiririm."

Bu son tehditle beni ve Kol'u geride bıraktı.

"Bunu Kol'a kim yaptı?" Alessio'nun sesi sakindi ama içinde bir miktar öfke de vardı.

Adam ölmüşü. Artık bir tehdit değildi. Ona söylemeli miydim? Alessio'nun Kol'a zarar vermeyeceğine güveniyordum. Kalbim tamamen farklı bir şeydi. Onun Kol'u asla incitmeyeceğini kalben biliyordum. Bana asla zarar vermezdi. Fiziksel olarak. Kalbim tamamen farklı bir şeydi.

Bazen hayaletleri ait oldukları yerde bırakmak en iyisiydi. Geçmişte.

Artık daha yaşlıyđım. Umarım biraz daha akıllıyımđır. Alessio'nun yara izlerini artık tanıyordum çünkü Kol'un ki de tıpatıp aynıydı. Sigara izmaritleri. Alessio'nun çocukken nelere katlanmak zorunda kaldığını düşünmek yüreğimi burkuyordu.

Berbat bir ailenin ürünüydü. Bu, kendi ailemi daha da takdir etmemi sağladı. Kol'un ona ait olduğunu itiraf etmek boğazımı yaktı.

Alessio'yu oğluyla aynı odada görmenin bende Kol'un onun olduğunu itiraf etme isteği uyandıran bir yanı vardı.

Bu ondan saklamak istediğim bir şey değildi. Kol'un ikimize de sahip olmasını istedim ama işler farklı gelişti.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Ona şimdi söylemeliyim. Söylemem gerektiğini biliyordum. Yine de Londra'da bana söylediği o son sözler beni engelledi. Beni incitti. Kalbimi kırmıştı. Ne itiraf etmiş ne de özür dilemişti. Bu iki yönlü bir yoldu. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Yine de oğlunu ondan uzak tutmak çok daha kötü hissettiriyordu. Tabii çocuk istemiyorsa.

Bu konuda hiç konuşmadık.

"Bana hiç güvenecek misin, Autumn?"

Basit bir soru. Karmaşık bir cevap.

"Sana bir kez güvendim," dedim yumuşak bir sesle ve ona sırtımı döndüm. "Bunu tekrar yapmaya meyilli değilim. Ayrıca, sen bana hiç güvenmedin."

Bu doğrudu. Dört yıl önce beni mutlu etmişti. Kalbim onundu ve tüm bu süre boyunca kendini bir duvarın arkasında kilitli tuttu.

Parmaklarımı Kol'un ıslak saçlarında gezdirdim, o masum yüz bana büyük bir sevgiyle bakıyordu. Alessio'nun da en azından o yaştayken böyle olduğunu düşünmek istedim.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Alessio sesi kısık bir şekilde teklif etti.

Başımı çevirip omzumun üzerinden onu izledim, teklifi karşısında biraz şaşırmıştım. Ağzım açık bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Alessio cevabımı beklemeden takım elbise ceketinin düğmelerini çözdü ve geniş omuzlarından sıyrıp banyo tezgahının üzerine attı.

Eğimli mermer zeminde bana katıldı, gözleri Kol'a odaklanmıştı.

Alessio Kol'u usulca, "Selam dostum," diye selamladı. "İyi vakit geçiriyor musun?"

Kol başını salladı, kocaman gülümsedi. "Sana burada güzel bir yatak odası yapmamız gerekecek," dedi Alessio yumuşak bir sesle. "Mobilya yapmayalı uzun zaman oldu. Ama belki araba şeklinde bir yatak?" Alessio mobilya mı yapıyordu? İşte bu görmem gereken bir şeydi. Kol başını salladı. "Tamam, araba olmaz. Uçak şeklinde bir yatağa ne dersin?"

Kol heyecanlı bir çığlık attı ve hem elleri hem de küçük bacaklarıyla su sıçratmaya başladı.

"Tamam o zaman." Alessio gülümsedi ve ben de büyülenmiş gibi yüzüne baktım. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Mutluydu. "Sana en iyi uçak yatağını yapacağız."

çocuk bu şehirde var."

Bir süre daha orada oturduk, Kol bebekçe konuşmaya devam ederken ikimiz de konuşmadık. Mükemmel bir aile anıydı ve içimde çok derinlere gömdüğüm tüm duygular serbest kalmaya başladı.

Kanatlar çırpındı. Hissetmediğime kendimi inandırdığım aşk ortaya çıktı. Ama onu affedemedim. Bana söylediği o sözler beni derinden yaraladı.

"Tamam, dostum," diye başladım, boyumun tamamına kadar yükselerek. "Dışarı çıkma vakti geldi."

Alessio hızla ayağa kalktı. "İzin ver," dedi ve pahalı takım elbisesinin üzerine damlayan suyu umursamadan Kol'u sudan çıkardı.

Birlikte onu kuruladık, ardından üzerinde küçük uçaklar ve trenler olan pijamalarını giydirdik. Daha sonra ona birlikte bir hikaye okuduk. Her geçen sayfada Kol, Alessio'dan bir sayfa daha okumasını istedi.

Oğlunuz tarafından rütbenizin düşürülmesi bu kadar kolay, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Kol'un gözleri uykunun ağırlığıyla çökmüştü.

"Tamam, son sayfa," diye fısıldadım Alessio'ya usulca. Gözlerini Kol'a indirdi ve bir an için bakışlarında gururun titreştiğini gördüğümü sandım.

Gurur ve sevgi. Bir çocuk için dünyayı feda edebileceğiniz türden.

Nefesim ciğerlerimde düğümlendi ve donup kaldım, bekliyordum. Ne için, bilmiyordum.

Alessio sonunda bakışlarımla buluştu. Gözlerinde çiğ ve savunmasız bir şey vardı. Bakışlarındaki ifade artık yakmıyordu ama beni yakalamış ve bana tutunmuştu.

Oğlumuzun küçük bedenine doğru eğildi ve beni ensemden nazikçe çekti. Yumuşak bir öpücük. Ağır bir kalp. Günah kadar karanlık bir sahiplenme.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim." Basit bir ifade, birçok karmaşıklık katmanıyla sarılmış.

Beni suskun ve arkasından bakakalmış bir halde bırakarak aceleyle gitti. Döndüğüm ilk gece gitmesine üzülmüş müydüm? Bu gece gelmemiz için ısrar etti. Hem de hemen. Kaçmak yok.

Ne. Ne. Sikeyim. Asla!

Bölüm 28

ALEssIO

T Mağazanın bir koridorunda yürürken arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Autumn ve Kol'un güvende olduğundan emin olmak için çatı katını izleyen iki adamım vardı. Ve onun gitmediğinden emin olmak için. Gitmek zorundaydım.

Biraz yer açmak ve daha da önemlisi oğlum için ihtiyacımız olan her şeyi almak için.

Oğlumuz.

Ricardo gelmek için ısrar etti.

"Biliyorsun bunu adamlardan biri de yapmış olabilir," diye homurdandı. Umurumda değildi. Kol benimdi ve ihtiyacımız olanı alacaktım.

Bir elimde telefonum, diğer elimde açık bir uygulamayla bir yandan online sepetime bir şeyler ekliyor, bir yandan da el arabamı koridorda itiyordum. Hayatımda hiç alışveriş arabasını mağaza koridorunda itmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

"Yani bu sefer kalıyor mu?" Ricardo konunun peşini bırakmıyordu. Çok inatçı bir orospu çocuğu olabiliyordu.

"Sana söylediğimi söylersen, seni bu lanet araba koltuğuyla bayıltırım," diye homurdandım.

Dört yıl önce, tam Sonbahar geldiğinde evimden ayrıldı. Onu serbest bırakmak için bir planım vardı. O karşı çıktı. Babamı serbest bırakmamız gerektiğini düşünüyordu. Babamı öldürmeye hazırdım ama bu Autumn'u daha da tehlikeye atacaktı. Ortakları da onu takip edecekti. Onu tüm bunların ortasına atmış olurduk.

Babam bir keresinde onun peşinden birini göndermekte tereddüt etmedi. Eğer onu alıkoymuş olsaydım, durmayacaktı.

"Bunu söylemeyecektim," dedi kuru bir sesle. "Söyledin işte."

Bu noktada, el arabası dolmuştu. Araba koltukları, bebek kapıları, kaplar için güvenlik kılıfları, giysiler, oyuncaklar, daha fazla giysi. Aynı zamanda, oğluma söz verdiğim gibi bir yatak yapmak için ihtiyacım olan şeyler için 'Satın Al' düğmesine tıklamaya devam ettim.

"Sana hiç söylemedim, o gün senin evinin dışında kaldım," diye başladı.

Hangi gün olduğunu sormaya gerek yoktu. Geri döndüğünde, evde hasar görmemiş tek bir eşya bile yoktu. Sarışın koşarak arka kapıdan çıktı. Ona rol yapması için para ödenmişti, başka bir şey için değil. Ona hiç dokunmadım. "Eğer eski kötü günleri anmak istiyorsan, gerçekten seni o araba koltuğuna itmek için," diye uyardım, içimdeki kargaşayı gizleyerek. Londra'daki o gün her gün aklımdan çıkmıyordu. O gün gözlerindeki hüznün sebebi bendim. Dudağı titriyordu ama güçlü kalmaya çalışıyordu. O kadar gurur doluydu ki.

Tehdidimi görmezden geldi ve devam etti. "Evinizden çıktığında onu birkaç adım takip ettim. Oteline sağ salım döndüğünden emin olmak istedim. O bozuldu." Kalbim burkuldu. "Annesi onu yakalamak için oradaydı." Kadının benden nefret etmesine şaşmamalı. O gün gelip işimi bitirmediğine şaşırmıştım. Ne de olsa babasının ona nasıl öldüreceğini ve bunu bir kaza gibi göstereceğini öğrettiğinden hiç şüphem yoktu. "Autumn oldukça kötü durumdaydı."

Ve buna ben sebep oldum. Benimle paylaşması gereken önemli bir şey olduğunu söyledi. Hamile olduğu için miydi? Bilseydim, her şeyi değiştirdim. Babamın peşinden giderdim, sonuçları ne olursa olsun.

Ama mesele de buydu. Olanları değiştirmek mümkün değildi. Sadece bugünümüzü ve geleceğimizi.

İKİ SAAT SONRA, lobideki iki adamımın yanından geçip asansöre bindim ve çatı katına çıktım. Eşyaları yarın getirmelerini isteyecektim. Land Rover'ımı dolduran çanta ve kutuları açmaya çalışırken Kol'u uyandırmak istemiyordum. Autumn'u tanısaydım, muhtemelen ailesinin yanına gitmek isterdi.

Çatı katına girdiğimde doğruca bara gittim ve kendime bir kadeh viski doldurdum. Çatı katı karanlığa gömülmüştü, tek ışık Montréal'in tavandan tabana pencerelerinden sızan şehir ışıklarından geliyordu.

Huzursuzluk omurgamdan aşağı süzülüyordu. Derimin altında gerginlik vardı ve bunun şu anda yatağında olan kuzguni saçlı kadınla bir ilgisi olduğunu biliyordum.

En azından orada olsa iyi olur. Onu hak etmedim. Dört yıl önce her şeyi berbat ettim. Ama yine de onu istiyordum. Her zaman o olmuştu.

İçkiyi bir dikişte mideye indirdikten sonra Kol'u odasında kontrol etmeye gittim. Huzur içinde uyuyordu, tüm yatağa yayılmıştı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Güzel rüyalar görüyor olmalıydı.

Autumn'un doğru yaptığı bir şey daha.

Oğlumuzun huzurlu rüyalar görmesine izin verdi. Onun için kabus yoktu. Çocukken hiç bu kadar huzurlu uyuduğumu hatırlamıyorum. Dört yıl önce, o kısa aylar boyunca, Autumn kollarımdayken mışıl mışıl uyudum. Kuala Lumpur. Japonya. Kamboçya. Benimle olduğu sürece fark etmezdi.

Kol yatağında kaydı ve uykusunda güldü. Dudaklarım usulca yukarı çekildi. Tanrım, onu seviyordum. O kadar çok seviyordum ki bu beni korkutuyordu. Onun masumiyetinin tek bir zerresini bile lekelemeye çalışan herkesi öldürürdüm. Perdeler yarı açıktı ve ay doğal gece ışığını sunuyordu.

Bu güzel manzara karşısında göğsüm ağrıdı. Eğildim ve alnından öptüm, sonra üşümesin diye üzerine bir örtü çektim. Sonbahar sıcaklıkları burada acımasız olabiliyordu.

Kapıyı hafif aralık bırakarak odama gittim. Yatak boştu. Şaşırmadım. Hayal kırıklığına uğramıştım ama şaşırmamıştım.

Bir sonraki boş yatak odasına gittim. Ve sonra bir sonrakine. Onu beşincide, pencereye bakan tarafında mışıl mışıl uyurken buldum. Benim yatağında da pencereye bakarak uyumayı sevdiği zamanları hatırladım. Ve birlikte uyuduğumuz her oteli.

Onu nazikçe kucağıma alıp yatak odama götürdüm ve daha önce uyuduğu tarafa yatırdım. Üzerini örttüğümde neredeyse hiç kıpırdamadı.

Bir ayağını uzattı ve bir kalçasını yorganın dışında bıraktı. Dudakları hafifçe ayrılmıştı. Nefes alış veriş düzgün ve pürüzsüzdü, koyu renk kirpikleri yanaklarını havalandırıyor ve onu yatağıma düşmüş bir Madonna gibi gösteriyordu.

Memnuniyet üzerime çöktü ve göğsüm dört yıldır hissetmediğim bir duyguyla gümbürdedi.

Ait olduğu yer burasıydı.

Yatağında. Evimde. Hayatımda.

Gerçi Autumn'un aynı fikirde olduğunu sanmıyordum. Uykusunda bile aramıza mesafe koymaya çalışıyordu. Tekrar yer değiştirdi ve yatağın kenarına o kadar yaklaştı ki, bir santim daha yaklaşırsa yataktan düşecekti.

Dolabıma doğru yürüdüm ve donuma kadar soyundum, yıkandım, sonra yorganın altına girdim.

Karanlık tavana bakarak derin bir nefes aldım ve onun sonbahar kokusunun ciğerlerime sızmasına izin verdim. Bu koku zaten her yerdeydi.

Arabamda. Çatı katında. Banyomda. Yatağımda.

Başımı çevirdim ve onun yan yatmış, sırtı bana dönük küçük silüetini izledim. Kuzguni saçları yastıkların üzerine dökülmüştü ve parmaklarım ona dokunma isteğiyle kaşınıyordu.

Sadece bir dokunuş.

Elimi uzattım ve ipeksi simsiyah bir teli parmağıma doladım. Hatırladığım kadar yumuşaktı.

Kahretsin, o mükemmeldi. Ve şimdi kaya gibi sertleşmiştim.

Parçanın parmağımdan kaymasına ve yumuşak kuş tüyü yastığa geri sıçramasına izin verdim. Uyumam gerekiyordu ama acıyla sertleşmiş sikim onu zorlarken uyumam imkânsızdı.

Belki de yatağımda uyuması için ısrar etmemeliydim. Karma tam bir sürtüktü.

İçimdeki arzu öfkelenildi, sadece onun sıcak kokusu ve altımda kıvranırken nasıl görüneceğine dair hayaller kalana kadar her bir mantıklı düşünceyi yaktı. Nefes alış veriş hafifçe değişti ama beynim bunu fark edemedi.

Kasıklarım nabız gibi atıyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Bana çok yakındı. Yeterince yakın değildi.

Autumn o kadar uzun zamandır ruhumun derinliklerine gömülmüştü ki, istediğim tek şey oydu. Artık beni sertleştiren tek kadındı. Son dört yıl onsuz cehennem gibiydi. Hayatımın geri kalanını onsuz yaşama ihtimali her şeye son vermek istememe neden oluyordu. Onun yerine, fotoğraflarını ve kariyerini takip ettim.

Onu sosyal platformlarda takip ettim. Cazibesi çok büyüktü ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Her fotoğraf paylaşımı bana bu güvenceyi veriyordu. Branka da öyle, ama küçük kardeşim bilgi konusunda cimriydi.

Autumn'a baktım. Hâlâ hareket etmemişti. Kahretsin, bu tam bir işkenceydi. Eğer onu sırt üstü yatırırsam, kalçalarının arasından kayabilirdim. Aminin tadına bakabilirdim. Beni tekrar hoş karşılar mıydı?

Tavana bakmaya geri döndüm, kalp atışlarımı rahatlatmaya ve biraz uyuyabilmek için düşünmeyi bırakmaya çalıştım. *Belki de koyunları saymalıyım, diye düşündüm* kendi kendime ama zihnimin sürüklendiğini hissetmeye başlamıştım bile.

Gözlerimi kapattım ve elimi sikimin etrafına sardım. Sertleşmiş ve şişmişim, üzerine pre-cum damlaları bulaşmaya başlamıştı bile. Onun yumuşak inlemelerini hatırladım. Yumuşak vücudunu. Onun hevesini ve daha fazlası için yalvararak altımda nasıl çırpındığını.

Tıpkı onun yaptığı gibi sikimi yumruklayıp taşaklarımı avuçlarken göğsümde alçak bir inilti titreşti. Kavrayışım sıkılaştı ve sert bir nefes beynimdeki sisi delip geçti. Bu benim nefesim değildi.

Hareketlerim durdu ve gözlerim açıldığında Autumn'un gözlerinin sikime dolanmış elime kilitlenmiş olduğunu gördüm.

Yanakları kızarmıştı, ağzı ayrılmıştı. Gözleri o kadar yeşildi ki, içinde kaybolabilirdim.

Bana bu kadar zevk veren kadını tanıyınca sikim zonkladı.

"Çok güzel kokuyorsun," diye homurdandım, devam ettim. Yukarı ve aşağı pompaladım. Sert ve kaba. Kahretsin, ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Eğer bunun bir kısmını hissedebilseydi, şimdi onun derinliklerine gömülmüş olurdum.

"Aynen öyle," diye nefes aldı ve o güzel bakışlarını kaldırarak benimkilerle buluştu. İşte o zaman gördüm. Kendi şehveti ela derinliklerine yansımıştı.

Gözlerimiz kilitlendi, bana doğru kaydı, bir santim kadar ama ben aldım. Derin bir nefes aldım ve yarı kapalı bakışlarımla onu izledim.

"Dört yıl boyunca aklımda sen varken mastürbasyon yaptım," diye tısladım, kendimi daha hızlı ve daha hızlı yumrukladım.

Yaklaştı ve ben ne yaptığını anlayamadan eli benimkine geldi, onu çıkardı ve küçük elini şaftımın etrafına sardı.

"Siktir." Yüksek sesli bir inilti karanlık yatak odasını titretti ve başım geriye düştü. Yukarı ve aşağı pompalamaya başladı. Yumuşak eli benimkinden çok daha iyi hissettiriyordu. Gözlerim kapandı ve nefes alışım sertleşti. "İşte böyle, aşkım."

Hareketlerini durdurdu. Lanet olsun, ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki. Göğsümü tırmalıyordu. Onun dokunuşu beni ona daha da bağımlı hale getirecek bir tedavidir.

Gözlerimi açtım ve bakışlarımız buluştu. İhtiyaç. Arzu. Acı.

Onun için hissettiğim her şey kendi gözlerine yansıyor. Ya da belki zihnim yansıtıyordu.

Ama gözlerinde başka bir şey vardı. Daha önce olmayan bir şey.

Yaralandım. Duvarlar. Kendini tuttu.

"Seni affetmiyorum." Ve işte verdiğim zararı onaylamış oldum. "Hiçbiri için." Başımı salladım. Söylenecek çok şey vardı ve hiçbir kelime bunu açıklamaya yetmiyordu. "Sen sadece kaşımam gereken bir kaşıntısın."

Alaycı bir nefes beni terk etti. Tamam, bu acıttı. "O zaman kaşın, aşkım." "Sadece inmek istiyorum." Dili alt dudağının üzerinde gezindi.

"Ve

burada olmanız."

"O zaman beni kullan," diye mırıldandım. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim. Her şeyi." Yutkunurken narin boynunun sallanışını izledim, sonra dudağını dişlerinin arasına aldım. Ağzının sikimin etrafını sararken ne kadar iyi hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordum. "Bana attığın her kırıntıyı alacağım, Autumn."

Gözlerini kırıştırdı, gözlerinde şaşkınlık ve arzu savaşıyordu.

"Ben de senin iyi hissetmeni istiyorum," diye mırıldandı. Benden farklı olmasının nedeni de buydu. Ben alırdım ve alırdım. O aldı ve verdi. O böyle biriydi.

"Bana yapacağın her şey iyi hissettirecek," diye güvence verirken sikim acıyla zonkluyordu. Onu görmek bile dökülmek için yeterliydi. Üzerimdeki eli beni çoktan dökülmeye hazır hale getirmişti. Sadece bir pompaya daha ihtiyacım vardı ve bir bağımlı gibi bunun için ona yalvarmaya hazırdım.

"Üstüne çıkabilir miyim?" Zar zor duyulabilen bir istekti ama ellerim bunu zihnimden önce fark etti.

Belinden tuttum ve onu üstüme yatırdım, dizlerini iki yanıma açtım.

Onun sıcak amını sikime çok yakın hissedebiliyordum. Tek yapmam gereken külotunu kenara itmek ve içine girmekti. Alnımda boncuk boncuk terler oluşmuş, kendimi onun içine gömme ihtiyacıyla içimde bir titreme başlamıştı.

Ama bunu ona yapamazdım. O istemedikçe yapamazdım. Hazır olmadığı sürece.

"Bana dokunabilir misin?" diye yalvardı, gözlerimiz kilitlenmiş ve yüzlerimiz birkaç santim ayrılmıştı.

Külotunu kenara ittim, aynı anda eli tekrar sikimin etrafına dolandı. Onun iniltisi ve benim homurtularım birbirine karıştı. "Uzun sürmeyecek," diye homurdandım. "Tek düşünmem gereken senin ateşli amının sikimi boğması."

"Alessandro," diye inledi, ben klitorisini ovarken kalçaları dokunuşuma doğru sallanıyordu.

Hareketlerimiz bir şekilde senkronize olmuştu. Gözlerimiz bedenlerimizin arasında alçaldı, elim amını kavradı ve onu parmakladı. Küçük eli parlayan sikimin etrafını sarmış, bana mastürbasyon yapıyordu. Daha sert ve daha hızlı pompalıyordu.

Onun sıcak amının parmağım ya da sikim için sıkıldığını hissedebiliyordum, tıpkı sikimin onun amı için zonklaması gibi. Açgözlü kadını horozuma karşı topraklandı. Hareketleri sarsıntılı ve pratik değildi ve eli beni pompalamaya devam ederken, sikim onun sıcak girişine sürtünüyordu.

Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve pembe dudaklarından bir inilti süzüldü. "Siktir, daha fazla," diye nefes aldı.

Ben de tekrar yaptım. O kadar sertleşmişim ki her an patlayabilirdim ama o zevk almadan boşalmayı reddettim. Orgazm olurken gözlerindeki o mutlu bakışı görmek istedim, ona bunu getirdiğimi biliyordum.

Külotu önüme çıkınca diğer elimi uzattım ve külotunu yırttım. Hareketlerine ara bile vermedi. Ağır nefes alış verişlerimiz ve homurdanmalarımız karanlığı dolduran tek seslerdi.

Amını şaftıma sürttü ve ben de onu daha sert ve daha hızlı parmakladım. Islaklığı bileğimden aşağı damlıyordu. Boştaki elimle ensesinden tutup yüzüme doğru çektim.

"Benim," diye homurdandım, hayatım buna bağlıymış gibi klitorisini ovuyordum. "Ağzın benim. Göğüslerin benim. Amin benim."

"Siktir," diye inledi. Amcığı sırılsıklam olmuştu.

"Kıçın benim." Onu daha hızlı parmaklarken klitorisinin kayganlığı, beni daha sert pompalarken dölümün kayganlığı. "Benimkini becerdiğini söyle."

"Lütfen," diye yalvardı nefes nefese. "Lütfen, ihtiyacım var-"

Gözlerini aramızda gezdirdi ve ben de bakışlarını takip ettim. İkimizin birbirimizi boşalttığımızı gördüm. Vücudunu ancak bir santim indirdi ve şaftım onun sıcak girişine kaydı.

"Siktir!" Kimin söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O söyledi. Ben. Belki ikimiz de.

Titremeleri onu daha da aşağı itti ve sikimin başı girişine doğru itildi. İnledi. Uzun ve yüksek sesle. Homurdandım. Sert ve acımasız.

Ben d  llerimi amının her tarafına fışkırtırken v  cudu titredi, sularımız birbirine karıştı. Yıllardır mast  rbasyon yaparken hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Ve t  m bu s  re boyunca ikimiz de v  cutlarımızın neredeyse birleştiğini izledik. Ama birleşmemişti.

Sarsılarak ayağa kalktım, taşaklarım ağrıyordu. Ve sikim metal gibi sertleşmişti.

Autumn yuvarlanmış olmalıydı ve şimdi bana bakıyordu. H  l   derin bir uykudaydı, dudakları hafifçe ayrılmıştı ve nefesleri eşit ve sığ geliyordu. Çok huzurlu g  r  n  yordu. Benim tam tersimdi. Benim r  yalarım hep yaptığım şeylerin birbirinden kopuk g  r  nt  leriydi. Uyanıkken hatırlayamadığım şeyler. Muhtemelen asla hatırlamayacağım şeyler.

Boğazım sıkıştı ve bakışlarım tekrar onu buldu. G  ğs  mdeki o tanıdık ağrı, her zaman orada yaşayan acı yavaşça hafifledi.

Sonbahar g  r  nmez yaralarımı iyileştirdi ve o bunu bilmiyordu bile. Hayatımın onsuz iyi bir versiyonu yoktu.

Bölüm 29

SONBAHAR

I buruşuk çarşaf lar ve havada sandal ağacı ve baharat kokusuyla uyandım. Nasıl oldu da onun yatağına düştüm? Misafir odasında uyumaya gitmişim. Onun yatağında uyumak şöyle dursun, ona çok yakın olmak bile

kararlılığımı bozmak için çok cazip.

Ve bu ağızda kötü bir tat bırakacaktı. Aramızda olan onca şeyden sonra.

En azından Alessio gitmişti. Sabahın köründe kalkıp gittiğini duydum. Yüzümü yastığa gömdüğümde, dün gece gördüğüm rüyadaki görüntüler zihnimden geçti.

Tanrım.

Montréal'e döneli bir gün bile olmamıştı ve ben çoktan Alessio'nun yatağındaydım. Ona sakso çekmeyi hayal ediyordum. Bu fanteziye karşılık vermediğinden değil.

Ugh.

Tüm vücudum ısındı. Dün gece zihnimin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebilmişim? Onun bir hilekâr olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

Babasının cenazesinden sonra üzgün olduğunu söylemişti, diye fısıldadı yumuşak kalbim. Aptal kalp. Belirsiz bıraktı. 'Özür dilerim' hiçbir şeyi açıklamıyordu. Yataktan fırladım ve hazırlandım. Bir kot pantolon, pas rengi bir kazak ve bir çift bot giydim.

Kol uyandı.

Kol'un odasına girdiğimde onu yatağın ortasında oturmuş, gülümseyen ve uyanık bir halde buldum.

"İşte benim yakışıklı oğlum," diye ona gülümsedim. "Büyükkannen ve büyükbabanı görmeye hazır mısın?"

"Evet, evet, evet."

Sırıttım. "Onlara bir mesaj gönderip bize kahvaltı ve sert bir kahve hazırlamalarını isteyeceğim. Olur mu?"

Başını salladı.

Yirmi dakika sonra, Kol ve ben lobideydik, onun küçük eli benim elimdeydi, adımlarımız yavaştı ve çıkışa doğru ilerliyorduk ki, yüksek bir çerçeve çıkış yolumu kapattı.

"Umm, affedersiniz," diye mırıldandım ve yanından geçmeye çalıştım. Yine yolumu kesti. "Hey!"

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Seni ilgilendirmez," diye tısladım. Onu dört yıl öncesinden tanıyordum. "Şimdi polisi aramadan önce yolumdan çekil," diye tehdit ettim, çoktan telefonumu çıkarmıştım ve parmağım ekranın üzerinde geziniyordu.

"Patron bir yere gideceğini söylemedi," diye mırıldandım.

Parmaklarım ilk numaranın üzerinde hareketsiz kaldı.

"Patron mu?"

Ne demek istediğini biliyordum. Daha doğrusu kimi kastettiğini. Ama o pisliğin beni esir tuttuğuna inanamıyordum.

"Alessio."

Oh, yapmadı.

Gözlerim iri, yüksek çerçevede daraldı ve telefonumu tutan elim göğsüne gitti.

"Alessio'ya söyle hareketlerimi kontrol edemez," diye tısladım, yanaklarım hayal kırıklığıyla kızarmıştı ve bir yandan da göğsünü dürtüyordum. "Aslında, boş ver. Ona kendim söyleyeceğim."

Ne yaptığımın farkına varmadan numarasını buldum ve onu aradım.

"Sonbahar." Yüzüm kıpkırmızı oldu. Dün gece ikimizin görüntüleri zihnimden geçti. Lanet olsun ona. "Numaramın hâlâ sende olmasına sevindim."

Onu silmek hiç içimden gelmedi. Onu hâlâ sevdiğim için değil. Ama çocuğumun babası *olduğu için*.

Alessio'nun telefonda bile beni telaşlandırmayı başarmasına sinirlenerek, "O hayvana söyle geçmeme izin versin," diye homurdandım. "Kahvaltı için ailemi ziyarete gidiyorum."

Bunu uzun bir duraklama izledi.

Geçen her saniyeyle birlikte sinirim bir kademe daha arttı. Ağzımı açtım, ona bağırmaya hazırdım. Ona bağırmaya.

"Ricardo seni götürecekt."

"Gerek yok," diye itiraz ettim. "Taksiye binebilirim." "Ya Ricardo seni götürür ya da evde kalırsın."

Öfke beni tüketti. Boğazımı tırmaladı. Yanaklarımı yaktı. Son dört yıldır tek başıma dünyayı dolaştım. Ormanları. Çöller. Savaş bölgeleri. Lanet olası bir eskorta ihtiyacım yoktu. Yetişkin bir kadındım.

"Bu iş daha bitmedi," diye kısık bir sesle tükürdüm, umutsuzca mantığımı korumaya çalışıyordum. Onunla daha sonra ilgilenecektim. Telefonu kapattım ve Ricardo'ya ters ters baktım. Zavallı adam öfkemden nasibini alıyordu. "Alessio bizi aileme senin götüreceğini söyledi."

Bu tam bir saçmalıktı. Bütün dünyayı gezdim ve şimdi tek başıma ailemin yanına gidemiyordum.

Lanet olsun. İşte bu. Lanet olsun.

Ricardo'nun telefonu o anda bipledi. Alessio'dan gelen talimatlar olmalı. Öfkenin kaynamasına izin verirsem, sonunda kırmızı görüp contayı patlatacaktım. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve bıraktım. Sonra tekrarladım.

Ricardo bizi içinde yeni bir araba koltuğu olan siyah, kurşun geçirmez bir Expedition ile götürdü. Ve eskisini de anneme geri verdi. Sormadım bile. Sadece ailemin evine varmak için dakikaları saydım. Evlerinin önünde durmadan önce telefonum öttü.

Branka'dan bir mesajdı, nerede olduğumu soruyordu. Zaten ailemin evindeydi. Nasıl oluyordu da her şey bir anda olup bitiyordu? Hiç güzel ve yavaş olmazdı. Annemle babamın, kardeşinin beni kendi evine götürdüğü versiyonunu ona verdiklerinden hiç şüphem yoktu.

Yüce Tanrım!

Kol ve benim yolda olduğumuzu bildiren hızlı bir mesaj yazdım.

BÜTÜN SABAHİ DIŞARIDA GEÇİRDİK.

Yoğun bir gerilim havaya nüfuz etmiş, ayaklarımızın etrafında dönüp duran yaprakların arasında dans ediyordu. Tanrıya şükür dışarıdaydık çünkü gerginlik o kadar boğucuydu ki nefes almak için yeterli oksijeni zar zor alabiliyordum.

Annem, yaprakların ve bahçenin temizlenmesine yardım ederek bizi çalıştırmakla akıllılık etmişti. Babam çok huysuzdu. Annem endişeliydi. Branka

emin değildim. Belki biraz kızgın, biraz hayal kırıklığına uğramış ve çok endişeliydim.

Tamamen rahat görünen tek kişi Kol'du. Tüm yaprakları inşa ettiğimiz bir yığının içine iter, sonra da kendini içine atardı. Bahçeyi temizlememizin uzun sürmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Muhtemelen Maman'ın başından beri planı buydu. Hepimizi yoracaktı, sonra da konuşacaktık. Sürekli düşen yapraklarla uğraşırken bize öğle yemeği bile yedirdi. Açıkçası onları temizlemenin bir anlamı yoktu.

Kol nihayet uyumaya gittiğinde babam nihayet bir şeyler söyledi.

"Sana zarar verdi mi?" Şaşkınlıkla göz kırptım.

Beklediğim ilk soru tam olarak bu değildi. Başımı salladım. Babam fiziksel olarak demek istemişti ve bu doğru bir cevaptı. Bana fiziksel olarak zarar vermemişti. Dört yıl önce onu aldatırken yakaladığımda yıkılmıştım. Bana onun için sadece bir düzüşme olduğumu söylediğinde, ondan nefret etmek istedim. Asla tam olarak başaramadım.

Ama fiziksel olarak bana hiç zarar vermemişti.

"Alessio asla bir kadına vurmaz." Branka'nın sesi ağabeyi adına hakarete uğramış gibi çıkıyordu. Haklı da sayılırdı.

Babam ikimize de inanmıyor gibiydi.

Gerilimi yatıştırmaya çalışan Maman oldu. "Kardeşinin baban olmadığını biliyoruz, Branka. Dün sadece beklenmedik bir şey oldu. Olayın oluş şekli ve Alessio'nun Sonbahar'ı ve Kol'u alması-"

"Nasıl geçti?" En iyi arkadaşımın gözleri bana dikildi, o griler neredeyse gümüş gibi parlıyordu. "Çünkü en iyi arkadaşım kardeşimle bir şeyler yaşadığını ima bile etmedi."

İçimi çektim. "Branka-"

Avucunu kaldırdı. "Nasıl oldu?" diye tekrarladı.

Bunu gergin bir sessizlik izledi. Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bir şeyi bu kadar uzun süre saklamanın sorunu buydu.

"Hangi kısmı?" Sonunda sordum. "Dört yıl önce mi? Dün mü? Sekiz yıl önce mi?"

"Ne?" Babam tısladı, öfke yüzünü kıpkırmızı yapmıştı. "Eğer sen reşit değilken sana dokunduysa, o artık ölü bir adamdır."

"Tanrım, bunu benden sekiz yıl boyunca sakladın mı?" Branka çığlık attı.

"Hepiniz durur musunuz?" Onları azarladım. "Alessio'yu ilk kez sekiz yıl önce gördüm. Aslında burada. Doğum günü partisini hatırlıyor musunuz?"

"Benim çatımın altında mı?" Babam kükredi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Putain de merde," diye küfretti Maman. En sevdiği küfür. *Tanrı aşkına*. Daha fazla katılamazdım. Babam işleri tamamen gereksiz bir seviyeye taşıyordu. "Bırak Autumn bitirsin!"

"Teşekkür ederim, anne." Bu kesinlikle iyi gitmiyordu. Bu yaşında aileme hiçbir şey açıklamak zorunda olmadığımı düşünüyordum. Bu çok saçmaydı. Utanç verici olduğundan bahsetmiyorum bile. "Onunla sadece o doğum günü partisinde tanıştım. Çok kısa bir süre için." Bu çoğunlukla doğrudu. Onlara yarı çıplak olduğumu söylememe gerek yoktu. "Sonra annenizin cenazesine kadar onu bir daha görmedim. Yemin ederim."

Gözlerim her zaman yanımda olan üç kişi arasında gidip geliyordu. Son dört yıl boyunca onlara açıkça yalan söylemedim ama ihmal yine de bir yalandı. Gerçeği sakladım.

"Peki onunla ne zaman seks yaptın?" Branka homurdandı.

Yanaklarım yandı. Babam birini öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu. Muhtemelen Alessio'yu.

"Umm." Parmaklarım beni cevap vermekten kurtaracakmış gibi tırnığı kavrarken sol ayağımdan sağ ayağıma geçtim, sonra tekrar geri döndüm. "Bu ayrıntılara girmek zorunda mıyız?"

"Bence yapmasak daha iyi olur." Maman imdadıma yetişti. Alessio Russo'nun Kol'un babası olduğunu bildiğini bana hiçbir zaman açıkça söylememişti ama beni Londra'da, onun konağının önünde bulduğunu ve onu öldürmeyi teklif ettiğini düşünürsek, bildiğini biliyordum. "Olan oldu."

Branka'nın gözleri annemi inceledi. "Sen de biliyordun, değil mi?"

Annem omuz silkti. "Bir anne her zaman bilir," diye açıkladı. "Sonbahar bunu hiç söylemek istemedi ama her şeyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu." Maman bana doğru baktı. Bilerek belirsiz davranıyordu.

Branka, "Kol, Alessio'nun tıpatıp aynısı," diyerek beni şaşırttı.

Yutkundum. Eğer bu doğruysa, Alessio muhtemelen zaten biliyordu. Onunla kalmamızda ısrar etmesinin nedeni bu muydu? Kol'u istiyordu ama beni istemiyor muydu? Kol'u benden almaya mı çalışacaktı? Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Bunu sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var," diye homurdandı babam ve evin önüne doğru yöneldi. "Toplanacak daha çok yaprak var."

Annem bana kızgın bir bakış attı ve onu takip ederek beni Branka ile yalnız bıraktı.

Ağır bir iç çekişle bakışlarını karşıladım. "Yani biliyordun?" Başını salladı. "Sana söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldandım. "O senin kardeşin ve ondan bir sır saklamamı istemedim. Siz ikiniz çok yakınsınız."

Ne düşündüğünü anlayamadım. Farklılıklarımız burada ortaya çıkıyordu. Branka böyle büyüdüğü için poker suratını korumakta iyiydi. Bense o kadar değil.

"Ne zamandır... ne zamandır tanıyorsun?" Ona sordum.

Dudakları büzüldü, sonra gözlerinde bir öfke titreşimi parladı. Bana mı yoksa başka birine mi, emin değildim. "Abu Dabi," diye cevap verdi, sesi sakindi.

Tanrım, Abu Dabi'yi hatırlamaktan nefret ediyordum. Onu hâlâ istediğim ve ona olan arzuma yenik düştüğüm için kendimden daha da çok nefret ediyordum. Dün geceyi hatırlayınca kalçalarım sıkıştı. Onunla yatakta bir gece daha geçirirsem ona karşı koyabilecek kadar güçlü olduğumu sanmıyordum.

Aptal kadın, diye fısıldadı mantığım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bunu senden duymak istiyorum."

Başımı salladım ve alt dudağım titredi. Lanet olası duygular. Seni hiçbir yere götürmüyorlar, yemin ederim.

Branka boştaki elimi kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Alessio bana hiçbir şey söylemedi. Parçaları kendi başıma birleştirmeye başladım. Kol doğduğunda, şüphelerim doğrulanmış oldu. Ne sen ne de Alessio bir şey söylemediğiniz için beklemeye devam ettim. İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama bence artık itiraf etmeniz zamanı geldi. İkinizin de."

Titreyerek nefesimi verirken göğsümde, kalbimde ve uzuvlarımda bir titreme hissettim. Lanet olası dört yıl ve hâlâ ilk günkü gibi acıtıyor.

"Odasına gittim," dedim, sesim kısıktı. "Orada başka biri vardı."

Yüzündeki kuşkulu ifade bana bakıyordu. "Alessio? Hile mi yapıyorsun?"

Omuz silktim, canımın ne kadar yandığını saklamaya çalıştım. "Çıktığımızı hiç belli etmedik."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır." Benim çıkma varsayımına mı yoksa Alessio'nun aldatmasına mı 'hayır' dediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Alessio asla aldatmaz."

Evet, söyledi. Ama bu sözleri dudaklarımda tuttum. Her iki seferde de onu kendi gözlerimle gördüm; aksi takdirde en iyi arkadaşımın sesindeki inanca ikna olurdum.

"Hayır, Autumn, anlamıyorsun," diye devam etti Branka, ben sessiz kaldığımda. Ona inanmadığımı gözlerimden anlamış olmalıydı. "Babamın annemize ne yaptığını gördü. Alessio'nun hiçbir zaman bir kadınla ilişkisi olmadı. Asla. Nedenini sana söyleyemem. Söylemesi gerekecek. Ama bahse girerim bunu babam yapmıştır."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamı boş ver," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Cehennemde çürüsün." Daha fazla katılamazdım. Ürkütücü ve zalim bir orospu çocuğuydu. Branka'ya yaptıklarının ufak tefek parçaları her midenin çalkalanması için yeterliydi. Doğum yaptığım sırada hastanede beni ziyaret etmesi bile onu öldürmek için yeterli bir sebepti. "Abu Dabi'de, sen gittikten sonra. Ertesi gün Alessio bizim kata geldi. Deli gibi kapıma vuruyordu. Bok gibi görünüyordu. Onu öğle yemeğinde beni ektiği için suçladığımda bana deliymişim gibi baktı. O günün bizim geldiğimiz gün olduğunu sanıyordu. "

Hâlâ ne dediğini anlayamıyordum. "Yani jet lag mı geçirdi?" diye sordum. "Bu, buluşmamız gereken gece başka bir kadına oral seks yapmasını açıklamıyor."

Sesimin bu kadar acı çıkmasından nefret ediyordum. Dört yıl umursamamak ve hayatıma devam etmek için yeterli olmalıydı. Ama ben yapmadım. Başka kimseyle çıkmamıştım. Orada burada erkeklerle yemeğe çıkmıştım ama ilk buluşmadan sonra bitmişti. Hepsini onunla karşılaştırdım. Alessio Russo, kalbimi kıran adam.

Başka bir erkeği öpmemiştim. Arkadaşlar sayılmazdı. Rüyamda onunla seks yaptığımı görüp tahrik olmama şaşmamalı. Dört yıldır seks yapmadığınızda ıslak rüyalar çok kötü oluyor.

Tanrım, elleri rüyamda beni nasıl boşaltacağını çok iyi biliyordu. Ve ağzı-

Anında içim alev alev yanmaya başladı. Bu en iyi rüyaydı. Ateşli pornolara layıktı. İçime pompalaması, onunkinden önce benim zevk almamı istemesi. Ve içime boşaldığında, bitirirken adımları homurdandı. Evet, bu bir rüyaydı ama kendimi boşaltmam gereken geceler için sakladığımdan emin olabilirdim. Kadınlar böyle güzel bir adamın çözülüşünü görmek için büyük paralar öderlerdi.

İçimden garip bir sahiplenme duygusu geçti. Onun çözüldüğünü gören herkesin gözlerini oymak zorunda kalacaktım. Belki de onunla konuşmalı ve aynı yatağı paylaşacaksa başka kadınlarla birlikte olmamasını söylemeliydim. Yoksa bir katile dönüşmek zorunda kalacaktım.

Çok güzel. Dünyayı kurtarmaktan bir katile.

Bir uçtan diğetine gitmek gibisi yok.

"Aldatırsa serçe parmağımı keserim," diye tekrar denedi Branka. "Konuş onunla."

Gözlerimi devirdim. "Sana söylüyorum, kadın. Onu kendi gözlerimle gördüm." Londra'da olanlardan bahsetmiyorum bile. "Görünüşe göre serçe parmağının gitmesi gerekecek."

"Her şey görüldüğü gibi değil, Sonbahar." Branka'nın sesinde bir kırılmalı notası vardı. Babası hakkında konuşurken genellikle sahip olduğu gibi. "Bu konuda bana güven. Alessio'yla konuş. Ondan o geceyi açıklamasını iste."

İçimi çektim. Sanırım zararı olmazdı. En azından kabul etmesini sağlamak için. Ya da inkar edebilirdi ama ben ne gördüğümü biliyordum. Londra'da bana fırlattığı o lanet kelimeleri duyduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Tamam," dedim. "Onunla yüzleşeceğim. Beni affediyor musun?" diye sordum. En iyi arkadaşımı kaybetmeye dayanamazdım. "Kol senin yeğenin ve sen ona hep öyle davrandın. O da zaten seni teyzesi olarak görüyor. Ama bunların hiçbirini bunu doğru yapmaz. Onu senden uzak tutmamı." Doğrusu, onu Alessio'dan daha çok saklamıştım.

Zaten bilmediğini varsayarsak.

"Onunla konuşursan seni affederim," dedi tam olarak hissetmediğim bir inançla. "O artık Kol'un hayatında. Onu orada tut. Alessio bunu hak ediyor. Kol'u ve seni hak ediyor."

Branka kardeşini çok severdi ve sadakati bazen gözlerini kör ederdi. Bunu ona söyleyecek değilim. Küçük bir kızken onun kurtarıcısıydı. Annesi onu yüzüstü bıraktığında, ağabeyi bir şövalye gibi devreye girerdi.

Hiçbir şey ve hiç kimse Branka'yı ağabeyinin acımasız bir karanlığa sahip olduğuna ikna edemezdi, her ne kadar bu gün gibi ortada olsa da. Cilalı, pahalı takımlar giyiyor ve bir beyefendi gibi davranıyor olabilirdi ama tüm bunların altında acımasızlığını ikinci bir deri gibi taşıyordu.

"Ve ben kızgın değilim, Autumn." Branka bana sıkıca sarıldı. "Benim de Alessio'ya asla söylemeyeceğim birkaç sırrım var." *Ne?* Yüzümdeki şoku görmüş olmalı. "Onun peşine düşer ve muhtemelen onu öldürür. Ya da kardeşimi öldürür. Her iki durumda da iyi bir senaryo değil."

Branka'nın ağabeyinden büyük bir sır saklaması iyi bir şey olamazdı. Hem de hiç.

"Bana söylemek ister misin?" Cevabını duymaktan neredeyse korkarak sordum.

Koyu gri bulutlar gözlerine yansıdı. Yağmurdan hemen önceki gökyüzünün rengindeydiler. Alessio'nunkiyle aynı renk. Kol'ununkiyle aynı

renk.

Oğlumun gözlerine biraz renk katan yeşil bir leke olması dışında.

"Bilmek istiyor musun?" Ne demek istediğini biliyordum. İlk arkadaş olduğumuzda ve lisedeki herkes beni Russo kızından uzak durmam konusunda uyardığında bir anlaşma yapmıştık. Bilmek istemediğim şeyleri bana söylemeyecekti. Ama bana söylediği her şeyi aramızda tutacaktım.

Ve o anda Branka Michelle Russo göğsündeki bir şeyi boşaltmak ister gibi görünüyordu.

"Evet."

O her zaman benim yanımdaydı. En azından konuşacak birine ihtiyacı olduğunda onun yanında olabilirdim.

"Evleniyorum."

Ardından sessizlik geldi. Kelimeler, esintiyle hafifçe salınan yaprakların hışırtısına karıştı.

Gözlerimi kıptım, sonra tekrar kıptım. Belki de zihnim bana oyun oynuyordu. "Bunu anlamadım. Tekrar edebilir misin?"

Yüzündeki ifade doğru anladığımı gösteriyordu.

"Evleniyorum," diye tekrarladı.

"Ne? Kim? Ne zaman?" Tamam, tutarlı bir soru bulamadım. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

Yutkundu. "Yutmuyorum."

"Kafam karıştı."

"Alessio benim için bir evlilik ayarladı," diye açıkladı. Tüm tavrı sakindi, sanki dünyanın en doğal olayını tartışıyormuşuz gibiydi. Görücü usulü evlilik. "Aslında kabul edilebilir adaylar arasından seçim yapmama izin verdi. Hepsiyle konuştum. Bu adam ve ben... şey, karşılıklı bir anlaşmaya vardık. O bana yardım edecek, ben de ona. Babam birçok düşman edinmeyi başardı ve bu adam beni koruyacak. Yıllarca bir çıkış yolu olduğunu düşündüm ama-"

İfadesinin yarattığı şok beni dengesizleştirmişti. Ona ayak uydurmakta zorlandım.

"Ne demek çıkış yolu?" Endişeli bir sesle sordum. "Branka, yardıma ihtiyacın olursa ya da kaçmak istersen ailem sana yardım edebilir."

Ne de olsa annem ve babam birkaç savaştan daha fazlasını yapmışlardı ve Branka'yı mutsuz görmek istemezlerdi. Onu aileden biri olarak görüyorlardı. O da ailedendi.

Gözlerinde parlayan öfke bana kızgın Alessio'yu hatırlattı. Belki de Branka'nın içinde düşündüğünden daha fazla belalı vardı. Kimin etrafında büyüdüğü düşünülürse bu mantıklı olurdu. "İstediğim şey Sasha Nikolaev denen şerefsize bunu ödetmek."

Sesi sakindi. Ölümcüldü. Kararlı.

Aman Tanrım. Branka vahşiliğini o muhteşem ve sevimli gülümsemesinin altında saklıyordu.

"Sasha Nikolaev?" Tekrar ettim. İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu ama bir türlü çıkaramıyordum.

"Evet," diye tısladı, açıkça kızgındı. "Bana bekleyeceğine dair söz verdirdi ve sonra onu Olimpik bir hatunla buldum. Benden daha genç!"

Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım. Ya da beynim dün geceki orgazmdan dolayı hâlâ kızarmıştı. Söylediği tek bir lanet şeyi bile takip edemiyordum.

"Kafam karıştı," diye mırıldandım.

"Lanet olası kulübe hoş geldin," diye cevap verdi, sesi cin gibi kuruydu. "Önce göt herif beni takip ediyor. Sonra beni çok ateşli yapıyor." Kendini yelpazelemeye başladı. Dışarısı neredeyse elli derece olmasına rağmen. Ve Kasım ayı için sıcak bir gün sayılırdı. "Ama bana onun için hazır olmadığımı konusunda saçma sapan şeyler söylüyor. Hay sikeyim. İşte bu. Siktir. O kadar hazırım ki vajinam taşak olsaydı mavi olurdu."

Öfkesine rağmen içimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Özür dilerim," diye boğuldum. "Mavi toplara benzeyen bir vajina görüntüsü-"

Sinirli bir nefes verdi ve sıcak kahverengi saçlarından bir tutam uçtu.

"Evet, biliyorum. Ama Autumn, Kanada'daki en yaşlı bakire ben olmalıyım," diye inledi. "Kahretsin, tüm Kuzey Amerika! Muhtemelen tüm dünya."

Tamam, bu kesinlikle bir abartıydı. "Peki, ne oldu? Olimpik bir pilicin bunlarla ne ilgisi var?"

"Görünüşe göre herif kendine genç bir kadın bulmuş. Wynter Flemming, Olimpiyat patencisi. Amerika'dan." Dudaklarım sessiz bir O harfi oluşturdu.

Yüzündeki acılıktan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Aklıma gelen ilk şeyi mırıldandım: "Biliyorsun, o sporcular antrenman sırasında seks yapamazlar," dedim. "O halde taşakları çok büyük olmalı." Bu ifadeyle yüzü aydınlandı. "Ve-" Ekledim, mutlu oldum

daha iyi hissetmesini sağladı. "Wynter Flemming bir artistik patinajcı için nasıl bir isim?"

"Doğru mu?" Hevesle kabul etti, sonra bakışlarımız buluştu. "Aslında havalı bir isim," diye homurdandı nefesinin altından.

Kabul etmek zorundaydım. Oldukça havalı bir isimdi ama o kızı bitirmek zorundaydık. "Ayrıca o Kanadalı bir artistik patinajcı değil," dedim. "Ve hepimiz *en iyi artistik* patinajcıların bizde olduğunu biliyoruz. Scott Moir ve Tessa Virtue'ya bir bakın. Bu arada adını hiç duymadığım Wynter Flemming, Scottie ve Tessa'dan daha iyi olamaz."

Elini havada salladı. "Aynen öyle. Gerçi benim de Scottie ve Tessa'nın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Ne Branka'nın ne de benim sporla ilgilenmediğimizi söylemek yanlış olmaz.

"Ama Sasha Nikolaev kim?" diye sordum. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Branka'nın gözleri karardı ve ifadesi ölümcül bir hal aldı.

"Benimle tanıştığına pişman olacak adam," diye tısladı. "Ölmeden önce kalbine baş harflerimi kazıyacağım. Psikopat olmak istiyordu, bunu başaracak."

Aman Tanrım.

Sasha Nikolaev için üzülsem mi üzülmese mi emin değildim ama kesin olan bir şey vardı.

Branka Russo bunu ona ödetecekti.

Bölüm 30

ALEssIO

I öğleden sonra Corbin'lerin evine geldi ve hepsini dışarıda buldu.

Her zamankinden daha sıcak bir gündü ve görünüşe göre hepsi İş. Kız kardeşim de dahil. Autumn ve Branka birbirlerine fısıldıyorlardı, ikisi de tırmıklarına yaslanmış, tembellik ediyorlardı. Zor işleri sevdikleri buradan bile belliydi.

Küçük kapıdan içeri girdim. Bay Corbin ve Kol başlarını kaldırıp baktılar ve Kol'un yüzü bir anda aydınlanıp bana doğru fırladı. Büyükbabası bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama benim için hiç önemi yoktu.

Bu duyguyu hiçbir şey yenemezdi. Diz çöktüm, böylece benzer yükseklikte olacaktık, tam Kol kendini kollarıma atarken ve ben onu yakalarken.

"Hey, dostum." Bu küçük, mükemmel insanın oğlum olduğuna hâlâ inanamıyordum. "Bugün seni özledim."

Sırıttı. "Bir hikaye istiyorum."

Kıkırdadım. "Tabii, bu gece sana başka bir hikâye okuyabiliriz. Birkaç kitabım daha var."

"Şarkı söyleyebilir misin?"

Autumn ve ailesi şarkı söylemeyi çok severdi. Bana göre değildi. Ne de beni şarkı söylerken duyacak kadar talihsiz olanların.

"Annen şarkı söylese ve ben okusam nasıl olur?" Ben önerdim. Şarkı söylememi isteseydi söylerdim ama muhtemelen hemen pişman olurdu.

"Oui."

Bu oldu başka bir şey I fark ettim. Kol konuştu Fransızca ve İngilizce birbirinin yerine kullanılabilir.

Tam boyuma kadar yükseldim. Sonbahar ve Branka hâlâ kendi dünyalarında, bahçenin en uzak köşesindeydiler. İkisi de beni fark etmemişti. Ama Bay ve Bayan Corbin fark etmişti ve ikisi de bana doğru yürüdüler.

"Alessio," diye selamladı beni önce
Autumn'un annesi. "Bayan Corbin."

"Erken bir akşam yemeği hazırlıyorum," diye devam etti. Kocasını hemen ardından homurdanmaya başladı. "Kalacak mısın?" Evet, bu zor bir pas olacaktı. "Herkesin en sevdiği yemeği yapıyorum." Yine zor bir pas. "Lütfen." Biraz zayıflatılmış pas.

Kocasına baktı.

"Hayatım, Alessio'nun kalmasını istemiyor musun?" Autumn'un annesi inatçı bir kadındı. "Bir aydır üzerinde çalıştığın ve garajda duran oyun seti için sana yardım edebilir."

Bu sefer ikimiz de homurdandık. "Bu *evet demek*, değil mi?" İkimize de kocaman gözlerle baktı. Kadın usta bir manipülatördü. Başını kaldırmaya bile korkan annemden çok farklıydı. Babam onun ruhunu öldürdü.

"Elbette," diye mırıldandık Autumn'un babası ve ben aynı anda. Takım elbisemin ceketini çıkardım ve parmaklıkların üzerinden attım.

"Yolu gösterin Bay Corbin," dedim yaşlı adama. "Oyun parkında size yardım edersem, Kol için yapacağım uçak yatakta da bana yardım etmeniz gerekecek."

Hem Kol hem de büyükannesi mutlu bir şekilde ciyakladılar. Autumn'un babası homurdandı.

"Hey, kardeşim!" Branka'nın sesi muhtemelen tüm sokaktan duyulabilirdi.

"Kardeşim, her zamanki gibi zekice." Gözlerim Sonbahar'a kaydı ve sürekli bana eşlik eden o huzursuzluk anında hafifledi. Onun gözlerini aradım. Yeşil. Güzel, üzgün ya da mutsuz değildi.

Bakışları benimkilerle buluştu ve anında yanakları kızardı. İçimi kaplayan kendini beğenmişliğe engel olamadım. Belki de kararlılığı zayıflıyordu. Dün geceki rüyayı silmek zordu. Lanet olası bütün gün ereksiyon halinde dolaşmışım. Sikim onun amını istiyordu. Lanet dilim onun sularını tatmak istiyordu.

Harika, taşaklarım morarırdı.

"Sonbahar," diye selamladım onu. Selamlamaya benzeyen bir şeyler homurdandı ya da belki de 'siktir git', emin değildim. "Günün nasıl geçti canım?" O güzelim ela gözlerini bana dikti, kızgınlığı gözlerinden okunuyordu. Benim

Dudaklar yukarı çekildi. Cevap gelmedi. "Annenle baban beni akşam yemeğine davet etti," diye mırıldandım.

Gözleri önce babasına, sonra annesine kaydı. İlki homurdandı; ikincisi mutlulukla gülümsedi. "Harika olacak. Herkesin favorisi. Bakalım Alessio beğenecek mi?"

"Lezzetli olacağından eminim Bayan Corbin," dedim. "Branka bana yemek pişirme becerilerinizin eşsiz olduğunu söyledi."

Homurtular ve kıs kıs gülüşler havayı doldurdu. Kaşlarım havaya kalktı. Kız kardeşim burada birçok akşam yemeği yedi. Yemekler kötü olsaydı burada yemek yemezdi. Yemez miydi?

Kahretsin, belki de yapardı. Benim evimde yalnız oturmaktan ya da ailelerimizin arkadaşlığına katlanmaktan daha iyiydi.

"Elbette," diye kıs kıs güldü Branka ve ben ikinci bir akşam yemeği yemek zorunda kalacağımızdan emindim.

Bayan Corbin hevesle ellerini çırpı, kocası Kol'u ve beni garaja doğru kışkırttı. Kol'un eli benim elimde oraya doğru ilerledik.

Autumn'un babası geniş kapıyı açarken, "Büyükbabam açık havada bir oyun seti yapmayı beceremeyeceğimi düşünüyor," diye homurdandı. "Ama ona göstereceğiz, değil mi Kol?"

Oğlum elimi bırakmaya hiç niyeti olmadan hevesle başını salladı. Sonra ciyaklayarak aşağı yukarı zıplamaya başladı. Küçük çocuk bir enerji topuydu.

Çömeldim ve ona gülümsedim. "Büyükbabaya yardım edelim, tamam mı?" Tekrar başını salladı. "Tamam, bu çantayı sen taşı." Ona vida ve cıvata dolu çantayı uzattım. "Mükemmel. Büyükbabam ve ben kırıları alacağız."

Ayağa kalktığımda Autumn'un babasının kızınıninkine çok benzeyen gözlerle bizi izlediğini gördüm. Autumn annesinin güzelliğine ama babasının gözlerine sahipti.

Kollarımı sıvadım ve hepimiz işe koyulduk. Kol bana yapışmış, her yönümü takip ediyordu. Tüm oyun seti parçalarını garajdan dışarı taşıdık.

Autumn'un babası avlunun ortasını işaret ederek, "Buraya," diye emretti. Dudaklarım kıvrıldı. En son ne zaman birinin bana emir verdiğini hatırlamıyordum. Yönetim kurulu üyelerim ve arkadaşlarım buna bayılacaklardı. "Burası en iyi yer. Bahçenin her köşesinden ve oturma odasından görebiliyoruz."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. "Dışarıda tek başına olmamalı," dedim. Autumn'un babası sertleşti. Umurumda bile değildi. Kol benim oğlumdu ve ona bir şey olması riskini göze alamazdım.

"Kızımı ben büyüttüm," diye yorum yaptı. "Güvende ve mutlu. Tüm bunlar olurken senin gibi şerefsizler bizi ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Anlıyorum," dedim ona sakince. "Ama aynı şeyi oğlum için yapmazsam nasıl bir baba olurum?"

Ardından sessizlik geldi. Gözlerinde şaşkınlık parladı. Bilmediğimi düşündü.

Belki de bilmediğimi umuyordu.

"Sen ve kızım bunu halletmek zorunda kalacaksınız," dedi sonunda. "Karım bana ailesiyle yaptığınız sözleşmeden bahsetti." Bunun bir suçlama olup olmadığına tam olarak karar veremedim. "Daha fazla güç mü hedefliyorsun?"

Çenem gerildi. "Daha fazla güç umurumda bile değil," dedim. "Peki, yaşlı Blanchet dizginleri bir başkasına devrettiğinde ne yapacaksın?"

Sonbahar mı?"

"Onları başkasına vereceğim."

Babasının gözlerinde merak titreşiyordu ama onu ele veren omuzlarındaki gerginlikti. "Kim?"

Kol'u liderlik etmesi için hazırlayacağımı düşündü. "Şu Fransız yeğenler. Onları araştırdım ve yeterince iyiler."

Sessizlik öğleden sonraki havayı kapladı.

"Sanırım sen ve ben aynı fikirdeyiz," dedi sonunda. Aramızdan bir anlayış geçti. Bir ittifak. "Sen baban değilsin, Alessio," diye ekledi babası, beni şok ederek. "İkisinden biri."

Nedense yaşlı adamın bunu bilmesi beni şaşırtmadı. Ne de olsa en güçlü suç örgütlerine karşı istihbarat toplamak onun uzmanlık alanıydı.

Sonraki iki saat boyunca sessizlik içinde çalıştık ve oyun alanını bitirdik. Çimenlerin ortasında bir korsan gemisi duruyordu ve Kol şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Beğendin mi?" Ona gülümseyerek sordum. Kocaman gözleri önce sağa, sonra sola kaydı. Önce nereye bakacağını bilmiyordu.

"Oui."

"Çok havalı," dedim ona. "İçini kontrol etmek ister misin?"

Başını salladı ve beni hevesle yanına çekti. Uzun boylu bedenimi eğdim ve keşfetmeye başlaması için tek gereken buydu.

"Bu benim mi?" Sesi korsan gemisinin içinden ciyak ciyak geliyordu.

"Hepsi senin dostum," diye cevap verdi büyükbabası. Bana döndü ve "Autumn eve gelmeyi reddedince kalıcı bir şeyler yapmak zor oldu. Ama şimdi o burada olduğuna göre, beni hiçbir şey durduramaz."

Dudaklarım kıvrıldı. "Başka bir inşaat projesinde yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Evinde havalı çocuk eşyaları olduğundan emin ol.

Ayrılmamızı zorlaştıracak."

"Yapmaya niyetliyim." Aslında Kol'un özel uçak yatağını inşa etmek için gerekli tüm malzemelerin siparişini verdim bile. "Şu anda benim çatı katımda kalıyoruz ama şehir dışındaki ev ile çatı katı arasında gidip geleceğiz. Sana yakın kalmak isteyeceğini düşündüm."

Elini salladı. "Geri gelmeden önce bile gitmekten bahsetmişti." Bana yan gözle baktı. "Sanırım artık kalacak."

"Planımız bu."

Elbette, onun için yaptığım sözleşme sadece bir güvenceydi. Bu sefer gitmesine izin vermeyecektim. Onun sevgisini kazanacak ve bizi geri getirecektim. Eskiden olduğumuz gibi. Hem Autumn hem de Kol benim ailemdi. Birlikte yaşlanacaktık. Tartışacak, sevişecek ve sevişecektik.

Sonuç olarak, mutlu olurduk. Bundan emin olurdum. Ona istediği her şeyi verirdim. Ailesine yakın olacaktı. Onun ailesi gibi kendimize bir hayat kurardık.

Gözlerim rahat evin üzerinde gezindi. Güzel bir evdi ama benim malikâneme hiç benzemiyordu. Philly'deki Blanchet malikanesi gibi de değildi.

"Annem yemeğin neredeyse hazır olduğunu söylüyor." Autumn elinde hepimiz için içecek dolu bir tepsiyle arkamızdan geldi. Duş almış olmalıydı, saçları hala nemliydi ve pembe bir kazakla kot pantolon giymişti. "Ve eğer kokacaksan, duş al."

Babası tepsiden bir yudum aldı. "Bunlar annenin sözleri mi yoksa senin mi Sonbahar?" diye karşılık verdi babası kuru bir sesle.

Onu görmezden geldi ve bakışlarımla buluşmak için boynunu büktü. "Aynı şey senin için de geçerli, Alessio." Sonra gözleri vücudumda gezindi. "Burada hiç yedek kıyafetin yok, belki de çatı katına geri dönmen gerekecek."

Alaycı bir nefes beni terk etti. Sonbaharın pençeleri vardı. Doğrusu, şakalaşmayı umursamadım. Harika bir makyaj seksi olurdu.

"Endişelenme canım," diye düşündüm, tepsiden bir içki alarak. "Arabada yedek kıyafetlerim var."

"Tabii ki biliyorsun," dedi gözlerini devirerek. "Sen hiç hazırlıksız olur musun?"

"Misafirimize iyi davranın," diye beni savunan babası beni çok şaşırttı. "Kol için korsan gemisi oyun setini daha yeni yaptı."

"Bunu yapması için Home Depot'tan bir adam bulabilirdim," diye homurdandı. "Ama Home Depot'tan bir adam oyun parkını inşa edip seni Eve mi?" Düşündüm.

Sonbahar gözlerini devirdi. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Erkekler kadınlara karşı. Annemin pişirdiği yemeği yemene izin vereceğim. Benim pişirdiklerim sadece arkadaşlar için olacak," dedi ama küçük gülümsemesi gözümünden kaçmadı.

Annesinin yemeklerinde bir sorun vardı.

"Kol, hadi dostum," diye seslendi ona. "Gidip annenin pişirdiği şeyleri yiyelim. Büyükannenin yemeklerini Büyükbaba ve Alessio'ya bırakalım."

"Büyük anne şarkı mı söylüyor?" Kol mırıldandı.

"Muhtemelen. Şimdi Branka Teyze bütün güzel şeyleri yemeden gidelim." Kol'u kucağına aldı ve eve doğru yürümeye başladı. "İkinizin duş almak için yirmi dakikası var. Yoksa size yemek yok."

On beş dakika sonra hepimiz yemek odasındaki masanın etrafına oturmuştuk. Gülümseyen Sonbahar'ın resimleri baktığım her yerde duvarları süslüyordu. Branka ve Autumn'un lise yıllarından kalma birkaç fotoğrafı vardı. En çok göze çarpan bir tanesi vardı. Autumn, Kol, annesi ve Branka yüzlerini gökyüzüne doğru eğmiş, arka planda Eyfel Kulesi varken yağmur damlalarını yakalıyorlardı. O kadar mutlu görünüyorlardı ki bu beni hem mutlu etti hem de kışkandırdı.

"Hadi dua edelim," diye duyurdu Bayan Corbin. Şaka mı yapıyordu yoksa gerçek miydi? Kadın gençliğinde tam bir katildi.

Önce kız kardeşime, sonra da Autumn'a baktım. İkisi de omuz silkti ve duayı mırıldanarak eşlik etti. Kol da öyle yaptı, İngilizce ve Fransızca arasında gidip geldi. Duanın nasıl okunduğuna dair hiçbir fikri olmayan tek kişi bendim.

Autumn iki dua sözcüğü arasında, "Dua etmek için tekmeleri gelip gidiyor," diye fısıldadı.

Kaşımı kaldırdım. "Kurtuluş ve ebedi zafer," diye geveledi, sözleri mizah doluydu.

"Autumn Michelle Corbin," diye azarladı annesi onu. Bu da Autumn ve Branka'nın bir başka ortak noktasıydı. Aynı doğum günü ve aynı göbek adı.

Sonbahar annesine doğru bir bakış fırlattı. "Ne var? Bu trend gelir ve gider. Bunu sen bile kabul etmek zorundasın."

Annesi Fransızca birkaç kelime mırıldandı ve bunların iyi türden kelimeler olmadığından oldukça emindim.

"Neden Sonbahar?" Sıcaklığı kadınımdan uzaklaştırarak merakla sordum. "Doğum günü Ağustos'ta."

Anne ve babası birbirlerine baktılar, aralarında bir parça keder geçti. "Sonbahar Kasım ayında doğacaktı. Eşimin ailesi onu kaçırdı, erken doğum yaptırdı ve Sonbahar'ı çalmaya çalıştı."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Autumn'un büyükanne ve büyükbabası kendi kızlarını kaçırmış ve böyle bir şey yaparak sadece kızlarının değil Autumn'un da hayatını riske atmışlardı. O şerefsizler hafta bitmeden ölmüş olacaktı.

"On sekizinci yaş günümde beni teslim etme anlaşmasını unutmayalım," diye karşılık verdi Autumn kuru bir sesle.

"Seni öylece almalarına izin vermeyecektik," diye söze karıştı babası.

"Kesinlikle," diye katıldı annesi. "Bütün bunlar artık geçmişte kaldı."

"Ben de *normal* bir aile bulduğumu sanıyordum," diye kıs kıs güldü

Branka. "Tamam, bu güzel günümüzün konusu değil. Hepimiz biraz anormal derecede normal." Branka ve Autumn gözlerini devirirken o komikmiş gibi kıkırdadı. Bayan Corbin, "Herkes yumulsun," diye anons etti. Gözümü bile kırpmadım, Autumn ve Branka sağ taraftaki manicotti'ye saldırdılar. İkisi de gülüyor, birbirlerinin çatallarından yemek çalışıyorlardı. Bu sırada soldaki manicotti'ye hiç dokunulmamıştı.

Kol ciyaklayarak plastik tabağını masaya vurdu. "Yemek," diye bağırdı.

"Kötü Teyze," diye kahkahalar atarak Branka'yı azarladı Sonbahar.

"Burada beslememiz gereken bir bebek var. Annenin manicotti'sini ye."

"Siz ikiniz çok kötüsünüz," diye homurdandı Bayan Corbin. "Benim manicotti'm de en az onun kadar güzel."

Kimsenin dokunmak istemediği tabağa uzandım ama tabağıma koyamadan Autumn'un eli benimkine çarptı ve başını salladı.

"Güven bana," diye mırıldandı, bana dikkatle bakarak. "Öleceksin."

Dudaklarım onun şakacılığı karşısında eğlenerek yukarı kıvrıldı. Bu bana dört yıl önceki halini hatırlattı.

"Beni canlı istediğin için mutluyum," dedim alçak sesle, böylece başka kimse beni duyamayacaktı.

Ela gözleri dudaklarıma kaydı ve karardı. Kahretsin, kanımın güçlü bir sıcaklıkla dolması için yeterliydi. Vücudunu keşfetmek, her santimini yeniden hissetmek istiyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Parmağımla saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırdım.

İrkilmedi. Geri çekilmedi.

"Kol, hayır!" Branka tısladı ve o an bozuldu. İkimiz de tam zamanında kafamızı çevirip kız kardeşimi Kol'un tabağındaki tüm yiyecekleri süpürüp kendi tabağını ona verirken yakaladık.

"Hadi ama," diye haykırdı Bayan Corbin. "Sadece iki kez gıda zehirlenmesi geçirdim."

Donup kaldım. Gıda zehirlenmesi mi?

Bunu bir grup homurtu izledi. "Tamam, belki dört. E n f a z l a beş."

Bayan

Corbin öfkeyle ekledi. "Ama yirmi beş yıl içinde. Bu normal." "Anne, hayatta bir kez normaldir," diye kıs kıs güldü Autumn. "İki kere cinayete teşebbüs."

Bayan Corbin bir dizi Fransızca küfür savurdu. Branka ve Autumn kıkırdadı. Sırtışı kulaktan kulağa yayılırken Autumn Kol'un kulaklarını kapattı.

Sonunda kız kardeşimin buraya gelmeyi neden sevdiğini ilk elden görebildim. Rahat, misafirperver ve dinlendirici bir atmosfer vardı.

Gıda zehirlenmesi tehdidi olsa bile.

Bölüm 31

SONBAHAR

Alessio, Kol'un uyuyan bedenini pijamalarını giymiş halde taşıdı. En sevdiği pijamaları. Üzerlerinde uçaklar vardı. Büyükanneye şükürler olsun.

"Eve daha erken dönmeliydik," diye mırıldandım usulca. çatı katının kapısından içeri adım attım. Ayaklarım durdu. Az önce Alessio'nun çatı katına *ev mi dedim?*

Neredeyse bir gün içinde. Bu iş çok hızlı ilerliyordu. Beni buraya getirmek için şantaj yaptı.

"Kol iyi vakit geçiriyordu," diye yanıtladı Alessio. "Ben de öyle. Branka'yı bunca yıldır ailenizin evine çeken şeyin ne olduğunu nihayet anlayabiliyorum." Hafifçe kıkırdadım ve Kol'un yatak odasına doğru ilerlemeye başladık.

"Kötü yemekler dışında mı demek istiyorsun?"

Kol'un yatak odasının kapısı aralıktı ve içeri baktığımda nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerim duvarlara yapışmıştı. Tüm oda yeniden yapılmıştı. Oda koyu maviye boyanmış, duvarlarında beyaz uçaklar ve tavanında açık mavi gökyüzü vardı. Modern siyah şifonyer gitmiş, yerine topuzları uçak olan bir çocuk şifonyeri gelmişti.

"Sence beğenecek mi?" Alessio'nun sesi yumuşak ve alçaktı.

Başımı yana salladım ve bakışlarım onunkilerle buluştu. "Beğendin mi?" Nefes aldım.

"Ona o uçak yatağını yapacağım ama bunu arazideki dükkanında yapmam gerekecek."

Bakışlarımı tekrar odaya çevirdiğimde göğsüm ısındı ve gözlerim yandı. "Buna bayılacak," diye mırıldandım, duygularım beni boğuyordu. "Teşekkür ederim."

Bana attığı bakış yakıcı, karanlık ve sıcaktı. İnanılmayacak kadar korkutucu vaatler içeriyordu. Branka'nın sözleri zihnimde parladı. Alessio'yla konuş. Bu muhtemelen dört yıl önce olması gereken bir konuşmaydı.

"Hadi onu yatıralım," diye mırıldandım usulca.

Onu yatağa yatırdı ve ben de yorganı üzerine çektim. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle çok huzurlu görünüyordu. Her zaman çok iyi ve kolay bir bebektir. Çok şanslıyım. Alnına bir öpücük kondurdum. Alessio'nun bakışları o kadar yoğun ki içim titredi. O da beni izledi, Kol'un alnına bir öpücük kondurdu ve ikimiz birlikte odadan çıktık.

İkimiz de kendimizi mutfakta göğüs göğüse bulduk. Bizi birbirimize kilitleyen bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Onunlayken her zaman olduğu gibi zaman gecikti. Parmakları kazağımı kavradı ve bedenimi onunkiyle aynı hizaya çekti.

Nefesimi tuttum, başı yavaşça eğildi, gittikçe alçaldı, ta ki ağzı benimkinden bir nefes uzakta olana kadar.

Ben bekledim. O bekledi. Ben onu istedim. O da beni istedi. Yine de hiçbir şey o kadar basit değildi. Artık değildi. Ağzı dudaklarıma değdi, öpücüğü nazik ve yumuşaktı.

Kalbim çırpındı. Tenimin altında bir sıcaklık oluştu. Göğsüm o tanıdık tüketme hissiyle ağırlaştı. Ve tüm bu süre boyunca beni sanki onun için değerli bir şeymişim gibi öptü.

Ama bu doğru olsaydı, aldatmazdı. Bu anı soğuk bir duş gibi üzerimden geçti.

Avuçlarım göğsüne dayandı ve onu ittim.

Başımı salladım. "Hayır," dedim ona kararlılıkla. Aynı yola girip beni tekrar yakmasına izin veremezdim. "Buradayım çünkü bana şantaj yaptın, Alessio. Ama bu geçmişi tekrarlamana izin vereceğim anlamına gelmez. Geçmişi tekrarlayamayız."

Ardından uzun bir duraklama geldi. Branka'nın sözlerinin içimde titreştirdiği kırılgan umut sönmek üzereydi ve bu sırada ruhum rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Onu istiyordum. Onu hep istemiştim. On sekizinci yaş günümde yatak odama girdiği andan itibaren.

"Seni aldatmadım." Basit bir ifade. Gözlerindeki samimiyet. Sesinin tonundaki dürüstlük.

Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım buna inanabilirdim. Bu en büyük kanıttı. Unutkanlığım ve aptallığımla ona inanmak istesem bile, gördüklerimi unutamazdım.

"Seni gördüm, Alessandro." Ses tonum kopuktu. Yorgun. İncinmiş. Ama umut ışığı sönmeyi reddediyordu. "İki kez. Ve o kelimeler-"

Sustu. Yüz ifadesindeki acı kalbimi delip geçti. Kalbim, karşımda duran ve kendi yaralarıyla -görünür ve görünmez- savaşıyor adam tarafından çoktan hasar görmüştü. Onda da olduğunu biliyordum. Onları ilk elden hissettim.

Gitmek için döndüğümde Alessio'nun parmakları bileğime dolandı ve beni geri çekti.

"Sana bir hikâyeye anlatacağım," dedi acı acı, bakışları karanlık ve alaycı bir şeyle doldu. "Güzel bir hikâyeye değil."

Kaba ve büyük sol avucu yanağımı kavradı ve gri bakışlarını keder doldurdu. Sanki bir fırtına kopmak üzereyken kararın gökyüzüne bakıyor gibiydi. Yüz ifadesinde acı görmek hoşuma gitmiyordu ama dört yıl önce olanları geride bırakamayacağımızı biliyordum. Açıklamadıkça olmazdı - gerçi aldatmayı neyin haklı çıkarabileceğini bile kavrayamıyordum.

"Annem babamla evlendiğinde çok gençti." Sesini acı dolduruyor, gözlerinde gizlenen eski hayaletler gibi etrafımızda dönüyordu. Ona musallat oluyordu. "Çoktan hamileydi. Başka bir adamın çocuğuna." Nefesimi tuttum, bekledim. Bu hikâyenin nereye gideceğinden emin değildim. "Senatör George Ashford benim biyolojik babam. Tabii o zamanlar senator değildi. Hırslı bir hıyardı, basamakları tırmanırken herkesi ve her şeyi yok etmeye istekliydi. Masum, saf, genç bir kadını bile."

Keskin bir nefes aldım. Kendimi bir sandalyeye bıraktığımı fark etmemiştim bile. Masanın karşı tarafına doğru yürüdü. Sanki benden uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi. Geniş mutfak çok büyük ama aynı zamanda çok küçük görünüyordu.

Alessio bir nefes verdi, gözlerinde pişmanlık gizleniyordu. Bu hikâyeyi benimle paylaştığı için çoktan pişman olmuştu ve ciğerlerimde belirsizlik büyüyordu. Ama yine de beklemeye devam ettim. Bir mucize umarak. Ya da belki ona olan bu ihtiyacımı giderecek bir şey.

"Her neyse, onunla evlenmeyi ya da çocuğunu kabul etmeyi reddetti. Ben de. Bu yüzden ailesi onu evlendirmek için çabaladı. Beni büyüten adamla." Sesindeki nefret gözümünden kaçmadı. Ama bu nefretin bana yönelik olup olmadığını anlayamadım.

Biyolojik babası ya da onu büyüten adam. Belki ikisi de. "Beni büyüten herif, Branka'nın babası, sadist bir piçti. Bekaretini başkasına verdiği için annemi dövdü. Oğlu olmadığım için beni dövdü. Mia ve Branka'yı, istediği erkekler yerine kız oldukları için dövdü. En sevdiği eğlence şekli üzerimde, onların üzerinde sigara söndürmektir. Ama bana olan nefreti herkesten daha derindi."

Belirsizlik damarlarımda dolaşıyordu. Babasının sadist olduğunu biliyordum ama içimden bir ses bunun yüzeysel bile olmadığını söylüyordu.

"Babamın dayakları daha kötü bir şeye dönüştüğünde on üç yaşlarındaydım." İçimdeki korku büyürken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Kadın ticareti yapıyordu. Elde edebildiği kadar genç. Ve onları kırmaya bayılırdı." Dehşet ve korku içimde kabarıırken göğsüm buz kesti. "Ona karşı çıkmaya cesaret ettiğim ilk seferde bana ilaç verdi. Rohypnol ve Viagra. Ertesi sabah, çırılçıplak uyandım ve yanımda dövülmüş, kalçaları kan içinde bir kız vardı."

Dehşet göğsümde kabardı. Gözlerimin arkası yandı. Alessio'nun gözleri küçümsemeyle parladı. "Bana acıma."

Tek kelime edemedim ve sadece başımı salladım. Ona acımıyordum ama kalbim bu acıyı çekmek zorunda kalan genç çocuk için acıyordu. Tek başına.

"Babamdan asla içki almamayı öğrenmem biraz zaman aldı. Ya da onun adamlarından." Sessizlik uzadı. Ona ne kadar uzun bir *süre* olduğunu sormaya cesaret edemedim. "Bu dünyada onun gibi pek çok adam var, Sonbahar. Ben de kendime ondan daha güçlü, daha kuvvetli ve daha acımasız olacağıma söz verdim. Sonunda onun ticaretine son verdim ama hiçbir şey beni bu günahlardan arındıramaz. O kadınlar, bakireler, hatırlayamıyorum bile."

Yüce İsa.

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Onu nasıl teselli edeceğimi. Yine de onu suçlayamazdım. O bir çocuktuk. Korunması gerekirdi.

Devam ederken dudaklarını buruşturdu, "Ne yazık ki lanet olası dersi unuttum. Kendimi yenilmez sanıyordum. Dört yıl önce, o sadist piç karı koca bir çiftte rüşvet vererek aynı ilacı bana da vermelerini sağladı."

Alessio Russo hile yapmadı. O... Tanrım, tecavüze uğradı. Ve ben onu öylece bıraktım. Aman Tanrım, onu kurtarabilirdim. Onun yerine, onu terk ettim.

Yüzüm soldu ve ağzımı kapattım. Midemde çalkalanan asit boğazıma kadar yükseldi. Yüz ifadem karşısında acı bir kahkaha attı.

"Üç ay sonra, beni Londra'da gördüğünde," diye devam etti, sesi yorgun çıkıyordu. "O ikisini daha yeni öldürmüştüm. Ama o piçin, babamın, gelmeye devam edeceğini fark ettim. Ve onun senin masumiyetini yok etme düşüncesine dayanamadım. Bu yüzden bu sefer benden nefret etmen için sahneledim. Beni bir daha asla görmek istemeyeceksin."

"O kadın-" Homurdandım.

"Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona hiç dokunmadım." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Çünkü senden uzak duracak kadar güçlü olamayacağımı biliyordum. Benden nefret etmene ve beni bir daha asla istememene *ihtiyacım vardı*."

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken yumuşak bir nefes verdim. "Önemsiyorum, Sonbahar. O zamanlar da önemsiyordum, hâlâ da önemsiyorum. O kadar çok önemsiyorum ki bu beni korkutuyor."

"Öyle mi?" Şok içinde fısıldadım.

"Bana kendimi değerli hissettiren ilk kişisin." Tanrım, gözlerindeki bakış kalbimi kırıyordu. Onun acı çektiğini görmek hoşuma gitmiyordu. "Tüm kırık parçalarım bir şekilde senin etrafında iyileşti. Çok uzun zamandır şeytanlarım ruhuma hükmediyordu. O kadar uzun zamandır beni parçalıyorlardı ki seninle deneyimleyene kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum."

Kırık parçalarını hep seveceğim. Yara izlerini. Her parçanı.

Boğazım tek bir kelime bile söyleyemeyecek kadar sıkılmıştı.

"Dört yıl önce yalan söyledim. Senin sadece bir düzüşme olduğunu söylediğimde yalan söyledim. Umurumda olmadığını söyledim. Seni incittim ve çok üzgünüm aşkım," diye fısıldadı. Yüzündeki acı içimi burkuyordu. Onun acı çektiğini görmek hoşuma gitmiyordu. "Sadece seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Daha güçlü bir adam gitmene izin verirdi. Ben o kadar güçlü değilim. Gitmene izin veremem. Sen benim iyi bir hayat için tek umudumsun. Mutluluk için. Sen ve Kol." Grilerini nem kaplamıştı. Bana yağmurlu bir gündeki bulutları hatırlattı. Sanki gökyüzü onun tutmaya çalıştığı gözyaşlarını döküyordu. "Ama artık seni yatağında uyumaya zorlamayacağım."

Parmağı yanağıma geldi ve başparmağıyla tek bir damla gözyaşımı sildi. "Sen her zaman bu boktan hayatın bana sunduğu en iyi şeydin."

Alessio başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra, evindeki ofisinden gelen sesini duyabiliyordum.

Ve tüm bu süre boyunca hareketsiz kaldım, vücudum hala duyduklarımın şokundaydı.

Alessio'yu hayal kırıklığına uğrattım. Daha güçlü olmalıydım ve onunla kalmalıydım. Onu korumalıydım.

En kötüsü de oğlumuzu ondan sakladım.

Bölüm 32

ALEssIO

M Gözlerim çatı katındaki ofisimden şehrin silüetine kilitlendi ve birden kendimi çok yaşlı hissettim. İtirafımdaki ironi, utancımı itiraf etsem de etmesem de onu kaybedecek olmamdı.

Yaptıysam lanet olsun, yapmadıysam lanet olsun.

Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Belki de sahip olduklarımıza ihanet ettiğime inanarak onu terk etmeliydim.

En güzel çocuğu yaratmış olsak da. Kol benimdi.

Kimsenin benden alamayacağı tek şey buydu. Ve Autumn'la evlenirdim. Onu karım yapardım ama kelimenin tam anlamıyla karım olması için onu zorlamazdım. Çok istememe rağmen. Sikim onun için acıyordu. Lanet kalbim ve ruhum onun için acıyordu.

Son birlikteliğimizden beri başka bir kadınla birlikte olmamıştım. Abu Dabi'deki o günü saymıyorum bile. İlacın etkisi geçtikten sonra, eski pislik ve değersizlik duygularım on kat geri geldi. Kaç yaşında olduğum önemli değildi.

Onu son kez kaybettikten sonra iyileşmenin tek yolu ava çıkmaktı. Babamdan rüşvet alan adamı ve kadını öldürdüm. O masum bir kaçakçılık kurbanı değildi. Ağgözlü bir kaltaktı. Ve kocası da Autumn'a uyuşturucu vermeyi düşündüğü için daha da ağgözlüydü.

Tanrım, Autumn'un yüzündeki o ifade. Gözleri kahverengiye dönmüş ve parlıyordu. Onu yine üzdüm. Onu üzgün görmekten nefret ediyordum. İçim içimi yiyordu. Kalbime saplanan bir bıçaktan daha kötüydü.

Autumn'un Abu Dabi'de olanlara tanık olacağını bilmeliydim. Belki de görmemesini ummamın nedeni kahrolası gururumdu. Ya da belki de başından beri benden çok daha iyi olduğunu fark edip çekip gitmesini bekliyordum. Tek kelime etmeden gittiğinde, beni istemediğine kendimi ikna ettim. Ne de olsa değersizdim. Tüm hayatım boyunca değersizdim. Eğer onu yeterince seversem, kalacağını düşündüm.

Ama üç ay sonra her şeyi bitiren ben oldum.

Ailesi onu yeraltı dünyasından uzak tutmak için çok çalıştı. Annesi her şeyden vazgeçti ve daha mutlu görünmüyorsa lanet olsun. Gıda zehirlenmesi falan. Autumn'un babası onu kurtardı. Belki de içimdeki aptal Autumn'un benim kurtuluşum olmasını umuyordu.

Gözlerim ellerime kaydı. Üzerlerinde kan yoktu ama yine de kanla lekelenmişlerdi.

Artık hiçbirinin önemi yoktu çünkü Sonbahar'ı yine de kaybettim.

Benim için kurtuluş olmazdı.

Bölüm 33

SONBAHAR

Guilt güçlü bir duyguydu.

Seni kemirdi. İçini kemirdi ve içini dışına çıkardı. Alessio cinsel saldırıya uğrarken onu kurtarmadım.

gözümün önüne geldi. Dört yıl önceki görüntü zihnimde canlandı ve her bir ayrıntıyı analiz etmeye başladım.

Kahretsin, bunu düşünmek acı veriyordu ama kendimi her bir detayı hatırlamaya zorladım. Görüntüler kafamın içinde yaşıyordu. Fotoğrafçılığı sevmemin nedeni buydu. Hafızam böyle çalışıyordu. Hatırlamak istemediğim bir şey olduğu zamanlar hariç.

Alessio'nun iri gövdesi başkanlık süütünin mermer zeminine yayılmıştı. Takım elbisesinin ceketi hâlâ üzerindeydi, düğmeleri açıktı. Pantolonu dizlerine kadar inmişti. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin yarısı yırtılmıştı ve üzerinde kahverengi bir leke vardı. Yerde cam kırıkları vardı.

Gözlerimi kırptım. Yerde cam vardı. Etrafında. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Kadının başı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Hatırladıkça midemde asit yanıyor ve kalbim acıyla sıkışıyordu ama zihnimi her bir detaya odaklayarak bunu görmezden geldim.

Alessio'nun elleri gevşemiş, vücuduna yayılmıştı. Kadının saçlarını tutmuyordu. Hiç ses çıkarmıyordu. Tüm inlemeler ve homurtular ona aitti.

Eli taşaklarını kavradı ve adam hareket etti. Yavaştı. Sanki vücudu yer değiştiremeyecek kadar ağırdı.

Aman Tanrım.

Uyuşturulmuştu. Ve tek yaptığım kendime acımak oldu. Onu kurtarabilecekken ondan uzaklaştım.

Onu kurtarmalıydım. Benim onu suçladığım gibi onun da beni suçlayıp suçlamadığını merak ettim. Ya da Kol'un onun oğlu olduğunu söylesem benden sonsuza dek nefret eder miydi? Oğlumuzun hayatının ilk yıllarını Alessio'dan çaldım. Bu yanlış ve zalimceydi.

Dört yılımızı boşa harcadık. Oğlumu da babasından mahrum bırakmıştım.

Ne kadar süre donup kaldığımı, düşüncelerimde kaybolduğumu bilmiyordum. Dört yıl gözlerimin önünden geçti. Kol'un ilk gülümsemesi. İlk emeklemesi. İlk adımları. İlk doğum günü. Alessio'yu bunların hepsinden mahrum bıraktım. Bunu ona nasıl telafi edebilirdim ki?

Ayağa kalkarak Kol'u kontrol etmek için yatak odasına doğru yürüdüm. Alessio, büyük maun yataktan düşmemesi için çıtçıtılı korkulukları tedarik etmişti.

Ona bir yatak yapana kadar, demişti. Etrafında sadece bir gün geçirmiş ve ona layık bir baba olacağını kanıtlamıştı. Ve şimdi, ona söylediğimde, onu tekrar incitme riskine girecektim. Bu kırılğan bağı koparacaktım.

Tabii bilmiyorsa, diye düşündüm. Ama o zaman üzerime atlardı. Alessio kendisine ait olan şey için savaşmaktan korkmazdı.

Koyu renk buklelerini alnından iterken elim titredi. Kol huzur içinde uyuyordu, dudaklarında hülyalı bir gülümseme vardı. Bu Alessio'nun da çocukluğu olmalıydı.

Dört yıl önce onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Ondan af dilemem gerekiyordu. O bir kabustan kurtuldu ve ben arkama bile bakmadan çekip gittim. En çok da onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Onu her zaman seveceğimi.

Oğlumun alnına bir öpücük kondurup kapıyı aralık bırakarak onun odasından çıktım ve Alessio'nun odasına girdim.

Yatak odamız.

Onu orada buldum. İş görüşmesini bitirmiş olmalı. Kapıyı açtığımda kafasını kaldırıp bakmadı. Ama sırtı gerilmişti. Sanki ona zarar vermemi bekliyordu. Tekrar ve tekrar.

Dirseklerini dizlerine dayayarak yatağın kenarına oturdu ve bakışlarını yere dikti. Üzerinde siyah boxerdan başka bir şey yoktu. Kasları şekillenmişti. Mürekkebi baştan çıkarıcıydı. Gümüş rengi ay, tavandan tabana geniş pencerelerden süzölüyordu ama onun kabulünün ve benim başarısızlığımın karanlığı odanın her karanlık köşesinde gizleniyordu.

Bir an nefesimi tutarak bekledim. Neyi beklediğimden emin değildim ama kalp atışlarım boğazımda ve kulaklarımda gümbürdüyordu. Beni buraya getiren cesaretim aniden kaybolmuş gibiydi.

Babam her zaman olaylara balıklama atlama eğiliminde olduğumu söylerdi. Ama tam o anda, tereddüt ayaklarımı yerime yapıştırdı ve kalbimi sıkıştırdı. Her şeyi berbat etmekten korkuyordum. Onu tekrar incitmekten. Onu tekrar kaybetmekten.

Ancak, geri dönüş yoktu. Geri dönmek yok.

Ben de ona doğru adım attım. Kazağımı başımın üzerinden çektim ve sessizce yere düşmesine izin verdim. Bir sonraki adımda kot pantolonum onu takip etti.

Vücudumun her santimi titriyordu, parmaklarımdaki titreme gözle görülebiliyordu. Önümüzdeki birkaç saniyenin bunu sonsuza dek sona erdirebileceğini düşünmek dehşet vericiydi. Bizi bitirebilirdi. Dört yıl boyunca onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim. Nefret dindikten sonra, acının altında sevgi kalmıştı. Ona olan özlemim devam etti. Çünkü o benim için her şeydi.

Tıpkı söz verdiği gibi, beni başkaları için mahvetti.

Sütyen ve külottan başka bir şey giymeden önünde durdum. Beyaz, en sevdiği. Bana bakmadı. Bir adım daha attım, kendimi hafifçe ayrılmış bacaklarının arasına zorladım. O da beni bacaklarının arasında karşılamak için duruşunu genişletmedi.

Beni bir daha hoş karşılayacak mı? Merak ettim. Ona gerçeğimi söylediğimde.

Nefeslerim sığılaştı ve kalbimin gümbürtüsü odayı doldurdu.

Hava.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Bizim Gözlerimiz buluştu, nefes nefese kaldığımız anlara kilitlendik. O iki ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Terli vücutlar. Otel çarşafı. Yastık kavgaları. Sırf beni yakalayıp tekrar becerebilsin diye. Acı verecek kadar yavaş, beni boşaltması için yalvarana kadar.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Gergin, alaycı bir nefes verdi. Üzerinden sıcaklık aktı ve ben de onu içime çektim. Şu anda güce ihtiyacım vardı. Onun gücüne. Çünkü o tanıdığım en cesur adamlardan biriydi.

"Bana acıma." Üç kelime. Hayat boyu kırılmalık.

"Seni dört yıl önce kurtarmadığım için özür dilerim," diye mırıldandım, duygularım beni boğuyordu. Hayatımın geri kalanını onsuz yaşayamayacağımı anlamam için tüm bunların olması gerekti. "Senin için en kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim. Bunu seninle konuşmadığım için özür dilerim. Ve en önemlisi, o kadını ya da babanı öldürmediğim için

üzgünüm."

Belki de içimde mafya dedelerimden bir şeyler vardı.

Parmaklarım yumuşak saç tellerinin arasından geçerek bir avuç tuttu. "Seni seviyorum," diye mırıldandım usulca, dudaklarım boynunda geziniyordu. "Tam olduğun gibi. Her bir parçanı. Kırık ya da değil. O centilmen dış görünüşünün altındaki kötü çocuk acımasızlığın. Seni o kadar çok seviyorum ki sen yokken nefes almak bile acı veriyor."

Bakışlarımız kilitli kaldı. İtirafım havayı doldurdu. Gözlerindeki kırılmanlık sesimdeki kırılmanlıkla eşleşiyordu. Reddedilmek - ikimiz de bundan korkuyorduk. Onun acısını silmek için veremeyeceğim hiçbir şey yoktu.

"Alessandro?" Yumuşakça mırıldandım.

"Evet?" Avuç iç çamaşırımın altına girdi ve etimi yoğurdu.

Göt.

"Benim de itiraf etmem gereken bir şey var," diye fısıldadım usulca.

Bekledi, onun gözlerini bana dikti. "Sana söylemeye geldim. Londra'da." Bakışlarında karanlık bir şey titreşti ve yüzümü aradı. "Sana hamile olduğumu söylemek istedim." Parmakları kıcıma saplandı. "Kol senin."

Günah kadar karanlık bir şey bakışlarını doldurdu. Sahiplenici.

Tüketen. "Biliyorum."

İnanılmaz bir nefes beni terk etti. Demek her şeyi biliyordu. "Nasıl?

Ne zaman?" Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.

"Sadece dün. Kol'u mezarlıkta gördüğümde bir arkadaşımı aradım," diye itiraf etti. "Kol benim. Doğum belgesinde beni yazmışsın." Yanağımı okşamak için elini kaldırdı. "Ona benim adımı vermişsin."

Sesindeki yoğunluk boğazımı sıktı. Elinin titremesi bana doğru bir şey yaptığımı söylüyordu.

"Evet. Senin adın onun göbek adı," diye nefes aldım. "Alessandra annemin adı, eğer biri sorarsa onu suçlarım diye düşündüm." Dudakları onu öpmem için beni baştan çıkararak yukarı doğru çekildi. "Soyadını değiştirebiliriz. Ne istersen." Sıcaklığı ve tanıdık kokusu beni bir battaniye gibi sardı. "Senden sakladığım için özür dilerim."

"Seni incittiğim için özür dilerim, aşkım."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Çok fazla zaman boşa gitti. "Aynen." "Bana Kol'un yarasından bahset."

Her zamanki gibi dehşet göğsümü sıkıştırdı. Adam ölmüştü. Altı ayak altında.

Ama hatırası beni hâlâ dehşete düşürüyordu.

"Doğduğu gün baban hastaneye geldi," diye mırıldandım, göğsümde o eski tanıdık korku vardı. "Beni tehdit etti. Bir sigara itti

Kol'un kıcına. Onunla savaştım ama doğum yaptıktan sonra çok güçsüzdüm. Sadece Korsika mafyasını kullanarak onu tehdit ettiğimde durdu."

Yüzünü karnımın alt kısmına doğru itti. Ağzı yumuşak kumaşın üzerinde geziniyordu, sanki tüm acıyı öpüp yok etmek ister gibiydi.

"Senden vazgeçtim ama yine de yaralandın." Sesi sertti. Acı ve pişmanlık doluydu. "Seni ve Kol'u hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı salladım.

"Hayır, seni hayal kırıklığına uğrattım," diye iddia ettim. "Artık geçmişte yaşamamızı istemiyorum. Artık birbirimize sahibiz. Yeniden başlayalım. Şimdimize odaklanalım. Geleceğimize. Üçümüze. Ailem. Branka. Bir aile."

Daha yakına eğildi ve burnu benimkine değdi, ağzı benimkinden bir nefes uzaktaydı.

"Seni seviyorum, Alessandro." Göğsünden sert bir ses yükseldi. "Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

"Bu sözleri duymak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin." İtirafı göğsümü ısıttı. Alnı benimkine yaklaştı ve gözleri bana dikildi, çok şey ifade ediyordu ama başka bir şey söylemedi.

"Benimle seviş," diye mırıldandım. "Lütfen."

Ben farkına varmadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Onları geri almak istediğimden değil. Bizim için asla sevişmek değildi. Açlıktı, arzuydu, kıyafetleri yırtmaktı. Sevişmenin ne olduğundan emin değildim. Ama belki öğrenebilirdik. Birlikte.

"Eğer seninle sevişirsem, Autumn, geri dönüşü olmayacak. Sana dokunan son erkek ben olacağım. Amını hisseden son erkek. Dudaklarını, tenini hisseden son erkek." Kavrayışı sıkılaştı. "Sen bana ait olacaksın. Her bir parçan benim olacak. Senden bir kez vazgeçtim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Ba-boom. Ba-boom. Ba-boom.

Bu bir aşk ilanı değildi. Ama bir başlangıçtı. Dört yıl önce beni sevişmediği konusunda uyarmıştı. Denemeye istekli olması çok şey anlatıyordu.

"Her şeyeime sahip olabilirsin." Bunu hak etmişti. Bunu ona vermek istedim, çünkü tek istediğim buydu. "Bir şartla," diye ekledim.

"Ben de senden aynısını istiyorum," diye homurdandım. "Sana dokunacak, seni öpecek, o güzel kötü çocuk kıcını hissedecek son kadın ben olacağım." Gülümsemesi nefesimi kesmek üzereydi. "Ben tamamen seninim, sen de tamamen benimsin."

Gözümü bile kırpmadan beni sırt üstü yatağa yatırdı.

"Alessandro," diye bağırdım.

Ağzından tek bir kelime daha çıkamadan dudaklarıma yapıştı.
Öpücükleri boynumda bir yol açtı.

Sert. Çürük. Tüketme.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Autumn." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak diye korktum. "Sen ve Kol. Üçümüz."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Eli kalçamın üzerinde kaydı, sonra parmağı külotuma takıldı.
"Üzerindeki beyazı seviyorum."

Isı tenimin her santimini tüketti. Sütüyenim de onu takip etti.

"Bana yeni külot almanı istiyorum," diye mırıldandım, ağzım onunkini arıyordu. Acil. Islak. Dilim onunkiyle buluştu ve ihtiyaçla inledim. Kalçalarım ona yaslandı, dillerimizin her itişini ve kayışını yansıtıyordu.

Tek ihtiyacı olan buydu. Göz kırpmak için bile zamanım yoktu. Tek bir güçlü hamleyle içime girip beni sonuna kadar doldurmadan önce boxer'ını çıkarmıştı. Ben inledim, o inledi.

Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. İkimiz de bunun şiddetiyle titriyorduk.

"Evim," diye tısladı boynuma karşı. Avuçlarım omurgasına bastırdı ve sırtından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. "Sonunda evimdeyim."

Nabzım bacaklarımda arasında atıyordu. Yavaşça dışarı çıkıp tekrar içeri girerken dilimi emdi. Zevk kan dolaşımımı yaktı ve uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Onun dokunuşu olmadan geçen dört yıl, muhtemelen her an patlayabilirdim.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyor," diye nefes aldım. İkimiz de gözlerimizi indirdik ve onun uzunluğunun içimde ve dışımda kaybolmasını izledik.

"Sakin olamayacağım," diye homurdandı.

"Kondom... kondoma ihtiyacımız var," diye inledim içime girerken.

"Ben temizim."

"Aynı," diye nefes aldım, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyordu. "Bu değil... Oh, Tanrım." İçimde derinlere doğru ilerledi. Beni gerdiğini, tam yerimden vurduğunu hissedebiliyordum. "Sorumluluk sahibi olmalıyız."

"Daha fazla çocuk istiyorum." Bir itiş daha. Sert ve derin. Ağır nefeslerimiz aramızdaki boşluğu doldurdu. "Sen mi?"

Sorusu beni korkutmalıydı ama korkutmadı.

"Ne istersen. Sadece lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var." Gözleri benimkilere dikildi. Erimiş gümüş. "Lütfen, Alessandro. Sana ihtiyacım var."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Beni derin ve sert bir şekilde becerdi. Vücudum onu hatırladı. Onun vücudu da benimkini. Kollarım ona sarıldı, bacaklarım kalçalarına dolandı ve ben de tutundum.

Her itiş gücü içime zevk veriyordu. Sıcaklık dalgası midemin çukurunda kıvrıldı. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Eli boğazıma geldi ve boynum büyük avucunun içine girdi.

"Benim," diye homurdandı. "Hepsi benim."

İçimden bir ürperti geçti. Göğüslerim onun göğsüne sürtündü. Bacaklarım ona sarıldı. Leğen kemiği klitorisime sürtünüyordu. Çok sıcaktı. Erotikti. Hızlıydı.

Ağzı benimkine indi, beni öptü. Eli hâlâ boynumdaydı. Her seferinde inliyordu, gözlerinde çılgınca bir sahiplenme ifadesi vardı.

"Bu amcık benim," diye homurdandı. "Bu memeler. Bu vücut. Hepsi benim."

"Evet. Evet. Evet," diye akılsızca çığlık attım, çünkü zevk içimde bir cehennem gibi parlıyordu. Orgazm beni sertçe vurdu ve görüşümde yıldızlar yüzdü. Ona tutunurken tırnaklarım sırtını kazıyordu, şiddetli titremeler vücudumdan aşağı yuvarlanıyordu.

"Siktir, aşkım," diye inledi, zonklayan sikinden fişkırان spermier. Göbeğim karıncalandı, orgazmım kükredi, bedenim tükendi. Vuruşları hafifledi ama hareket etmeye devam etti.

Alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ısırıldı. Sertçe. Sonra diliyle acıyı yatıştırdı. Sanki aynı anda hem beni cezalandırmak hem de ödüllendirmek istiyordu.

Bacaklarım hâlâ beline sarılıyken boynuna bir öpücük kondurdum ve kokusunu içime çektim. Dudaklarım sıcak teninin üzerinde geziniyor, tadına bakıyordu.

"Bu sevişme değildi," diye mırıldandım tenine karşı. "Bunu tekrar yapmamız gerekecek."

Göğsünden sert bir ses geldi. Neredeyse bir kıkırdamaya benziyordu. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım ve gözleri yıldızlar gibi parladı. Kalbim hızlandı, kulaklarım uğulدادı.

"Beni henüz gözden çıkarma," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Tekrar deneyeceğiz, iyileşmek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Başımı boynuna gömdüm ve o da bizi ters çevirerek uzandı, başımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekti. Kalbinin sert ve hızlı atışını dinledim. Benim için. Tıpkı benimkinin onun için attığı gibi. Sadece onun için.

Oda yavaş yavaş netleşmeye başladı. Zorlu nefes alış verişimiz hafifledi. Parmakları saçlarımla oynuyordu. Kalplerimiz birlikte atıyordu. Ellerim göğsünde gezindi, parmaklarım mürekkebin gizlediği yara izlerinin üzerinde durakladı.

"Bunu yaptığında kaç yaşındaydın?"

Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürmeye devam etmeden önce hareketi bir saniyeliğine durdu.

"En erken hatırladığım dört yaşındaydı ama daha öncesinden de yara izlerim vardı." Kalbim boğazıma düğümlendi. Yüce Tanrım.

Yer değiştirdim ve ağzımı ona doğru bastırdım. "Annen onunla kavga etmedi mi?"

İçinde biraz acılık olan alaycı bir nefes onu terk etti. "Hayır. Ondan çok korkuyordu. Bana, Mia'ya ve Branka'ya ne isterse yapmasına izin verdi."

"Branka Mia hakkında pek konuşmaz," dedim usulca. "Onunla yakın mıydınız?"

"Evet." Sadece tek bir kelimeydi ama hecelerinde çiğ bir acı titreşiyordu. "Benden beş yaş küçüktü." Avucum göğsünde dairesel hareketlerle dolaştı. "Onu koruyamadım. Yapabildiğim tek şey onu daha fazla sinirlendirmektir, böylece öfkesi bana daha fazla odaklanacaktı. Kız olduğu için onu suçluyordu. Onu aşağılamaktan, adamlarının önünde çıplak yürütmekten, itaatsizlikten kazandığı yanık izlerini onlara göstermekten hoşlanıyordu."

"Tanrım," diye fısıldadım. "Zalim olduğunu biliyordum ama bu sadistçe."

"Annen seni alıp kaçmalıydı," diye mırıldandım. "Ya da onu vurmalıydı."

Alaycı bir nefes verdi. "Annemizin bir şey yapacak kadar cesur olduğu tek zaman ben on beş yaşındayken oldu," dedi. İçimde kötü bir his vardı. "Odasında hepimizi yakmaya çalıştı. Branka daha bebektir."

Kalbim dondu. Bir annenin kendi çocuklarına zarar vermesini aklım almıyordu. "Mia böyle mi öldü?"

"Hayır, o hayatta kaldı. Hepimiz kurtulduk. Ama annem bizi dışarı çıkardığım için beni asla affetmedi. Branka ve Mia'nın o andan itibaren attıkları her çılgılık, çektikleri her acı benim suçumdu."

Ayağa fırladım, avuçlarım onun sıcak göğsündeydi. "Bu senin hatan değil," diye mırıldandım. "Sen onların hayatını kurtardın. Branka'ya bak. O güçlü ve cesur. Ve söylemem gerekirse tam bir baş belası. Hepsisi senin sayende."

Komodine uzandı ve bir sigara yaktı.

"Bazı günler merak ederdim. Mia vücudundan çok utanıyordu ama babamın onu kırmasına izin vermedi," diye devam etti, geçmişte kaybolmuştu. "On sekiz yaşına bastığı anda, ABD'ye gitmesine ve orduya katılmasına yardım ettim. Bir kez kabul edildiğinde, onu dışarı çıkaramadım. Nihai ironiyi bilmek ister misin?"

Anladığımdan emin değildim ama yine de başımı salladım. Bana daha önce hiç böyle sır vermemişti.

"İntihar etti." Dudaklarımdan yumuşak bir nefes sesi geldi. "Bir grup pislik ona tecavüz etti ve o da kendini kaybetti. Geri dönemedi."

"Tanrım, Alessio," diye mırıldandım usulca, yanağına bir öpücük kondurarak. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm." Hayatında çok fazla trajedi vardı.

"Mia'nın cenazesinde babamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, sonra da Branka'yı yanıma aldım. Bu sefil ailede en azından birimizin biraz olsun normale döneceğine yemin ettim."

Bu ona daha da hayran olmamı sağladı. Sorumluluğunu ciddiye alıyordu. Yanağıma sıcak göğsüne bastırdım ve yontulmuş karın kaslarını öptüm. Kokusu her tarafıma ve etrafıma yayılmıştı. Sandal ağacı, baharat ve duman kokusu. Tanıdık ve samimi.

"Çok mu sigara içiyorsun?" Sebepsiz yere sordum. "Bırakacağım."

Başımı göğsünden kaldırdım. "Yapacak mısın?"

Başını salladı. "Bebek için iyi değil. Ya da senin için."

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen de öyle." Yer değiştirdim ve ağzımı onunkine bastırdım. Ona asla doyamayacaktım.

"Seni seviyorum."

Eli enseme kavradı ve alt dudağıma ısırıldı. "Sakın durma, Autumn. Beni öldürebilecek pek bir şey yok ama sen... sen öldürebilirsin." Son sözleri sert çıkmıştı ama gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu.

"Aynen," diye mırıldandım. Bir öpücük daha. Islak. Sahiplenici. Çok doğru. "Sözleşmeyi ve şantajı unut," diye geveledi ağzıma karşı.

"Benimle evlen çünkü bunu istiyorsun."

Hâlâ çözmemiz gereken pek çok şey vardı. Kendi ailem her gün ilişkileri üzerinde çalışıyordu. Biz de öyle. Gömülecek bir sürü hayalet ve iyileşecek yaralar vardı. Ama bunları birlikte yapacaktık. Sonunda ona kavuşmuştum. Son dört yıldır onu acıyla özlüyordum.

"Evet," diye mırıldandım, yüzümü boynuna gömdüm. Çok güzel kokuyordu, sıcaklık ve baharat gibi. Ve ev gibi. "Yine de acele etmene gerek yok. Ve

Büyük bir şey değil. Büyük düğünü Branka'ya bırak."

"Ne istersen." Dudakları başımın üzerinde gezindi. "Sana söyledi, ha?"

"Evet."

"Yıllarca buna karşı çıktı. Birdenbire fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğundan emin değilim."

Bu kesinlikle benim Alessio'ya anlatacağım bir hikaye değildi.

"Görücü usulü evliliklerin akıllıca olduğundan emin değilim," diye mırıldandım. "Aşk için evlenmeli."

"Her şeyden çok korunmaya ihtiyacı var," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Babamız pek çok düşman edinmeyi başardı."

Gerildim. "Peki ya sen?"

"Benim de pek çok düşmanım var." Ona endişeli bir bakış fırlattım.

"Seni ve Kol'u koruyacağım. Her zaman."

Ondan şüphe etmedim. Onun yanında kendimi her zaman güvende hissedirdim ama bu onun gayrimeşru işlerini kabul ettiğim anlamına gelmezdi.

"Acaba sen var birçok düşmanlar Eğer sen vardı sadece bir ortalama bir iş adamı?" Tereddütle sordum.

"Muhtemelen."

Başımı salladım. "Muhtemelen mi?"

"Babamın tüm düşmanları bana miras kaldı. Buna bölgemizdeki insan kaçakçılığını sona erdirdiğimi ve işlerine zarar verdiğim için kendime biraz daha kazandığımı da ekleyin."

"Yani dışarı çıkamıyor musun?"

"Eğer dışarı çıkarsam, birileri bölgeyi ele geçirecek ve muhtemelen insan kaçakçılığını yeniden başlatacak. Arkadaşlarım ve ben bunu sona erdirmek için çok çalıştık ve çok fedakârlık yaptık. Bunu öylece bir kenara atamam."

"Ama silah ve uyuşturucu ticareti-" Gerildi ve içimi bir belirsizlik kapladı. Bu anı mahvetmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Branka'nın düğününün ne zaman olacağını biliyor muyuz?" diye sordum ve o da başını salladı. "Şanslı damat kim?"

"Killian Brennan."

Bölüm 34

ALEssIO

Autumın yorganın altına kıvrılmış uyuyordu, pürüzsüz kalçalarından biri yorganın dışındaydı ve çıplak poposu beni baştan çıkarıyordu. Pencereye bakacak şekilde yan yatmış uyurken kaşları çatılmıştı. Bir elimi onun üzerinde gezdirdim.

Kaşlarını çattı ve dokunuşuma doğru eğildi.

Çok güzeldi.

Hala burada olduğuna inanamıyordum. Benimle birlikte.

Bana kendi isteğiyle geldi. Sekiz yıllık bekleyiş ve fedakârlık bizi buraya getirdi. Onun ve Kol'un güvenliği için her şeyi tekrar yapardım.

O benim ilk ve son aşkımdı. Tek aşkımdı. Onsuz, sadece var oluyordum. Onunla yaşıyordum.

Şafağın titreşimleri yatak odamızdaki karanlığı yumuşatmaya başlayana kadar onun uyumasını izledim. Onu uyandırmak ve kendimi tekrar onun içinde kaybetmek için can atıyordum. Yapmamalıydım. Onu bu gece zaten birkaç kez aldım.

Mükemmel bir kıcı vardı ve onu ısırمام için bana yalvarıyordu. Aletim sertleşti ve günaha karşı koyamadım.

Elimi kalçasına koydum, sonra bacaklarının arasına daldırdım. Bacaklarını davetkar bir şekilde açtı ve parmaklarım klitorisine değdiği anda yumuşak bir inilti havayı doldurdu. Şimdiden sırılsıklam olmuştu.

Ağzım onun yumuşak bedeninde gezindi, teni tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu. Sonbahar. Elma. Çok lezzetliydi. Dilimi klitorisine bastırdım, sonra onu yaladım. Yavaşça, sularının tadını çıkararak.

"Aman Tanrım."

Autumn'un iniltisi yatak odamızın karanlığında titreşiyordu. Parmakları saçlarımı kavradı, bacakları omuzlarımın üzerinde yükselirken amını ağzıma dayadı. Klitorisini cennetin son tadıymış gibi yaladım.

Parmakları sıkılaştı. "Lütfen, lütfen durma."

"Daha yeni başladım, aşkım," diye mırıldandım, sonra klitorisini bir kez daha yaladım. Uylukları titreyerek başımın etrafında sıkıştı. Şişmiş tomurcuğunu ağzıma aldım ve nefes nefese bir inilti daha geldi.

Titrediğini ve amının ıslandığını hissettim. Benim için. Onun amını yemeyi seviyordum. Kokusunu seviyordum. Onu tatmayı seviyordum. Girişine bir parmağımı soktuğumda yüzünü izledim ve zevkle çığlık attı.

"Dilimi amının içinde ister misin?" Cevabı bir inilti oldu. Kokusunu hafifçe tokatladım ve gözleri açıldı. "Kelimeler," diye homurdandım.

"Evet."

"Evet ne?" Onu kışkırttım. Kahretsin, yanaklarındaki o kızarıklık çok çekiciydi. Söz konusu o olduğunda mükemmel bulmadığım tek bir şey bile yoktu.

"Dilini amımda istiyorum," diye inleyerek nefes aldı.

Sırıttım. "İşte benim kızım."

Dilim amına dokunduğu anda tekrar kasıldı ve gözleri yarı kapalı hale geldi. Amını yalarken onu izlemeyi her zaman sevmişimdir. Yüzündeki o mutlu ifade en güzel manzaraydı. Onu dilimle sikmeye başladım. Daha sert ve daha hızlı. Tam onun sevdiği şekilde.

"Tadın hatırladığım gibi," diye hırıldadım ona karşı. "Çok güzel."

Ona özgü o tada doyamıyordum. Ağzıma yapıştı, kasları gerildi ve iniltileri gittikçe daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Ona asla doyamayacaktım. Dilimi daha derine soktum, sonra çıkardım. İçeri ve dışarı. Kokusunun sıkıldığını hissedebiliyordum, daha fazlası için açgözlüydü.

Klitorisini ısırdım, sonra parmaklarımı sertçe içeri ittim. O kadar sıkıydı ki, duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyordu.

"Aman Tanrım, Alessandro," diye bağırdı. "Ben... Ben..."

Parmaklarımı, parmak boğumlarım onun içine girene kadar geri ittim. "İşte böyle, aşkım. Bırak gitsin."

İçinden bir ürperti geçti, gözleri üzerimdeydi, başımı tekrar eğip onu yerken, tadını çıkarırken şehvetle beni izliyordu. Adımı haykırırken sırtı yatağa doğru eğildi, parmakları saçlarıma dolandı.

Tüm vücudu orgazmın gücüyle titreşiyordu. Ayağa kalktım ve vücuduna doğru ilerleyerek ağzını aldım. Dilimde kendini tatmasına izin verdim.

Sonra tek bir hamleyle onu derinlere ittim. Yüksek sesle inlemesi omurgamda dolaştı ve ona daha hızlı ve daha hızlı itmeye başladım, ta ki sadece

sesler bizim düzensiz nefes alışımızdı. Etin ete çarpması. O benim cennetimdi. Onu o kadar sert ve sert becerdim ki, onu kıracağımdan korktum. Çürütmekten.

"Sakın durma," diye inledi küçük bir hırıltıyla. Durmak istesem bile bunu yapamazdım. Ve ben de onu sikmeyi bırakmak istemiyordum. Onun zevkten parlayan gözlerini izledim, ağzı beni daha hızlı ve daha derine gitmeye teşvik ediyordu.

Bir orgazm daha ona çarptığında paramparça oldu, amı beni sıkıca kavradı, ben ayrılana kadar, döllerimi onun amına fişkırttım. Ona karşı ürperdim, ağzını, burnunu, alnını öptüm.

Kahretsin, hamile kalmasını umuyordum, böylece benimle daha çabuk evlenirdi.

Aşağı indiğimde Autumn'un dudaklarının yumuşak bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. "Bu aşk yapmaktı, değil mi?"

Alnımı onunkine değdirdim. "Evet, öyleydi."

Gülümsemesi daha da genişledi ama gözleri kapandı. "Biliyordum."

Yumuşak bir horlama sesi duydum ve içimi bir eğlence kapladı. Belki de onu uyandırmamalıydım. Çoğu gün gecenin geç saatlerine kadar onu uyanık tutuyor, her santimetresinin tadına bakıyordum. O bana dokunmaya başlardı. Ben de ona dokunmaya başlıyordum. Sanki son dört yılı telafi etmeye çalışıyor gibiydik.

Onu kendime doğru çektim ve bana doğru kıvrıldı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Yedi gün.

Sonbahar ve Kol evimin bir parçası olalı yedi gün olmuştu.

Son dört yıldır uyanıkken her düşüncemi dolduran kadının kollarımda uyumasını izledim ve hâlâ benimle birlikte olduğuna inanamıyordum. Artık şantaj hakkında konuşmuyorduk. Benimle evlenmeyi kabul etti ama acele etmememi istedi.

Artık ona sahip olmaya bu kadar yaklaşmışken, onu kaybetmekten endişe ediyordum. Benim adım alması için onu zorlama isteği hâlâ içimi tırmalıyordu ama bunu görmezden geldim. Tarihi onun belirlemesini bekleyecektim. Bu işi doğru yapmak istiyordum.

Onun için. Oğlumuz için.

Güneş henüz doğmamıştı ama yılların uykusuzluğunu kırmak zordu.

Yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Bir sigara yakarken onun uyumasını izledim. Dört yıl önce çekip gittiğinden beri alışkanlığım daha da artmıştı. Geri döndüğünden beri sigaraya olan ihtiyacım azalmıştı.

İhtiyacım olan tek tedavi o gibi görünüyordu. O ve Kol. Birlikte olduğumuz zamanlar,

Boktan geçmişimi unuttum. Onunla bir ailem vardı.

Branka, Autumn, Kol ve ben. Gerçi kız kardeşimi tam olarak anlayamamıştım. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Bu evlilik düzenlemesinden memnun değildi ama itiraz etmemesi beni şaşırttı. Tam olarak anlayamadım.

Güneş yavaşça yükseldi ve ışınlarını yatağımdaki Sonbahar'ın üzerine düşürdü. Hâlâ gerçeküstü görünüyordu. Autumn Corbin benim yatağımda uyuyordu. İsteyerek. Çarşaf beline kadar geliyor ve güneş ışınları pürüzsüz, kremsi tenine yayılıyordu. O muhteşem simsiyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve güneş ona da yansıyor.

Huzursuzluk ve öfkeyle geçen dört yılın ardından nihayet huzuru bulmuştum. Ve lanet olsun, onu kaybetmekten korkuyordum. Onu kaybetmekten çünkü artık onsuz bir hayatın nasıl olacağını biliyordum.

Kasvetli. Anlamsız.

Ama yaşam tarzım hâlâ aramızda duruyordu. O dünyayı kurtarıyordu; ben ise onu yozlaştırıyordum. Er ya da geç yolumuza devam etmemiz gerekecekti.

Yarım kalan sigaramı söndürdükten sonra kahvaltı hazırlamak için mutfığa yöneldim. Küçük Kol çırpılmış yumurtaya bayılırdı. Günümün en güzel kısmı hep birlikte oturup kahvaltı ettiğimiz sabahlar ve kendimi kadınının içine gömdüğüm gecelerdi.

Kahve makinesiyle başladım. Autumn'un dün kahvesini içmeden önce ne kadar huysuzlaştığını hatırlayınca dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. Tam bir kahve bağımlısıydı.

Çekirdek öğütücüyü çalıştırdığımda bir çift yumuşak el arkadan belime dolandı ve o eşsiz koku beni sardı. Onun dokunuşu her zaman omurgamda küçük bir ürperti yaratırdı. Onun dokunuşu için yaşıyordum.

Arkamı döndüm ve yüzünü göğsüme bastırdı.

"Tişörsüz seksi bir adam bana kahve hazırlıyor," diye mırıldandı göğsüme, derin derin içine çekerek. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi."

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu. "Size hizmet etmek için yaşıyorum."

Yanakları kızardı. Tanrım, ondan istediğim o kadar çok şey vardı ki. Gülümsemesini. Mutluluğunu. Daha fazla çocuk. Ondan her şeyi istiyordum. Ama randevuyu ayarlamaktaki isteksizliği beni mahvetti.

Belki de yeterince iyi değildim. Onun için hissettiklerim o kadar derindi ki, her nefes alışımın ve kalp atışımın bir parçasıydı ki bazen onsuz yapamayacağımdan endişeleniyordum. Son dört yıl boyunca beni ayakta tutan tek şey Branka'nın bana verdiği ufak tefek bilgilerdi.

Acınası, biliyorum.

Evet, Nico'nun bana onun hakkında günlük ayrıntılı bir rapor vermesini sağlayabilirdim ama yapmadım. Gitmesine izin vermemin onun için en iyisi olduğunu düşündüm. Ta ki babamın ne yaptığını öğrenene kadar. Oğlumuzu. Onu korumak için orada olmalıydım.

Sonuç olarak, ben varım.

Gerçi Autumn takıntımın ne kadar ileri gittiğini bilseydi ne yapardı merak ediyordum. Sekiz yıl önce, alt katımızdaki doğum günü partisi tüm hızıyla devam ederken onu yatak odasında gördüğüm andan itibaren.

O çok bağımsızdı. Fazla normal. Belki de beni ona çeken tam da buydu. Tüm kırık, çatlak paralarımı sadece bir dokunuşuyla ya da bir glmsesiyle onardı. O benim tedavimdi. İyileşmem onunla tanıştığımda başladı.

"Birkaç arkadaşım geliyor," dedim ona. "Sen de gelebilesin diye ailen Kol'a göz kulak olabilir mi? Restorandan dönerken onu da alırsız."

Ela gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece seni görmeyi tercih etmezler miydi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sen benim bir paramsın."

Beni inceledi. "Erkekler genellikle etrafta kadınlar olmadan takılmayı tercih etmezler mi?"

Gülümsedim. "Benim yok. Arkadaşlarım da yle." Hayatınız boyunca bir şeyden yoksun kaldığınızda ve sonunda onu bulduğunuzda, bırakamazsınız. Sonbahar benim için yleydi. Cassio için Áine yleydi. Üvey kız kardeşim Aurora, Alexei için yleydi. "Karıları orada olacak."

"Ne giymeliyim?" diye sordu.

Gözlerim vücudunda gezindi. Benim uzun kollu tişrtlerimden birini giymişti. Yakası omzundan kayıyordu ve kolları n kollarına kadar kıvrılmıştı. Mkemmek görünüyordu. Ve benimki de.

Parmak uçlarına yükseldi, dilini ağzımın köşesine değdirdi ve dudaklarıma doğru nefes aldı. "Bana bakman gerçekten hoşuma gidiyor. Sanki şimdiye kadar gördüğün en güzel manzaraymışım gibi."

Memnuniyet damarlarımda sıcak bir şekilde dolaştı. "Hayatımda gördüğüm en güzel manzarasın."

Hayatımın geri kalanında görmek istediğim tek manzara. Onu ve ocuklarımızı.

Bölüm 35

SONBAHAR

A Lessio ve ben bir rutine girmiştik. Kahvaltı hazırlardı. Kol uyandığında birlikte yerdik. Sonra takım halinde hazırlanırdık ve biz ona işe kadar eşlik ederken Kol ve ailemi ziyarete giderdim. Ya da Branka ile buluşurduk.

Bugün de bir istisna değildi.

Kahvaltıdan sonra üçümüz onun arabasına bindik, Kol aramızdaki araba koltuğuna güvenli bir şekilde yerleşmişti. Alessio şoförüyle aramızdaki bölmeyi vurduğu anda ona doğru döndüm.

"Akşam yemeği için ne zaman hazır olmalıyım?" Asıl konumuza geri dönerek ona sordum.

"Beşe kadar evde olurum."

Evim. Çatı katını evim olarak görmeye başladım. Alessio ve Kol benim evimdi.

Telefonumu çıkardım ve aileme hızlı bir mesaj yazdım. Cevap anında geldi.

"Her şey hazır," dedim ona gülümseyerek.

Alessio araba koltuğuna doğru eğildi ve ben de onunla yarı yolda buluştum, dudaklarımız birleşti. Yumuşak, kısacık bir öpücüktü. Yine de ruhumu daha önce hiç olmadığı kadar sarstı. Alessio'nun kolları oğlumuzun araba koltuğunun arkasında durdu ve arkama uzandı. Avuçlarını omuzlarıma dayadı ve parmakları saçlarımla oynadı. Parmağının etrafında döndürüyor ve çözüyordu. Şoförü bizi şehrin öbür ucuna, ailemin yanına götürürken içimden geçen küçük bir ürperti hoşuma gitti.

"Bugün çalışmak zorunda mısınız?" Mırıldandım. "Eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

Ağzı kıvrıldı. "Ne gibi?"

Sırıttım. "Eminim bir şeyler bulabiliriz."

Sözlerindeki ima yanaklarımı kızarttı. Ve başparmağı üzerinde gezindiğinde kızardığının teyidini aldım.

"Bu sabah Philly'ye uçmam gerekiyor, ama yarın tamamen seninim." "Söz veriyorum."

"Yemin ederim aşkım," dedim. "Ailenin malikâneme gelmesine ne dersin? Hangi odanın Kol'un olacağına sen karar verirsin. Ve Kol'a söz verdiğim yatağı yapabilmem için malzemeler bugün teslim ediliyor."

Kol heyecanla bacaklarını ve kollarını çırpmaya başladı. "Uçak yatağı." "Bu bir randevu," diye gülümsedim. "Yarın bütün gün üçümüz."

Tam olarak gergin olduğumu söyleyemem.

Ben gelmiyordum. Ama Branka'nın da bizimle gelmesini isterdim. Daha sonra erkeğiyle bize katılacaktı. Killian Brennan.

Kulağa İrlandalı gibi geliyordu ama ben ne bilirdim ki?

Kıvrımlarımı vurgulayan kırmızı straplez bir kokteyl elbisesi giydim. Saçlarım yumuşak bukleler halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu ve hatta gözlerime dumanlı göz farı bile sürmüştüm.

Alessio beni görür görmez gözlerindeki şaşkın ifadeden hoşlandığını anladım.

Sonraki sözleri bunu doğruladı. "Bana o elbisenin altında kırmızı külotun olduğunu söyle."

Kol'u sağ koluyla tuttu, ben de sol kolunu aldım. "Öğrenmek zorunda kalacaksın," dedim ona şakacı bir şekilde.

Şehri geçip Kol'u güvenli bir şekilde ailemin yanına bırakmak hiç zaman almadı.

Alessio'nun adamlarının her köşede pusuya yatmış olduğu gözümden kaçmadı.

Land Rover'ına geri döndüğümüzde, ona kayıtsızca "Adamların hep burada mı?" diye sordum.

"Evet."

Küçük bir iç geçirdim ama başka bir şey söylemedim. Babam muhtemelen onları fark etmişti. Ondan ya da annemden kaçan çok az şey vardı. Alışkanlık ve yılların pratiği. Ama onlar şikâyet etmediyse, ben de etmezdim.

Alessio ve ben büyük restorana girer girmez salon sessizleştii. Restoran altın ve kırmızı renklerle dekore edilmişti ve şenlikli bir motifi vardı. En sağdaki duvarda, çeşitli içkiler ve servise hazır bir barmen ile uzun bir cam bar uzanıyordu. Duvarın ortasında büyük bir televizyonun sesi kısılmıştı ama altyazıları görmek çok zordu.

Gözlerim mafya üyeleri ve eşleriyle dolu odada gezindi. Tüm restorani halka kapatmışlardı.

Alessio'nun eli belime dolandı ve beni kendine çekti. İhtiyacım olan tek güvence buydu. Beni anladığını biliyordum.

Önce Cassio ve Áine ile Luciano ve karısı geldi. "Sizi tekrar görmek güzel," diye selamladı Grace beni.

"Evet, görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Áine alaycı bir ifadeyle. "Seni daha haziran ayında görmüştük. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor." İkisi de beni gördükleri için gerçekten mutlu görünüyorlardı.

"Tekrar merhaba, Autumn," diye ekledi Luciano. "Umarım bu kez bizi gördüğüne daha sevinmişsindir. En azından biz, Cassio hâlâ senin boktan listende olabiliriz," diye detaylandırdı, tanıştığımız sergiye atıfta bulunarak.

"Luciano, Grace." Alessio onları selamladı. Luciano'dan daha uzun boyluydu ama Luciano'nun dövmelerinde onu korkutucu gösteren bir şey vardı. Alessio'nun daha az acımasız olduğunu düşündüğümünden değil. Bunu cilalı beyefendi dış görünüşünün altında saklıyordu. "Küçük Matteo nasıl?"

"Harika gidiyor," diye gülümsedi Grace. "Bir dahaki sefere onu da getirmemiz gerekecek."

"Katılıyorum. Matteo ve Kol'un yaşları yakın, birlikte iyi oynarlar. Elbette Kol daha çok Fransızca, Matteo ise İtalyanca konuşuyor ama bir yolunu bulurlar."

Bunu kıkırdamalar izledi.

Başka bir çift yaklaştı ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Kutup soğukluğunda mavi gözler. Duygusuz bir yüz. Yanında da siyah saçlı bir kadın, sanki dünya her şey yolundaymış gibi gülümsüyordu.

"Merhaba," diye elini uzatarak beni selamladı. "Sen Autumn olmalısın." Başımı salladım, gözlerim sevgilisine kaydı. Gözlerimi kırpmadan önce beni öldürmeyeceğine güvenmiyordum. "Bu benim kocam, Alexei. Ben Aurora, onun eşiyim."

Yutkundum ve bakışlarımı Alessio'ya çevirdim. Endişeli görünmüyordu. Tamam o zaman. Ben de öyle. Belki?

Soyadı kayıtlı. Nikolaev!

"Sasha Nikolaev ile akraba mısınız?" Ağzımdan kaçırdım. Alessio'nun kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Kardeşim," diye cevap verdi Alessio. Tiz bir ses. Soğuk ses. Tanrım, çok korkutucuydu.

"Oh, şuna bak. Beni hatırlıyorsun." Uzun boylu, üç parçalı takım elbiseli bir adam bize doğru yürüdü. Yüzünde köpekbalığını andıran bir sırtış ve arkamdan bakan gözlerinde biraz dengesiz bir bakış vardı. Sanki birini bekliyormuş gibiydi. "Kalıcı bir etki bırakmış olmalıyım."

Ve anı bana çarptı. Onu hatırladım. Dört yıl önce o ve kardeşiyle birlikte restoranda oturmuştuk.

Sasha Nikolaev. Branka'nın kalbini kıran adam bu muydu?

Lanet olsun! Branka'nın gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyordu. Onun korkunç bir orospu çocuğu olduğunu görmedi mi?

Kalbini oymak için yardıma ihtiyacı var. Ya da onu öldürmek için. Ona yardım ederdim. Ben barışsever, iyi kalpli bir kızdım ama bu adam... Evet, bir istisna yapardım çünkü en iyi arkadaşımın yaşamasını istiyordum. Oğlumun bir teyzeye ihtiyacı vardı.

Ona ters bir bakış attım. Bu onu şaşırtmış olmalıydı çünkü kaşları havaya kalktı.

"O kadar da kalıcı değil," diye mırıldandım. "Bir daha asla görmek istemeyeceğin insanları kalıcı bir izlenim olarak saymazsan tabii."

Mürekkepli parmaklarını ceplerine soktu ve bana doğru bir adım daha attı. "Kız kardeşin nerede Russo?" Sasha Alessio'ya sordu ama gözleri benden ayrılmadı.

Alessio kuru bir sesle, "Her zamanki gibi geç kalıyor," diye karşılık verdi. "Autumn'la takılmayı asla kaçırmaz. O ikisi birbirinden ayrılamaz."

"Bu çok tatlı," diye haykırdı yumuşak bir ses. Başka bir Nikolaev. O uzun boyları ve tuhaf soluk mavi gözleriyle onları fark etmemek çok zordu. Uzun boylu bir adam kollarında minyon bir kadınla geldi. Onunla da daha önce tanışmıştım. Gece ve gündüz gibiydiler. Korkunç yüz ve gülen yüz. Fırtına ve güneş ışığı. "Merhaba, ben Isabella. Vasili'nin karısıyım."

"Hmmm." İkisi arasındaki yaş farkı Alessio ve benimkinden bile daha büyük görünüyordu. Aslında, hepsinin çok daha genç eşleri var gibiydi. Sanırım Alessio ile evlendiğimde genç olan ben olmayacaktım. *Ne zaman*, diye düşündüm hülyalı hülyalı. Bir tarih belirlemek için onunla konuşmam gerekecekti. "Tanıştığımıza memnun oldum. Kocanızla birkaç yıl önce kısa bir süre tanışmıştım," diye cevap verdim. Isabella'nın her yerinden belli oluyordu, çok tatlı biriydi.

"Tatiana nasıl?" Alessio sordu ve beni Tatiana'nın kim olduğunu merak etmek zorunda bıraktı.

"İyileşmek için zamana ihtiyacı var," diye yanıtladı Isabella. "Çok üzgün."

"Tatiana'nın biraz kık tekmelemesi gerekiyor," diye homurdandı Sasha. "Ve her şeyin üstesinden gelecektir."

"Tatiana ve senin ayrılmanız gerekiyor," diye tersledi Vasili. "İkiniz birlikte lanet olası bir savaş başlatacaksınız."

Isabella onu sakinleştirmek için kocasının kocaman elini okşadı.

"Autumn, Nico ve karısı Bianca ile tanış," diye Alessio tanıştırmaya devam ederken, Sasha ve Vasili Rusça atışmaya başladılar. "Ve Byron'ı hatırlarsın."

Üvey kardeş.

"Merhaba, Sonbahar," diye selamladı beni. "Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır Senatör Ashford ile konuşmadım."

"Eh, bir kız umut edebilir," diye mırıldandım. "Yine de senin ya da birinin bu adama silah ticareti anlaşmaları ve dünyadaki insani faaliyetler hakkında bir eğitim vermenizi şiddetle tavsiye ederim. Hiçbir şeyden haberi yok."

"Ondan hoşlanıyorum." Başımı sert ve soğuk sese doğru çevirdim. Bu ses Alexei'ye aitti. Umarım Alexei tarafından beğenilmek iyi bir şeydir. Belki de değildi. Karısı sırtıttı.

"Evet, ben de," diye ekledi. Eğildi ve Alessio'yu yanağından öptü. "İyi seçim, kardeşim." Kaşlarımı çattım. Az önce ona *kardeşim* mi demişti? Şaşkın bakışımı fark etti. "Byron benim kardeşim."

"Oh." Başımı eğip onu inceledim. "Branka biliyor mu?"

Aurora'nın gözleri Alessio'ya kaydı ve benimkiler de onu takip etti. Alessio başını salladı. "Ona söylemelisin," diye mırıldandım. Başımı tekrar Aurora'ya çevirdim. "Yani sadece sen ve kardeşin-"

"Hayır, başka bir üvey kız kardeşim daha var. Alessio ve Byron, tabii ki. Ve üç erkek kardeşim daha var." Vay be, ne büyük bir aileymiş. "Peki ya sen?"

"Sadece ben. Ve Branka," diye cevap verdim. "Ailem bunun on çocuk sahibi olmak gibi bir şey olduğunu söylüyor."

Odada yumuşak bir kıkırdama dolaştı. Nico'nun karısı Bianca, "Babam da aynı şeyi söylerdi," diye söze karıştı. "Bazen ikizlerimizi görse ne derdi diye merak ediyorum." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyi anlayabiliyordum. Kol hakkında her konuştuğumda hissettiklerimin aynısıydı.

Herkesin gözleri üzerimdeydi, merakla beni inceliyorlardı. Ama haklarını yemeyelim, hiç soru sormadılar. Hepimiz büyük bir masanın etrafına oturduk, sadece iki yer boştu. Onlar da henüz tanışmadığım Branka ve Killian'a aitti.

Yemek servis edildi ve oldukça keyif aldım. Alessio yanımda oturmuş erkeklerle konuşuyordu, eli kalçamdaydı. Isabella ve Bianca yemek tariflerini tartışıyorlardı. Görünüşe bakılırsa, Isabella yemek yapmakta kötüydü.

Aurora, "Hayat kurtarmakta yemek pişirmekten daha iyi," diye yorum yaptı. "O bir doktor."

"Ah." Isabella'ya doğru bir bakış fırlattım. Çatık kaşlarıyla notlar yazıyor, bir insanı kesmenin bir tavuğu kesmekten daha kolay olduğunu mırıldanıyordu. Neredeyse komikti. "Fotoğraflarınızın arandığını duydum."

Grace ve Áine aynı anda, "Oh, öyleler," diye cevap verdiler. "Bir tanesini zar zor kaptım," diye ekledi Áine. "Alessio bütün galeriyi satın aldı."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Áine ve Grace bir gülümsemeyi paylaştılar. "Evet, hıyarın tekiydi," diye alay etti Grace kısık bir sesle. "Çok kızmıştım. O fotoğraflardan birkaç tane istiyordum. Ama Alessio saplantılı bir hıyar olmalı. Cassio hepsini malikânesine sakladığını söyledi."

Masanın bizim tarafına bir kıkırdama yayıldı. "Onları nerede sakladığını merak ediyorum," diye mırıldandım. "Onları çatı katında görmedim."

Áine çenesini erkeklere doğru eğerek, "Muhtemelen senin kaçmayacağından emin olana kadar onları saklıyordur," dedi. "Hepsi saplantılı ve sahiplenici."

Önce erkeklere, sonra da kadınlara bir bakış attım. "Sanırım bunu görebiliyorum," dedim usulca. Yine de bunu umursamıyordum. Alessio ile değil. Onun karanlık tarafını seviyordum. Sahiplenici yanını seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum.

"Bunlara bakmam gerekecek," dedi Aurora. "Alexei'nin D.C.'de bir çatı katı var ve çok yavan, basit. Onu daha ev gibi yapmak istiyorum, böylece ziyaret ettiğimizde bir oteldeymişiz gibi hissetmeyiz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Benim tarzımdaki fotoğrafları isteyeceğinden pek emin değilim." "Neden olmasın?"

"Çoğu daha çok... ummm-" Doğru kelimeleri aradım ama bulamadım. "Bazıları farkındalık yaratmak için. Diğerleri biraz karanlık. Bu gezegende ziyaret edebildiğim muhteşem yerlerden bazılarının birkaç fotoğrafı var."

Aurora'nın gözleri parladı.

"Hepsini görmek isterim."

Grace telefonunu çıkardı ve fotoğraflarını karıştırmaya başladı. "New York'taki sergi sırasında fotoğraflar çektim. Bazıları web sitesinde de var."

Onlara bakmama gerek yoktu. Hepsini biliyordum. Çektiğim tek bir fotoğrafı bile unutmadım. Bütün kadınlar Grace'in telefonuna baktı ve benim dikkatim dağıldı.

Gözlerim haberleri gösteren televizyona kaydı ve kaskatı kesildim. Afganistan'daki kaos ekrana yansımıştı. Tanıdığım bir iki arkadaşımın yüzünü gördüm. Ayağa fırladım ve kendimi televizyonun önünde buldum.

"Sesi açabilir misin?" Barmene sordum.

O konuştuktan kısa bir süre sonra, hâlâ masada duran telefonum çalmaya başladı.

Görmezden geldim. Tekrar çaldı. Ve tekrar.

Áine onu bana getirdi. "Önemli olabilir."

"Teşekkür ederim." Minnettarlıkla gülümsedim, sonra aramayı cevapladım. "Görüyor musun?" Arayan Loren'di.

"Evet."

"Girmek ister
misin?" "Evet."

"Bunu yaparsak tek başımıza kalırız," diye homurdandı Loren. "Editör bunu onaylamak istemiyor."

Kaşlarımı çattım. Çığlıklar. İnsanlar. Çocuklar.

Ağlayanlar. "Neden olmasın?"

"Yukarıdan geldi." Başımı salladım. Birilerinin her zaman bir ajandası vardı. Bu sadece basit olamazdı - haber yap, fotoğraf çek ve bir fark yarat.

"Tamam, bana haber ver." Telefonu kapattım, gözlerim televizyona yapışmıştı. Lanet olsun, insanlar bu kadar acımasız olabiliyordu. Hangi ırk olduğu umurumda değildi,

kıta, konuştukları dil - bedel ödeyen her zaman masum olanlardı.

"Her şey yolunda mı?" Alessio arkamdan geldi ve ellerini bana doladı.

"Evet, mürettebat içeri girmek istiyor," diye mırıldandım, gözlerimi ekrandan ayırmadan. "Ama gitmek için izin alamayacaklar."

Rahat bir nefes aldığını sandım ama Nico dikkatimi çekti. "Muhtemelen en iyisi bu. Orada işler çirkinleşecek."

"Bu, haber yapılmaması gerektiği anlamına gelmez."

Nico çenesini ona doğru eğdi. "Haber yapılıyor."

Gözlerimi ona diktim. "Hayır, öyle değil. Şuna baksana." Elimi televizyona doğru uzattım. "Sadece havaalanı çevresini gösteriyor. Ne?

tüm lanet olası ülke hakkında? Diktatörlerin insafına terk edilecek masum insanlar. Savaşmaya gönderecekleri çocukları."

"Bir silahı ele geçirmenin tek yolu bu," dedi Sasha. Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrıldı ve suratının tam ortasına bir şaplak atma isteğiyle savaştım. Elleri havaya kalktı. "Şaka yapıyorum."

"Öyle misin?" Tersledim. "O silahları eline geçiren çocuklara ne olduğunu biliyor musun? Genellikle yetişkinliğe bile ulaşmadan ölüyorlar."

"Dua edelim de silahlarımızdan hiçbiri o bölgeye ulaşmasın," diye homurdandı Sasha. "Alessio'nun kadını bizi öldürebilir."

"Silahlarınız mı?" Tısladım. "Yasadışı silahlarınızın nereye gittiğini kontrol ettiğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Alıcılarımızı her zaman kontrol ederiz." Vasili kardeşini savunmaya geldi.

Alay ettim. "Ne? Onlara gizlilik sözleşmesi mi imzalatıyorsun? Bayilik sözleşmesi mi?" Vasili'ye doğru bir adım attım, parmağımınla göğsünü işaret ettim. "Kabul et. Silahlarınızın nereye gittiğini kesinlikle kontrol edemiyorsunuz. Bunun gibi çaresiz ülkelere gidiyorlar. En yüksek teklifi verene." Çenemi televizyona doğru salladım. "Küçük çocukların ellerine. Ya da yetişkin suçluların. Hangisi daha kötü bilmiyorum."

Öfkem her saniye artıyor, içimde bir sürü kelime fokurduyordu. "Bir dahaki sefere bir silah sattığınızda, Bay Nikolaev, onu kendi çocuğunuzun tuttuğunu hayal edin." Vasili homurdandı, tüm ifadesi kararmıştı. "Evet, bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? O çocukların ailelerinin de hoşuna gitmiyor," dedim omzumun üzerinden televizyonu işaret ederek.

"Tanrım, bu kız ağaç kucaklayıcılarından bile beter," diye mırıldandı Sasha. "Dünyayı kurtaracak."

"Sasha-" Vasili ve Alessio aynı anda konuştular ama ben o kadar ileri gitmişim ki dilimi tutamadım.

Beni duvardaki sinir bozucu bir sinekmişim gibi izleyen korkunç dövme adamına doğru tehditkâr bir adım attım.

"Bir gün Sasha Nikolaev," dedim elimi göğsüne bastırarak ama adam koca bir taş yığını gibiydi, "biri senin o kara kalbini bıçaklayacak," dedim ona öfkemi dizginleyerek. "Ve ben bunu en ön sıradan izleyeceğim. Ve lanet olası patlamış mısır."

Neredeyse Branka'nın onun kalbine baş harflerini kazıyacağını ağzımdan kaçıracaktım.

Ve siktir et, ona kesinlikle yardım edeceğim. İki kafa bir kafadan daha iyiydi.

"Hâlâ silah dağıtımından mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyoruz?" Luciano homurdandı. "Sanki başka bir şey pişiyor gibi hissediyorum."

"Isabella'nın yemek yapmadığını biliyoruz," dedi Sasha, az önce ona ters ters bakan baldızına bir öpücük kondurarak. Sonra gözleri bana döndü, o soluk maviler içimde kıvrınma isteği uyandırdı.

"Kızdan gerçekten hoşlanıyorum, Alessio," diye kestirip attı Alexei ve ben bıkkınlıkla ellerimi salladım.

"Teşekkürler," diye tatlı tatlı gülümsedim. Zavallı Alessio, muhtemelen onu atlatmışım. Dikkatimi tekrar baş belasına yönelttim. "Sasha, ağabeyinden biraz koçluk al. Çünkü sen büyük bir pisliksin," diye homurdandım, tartışmanın bir anlamı olmadığını görüyordum. Ayrıca, kimsenin spekülasyon yapmasını istemiyordum.

"Takviye kuvvetin nerede, Autumn?" Sasha tembel tembel konuştu. "Seni, dünyayı kurtarmak isteyen kızı, kurtlar yesin diye tek başına mı bıraktı?"

Gerçekten. A. Dick. Eşek kıcı.

Onun için uygun başka bir isim bulamadım. Ama sonra onu gördüm. O solgun bakışların ardındaki huzursuzluğu. Gözleri sürekli girişe doğru kayıyordu. Etrafıma bakındım ama erkekler silah dağılımlarını tartışıyorlardı, Alessio'nun eli hâlâ sırtımdaydı ve kadınlar kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Dikkatimi Sasha'ya verdiğimde dudaklarım kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. O kadar hızlı değil, Sasha-oğlan. Tamam, belki çocuk değildir. Sasha-adam? Sasha-asshole? Evet, her neyse.

Küçük bir adım attım ve sesimi alçalttım.

"Aslında Branka ve *erkek arkadaşı* biraz yalnız vakit geçiriyorlar." Sasha'nın yüzünde beliren cani ifade, eğer Alessio'nun eli koruyucu bir şekilde etrafımda olmasaydı altıma sıçmama neden olabilirdi. Neyse ki öyleydi. "*Tanışıyorlar*," diye ekledim tatlı tatlı.

Yakında bize katılmayı planladığını söylemedim. Ama bu Sasha'nın oradan hışımla çıkmasına neden oldu.

"Ne oldu?" Vasili bana şüpheyle bakarak sordu.

İfademi boş tutarak masumca göz kırptım. "Hiçbir fikrim yok. Kalbini oyacağımı söyledim ve o da sinirlendi."

Snickers odanın içinde dolaştı.

Ama Nikolaev kardeşleri kandıramadım. İkisinin de gecenin geri kalanında gözleri üzerimdeydi.

Her şeyi yanlış anlamış olmaları çok kötü.

Bölüm 36

SONBAHAR

T Branka oraya gittiğinde yemek aslında çok eğlenceliydi. Sonunda Killian Brennan'la tanıştım ve o acayip ateşliydi. Büyük H ile. Aman Tanrım, o gözler. O saçlar. O bronzluk. Alessio'ya bu kadar aşık olmasaydım, ağzımın suyu akardı. Sonra Branka seyahat fotoğraflarımızı getirdi. Ve videoları. Annem de dahil olmak üzere Paris'te Katy Perry'nin bir kızı öpmekle ilgili şarkısı eşliğinde dans ettiğimiz. Bütün masa güldü. Branka sırtarak, "Oh, bu bir şey değil," dedi, daha fazla pislik dökmeye hazırdı. Ne olacağını çok iyi biliyordum. "Yapma bunu," diye uyardım onu. "Ah, şimdi bunu yapmayı daha da çok istiyorum," diye gülümsedi. "Onu görmek istiyoruz," diye açıkladı Áine. "Kuzenim Margaret'le bir araya gelerseniz ikiniz de başımıza bela olursunuz." Başımı salladım. "Bunun iyi olup olmadığını bilmiyorum. Diyelim ki Paris bizi bir daha karşılamayacak." Masadakiler, hatta Nikolaev'in iki adamı bile kıkırdadı. "Kuzenin nerede yaşıyor? Lütfen Paris deme." Güldü. "Şu anda İrlanda'da." Branka ve ben bakiştık. "Orada henüz utanç verici bir şey yapmadık." Başını arkaya attı ve güldü. "Annem artık bizimle seyahat etmeyeceğini söyledi." Omuz silktim, yüzümde muzip bir gülümseme vardı. "Ona planlarımızdan bahsetmeyeceğiz. Dublin'in ortasında dans etmek kulağa hoş geliyor." "İnsanların bizim için şapkaya biraz para atmasını sağlayabiliriz. Gezgın çingeneler gibi oluruz."

Alessio homurdandı. "Bu ailede gezgin çingeneler yok," diye uyardı. "Çok geç," dedik ikimiz de aynı anda ve kıkırdamaya başladık.

Branka, telefonunu video klibini yansıtan televizyona bağlayarak, "Tamam, işte annemin en sevdiği şarkı," diye duyurdu.

Katy Perry'nin şarkısının sonunda Maman, Branka ve ben dans ettik. Kol hala kucağında bir bebektir.

"Kol'a bak," diye düşündü Branka. "Şuradaki bakış. O bakış hâlâ onda. 'Kahretsin, nereye düştüm ben' bakışı. Zavallı çocuk ailesinde deli kadınlar olduğunu erkenden fark etti."

Kol'un gözleri kocaman olmuş, babamı dans çemberine çekmeye çalışan Maman'ın dansını izliyordu. Her seferinde kamerayı sarsmak için kayıt yapıyordu.

Aurora, "Annen Paris'i seviyor gibi görünüyor," dedi.

Gözlerim ekrana yapışmıştı. Arada bir babamı görüyordum. Hepimiz mutluyduk. Evet, kalbim kırılmıştı. Ve evet, belki Branka'nınki de öyle görünüyordu. Ama hepimiz birbirimize ve aileme sahiptik.

"Evet, Paris'in kalbinde her zaman özel bir yeri olacağını söyledi," diye cevap verdim, gözlerim hâlâ ekrana yapıştı. Tanrım, annemin yüzündeki o sevgi. Kamera yanlışlıkla ona geçtiğinde babamın yüzünde de aynı sevgiyi görebiliyordum. Kendine uzman kameraman derdi. "Babamı, o nereye giderse peşinden gideceğine ikna etti."

Şarkı "Die For Me "ye geçti ve çalmaya başladığı anda Branka ve ben bakıştık.

"Bu bakışı bilirim," dedi Alessio. "Bela."

"Biz mi? Asla!" Branka ve ben cevap verdik.

Maman'ın ekrandaki şaşkın bakışı çok netti. Dudakları kıpırdadı ama Branka müziğin sesini sonuna kadar açtığı için sesi duyulmuyordu. Sonra Maman bizi kovalarken ikimiz de kelimeleri haykırdık.

"Kötü sözler söyleme," diye uyardı. Tamam, diye bağırdı çılgınca etrafına bakarken. "Fransızlar zaten Amerikalıları sevmiyor."

Branka ve ben o gün kalbimizin sesini dinleyerek şarkı söyledik. Şimdi acaba Sasha için mi söylüyordu diye merak ediyordum. Yoksa Sasha'nın ona yalan söylediğini yeni mi fark etmişti?

"Biz Amerikalı değiliz." İkimiz de yorumumuzu şarkının bir parçasıymış gibi söyledik.

"Mon Dieu!" Maman ellerini havaya kaldırıp birkaç Fransızca küfür savurarak haykırdı. "Kol'un kulaklarını kapat ki kötü şeyleri duymasın."

kelimeler. Siz ikiniz şu anda gençliğinizden daha kötü örneklersiniz."

Babam ikimizin de paramparça olmuş sahte ifadelerini yakaladı. Ama Branka ve

Uzun süre devam edemedim. Bir kıkırdama krizine girdik, sonra Maman'ı çemberimize çektik ve dans ettik.

"Sonbahar Michelle Corbin!" diye haykırdı. "Aynı şey senin için de geçerli Branka."

Yağmur damlaları başladı. Paris'in bahar havasını hâlâ koklayabiliyordum. Çiçek kokulu taze sonbahar havası gibiydi. Tabii ki annem her şeyi yanlış anladığımı söyledi.

Çok güldük. Ben küçük kapüşonumla onun başını örterken Kol bile dilini çıkarıp yağmur damlalarını yakalamaya çalıştı. Dördümüz de yüzümüzü yağmura doğru eğdik ve yağmuru yakalamak için dillerimizi dışarı çıkardık.

Annem bu resmi oturma odasına asmıştı.

"Güzel bir gündü." Branka'nın eli bana sarıldı. Başımı salladım, ekranda ailemi izliyordum. Bir ara Branka ya da ben kamerayı devraldık. Annem ve babam birlikte dans ediyorlardı. Ve o aşk, o lanet bağlılık yüzlerinden okunuyordu. Sanki birbirleri için tüm dünyayı yıkabilirlerdi.

Yapacaklarını biliyordum. Babam bunu zaten bir kez yapmıştı. Gözünü kırpmadan tekrar yapardı.

"Normal bir hayat böyle mi görünüyor?" Aurora mırıldandı. "Muhtemelen," diye homurdandı Byron. "Biz bilemeyiz tabii."

Meraklı bakışlarım masanın üzerinde gezindi. Grace, "Sanırım normal bir çocukluğa en yakın şeyi Bianca yaşadı," dedi.

Gözlerim Nico'nun karısına kaydı.

Bianca yumuşak bir sesle, "Borcunu ödemekle meşgul olduğu için annesinin yanında olmamasını saymazsak," dedi. "Ama evet, büyükannem ve babam olduğu için şanslıydım."

İşte o zaman bunu masadaki her bir yüzde görebiliyordum. Her bir erkek ve kadının gözlerinde bir parça trajedi ve kırıklık vardı. Tıpkı Alessio'nunki gibi.

"Sen şanslı bir kızsın," dedi Vasili.

"Evet," diye onayladı karısı. "Benim annem vardı ama onun bile sorunları vardı." "Senin böyle bir sorunun olmadığı için üzgünüm," dedim. Ben de ciddi dim. Belki de biz

çocuklarımızla başlarsak daha iyi bir dünyaya sahip olabiliriz. Annemle babamın

Beni hayatlarında gördükleri tüm zulümden uzakta yetiştirmek için savaştılar. "Herkes mutlu ve güvenli bir çocukluğu hak eder."

Ben bu sözleri söylerken Alessio'nun eli masanın altından benimkini sıktı. Kelimelere ihtiyacımız yoktu, çünkü onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasını umarak başparmağımı onun başparmağının üzerinde gezdirdim.

"Ben de bunu istiyorum," dedi Branka ve o anın tadını kaçırdı. Hepimiz parmağının yönüne baktık, annemle babamın yüzlerinde donup kalan ekranı işaret ediyordu. "Onu izleme şekli, sanki yeni tanışmışlar gibi. Sanki onun güneşiymiş gibi. Yemekleri berbat olsa ve onu birkaç kez hastanelik etse bile."

Dudaklarım kıvrıldı. Kıkırdamalar odayı doldurdu. Ama gözlerim ekrana kilitlenmişti.

Ailem sonsuza dek mutlu bir şekilde bize baktı.

Eve dönüş yolundaydık. *Eve.*

Garip bir şekilde, çatı katı evdi. Alessio evimdi. Ailemin mutluluğunu Branka'nın klibinden bana bakarken gördüğümde, onun benim sonsuza dek mutluluğum olduğunu anladım. Tüm kırık parçaları, karanlığı. Her şeyiyle.

Sadece onu istedim.

Alessio, "Killian lanet olası Brennan hakkında hayal kurmasan iyi edersin," diye homurdandı.

Killian Brennan'ın ağız sulandırıcı olduğu kesindi. Ama ona baktığımda ne zaman duruyordu ne de dünya soluyordu. Nefesimi kesmedi.

Hepsi Alessio'nun işiydi.

Dudaklarım kıvrıldı. "Alessandro Russo, kıskandın mı?" "Hayır." Keskin. Kırpılmış.

Elimi kalçasına koydum. "Kimse seninle kıyaslanamaz," dedim ona ciddiyetle. "Benim için değil."

Ay ışığı keskin yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Nikolaev ve hatta King kardeşlerin aksine Alessio daha temiz biriydi. Tıpkı Nico gibi

Morrelli. Ve Byron Ashford. Gerçi hepsinin aynı derecede acımasız olduğunu biliyordum.

Alessio daha çok benim tipimdi. Hem temiz görünüşünü hem de altındaki kötü çocuk acımasızlığını seviyordum. Onun sevmediğim tek bir parçası bile yoktu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım usulca.

Branka geldiğinde sadece bir kadeh şarap içtim ama beni rahatlattığını fark ettim. Sadece bir hafta içinde onun çatı katında yaşamaya alışmıştım. Ama bundan da öte, rutinimize alışmıştım. Onun kollarında uyanmayı seviyordum. Onu Kol'la görmeyi seviyordum. Sonra bizi ailemin evine bırakırken öpüşmeyi. Ve en çok da akşam yemeklerimizi ve Kol'u yatırdıktan sonra olanları seviyordum.

Gözleri karardı, sonra elini uzatıp benimkini tuttu. "Seni daha çok seviyorum."

Kalbim çırpındı. *O beni seviyor.* Alessandro Russo beni seviyor.

"Nikolaev'in adamları bana kızmış olsalar bile mi?" Şakayla karışık laf soktum.

Gözleri önce bana sonra da yola kaydı. "Saklamıyorlar ama bir şeyler sakladığını düşünüyorlar," dedi. "Sasha ile." Alay ettim ama cevap vermedim. "Her ne ise, ortaya çıkacaktır."

"Peki ne zaman?" Merakla sordum. Branka'yı asla ispiyonlamazdım ama Alessio ile aynı fikirdeydim. Her şey eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Branka'nın Sasha Nikolaev'in kalbini oyduğunu saklamak zor olacaktı.

Yine de izlerdim, diye düşündüm kendi kendime eğlenerek.

Omuz silktilti. "Sanırım göreceğiz. Ama sen benim kadınımsın ve her zaman önce sen geleceksin. Sen ve Kol."

Göğsüm ısındı. "Sen de her zaman önce geleceksin," diye fısıldadım. "Sen ve Kol." Aramızda bir anlık sessizlik geçti.

"Alessio?" İçimden bir tereddüt geçti.

"Hmmm."

"Umarım arkadaşların alınmamıştır," diye mırıldandım. "Silah kaçakçılığı konusunda kendimi kaybettiğimde falan."

Omuz silktilti. "Eminim daha önce duymuşlardır."

"Ya sen?" diye sordum. "Bir şeyler dağıttığını biliyorum." O kelimeyi söyleyemedim bile. Silahlar ve uyuşturucular. "Buna katılmamam seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, ahlakınızı ve daha iyi bir dünya umudunuzu seviyorum," diye karşılık verdi kuru bir eğlenceyle. "Onları her zaman sevdim. Bu dünyanın sunduğu en iyi şeyleri görme hevesini. Onu kurtarmak için."

"Sen de onu kurtarmak istiyorsun," diye fısıldadım. "Eğer istemeseydin, insan kaçakçılığına son veremezdin. Kız kardeşlerini kurtaramazdın."

Gözleri kuru bir mizahla bana doğru kaydı. "Belki de bana çok fazla kredi veriyorsun? Gerçekte kim olduğumu anlayacaksın ve bizi pişman edeceksin."

Başımı salladım. "Yapma bunu Alessio," dedim yumuşak bir sesle. "Ben kalıyorum. Diğer her şey kendi kendine çözülecek. Evet, anlaşmazlıklarımız var ama herkes yaşar."

"Yasadışı silahların dağıtımı konusunda mı?" diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Ya da sana dokunan herkesi öldürme ihtiyacım konusunda mı? Son dört yılda bana ait olana dokunan herkesi avlamak mı?"

Yutkundum.

"Kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim," diye yemin ettim. "Ve belki sen de yan işlerinden memnun değilsindir. Buna zorlandın. Önce baban tarafından, sonra da ondan daha güçlü olmak için bir hayatta kalma biçimi olarak. Ama ne olursa olsun, seninle kalacağım."

Kelimelerin sessizliği doldurmasına izin verdim.

"Bu kadar iyi olduğun için seni cezalandırmalıyım," dedi sonunda kuru bir sesle. "Ve beni *bozuyor*."

Kıkırdadım. "Cezayı ben çekeceğim."

"Aferin kızıma." Övgüsü karşısında kalçalarım sıkıştı. Alessio'nun ne söylediği ya da yaptığı önemli değildi, vücudum sadece karşılık veriyordu. "Eve gittiğimizde-"

Anlamın oyalanmasına izin verdi ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık filizlendi, zonklamaya başladı. Parmaklarım hafif kirli sakalına dokunmak ve şimdi onu öpmeye başlamak için kaşınıyordu. Meme uçlarım acıyla gerildi ve Alessio'nun bakışları sanki vücudumu okuyabiliyormuş gibi onlara kaydı.

Gösterge paneline baktım ve saati not ettim. "Yarın Kol'u alalım mı?" Nefes aldım. "Onu uyandırmak istemiyorum." Eve varır varmaz Alessio'nun içime girmesini istiyordum.

Sağ eli uzanırken sol eli direksiyonda kaldı. "Ailen bunu sorun etmeyecek mi?"

Kıkırdadım. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Onu gece gündüz tutarlar, sonra da ellerinden gelse bana ziyaret hakkı verirler."

Telefonuma uzanıp aileme hızlıca bir mesaj yazdım. Yıllardır grup sohbetimiz vardı. Tam da tahmin ettiğim gibi, cevap anında geldi.

"Onu tutacaklar ve konuştuğumuz gibi yatağa gidiyorlar," dedim ona. Telefonum tekrar bipledi ve uyuyan bir Kol'un fotoğrafı geldi.

Alessio'ya gösterdim. Bir süre izledikten sonra yüz hatları yumuşadı. "Sen iyi bir annesin." Sakinleştım. "Şaşıрма, öyle olduğunu biliyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ailem ve Branka çok yardımcı oldular. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Başını salladı ve ben onun bir şey beklediği hissinden kurtulamadım. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Başparmağı alt dudağıma sürtündü ve dudaklarım aralandı.

"Son birkaç yılda çok erkekle çıktın mı?" Sorusu sıradan, tonu tembelceydi ama omurgam sertleşti. Benim için kimse yoktu. Kol doğduktan sonra her şey onunla ve kariyerimle ilgiliydi. Başka şeylere ayıracak çok az zamanım vardı.

"Hayır." Ona da aynı soruyu sormak istiyordum ama cevabını öğrenmenin beni yıkacağından endişeleniyordum. Burada ve orada akşam yemeği randevuları benim kitabımda sayılmazdı.

"İsimleri ne?" İçimi çektim.

"Alessio, bence bu konuda konuşmamalıyız," dedim ona sessizce. Omuzları gözle görülür biçimde gerildi ve bundan nefret ettim. Hayaletlerle dolu bu kara bulut üzerimizde dolaşıyordu. "Ben buradayım. Seninleyim. *Seninle* olmak istiyorum."

Eli boğazımdan aşağı kaydı, sıkıca, neredeyse acıyla sıktı. Bunu yaptığının farkında bile değildi. Sızlanmadım. Korkmamıştım. Geçen haftaki birlikteliğimizden sonra ona güvenmişim. Kendisinin büyük parçalarını paylaştı ve ben hayatımızın geri kalanında böyle olmamızı istedim.

Ayrı geçirdiğimiz dört yıl için endişelenmek istemedim. Kıskanmak istemedim.

"Tarihi belirlediniz mi?" diye sordu.

Ben zaten onundum. Her zaman onun oldum. "Evet" demek bunu değiştirmeyecekti.

"Acele etmek istemiyorum," diye mırıldandım. Çenesi gerildi ve zihnimi endişe kapladı. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" diye mırıldandım.

Şaşkınlık gözlerinden okunuyordu. Yeraltı garajına girene kadar evde olduğumuzu fark etmemiştim. Arabayı park etti ve yüzünü bana döndü. Avuçları hâlâ yüzümü kavırıyordu. Başparmağını tekrar alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Dilim başparmağını yalamak için dışarı fırladı ve o da onaylayarak inledi.

"Evlenmek istediğim tek kadın sensin, Autumn."

Yüzüme yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Aynen."

"Daha iyisini yapabilirdin," dedi çok yavaşça, sanki bu kelimeleri söylemek bile ona acı veriyormuş gibi. "Sen dünyayı kurtarmak istiyorsun. Ben yıllardır onu yok ediyorum." Sesi çakıtaşı gibiydi ve gözlerindeki kırılğanlık beni yok edebilirdi.

"İstediğim tek kişi sensin," dedim usulca, başparmağını ısırarak. "İsteyebileceğim tek kişi."

Çenemi parmaklarının arasına aldı, avucunun büyüklüğüyle neredeyse yutacaktı.

"Başka erkekleri izlemenden hoşlanmıyorum," diye homurdandı. "Seni tokatlamak istiyorum." Arabasının boşluğunu yumuşak bir soluk doldurdu. Kalbim onun sesindeki karanlık notaya çarptı ve kalçalarım zonkladı.

Zonklamayı hafifletmek umuduyla onları sıktım ve Alessio'nun gözleri aşağı kayd ı.

"Siktir." Tek kelime. "Şaplak sesini sever misin?"

Vücut ısım yaklaşık yirmi derece yükseldi. "I..." Yalan söyleyebilirdim ama gerçek şu ki denemek istiyordum. Onunla birlikte. "Evet," diye nefes aldım.

Arabadan indi, kapıyı açmak için yanıma geldi ve hızla çatı katına çıkt ık. Mesafe çok uzun görünüyordu. İkimiz el ele tutuştuk, kalplerimiz gümbür gümbür atıyordu.

Biri bana yatak odamıza nasıl gittiğimizi ya da çırlçıplak soyunduğumuzu sorsaydı, cevap veremezdim. Bedenim ve zihnim sadece ona odaklanmıştı.

Alessio boğuk bir sesle, "Yatağın üzerine eğil, avuçlarını şiltenin üzerine aç," diye emretti. "Bacaklarını iyice aç."

Hiç düşünmeden itaat ettim, gözlerinin vaat ettiği zevki tatmak için sabırsızlanıyordum. Çıplak göğsü sırtımı kapladı. Elleri omuzlarıma geldi, sonra kollarımdan aşağı indi. Tüylerim diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu.

"Eğer durmamı istiyorsan," diye homurdandı, sesi karanlık vaatlerle doluydu, "Kyoto demen yeterli."

"Ne?" Kekeledim.

"Kyoto," diye homurdandı. Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. "Oradayken sana çoktan aşık olmuştum."

Tanrım, bu kadar çok mutluluk hissetmek mümkün müydü? Gözlerindeki yoğunluk duygularımı alarma geçirmişti.

Elleri yavaşça göğüslerimin üzerinde gezindi, parmakları meme uçlarımı okşadı. Diğer eli, ıslak kıvrımlarıma ulaşana kadar yolu aşağı ve aşağı doğru devam ettirdi. Tenim karıncalanıyor, beklentiyle uğulduyordu.

"Seninle oynayacağım." Sesi boğuk ve şehvet doluydu. İki parmağını içime sokarken bir yandan da meme uçlarımı çekiştiriyordu. "Seni yalvartacağım. Çıglık attıracağım. Benim için parçalan." İnlemelerim havada dalgalanırken ona sürtünerek sırtımı dikleştirdim. "Benim küçük oyuncağım olacaksın."

"Evet..."

Onun dokunuşuyla her zerrem canlandı. Parmakları içimde kıvrılıyor, karnımın dibinde hissettiğim uğultuyla ayak parmaklarımda kıvrılmasına neden oluyordu.

Ağzı arkadan boğazıma yapıştı, hassas derimi emdi. Tenimi ısıyor ve işaretliyordu. Vücutlarımız arasındaki sürtünme tüm çatı katını ateşe vermeye yetiyordu.

Boğazımdaki deriyi ısırdı ve her hücremden bir zevk fışkırdı. Parmaklarını dışarı çekti ve duvarlarım daha fazlası için istekli bir şekilde sıkıştı. Ağzımdan bir itiraz çıkamadan parmaklarını tekrar içeri soktu.

"Sen benimsin." Boğuk fısıltısı kulağımın kabuğuna sıcak bir şekilde çarpıyordu. Başımı geriye yatırdım ve Alessio dudaklarımı sahiplenici bir vahşilikle yakaladı. Dili ağzımın her santimine hükmediyordu.

Parmaklarını içeri ve dışarı itti, başparmağı klitorisimi okşadı.

Tokat.

Bedenim gibi kalbim de ileri atıldı. Amım sıkıştı.

Tokat.

Kıçım yanarken ses havada yankılandı. Kıçımın yanaklarını ateş yalıyor gibiydi. Kahretsin, tüm vücudum yanıyordu.

"A-Alessio..." Sesim gırtlaktan çıkıyordu. Bacaklarım titriyordu.

Avucu kıçıma indi ve dairesel hareketlerle tenimi ovarak acıyı dindirdi. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve ısınan kıçım hevesle onun dokunuşuna doğru itildi.

"Hoşuna gitti mi?" Isınmış tenime bir tokat daha indirdi ve nefes nefese inlemem onun cevabı oldu. "Kadınım bunu seviyor," diye mırıldandı, parmağını kaygan kıvrımlarımda kaydırarak.

"Evet," diye nefes aldım. İki parmağını tekrar içime soktu ve aynı anda kıkır yavaşça tokatladı. Bir kez. İki kez.

Orgazm beni çarptı. Sanki damarlarıma elektrik dolmuş, tüm vücudumdaki her bir hücreyi şok etmiş gibi hissettim. Onun adını haykırdım. Gözlerim başımın arkasında yuvarlandı ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar yüzdü.

Sanki maraton koşmuşum gibi nefes alıp veriyordum.

Göğsünü sırtıma yasladı, ağzını kulağıma dayadı. "Bunu unutma, aşkım." Kukum zonkluyordu, parmakları hâlâ sıırıslıklam olmuş göbeğimin derinliklerine gömülüydü. "Başka hiçbir erkek bunu yapamaz. Başka hiçbir erkek seni böyle boşaltamaz." Sesi sahiplenmeyle doluydu. "Eğer o adamlardan birini yakalarsam, aletlerini keseceğim. Onları yok ederim. Sen benimsin. Her zaman benim oldun."

Onu görmek için başımı çevirdim. O güzel gümüş gözler kalbimi daha da hızlı arptırıyordu. Benim için.

"Kimse yoktu." İtiraf kolayca geldi. Nefes alış verışı durdu. Dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum ve mırıldandım: "Benim için başka kimse olmadı. Sen benim ilkim ve sonumdun. Benim tekim."

Bu duyguların hamlığı tenimde zımpara kağıdı gibi hissettirdi. Kendimi savunmasız hissediyordum ama düşmeme izin vermeyeceğine güveniyordum. Bu sefer olmaz. Her şeyden sonra olmaz.

"Senden beri başka bir kadına dokunmadım." Bir an, belki daha fazla, birbirimize baktık. Kırılğanlıklarımız, acılarımız ve geçmişimiz havada dans etti. "Her zaman sendin, Autumn."

Gözlerim yaşardı. Duygulardan. Orgazmdan. O benim bir parçamdı, kalbimin bütün hissetmesi için gereken önemli bir parçaydı.

"Hep sen," diye mırıldandım, onun sözlerini tekrarlayarak.

Elini karnımın alt kısmına koyarak pozisyonumu ayarladı ve kığım havaya kalktı.

"Seni becereceğim. Sert ve hızlı. Tam istediğin gibi."

Sesinin törpülenmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sonra sikinin başı kaygan girişime geldi ve hızlı bir hamleyle içime girdi. Ben inledim. O homurdandı. Sonra bir eli kalçamı kavrarken diğer eli saçlarımı okşadı.

Bana hükmetti, sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. Tıpkı söz verdiği gibi. Sarmal zevk daha sıcak ve daha sıcak yandı. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. Başımı arkaya yatırdı ve ağzı ağzıma çarptı.

Dili, sikinin amıma saldırmasıyla aynı yoğunlukta ağzımı işgal etti. Öpüşmemizin temposu, onun itişiyile birlikte arttı.

Öpücüğü ağızıma hükmediyordu. İticileri amıma hükmediyordu. Alessio vücuduma hükmediyordu.

Eli ön tarafıma geldi ve amımı avuçladı. "Bu benim," diye homurdandı sert nefesler alarak. "Bunların hepsi benim."

İçime derinlemesine çarptı, beni kabzasına kadar doldurdu. Ritmi o kadar acımasızdı ki vücudumu şiltenin üzerinde kaydırdı. Onu her yerde hissediyordum, her sert hamlesi ve kalçalarının her sarsıntısı için ağgözlüydüm.

"Sana sahibim," diye inledi kulağıma. "Ve sen de bana sahıpsin."

Zevk gittikçe yükseldikçe sayıklıyordum. İtişleri daha sert ve daha sert oldu. Sikini içime soktu ve zevk içime çöktü. Orgazm anıydı ve o kadar şiddetliydi ki dişlerim takırdıyordu. Alevler karnımın alt kısmında titreşti ve dışarı doğru yayıldı.

Alessio'nun homurtuları son hamleyle birlikte havada titreşti ve sıcak spermi içime fıskırdı, iç uyluklarımdan aşağı damlayana kadar beni doldurdu.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, terden kayganlaşmış bedenlerimiz birleşmiş ve en heyecan verici hisle zonkluyordu.

Tam yer değıştirmek üzereyken beni saçlarımdan çekti ve günah kadar karanlık sesi kulağıma fısıldadı: "Daha yeni başladık."

Ve iç duvarlarım hevesle sıkıştı.

Bölüm 37

ALEssIO

S beni şaşırttı.
Etrafımda çözüldü, ihtiyaçlarımı her zaman d o ğ r u d a n karşıladı.

Bana her zaman her şeyi veriyorsun.

O her zaman benim olmalıydı. Kol, o ve ben. Umarım daha çok çocuğumuz olur. Ona benzeyen bir sürü küçük kız. Kol koruyucu bir ağabey olacaktı.

Yine de, berbat çocukluğumun bir baba olarak becerilerimi etkileyeceği korkusu beni rahatsız etti. Baba olmaya layık değildim. Oğlumuzu mahvedeceğim korkusu. Kabusumu oğluma aktaracaktım.

Göğsümde öfke, pişmanlık ve düşmanlık karışımı bir ateş yandı. Ona değil. Asla ona değil.

Bana zarar veren kader denen bu boktan şeye. Daha iyisini hak ettiğini söylediğimde ciddi dim. Daha iyisine *sahip* olabilirdi. Onun yerine bana sahip oldu. Ama Tanrı yardımcım olsun, ondan vazgeçemezdim. İyi biri olmaya çalıştığım için pişmanlık duymaktan nefret ediyordum.

Ben değildim. Nezaket beni mahvetmişti.

Terli yüzündeki saç tellerinden birini okşadım. Yatağımızda çırılçıplak uyuyordu. Yumuşak kıvrımlarında kalçalarını kavradığım ve onu çiğ çiğ siktiğim el izlerim vardı. Kıçında da benim izlerim vardı. Yine de masum görünüyordu, benim gibi pis bir pislik için yayılmıştı.

Çıplak vücudunun üzerine bir çarşaf çekerken, ayırık dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı ve sikim anında sertleşti.

Ona tekrar dokunmaktansa boyuma kadar doğruldum ve kol düğmelerimi düzelttim. Eğer ona tekrar dokunursam, onu uyandırır ve her şeyi baştan alırdım. Kıyafetlerimi çıkarıp onu becerirsem geç kalacaktım.

Ve tanışmam gereken lanet bir DiLustro vardı. Dante DiLustro.

Tabii ki Kasım ayında Ontario Gölü'ne gitmek iyi bir fikir değildi. Gölün ortasında Chicago'nun lanet olası bir kralıyla buluşmak daha da kötü.

Ama son silah sevkiyatından da kurtulmak istiyordum ve sonra çıktım. Autumn için. Oğlumuz için. Ailemiz için.

Geleceğimizi. Kadınım ile evlenecektim, onu hamile bırakacaktım ve büyük bir ailemiz olacaktı. Birlikte dünyayı gezerdik. Hatta o videodaki gibi mutlu bir şekilde gülümsediği sürece yağmur altında iğrenç bir şarkı söyleyip dans bile edebilirdim.

O zamanlar yüzüne o gülümsemeyi konduran başka bir erkek var mıydı?

O videoda parlıyordu. Ve gözleri küçük Kol'umuza indiğinde, yüzünde çok büyük bir sevgi vardı. Onun için dünyayı yakabileceğini söyleyen koşulsuz bir sevgi.

Ve onlar için dünyayı yakabilirim.

Hava sıcaklığı gece boyunca çok düşmüştü ve yatımın kamarasından dışarı adımımı attığım anda taşaklarımın donduğuna yemin edebilirdim. Yatakta kalıp sabah seksiyile uyanmak, ardından Sonbahar ve Kol kahvaltısını pişirmek çok daha iyi olurdu.

Evde oturan bir baba bile olabilirim, diye kıs kıs güldüm kendi kendime. *Hmm.* O kadar da kötü bir fikir değil.

Güneş ışınlarının gölün yüzeyinde titreşmesini izledim ve içimi bir sakinlik kapladı. Tamamen yasal olmak doğru bir hareketti, bunu iliklerime kadar hissediyordum. Yine de bizi güvende tutacaktım. Hâlâ aileme göz kulak olan adamlarım olacaktı. Yıllar boyunca bizi ömür boyu geçindirecek kadar iş kurdum.

Dün gece arkadaşlarıma haber verdim. Şaşırmadılar. Bu durum arkadaşlığımızı değiştirmeyecekti ve ben de hala bölgeden insan kaçakçılığını uzak tutmayı planlıyordum.

"Russo."

Dante kendi yatından benimkine adım attı. "DiLustro."

New York'u kasıp kavuran kuzeni gibi Dante de Chicago'da kaos yaratırken, kardeşi Priest de Philadelphia'da aynı şeyi yaptı. Bu

Gerçekten komikti, çünkü Dante ve Basilio daha çok kardeş gibi görünüyorlardı ve Priest kuzen olmalıydı.

Rus kuzen, diye alay ettim. Ne.. Ne.

Sikeyim. Hiç.

Onların aile karmaşası benim sorunum değildi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onu izledim. Genç herif iyiydi ama Ashford bağlantısına uzaktan yakından dokunan her şey beni her zaman rahatsız etmişti.

DiLustro'larla bir bağlantımız olduğundan değil. Onların bağlantısı Byron'ın anne tarafından geliyordu.

Bana büyük bir bavul uzattı, ben de Ricardo'ya verdim.

Dante kuru bir sesle, "Bir dahaki sefere banka havalesi yapmayı tercih ederim," diye karşılık verdi.

Onun yorumunu görmezden gelerek çenemi güvertenin altına inen basamaklara doğru eğdim. "Bir dahaki sefere olmayacak," dedim soğuk bir şekilde. "Adamlarına söyle gemimdeki silahları alsınlar."

Hareket etmeye başlayan adamlarına sözsüz bir emir verdi. Adamlarım teknenin her yerindeydi, bu yüzden *kaybolma* şansları yoktu.

"Bir dahaki sefere olmayacak da ne demek?" Ben Ricardo ile bakışırken Dante sordu. Buraya gelirken ona ayrılacağımı söylemişim. Bir süredir aklımdaydı ama Sonbahar haklıydı. Babam hayattayken her şey hayatta kalmak ve güçle ilgiliydi. Ve bunu başarmanın tek yolu da onu geçmekti.

Herif ölmüştü. Ricardo ile çalışacak ve işin yasadışı tarafını yavaş yavaş ona devredecektim. Sadıktı ve onca yıl boyunca yanımda durmuştu.

"Çıkıyorum demek oluyor," dedim kuru bir sesle. "Yoksa daha fazla açıklamaya mı ihtiyacınız var?"

"Lanet olsun," diye tükürdü Dante. "Daha yeni bir yıllık erzak için el sıkıştım ve sen kaçıyorsun."

"Bilmiyordum." Umurumda da değildi.

Silahlar gemimden çıktığı anda Dante de gitti.

Pušt herif yatının güvertesinde dururken bana ters ters baktı.

Güldüm, uzun zamandır hissetmediğim kadar hafiflemiştim.

Keşke bilseydim, son gülen ben olmazdım.

Bölüm 38

SONBAHAR

I aralıksız bir vızıltıyla uyandım.

Kımıldadığım anda, yakıcı bir acı tüm vücudumda patladı.

Kalçalarımın arasında donuk bir sızı vardı ve kığım acıyordu.

Buzz. Buzz.

"Alessio, al şunu," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, yanıma döndüğümde

irkildim. Bütün vücudum ağrıyordu.

Sonra dün geceki anılar aklımın önüne geldi ve amım bir tur daha atmaya hazırmış gibi zonkladı. Vay anasını.

Kendimi toparlamak için birkaç güne ihtiyacım vardı.

Buzz. Buzz.

Göz kapaklarımı zar zor açtım.

"Boş," diye mırıldandım. Bu garipti. Alessio genellikle işe gitmeden önce beni uyandırır.

Buzz. Buzz.

Sonunda titreşimi fark ettim. Bu benim cep telefonumdu. Komodinin üzerinde duran telefona uzandım ve arayanın kimliğine bakmadan cevap verdim.

"Alo?"

Tanrım, ağzımı oynatmak da acı veriyordu. Belki de dün geceki aktiviteler güç toplamak için çok fazla pratik gerektiriyordu.

Yumuşak bir homurtu

duydum. "Sonbahar mı?"

"Öyle mi?" Beynim sesi ayırt edemeyecek kadar yorgundu.

"Neden burnundan soluyorsun?" Loren! Ses ona aitti. "Neden bu kadar erken arıyorsun?" Onun yerine ben sordum.

"Sen genelde erkenci değil misin?" diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

"Gece geç yattım. Neden arıyorsun?"

"Bize bir uçuş ayarladım," diye cevap verdi ve ben oturur pozisyona geçtim, çarşaf vücudumdan kaydı. Bir anı, belki de bir rüya gözümde canlandı. Alessio beni örtüyordu.

"Ne zaman?"

"Bu gece LaGuardia'dan ayrılıyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bu şimdi gitmem gerektiği anlamına geliyor. Montréal'den New York'a uçuşları kontrol etmem gerekiyor."

Loren kıkırdadı. "Çoktan yaptım ve sana bir bilet aldım. İki saat içinde havaalanında olman gerekiyor. Biliyorum, beni seviyorsun."

"İki saat!" diye bağırdım ve yataktan fırladım. Çırılçıplaktım ve benden iki saat içinde havaalanında olmamı mı bekliyordu?

Tüylerim diken diken oldu. Brrr.

"Kıçını kaldır ve Air Canada kontuarına git. Biniş kartınız onlarda olacak."

Ailemi aradım. Kol hazırды. Onlara tüm detayları verdiğimden değil. Bir iş için çağrıldım ve hemen uçmam gerekiyordu. Alessio dışarıdaydı ama gelip Kol'u alacaktı.

Sonra Branka'yı aradım. O konuşma pek iyi gitmedi.

"Havaalanına gitmem gerek." Hemen işe koyuldum. "Beni götürebilir misiniz lütfen?"

Esname sesini duydum. "Elbette. Ne zaman?" "Şu anda mesela."

"Tanrım, fark edilmekten bahsediyorsun. Bu iş seni nereye götürüyor?" "Afganistan'a."

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı. "Ve Alessio bunu sorun etmiyor mu?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Hâlâ çıplaktım ve etrafta koşuşturup kıyafet arıyordum. Buraya pek bir şey getirmemiştim.

"Gelip beni alabilir misin?" Yalvardım. "Bütün eşyalarım ailemde. Alessio'nun bana aldığı eşyaları toplayamam."

"Yani gitmene izin vermiyor mu?"

"Branka!" diye bağırdım. "O burada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum. İki saatten az bir süre içinde havaalanında olmam gerekiyor."

"Tanrım, Autumn, beni ağabeyimin boktan listesine sokacaksın." Sesi biraz mızız çıkmişti. Uykusuzluk onu her zaman huysuz yapardı. Süper huysuz.

"Lütfen, Branka. Bu çok önemli," diye yalvardım. "Alessio'yu arayıp açıklayacağım."

"Benim de gelmemi ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır, sen burada kal. Bir haftadan kısa bir süre içinde döneceğim. Sadece Kol, Alessio ve ailem için burada ol." O sessiz kalınca, usulca ekledim, "Lütfen."

"Tamam, tamam," diye boyun eğdi. "Seni almaya geliyorum."

Sonra aklıma bir düşünce çarptı. "Sasha'nın sana vermek zorunda olduğu şey için henüz hazır olmadığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Acı kahkahasını duyabiliyordum. "Evet, o şerefsizin söylediği her yalanı hatırlıyorum."

Boğazımı temizledim. "Onu savunmuyorum ama ya o-" Bunu nasıl nazikçe söyleyeceğimi bilemedim. Boğazımı bir kez daha temizledim. "Ya sert şeylerden hoşlanıyorsa ve seni korkutmak istemiyorsa?"

"Ha?"

"Ya o-"

"Seni duydum ama bu da nereden çıktı şimdi? Sen ve-" Cümlesini tamamlayamadı ama ben nereye gittiğini biliyordum. "Aman Tanrım, sakın söyleme. Kimsenin kendi kardeşi ve en iyi arkadaşı hakkında bilmek istemeyeceği bazı şeyler vardır."

"Hımm, sadece bir düşünceydi," diye mırıldandım, yanaklarım cehennemdeymişim gibi yanıyordu. "Bu mümkün. Onunla ilk tanıştığında gençtin."

"Şu olimpiyat patencisi de benimle aynı yaşta ve ellerini kendine saklıyor gibi görünmüyor," diye homurdandı. "Kardeşimi ara," diye ekledi soğukça. Evet, Sasha Nikolaev Branka'nın kitabında tarih olmuştu. "Yoksa kellemini alır."

Onu aramaya çalıştım. Gerçekten aradım.

Ona hiç ulaşamadım. Ben de ona sesli mesaj bıraktım.

Bölüm 39

ALEssIO

T Yatım limana yanaştığı anda telefonum sesli mesaj sinyali verdi. Kodumu girdim ve dinledim.

"Alessio, benim. Ekip hızlı bir iş çıkarıyor. Ben gidiyorum. Bir haftadan kısa bir süre içinde döneceğim. Kol hala ailemle birlikte. Onu yanında tutacak mısın? Sana ve rutinimize alıştı. Sen işe gitmek zorunda kaldığında ailem ona bakmayı teklif etti. Branka da yardım edeceğini söyledi." Boğazını temizledi. "Bebeğimi güvende tut. Tamam mı? Seni seviyorum."

Hemen onu aradım. Bana tam olarak nereye gittiğini söylememişti.

Dehşet alnımda bir kırılganlık oluşturdu. Altıncı hissim bir uyarı verdi. Dünkü haberler aklıma geldi. Seyahatin onaylanmadığını söylemesi dışında.

Nico'yu aradım. "Alessio."

"Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var," diye başladım. "*National Geographic*'in Orta Doğu'ya yapılacak bir keşif gezisini onaylayıp onaylanmadığını kontrol et. Özellikle de Afganistan'a."

"Kahretsin, sakın bana söyleme-"

"Ben dışarıdayken gitmiş," diye homurdandım. "Nereye gittiğini söylemedi." "Kol'u aldı mı?"

"Hayır, benden onu tutmamı istedi." Lanet olsun, telefonum neden kapalıydı? "Bu iyi," diye karşılık verdi Nico. "Geri dönecek. İşte başlıyoruz. *Ulusal*

Geographic, Orta Doğu'ya yönelik tüm makale ve keşif gezilerini durdurdu."

"Güzel." Ancak midemin çukurundaki korku bir türlü geçmiyordu.

"Senin adına sevindim Alessio," dedi Nico. "Görünüşe göre o genç Yasak olan şey tam da ihtiyacın olan şeydi."

"Söylemiyorsun."

Ama haklıydı.

Sonbahar tam da ihtiyacım olan şeydi.

Onlarca yıllık dayak, çığlık ve yara izlerinden sonra, bana hayatın sunabileceği en iyi şeyi vermişti. Onun yumuşak dokunuşu yaralarımı iyileştirdi.

O GECE, Kol ve ben akşam yemeğimiz üzerinde birlikte çalıştık. Ben tarifi okurken oğlum kocaman bir gülümsemeyle sebzeleri bir kaseye attı.

"Bezelye, mısır ve havucu karıştırdığımız yazıyor," dedim. Havuç deyince ikimiz de burun kıvrırdık. "Evet, ben de havuç sevmem."

"Püre," diye mırıldandı Kol.

Kıkırdadım. "Patates püresi ister misin?" Hevesle başını salladı. "Tamamdır. Bezelyeli ve mısırlı patates püresi, belki yanında da tavuk konfit." Bir kez daha başını salladı. "Sipariş vermeye ne dersin dostum? Ben sordum. "Babam yemek yapmaya yeni başladı. Yumurta yapabilirim ama akşam yemeği için biraz pratik yapmam gerekecek."

"Babacığ
ım."

Donup
kaldım.

'Baba' kelimesi ağzımdan kaçtı ama içimden pişmanlık duymak gelmedi. Hele şimdi tekrarlandığını duyunca. Hiçbir şey Kol'un bana baba demesi kadar kulağa hoş gelmemiştii.

Göğsüm doldu ve ellerim titremeye başladı. Hayatım boyunca çocuk isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sonbahar hayatıma geri dönene kadar.

Sevgi ve koruyuculuk, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve güçlü bir şekilde büyüdü. Bu duygu Kol'u öğrendiğim anda kalbime girdi ama bu duyguların gücü beni gizlice yakaladı.

Hızlı. Görünmez. Kanımdaki ipleri çekiştiriyordu. Göğsümde koruyucu bir dürtü kabardı.

Kol başıma gelebilecek en güzel ve en saf şeydi. O ve Autumn benim için çok değerli bir hediye idi.

Benim kanım. Hayatım. Sebeğim.

Biri ikisinden birini benden uzak tutmaya çalışsın, onu yok ederim.

Bölüm 40

ALEssIO

T Üç lanet gün.

Autumn'un ailesi de endişeliydi. Genelde kontrol ederdi. Onları bir kez bile aramadı. Beni de aramadı.

Bunun daha önce sadece bir kez olduğunu söylediler. Orta Afrika Cumhuriyeti İç Savaşı'nda sıkışıp kaldığında.

Nico onu takip edememişti. Adına düzenlenmiş ve onu New York'a götüren tek bir bilet vardı. Ondan sonra da izini kaybetmiş. Branka da ondan haber alamadığını iddia etti. Ortadan kaybolmuş olamazdı. Nereye gittiğini neden söylememişti ki?

Izdırap göğsümü ısırdı. Ellerimi saçlarımda gezdirirken, içimde sürekli bir endişe yayılıyordu.

Çok korkmuştum. Onu kaybetmekten korkuyordum. Elimden alınan bir şey daha olacak diye korkuyordum.

Ama bir arada tuttum. Oğlumuz için.

Kol'u malikaneme getirdim. Autumn'un ailesi Branka ile birlikte burada çok zaman geçiriyordu. Çatı katı Bay ve Bayan Corbin için daha kolay olabilirdi ama ne onları ne de Branka'yı orada istemedim. Bu çok saçmaydı ama burası Autumn, Kol ve benim için bir yerdi. Başka kimsenin değil.

"Uyuşturucu dağıtım işine devam edecek misin?" Vasili sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ben yokum."

Alexei soğuk sesiyle, "DiLustro çok kızgın," dedi.

"Umurumda bile değil." Önemli olan tek şey Autumn ve Kol'du. "İşin yasadışı kısmını Ricardo devralacak. Geçiş sürecinde ona yardım edeceğim ama ben yokum."

Nico, "Neye ihtiyacın olursa biz her zaman buradayız," dedi. "Byron kendi güvenlik ajansını önerdi. Ashford'lar her zaman arkada olacaklar."

Cassio, "Bize her zaman güvenebilirsin," diyerek daha önce söylediği sözleri tekrarladı. Ona ilk söylediğimde beni caydırmaya çalışmadı. Kararımı destekledi.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Aynı şekilde."

Onlar arkadaşımı ama aynı zamanda ailemdi. Onlar benim arkamı kolladı, ben de onların.

"Ricardo iyi bir seçim," diye konuyu değiştirdi Cassio. "Değerleri bizimkilere benziyor."

"Onu seçmemin nedeni de bu."

"Sonbahar'dan haber aldın mı?" Nico sordu. Başımı salladım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Tekrar. Bir sigara yakmak için kaşındım. Ama yakmadım. Kol'un üzerimde kokusunu duymasını istemiyordum. "İzlerini nasıl örtbas edeceğini iyi biliyor, değil mi?"

Ya öyle ya da başka bir isimle seyahat etti. Ya da ekibi özel bir araç kiraladı.

Düşüncemi tamamlayamadım çünkü Branka bir oda dolusu erkeğim olduğunu görmezden gelerek evdeki ofisime daldı.

Cassio, Luca, Nico, Alexei ve Vasili kaşlarını kaldırdılar. Kadınlarımız bir toplantıya paldır küldür girilmemesi gerektiğini iyi bilirlerdi. Hoş karşılanmadıklarından değil, ama genellikle işlerin yasadışı taraflarından uzak durmayı tercih ediyorlardı.

Kız kardeşimin dağınık saçları gözlerindeki çılgın bakışla birleşince sandalyemde doğruldum. Kol onun kollarındaydı ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Paniğiyle onu korkutuyor olmalıydı.

"Alessio, haberleri aç."

Haber vermenin zamanı değildi. Ayağa fırladım ve ona doğru yürüdüm. Kol'a bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu, onu korkutması değil. "Branka-"

"Aç şu lanet haberleri," diye bağırdı.

Kol tiz bir çığlık daha attı ve ben de onu elinden alıp koltuğuma geri oturdum.

"Alessio-"

Çenemi küçük sehpanın üzerinde duran kumandaya doğru eğdim. Ofisimdeki televizyonu nadiren açardım ama her ihtimale karşı el altında bulundurmayı severdim.

kritik haberleri takip etmek için.

"Al dostum," dedim usulca ve ona bir boya kalemi uzattım. Evet, ofis masam bir anda boya kalemleri ve oyuncaklarla dolmuştu. Yapmam gereken çok şey vardı. "Teyzen biraz kaçık."

Tombul elleri ona uzandı ve anında sakinleşti. Ellerini ve ayaklarını tekmelemeye başladı. Çocuk resim yapmayı çok severdi. Autumn bunun onu hep sakinleştirdiğini söylerdi.

"Babalık sana yakışıyor," dedi Nico. Ben de öyle düşünüyordum. Aslında Autumn'la daha fazla çocuk yapmak için sabırsızlanıyordum. Bir ev dolusu. Ama önce onunla evlenmeliydim. Keşke lanet işi onu çağırmasaydı.

Autumn'un tüm görevlerinin evimize sürüş mesafesinde olmasını sağlamak için *National Geographic*'i satın almayı düşünmeliyim.

"Baba." Bu kelimeyi duymaktan asla bıkmazdım. Hiçbir şey, hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

Haberler başladı. Orta Doğu. Afganistan. İnsan kalabalığı, kaos. "Orta Doğu'daki durumla ne zaman ilgilenmeye başladın?"

Luca kuru bir sesle sordu. "Sen çöpçatan ya da blog yazarı değil misin? Bunun gibi garip şeyler."

Masada birkaç hafif kıs kıs gülüşme oldu. Arkadaşlarım Branka'nın büyüdüğünü görmemiş olabilirler ama ondan bahsettiğimi çok duymuşlardır. Muhtemelen bu yüzden onu bu kadar iyi tanıyorlardı.

"Sonbahar'ın başı dertte." Gözlerim küçük kız kardeşime kaydı. "Ona gitmemesini söyledim," diye mırıldandı, kumandayı tutan eli gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" "Neden bahsediyorsun?" diye sordum, midemde bir korku birikmişti. Branka genellikle bu kadar sinirli olmazdı.

"Sonbahar nerede?" Kalbimin derinliklerinde bildiğim halde sordum.

Branka cevap vermeye fırsat bulamadan, on sekizinci yaş gününden beri takıntım olan güzellik ekranda belirdi.

Çılgılık atan kalabalık, ateş edilen silahlar, pis çarşafarla örtülmüş cesetler. Ağlayanlar. Sefalet. Bir savaş ve benim kadını oradaydı.

"Afganistan'a gideceğini biliyor muydun?" Küçük kız kardeşime ters ters bakarak kükredim.

Kol kucağımda ırkildi, ela yeşili çilli gri gözleri bana dikildi. Kendimi sakinleşmeye zorladım ve çocuğa gülümsedim.

"Sorun yok," dedim ona, ses tonumu dengede tutarak, yine de göğsüme ağır bir şey yerleşti. Korku.

Bu, uyuşturulduktan sonra uyanmaktan ve bana ne yapıldığını bilmekten daha kötüydü. Bu çok daha kötüydü. Autumn burada olsaydı, bunun yüzlerce bölümüne daha katlanabilirdim. Güvende. Korunmuş.

Ekranda değil, lanet olası bir savaşın ortasında.

Autumn'un kamerası boynunda ağır bir şekilde asılı duruyordu. Yüzünde ağır bir yorgunluk vardı.

"Seyahat onaylanmadıysa nasıl orada olabiliyor?" Öfkemi dizginleyerek öğrenmek istedim.

"Serbest çalışan olarak gittiler," diye mırıldandı Branka. "İyiler ve kimsenin çekmediği görüntüleri ve fotoğrafları çekme eğilimindeler. Bazen röportajlara çekiliyorlar."

"Anne." Ekranda annesini gören Kol'un iki eli masaya vurdu. "Anne."

"Evet, ben annen." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Lanet olası kalbim sanki biri onu alıp parçalara ayırmış gibi ağrıyordu.

Autumn sakın görünüyordu. Biri onunla röportaj yapıyordu. Sözleri ve şefkati, dökülmemiş gözyaşlarının parıltısıyla birlikte gözlerinde yankılanıyordu.

Ve terör.

şimdi her zamankinden daha kahverengi görünen ela gözlerinde katıksız bir dehşet parlıyordu. Başkaları için çok belirgin olmayabilirdi ama benim için gün gibi açıktı. Kulaklarım uğuldadı, sözleri zar zor anlaşılıyordu.

Düz siyah bir kargo pantolonu ve pek de beyaz olmayan beyaz bir tişört giymişti. Üzerinde kir ve kan lekeleri vardı. Simsiyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yirmi altı yaşından daha genç görünüyordu. Lanet olası bir dünyayı kurtarmak için çok gençti. Göğsünde kırmızı lekeler vardı, mikrofonu kavrayan parmak eklemleri tebeşir beyazıydı.

Çok korkmuştu.

"Afganistan'a gittiğini bana nasıl söylemezsin?" Küçük kız kardeşime ters ters bakarak kısık bir sesle tısladım. "Orada lanet olası bir savaş var. Orada olamaz."

"Oraya daha önce de gitmişti," diye gerekçelendirdi. "Evet, tehlikeli ama askerler orada. Güvende olacağını düşünmüştüm. Yanında her zaman bir güvenlik eskortu bulundururdu."

"Peki, güvenlik eskortu hangi cehennemde şimdi?" Dişlerimi sıktım. Kol'un gözleri Branka ve benim aramda gidip geliyordu. Yapmak istediğim son şey onu korkutmaktı.

"Bilmiyorum, Alessio," diye tersledi. "Ben onun bebek bakıcısı değilim, biliyorsun. O yetişkin bir kadın ve lanet olası dünyayı kurtarmak istiyor. Onu ispiyonlamadığım için beni azarlayacağına, onun durumuyla ilgili bir şeyler yap."

Vasili, "Sasha'nın askeri deneyimi var," diye önerdi. Branka'nın nasıl kaskatı kesildiği gözünden kaçmadı. "Orta Doğu'da birileriyle bağlantısı olup olmadığından emin değilim ama."

Bir mesaj yazmaya başladı bile.

Luca gözlerini devirerek, "Sasha ortalığı karıştırmakla meşgul," diye ekledi. "Sanırım DiLustro'ları ortadan kaldırmayı hedefliyor."

"Sakın ona bu fikri vermeye cüret etme," diye homurdandı Cassio, sesindeki uyarı açıktı. "Sasha sinirlendiğinde tam bir kaçık olabiliyor."

Vasili isteksizce, "Söylemiyorsun," diye mırıldandı. "Portekiz'de Luca ve Sasha'nın aynı odada olmasından çok korkuyorum. Birinin ortaya çıkmaması için dua ediyorum."

Sasha ve DiLustros'un konusunu görmezden gelerek beynimdeki çarklar dönmeye başladı. Afganistan'a gitmenin lojistiği.

"Uçağım beni oraya götürebilir." Pilotuma hemen uçağı hazırlamasını söylemeliydim.

"Hiçbir uçuşa izin vermiyorlar," diye cevap verdi Nico. "Askeri bir uçağı bile düşürdüler. Senin uçağını da kesin düşürürler. Orası tam bir felaket. Bir insanın o karmaşanın içinde sıkışıp kalması için en kötü zaman."

Cassio dönüp bana baktı. "Byron'a ne dersin? Oraya gitmenin bir yolunu biliyor olabilir."

Biyolojik babamın beni oraya götürecek bağlantıları olabilir. Senatör Ashford. Varlığımın her zerresinden nefret ettiğim adam. Ama Autumn'u oradan çıkarmak için dizlerimin üzerine çöküp beni Afganistan'a sokması için yalvarırdım. Ya da kadınımlı çıkarması için.

Telefonumu kaptım ve bir mesaj yazmaya başladım. Byron'a.

Birinden Dante DiLustro'ya. ***Afgan bağlantınızın adını istiyorum. Ülkeye girmek için bir yol lazım. Fiyatını söyle.**

Dante DiLustro, Afganlarla doğrudan iş yapan nadir adamlardan biriydi. Bu işi sinsice yaptığını sanıyordu ama benim kendi kaynaklarım vardı. Uyuşturucularını satın alır ve silahlarla takas ederdi. Benim silahlarımla. Ve bende onlardan bolca vardı. Evet, dışarıdaydım ama eğer bu Autumn'u kurtarmak anlamına geliyorsa, ona daha fazla silah verirdim.

Kapı açıldı. Autumn'un annesi ve babası içeri girdi. Görünüşe bakılırsa onlar da Afganistan'a gideceğini bilmiyorlardı. Annesinin yüzü televizyona kaydı ve eli ağzına gitti, ağzını kapatarak bir hıçkırığın çıkmasını engelledi.

"Bağlantılarıma mesaj gönderdim." Babasının sesi boğuk çıkıyordu. "Hepsi resmi görevde ve yardım edemezler."

"Ne düşünüyordu ki?" Bayan Corbin boğuk bir sesle konuştu. "Orta Afrika'dan sonra risk almayacağına söz vermişti."

"İşlerin bu kadar çabuk kötüye gideceğini düşündüğünü sanmıyorum," diye fısıldadı Branka.

"Sana söyledi mi?" Bayan Corbin bilmek istiyordu. Cevap Branka'nın yüzündeydi. "Oh, Branka. Neden bir şey söylemedin?" Bayan Corbin'in eli alnına geldi. "Dünyayı kurtarmak için neden babasının eğilimlerini miras almak zorundaydı?"

"Ben buradayım, biliyorsun," diye karşılık verdi babası kuru bir sesle. "Autumn da annesi gibi inatçı."

"En kötü kombinasyon," dedi Bayan Corbin, gözleri televizyona yapışmış bir halde. "Alessio, bağlantıların var mı? Aileme ulaşabilirim-"

Öldürmek istediğim kişiyi.

"Kesinlikle olmaz!" Babası araya girdi. Ben de katıldım. "Onu asla geri getirmezler."

"Eski bağlantılarımdan bazılarına ulaşabilirim," diye önerdi Bayan Corbin. "Onlar beni hatırlayacaktır."

"Onları son çare olarak tutalım," dedim. "Tüm kaynaklarıma ulaşmaya çalışıyorum."

Bunun arkasındaki anlam ikisinin de gözünden kaçmamıştı. Onlar yasadışı kaynaklardı.

Telefonum biyledi ve mesajı kaydırarak açtım, ancak okumaya fırsat bulamadan televizyondan çılgınlık ve silah sesleri geldi.

Autumn röportaj yapıyordu, elinde bir mikrofon ve boynunda bir kamera asılıydı.

Biri ona "Arkanda," diye bağırdı ve vücudu arkasına bakmak için döndü. Elinde bir çocuk tutan bir kadına doğrultulmuş bir silah.

Dehşet içinde, Autumn'un mikrofonu bırakmasını ve vücudunu çılgınca çılgılık atan insan kalabalığına doğru itmesini izledim. Hedefi çocuklu kadındı.

"Tanrım, bebeğim," diye homurdandım. "Diğer tarafa kaç. Bugün dünyayı kurtarma. Kahretsin, bugün olmaz."

O sabah yatakta kalmalıyım. Silah dağıtımını siktir et. Hepsini siktir et. Yatakta kalmalıyım. Onu kilitlemek anlamına gelse bile gitmesini engellemeliydim.

"Hey. Hey. Heeey!" Normalde yumuşak olan sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, televizyonun içinden bile havayı delip geçiyordu, sanki buradaymış gibi hissediyordum. Ofisimdeki hava durgunlaştı, sessizlik gerginlikle doldu. Kol bile hareket etmeye cesaret edemedi. Hepimiz nefeslerimizi tuttuk, ya da belki de sadece ben tuttum.

"Ne yapıyorsun sen?" Sonbahar askeri azarladı. "Bunu yapamazsın! O silahı ondan ve bebekten uzak tut."

"Geri çekil, kadın. Yoksa sırada sen varsın." Kalın aksanlı adam dikkatini Autumn'a çevirdi, silahını şimdi onun ince bedenine doğrultmuştu. Her iki taraftan da daha fazla silahın ona doğru kaydığını izledim. Arkasında ABD ordusu ve önünde yerel isyancı güçler.

Sisin içinden ofisteki soluk seslerini duyabiliyordum. Bayan Corbin'in iniltileri. Kol annesini çağırıyordu.

Ekrandaki tüm ölüm ve kaosu ve ofisimdeki mırıldanmaların ortasında odaklanabildiğim tek şey kadınımdı. O, dünyanın karanlığı arasında bir ışıktı. Tüm sahneyi her kim kaydediyorsa silaha zoom yaptı ve kalbim dondu. Tam göğsümün içinde dondu.

Onlar benim silahlarımdı. Kafatası ile 'A' harfinin sembolü.

Yanlış gördüğümü umarak gözlerimi kapattım. Olamazdı. Kendi silahlarım. Afganistan'a gideceklerini biliyordum. Ama umurumda değildi.

Şimdiye kadar.

Ve tüm o berbat hayatımda ilk kez dua ettim.

Bölüm 41

SONBAHAR

I Bir silahın namlusuna bakıyor olacağımı milyon yıl düşünsem hayal edemezdim.

Ve deyime sadık kalarak, hayatım gözlerimin önünden geçti. Alessio'yu ilk gördüğüm gün. Ona baş aşağı bakarkenki görüntüm. İlk kez beni eve bıraktı ve ailemin evine hiç gidemedik. Onun yerine, hayatımın en çılgın gecesini onun çatı katında geçirdik. Dünyanın her yerinde birlikte geçirdiğimiz günler ve geceler. Oğlumuzun doğumu. Kol'u ilk kez kucağıma aldığımda hissettiğim o yalnızlık duygusu ve bunu Alessio ile paylaşamamanın pişmanlığı. Üç gün önce onu görmeden ayrıldığım son sabaha kadar.

Üç gün boyunca felaketler birbirini izledi. Telefonum çalındı. Sonra uçak bizi yanlış havaalanına bıraktı. Bagram'a bırakılmamız gerekiyordu. Kabil'de bırakıldık. Felaketin merkezine.

AK-47 bana doğrultulmuştu. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. *Klik. Tıklayın.*

Gözlerim silahın ucuna kilitlendi. Karanlık bir tünele bakıyor gibiydim ve bu yolun sonunda hiç ışık yoktu. Nefesimi tuttum.

Alessio. Kol. Sonsuza dek mutluluğum. Ailem.

Ölmeye hazır değildim. Ölemedim.

Ellerim havaya kalktı.

"Ateş etme," diye bağırdım. "Lütfen, ateş etmeyin." Sesim titriyor, kulağıma çok uzaklardan geliyordu. Sanki suyun altındaydım ve etrafımda bir kargaşa vardı.

Gözlerimi kırdım, sonra tekrar kırdım. Arkamda ağlayan bir bebek ve inleyen bir anne sesi duydum. Uzaktan bağıırıyordu. Yalvarıyordu. Duydum

İki taraftan da askerler birbirlerine silahlarını indirmeleri için bağıryorlardı. İkisi de indirmedii.

Omzumun üzerinden ağlayan anneye baktım. Çok genç bir anneye. "Şşşt. Her şey yoluna girecek." Her bir kelime içimden geçip göğsünde, nefes almayı zorlaştıran bir korkuyla dolanıyordu.

Kadının beni anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. İyi olup olamayacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Ama buna inanmak zorundaydım. Dizlerim titrerken şu anda beni ayakta tutan tek şey buydu.

Ama sağlam durdum. Silahını bana doğrultan askerin karanlık gözleriyle karşılaştım. Alessio'nun silahlarından biriydi. Gençti, benden bile gençti. Yine de gözlerinde gördüğüm tek şey nefretti. Kalbim sıkışmıştı.

Bizi bağışlaması için ona yalvarmak istedim. Ona eve dönmem gereken bir ailem olduğunu söylemek istedim. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Zaten işe yarayacağını da sanmıyordum. O kara gözlerdeki acı çok derindi.

Ve hala bu adamı buraya neyin getirdiğini merak ediyordum. Bir yabancıya silah doğrultmak için. Hayatım boyunca başka bir varlığa fiziksel olarak zarar vermemiştim. Bir insanın diğerine nasıl zarar verebileceğini hiç anlamamıştım. Yine de şu anda merak ediyordum. Eğer iş ona ya da bize kalırsa, onu öldürebilir miydim? Silahım olsaydı tetiği çekebilir miydim?

Cevap dehşet vericiydi. Dünyayı döndüren kendini koruma moduydu. Hepimiz öyle ya da böyle hayatta kalmak istiyorduk. Ama bazı insanlar diğerlerinden daha acımasızdı. Küçük çocuğu olan bir kadını ya da beni vurmakta hiçbir sakınca görmeyen bu adam gibi.

"Bunu yapmak istemezsin." Sesimi buldum. Belki de doğru kelimeleri. "Kamera hâlâ kayıttâ." Gözlerimi güvenlik anlamına gelen duvarın arkasında bulunan kameramanlara çevirdim. Kaosu bir çeşit güvenlikten ayıran sadece bir duvar. "Bırak bizi gidelim."

Ben ölemem. Bu şekilde değil. Alessio'nun sembolüyle damgalanmış silahla değil.

Kader, Alessio'nun sattığı silahla ölmeme izin verecek kadar zalim olamaz. Öyle değil mi? Yine de geri dönebilirim, onunla içten bir konuşma yapacaktım. Hayal kırıklığım ve korkum her geçen saniye artıyordu.

Parmağı tetikte sıkılaştı ve ben nefesimi tuttum. İşte bu kadar.

Gözlerimi kapattım. Alessio ve Kol'un gülümseyen yüzleri zihnimde canlandı. Sıcak Afgan havası tenimi öptü. Bilmediğim dillerde konuşan erkekler ve kadınlar havada süzülüyordu. Çığlıklar. Silah sesleri. Uyarılar. Uzaklarda bir yerde, tanıdık bir ritüel melodisi havada yuvarlanıyordu.

Bir dua.

Derin bir nefes alarak, anlayamadığım yatıştırıcı sözlerin ciğerlerime dolmasına izin verdim. Ne tür bir dua olursa olsun sakinleştiriciydi. Hangi dinden olduğu da umurumda değildi ama bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Her türlü dua memnuniyetle karşılanırdı, çünkü dünya üzerindeki hiçbir dinin kimsenin ölümünü istemeyeceğine inanıyordum.

Yaralayan ve öldüren insanlardı.

Ve sanki yukarıdaki düşüncelerimi dinleyen her kimse bir şeyi kanıtlamak istercesine, havaya bir el silah sesi yayıldı.

Sert bir vücut benimkine çarptı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dünya çok hızlı hareket ediyordu. Erkeksi bir koku ciğerlerime dolarken tek görebildiğim gümüşü gri bir sakaldı.

Ve en aptalca düşünce aklımdan çıkmadı.

En azından üzerimde güzel kokan bir adamla ölürdüm.

Bölüm 42

ALEssIO

T Asansörün kapısı ayrıldı ve otelin en üst katında durdu.

Büyük balo salonunun kapısı açıldı ve politikacılar ve onlara inanan insanlarla dolu bir oda ortaya çıktı. Ya da daha büyük ihtimalle, onlardan faydalanabilecek insanlar.

Bu etkinlikler sahte gülümsemeler ve el sıkışmalarla doluydu.

Tüm oda ardına kadar açıktı. Odanın bir tarafında çatı katına açılan cam sürgülü bir kapı vardı. Cam kapılar kapalıydı, Aralık ayı başındaki hava dışarıda dolaşmak için fazla soğuktu.

Bir garson elinde içki dolu bir tepsiyle hemen yanıma yaklaştı. Bu gece içmeye hiç niyetim yoktu ama kahverengimsi bir sıvıyla dolu bir bardak aldım.

Kalabalığı taradım, hedefimi arıyordum. Senatör Ashford.

Onu fark etmem biraz zaman aldı. Yanında kızından daha genç görünen sarışın bir sürtük vardı. Bir kez oyuncu olduysa, her zaman oyuncudur.

Üç hafta ve üç gün.

Afganistan'daki durumla ilgili dünya sessizliğe gömülmüştü. Dağlarda saklanan bir grup hakkında bölük pörçük bilgiler alıyordum. Noshaq dağı Afganistan ve Pakistan arasındaki sınıra tırmanıyordu.

Pakistan'a giden yolu buldum. Karla kaplı dağları aradım.

Ancak Afganistan'a her girmeye çalıştığımda bir engelle karşılaştım.

Byron, askerlik günlerinden kalan tüm kaynaklarını ve arkadaşlarını gözden geçirdi.

Görünüşe göre tüm dünyanın ülkeye girişi kesilmişti. "Alessio," diye selamladı beni Byron.

"Byron."

"Bir şey var mı?" Yardım ediyordu. Deniyordu, her neyse. Ama sürekli çıkmaz sokaklara giriyorduk.

"Yeni bir şey yok," diye homurdandım, gözlerim kahkahalar atan, kaygısız, büyük olasılıkla konyağını içen Senatör Ashford'daydı. "Sadece ülkede sıkışıp kalan ve dağlarda saklanan paralı askerlerle ilgili söylentiler var. Yanlarında yabancı kadınlar olduğunu söylüyorlar."

Ama kadınlarla ilgili hiçbir ayrıntı yoktu. Ne de paralı askerler. Kimin için çalışıyorlardı?

Babamın cebinden bir puro çıkardığını ve birinin onu yakmak için elini uzatmaya başladığını gördüm. Anlaşılan sigara içilmez kuralı bu piç için geçerli değildi. İçine çekti, sonra bıraktı ve etrafında bir duman kasırgası yarattı.

"Bir şey söyledi mi?" Babasını izleyen Byron'a sordum. "Hayır, sadece bilmek istiyorsan doğrudan ona gelmen gerektiğini söyledi."

Buraya gelmemin tek sebebi Autumn ve oğlumuzdu. Onlar için dünyayı yakarım. Onlar için dizlerimin üzerinde sürünürdüm. Sonuç olarak, onlar için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Senatör Ashford doğrudan ona gelmemi isterse, onlar için yapardım.

Senatör Ashford bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Onunla ikinci kez aynı odada bulunuyordum. En son on yıl önce beni arayıp bulmuştu.

Kampanyası için lanet olası para için.

Genç çitırı arkasında bırakarak çıktı ve yanıma doğru ilerledi. O yaklaştıkça elimdeki bardağı daha sıkı tutuyordum.

Kırk iki yaşında bir adamdım ve o piçin annemi ona en çok ihtiyacı olduğu anda terk ettiği gerçeğini hâlâ unutamamıştım. Beni sadist bir piç tarafından büyütölmek üzere bıraktı.

"Alessio," diye selamladı beni.

"Senatör Ashford." Gür kaşları çatıldı. Ona ilk ismiyle hitap etmeyi reddetmemden nefret ediyordu. "Zamanınızı boşa harcamayacağım," diye başladım. "Benimkini de. Karım-"

"O senin karın değil," diye beni durdurdu.

Dişlerim o kadar sert sıkıldı ki azı dişlerim ikiye ayrılmak üzereymiş gibi hissettim.

"Henüz değil. Ama o benim çocuğumun annesi," diye homurdandım. "Afganistan'da sıkışıp kalmasaydı, şu anda benim karım olurdu. O yüzden bir kadına diğer insanlar kadar kolay sırtımı dönmediğim için beni affedin."

Çenesi titredi. Ah, sonunda! Damarına bastım. "Annene sırtımı dönmedim."

Gözlerim odada gezindi, görünüşe göre rahattı. "Daha iyi uyumak için kendine böyle mi söylüyorsun? Kendine yalan söylemenin herkese yalan söylemekten daha kolay olduğunu düşünüyorum."

"Alessio, annen bensiz daha iyiydi."

Daha dik durarak bir adım öne çıktım. Gövdem onun üzerinde yükseliyordu. "Evet, annem sadist bir piç tarafından dövülmekten çok daha iyiydi. Kırbaçlanmaktan ve tecavüze uğramaktan çok daha iyiydi. Kendi çocuklarının terörize edildiğini ve onları savunmak için yeterli gücü bile toplayamayacak kadar dövüldüğünü görmekten çok daha iyiydi."

"Eğer bilseydim-"

"Yapma," diye tısladım, kaslarım kaskatı kesilmişti. Kendimi kaybetmeye hazırdım ve bu Autumn'a yardımcı olmayacaktı. "Yalanlarını bizden esirgeme. Bana yardım edip edemeyeceğini bilmek istiyorum," diye devam ettim soğuk bir ses tonuyla. "Bunun dışında senden gelecek hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Buz gibi bir sessizlik havayı kapladı ve Senatör Ashford'un yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Yüzünde biraz acı da olabilirdi ama umurumda değildi. Artık çok geçti. Kırk iki yıl çok geç.

Bu ilişkiyi onarmak mümkün olmayacaktı.

"Seni takip ettim," dedi, sesi aniden yorgunlukla kirlenmişti. "Seni ve Autumn Corbin'i." Gerildim ve Senatör Ashford'un dudakları yukarı doğru çekildi. Zar zor. "Afganistan'a gittiği haberini aldığımda, bana iyilik borcu olan eski bir dostuma ulaştım. Kendisinin bir güvenlik koruma ajansı var. Onu takip ediyorlardı. Ne yazık ki orada kaos başlayınca onlarla olan tüm iletişimim de koptu. Ama ondan aldığım son rapor kızın elinde olduğunu ve güvende olduğunu gösteriyordu."

"Ne zaman?"

Mırıldandım. "İki hafta önce."

"Nereye gidiyorlardı?" Bilmek istedim.

"Dağlar için," diye yanıtladı babam. "Geride kalan tüm teknolojiyle birlikte, yeni rejim tüm iletişimi izlemenin bir yolunu buldu. Adamım güvenli bir yer bulana kadar bir daha arayamayacağını söyledi."

Kalbim sıkıştı.

Ondan bir daha haber alamadıysa, bu güvende olmadıkları anlamına geliyordu.

Bölüm 43

SONBAHAR

S Oğlumdan altı hafta uzaktayım. Alessio'dan altı hafta uzakta. Başka bir mağara. Mağaralarda saklanıp birkaç günde bir yer değiştireyorduk. Mağaralardan ve dağlardan bıkmıştım. Ve bu soğuk kemiklerime sızdı.

Kaslarım ağrıyordu. Kalbim daha da çok acıyordu. Ve çok acıkmıştım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geceydi. Dışarısı karanlıktı. Dişlerim soğuktan takırdıyordu.

Burnunu çek. Sonra bir burun çekme daha. Elimin tersiyle burnumu sildim.

Hayatları boyunca bu şekilde yaşayan insanlar vardı. Altı haftadır uğraşıyorduk ve ben dağılıyordum. Çok uzun sürmedi, yaklaşık bir hafta. Ama bunu belli etmeyecek kadar gururluydum. Çocuğu olan genç kadın ağlamadı. Bu adamlardan korunduğu için minnettardı, hatta gülümsüyordu. Ben de minnettardım. Kabil'de kıyamet koptuğu anda, sadece bu dört kişilik adam grubu sayesinde kaçabilmiştik. Etrafımızı sarmışlar ve her yanımızda kurşunlar uçuşurken bizi bölgeden uzaklaştırmışlardı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, gözlerimin arkası yanıyor ve gözyaşlarımın akması için tehdit ediyordu. Bir kez serbest kaldıklarında, onları tutan hiçbir şey olmayacağını biliyordum. Dizlerimi göğsüme çektim, sert mağara zeminine uzandım ve biraz ısınmak için kollarımı etrafıma sardım.

Burka ve altına giydiğim kıyafetler beni neredeyse hiç ısıtmıyordu. Güvenlik görevlilerinden biri bana gömleklerinden birini verdi. Tüm eşyalarımız geride kalmıştı. Benim fotoğraf makinem, onların silahları ve hepimizin sırtındaki giysiler vardı.

Bu kadar.

Gecenin köründe, başımıza ödöl koyan ve bize yardım edecek herhangi bir yerliyi tehdit eden bir grup adamdan kaçarak köyler arasında yaya olarak seyahat ederken.

Ve yine de en beklenmedik yerlerde nezaket bulduk.

Köylerden birinde bir kadın bana çarşafını teklif etti. Neredeyse hiçbir şeyleri yoktu ve yine de bana en iyi burkasını teklif etti, böylece bir yerli olarak geçebilirdim. Başka bir adam bize gitmemiz için yiyecek verdi. Kimsenin evinde kalmaya ve kapılarına sorun getirmeye cesaret edemedik.

İlk gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı. Evde Noel arifesi idi. Burada Noel günüydü.

Ailemden uzakta geçireceğim ilk Noel olacaktı. Kol'suz ilk Noel. Boğazımda bir yumru oluştu. Nefes alamayana kadar sıktıkça sıkıldı. Benden bir hırıltı kaçtı ve dudaklarımda oluşan hıçkırığı hızla yuttum.

Ama ardından bir başkası geldi.

Ve her yeni hıçkırık içimde yuvarlanırken bedenim titremeye başladı. Ellerim ağzımı kapattı, parmaklarım titriyordu. Biri uyanmadan önce kendimi toparlamayı umarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Ve Salma'nın bebeğinin uykuya ihtiyacı vardı.

Bebeği olan kadının adı buydu. Salma ve küçük kızı Azaia.

Afganistanlı, gelecek vadeden bir kadın muhabirdi. İşler sarpa sardığında peşine düştüler. Kendisinin ve bebeğinin güvenliğini sağlayacak kapıya asla ulaşamadı.

Onu kurtarmaya atladığım için pişman değildim. Gerçekten pişman olmadım.

Ama buraya geleceğimizi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Dünyadan kopacağımızı. Güvenlikten koparılacağımızı.

"Buradan çıkacağız." Derin, hırıltılı bir ses arkamdan geldi. Kian.

Soyadı yok.

Hayatımı kurtaran elli küsur yaşındaki adam. Neden kurtarmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım Salma'nın önüne neden atladığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi. Kian neredeyse hiç konuşmazdı. O sessiz, gizemli tiplerden biriydi.

Altı hafta beraberdik ve sadece adını biliyordum.

"Noel'deyiz," diye fısıldadım, omzumun üzerinden bakıp onun karanlık bakışlarıyla buluştum. Gözleri en karanlık, yıldızsız gecenin rengindeydi. Saçlarındaki ve kirli sakallarındaki gümüş grilerini görebiliyordum ve burada ne işi olduğunu bir kez daha merak ettim.

Hali vakti yerinde bir adamdı. Sezgi diyebilirsiniz ama hayatımı buna yatırırdım. Ya da kıyafetlerinin, silahlarının ve kolundaki saatin kalitesi olabilir.

"Noel'i kutluyor musunuz?"

"Evet." Ama bunu zorlaştıran şey bu değildi. "Sen seviyor musun?" "Uzun zaman oldu."

Arkamı dönüp mağaranın duvarına bakarken içimi bir ürperti kapladı. Nemli ve çok soğuktu, ateş yanıyor olsa bile. "Bu oğlumdan uzak kaldığım en uzun süre," diye mırıldandım, sesim ancak fısıltının üzerindeydi.

"Hmmm."

Bunu uzun bir duraklama izledi.

"Çocuklarınız var mı?" diye sordum. Biraz dinlenmeliydim, ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Muhtemelen yarın yine yürüyüşe çıkmamız gerekecekti. Gerçi nereye yürüyeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kian planlarını paylaşmayı reddetti.

"Hayır." Cevabında bir hikâye olduğunu hissediyordum ama bunu paylaşmayacağını biliyordum. Adını öğrenmem tam bir haftamı aldı. Kian bana yapışan tek kişiydi, sanki benim kişisel korumam gibiydi. Ama konuşmalar yok denecek kadar azdı. Omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayıldı. "Üşüdün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

İçini çekti ve beni kendine çekti. "Tipim değilsin," diye homurdandım, vücut ısısı çok iyi hissettirse de. "Ve ben başka birine aşığım," diye ekledim. "Onunla evlenecektim. Onu neden hemen adliyeye sürüklediğimden bile emin değilim. Hepsi aptalcaydı. Aradan dört yıl geçti, sonunda onu geri aldım ve sonra tarihi belirleyemedim. En iyi kısmı da buraya koşturmam ve şimdi de bunun olmasıydı."

Sırtıma bastırıldığı göğsünün titreşimi başımı çevirmeme neden oldu. Gülüyordu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Merak etme Sonbahar," dedi gözlerini kapatarak. "Sen de benim tipim değilsin. Sadece vücut ısımızı paylaşıyoruz. Git uyu."

Bedenim rahatladı, onun sıcaklığıyla sarmalandı.

Uykuya dalmadan önce aklımda kalan son düşünce, ikimizin de artık o kadar güzel kokmadığımızdı.

AMAN TANRIM.

Bu benim hayatım olamaz. Bir lanet ay daha. Belki daha fazla. Günleri takip edemiyordum. Yerel ordu peşimizdeydi. Geri dönmek, dağdan aşağı inmek ve sonra yukarı çıkmak zorundaydık. Hayatımda bir daha lanet olası bir dağ görmezsem, çok erken olacaktı.

"Hangi aydayız?" Salma'ya sordum. "Ocak mı?"

"Şubat sanırım," diye homurdandı. "Olimpiyatlar Şubat'ta yapılacaktı," dedi sebepsiz yere. Bunun nereden çıktığını merak ederek ona baktım. O sadece omuz silktili. "Ailem buz pateni izlemeyi çok sever." Gözlerimi kırptım. Tamam, bu tuhaftı. "Ve regl dönemimi yeni bitirdim. Evet, kesinlikle Şubat."

Adet. O zamandan beri adet görmedim-

Göz kırptım. Tüm bu stres yüzünden olmalı. Ve yiyecek eksikliğinden. Midem guruldadı.

"Ekmeğimi ister misin?" diye sordu ama ben hemen başımı salladım. Bebeğini emziriyordu. Yemeğe benden daha çok ihtiyacı vardı. "Emin misin?"

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandım, ağzımdan salyalar akmasına rağmen.

Eğer geri dönebilirsek, anneme bana taze ekmek pişirmesi için yalvaracağım. Üzerinde hiçbir şey yok, sadece ekmek. Bir daha düşündüm de, belki de bir fırına gitmek daha akıllıca olur. Gıda zehirlenmesi riskini göze alamam.

"Ailen Amerika'da mı?" Ona sordum.

Başını salladı. "Otuz yıl önce gittiler. Ben Amerika'da doğdum ama beş yıl önce buraya geri dönmek gibi parlak bir fikre kapıldım. Köklerim falan. Güvenli olacağını düşündüm. Sanırım şaka benim üzerimde."

"Kimsenin böyle biteceğini düşündüğünü sanmıyorum," diye mırıldandım. "Yine de şu anda sıcak bir banyo için adam öldürebilirim."

"Ve beş çeşit yemek," diye ekledi hüzünle.

İkimiz de güldük ama işin içinde mizah yoktu.

Bebeği kollarında huzur içinde uyuyordu. Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirdim. Bebek uyuduğu için şanslıydık. Siper alıp saklanmak zorunda kaldığımız birkaç durumda, adamların gerginliğini hissedebiliyordum, bebeğe doğru endişeli bakışlar fırlatıyorlardı. Tek bir feryatla ölebilirdik. Ama küçük Azaia hiç uyanmadı.

"Geri döndüğünde ne yapacaksın?" Salma sordu. Adamlar bizimle neredeyse hiç konuşmuyordu, bu yüzden tanışmak için sadece ikimiz kalmıştık. Aramızda hiç sır kalmamış gibi hissediyordum, zaten çok fazla sırrım da yoktu. Sadece bir tane.

Uzaklarda bir yerde silah sesleri yeniden başladı. Ne Salma ne de ben irkildik. Şimdiye kadar alışmıştık. Ne zaman çok yakın olduğunu ya da ne zaman endişelenmeyecek kadar uzakta olduğunu anlayabiliyorduk.

Bu seslere alışmamız sadece birkaç gün sürdü.

Ufka baktım. Bagram vadisi ve şehri önümüzde uzanıyordu. Sanırım ona bir şehir diyebilirsiniz. Bir zamanlar Ghorband ve Panjshir Vadisi'nin birleştiği yerde bulunan antik bir şehirdi. Salma tarih konusunda da iyiydi. Başımızın üzerinde sürekli beliren korku olmasa manzara nefes kesici olurdu.

Fotoğraf makinesi hala boynumda asılı duruyordu. Kabil'deki o günden beri tek bir fotoğraf bile çekmemiştim. Ama ufka ve vadinin diğer tarafındaki dağlara bakarken, fotoğraf makinemi elime aldım ve objektife baktım. Manzaraya bakarken "Alessio ile evleneceğim," diye mırıldandım.

"Eğer kabul ederse

hala bana sahiptin."

Salma kıkırdadı. "Sana sahip olacak."

Fotoğrafları çekmek için düğmeye bastım ve aylardır ilk kez fotoğraf makinesinin tıkırtısı beni rahatlattı.

Hem Salma hem de ben aynı anda arkamızdaki adımları duyduk ve ayağa fırladık.

Hava ciğerlerimi terk etti. "Kian, bizi ölümüne korkuttun."

Bana bir cihaz uzattı. Eski bir telefona benzeyen hantal bir cihaz. Kordonsuz.

"O da ne?"

"Uydu telefonu. Oğlunu ara."

Gözlerim ona kaydı, karanlık bakışlarıyla buluştum.

"Neden daha önce kullanmadık?" Tısladım. "Bu cehennem çukurundan kurtulabilirdik."

"Güvenli bir bölgeye ulaşmak zorundaydık ve takip edilemeyen bir uyduya bağlanabildim. Yerel rejim ülke dışına yapılan tüm aramaları takip ediyor."

Bana tamamen Yunanca gibi geldi. "Ama şimdi güvenli mi?"

"Bulunduğumuz yerin koordinatlarını umarım gelip bizi alacak birine gönderdim." Bu konuda pek emin görünmüyordu. "Birkaç dakika kaldı. Oğlunu ara."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Telefonu kaptım ve elimde çevirdim. Orada numaralandırılmış anahtarlar vardı.

Hiç vakit kaybetmeden, titreyen parmaklarımla Alessio'nun numarasını tuşladım.

Uzaktan gelen silah sesleri havayı dolduruyordu. Gözlerim ufka kilitlendi ve nefesimi tutarak bekledim. Her zil sesi kalbimin biraz daha sıkışmasına neden oluyordu. Ya Alessio cevap vermezse?

Kalbim göğsümde sıkıştı. Kol ve Alessio'suz geçen haftalar bana bir ömür gibi gelmişti.

Bölüm 44

ALEssIO

T Onsuz iki ay.

Başarısızlığımdan duyduğum korku ve öfke, içimde buz ve ateş gibi yuvarlandı. O lanet ülkeye girmenin bir yolunu bulmalıyım. I onu şimdiye kadar çıkarmış olmalıydık.

Onun yerine hiçbir şey.

Dante DiLustro beni içeri sokabilecek Afganistan'daki tedarikçisiyle doğrudan bağlantı kurmamı reddediyordu.

Sanırım onu denklemden çıkarıp doğrudan onlarla bir anlaşma yapacağım konusunda paranoyaklaşmıştı. Aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece kadınımı kurtarmak için Afganistan'a girecek bir yola ihtiyacım vardı.

Altın madalyalarla ilgili Olimpiyat raporları ekranlarda oynadı. ABD çiftler artistik patinajda altın madalya kazandı ve tüm ülke kadın buz patencisine övgüler yağdırdı. Çok sinir bozucuydu.

Byron buluşmak istedi. Haberleri vardı ve DiLustro'lardan birini ziyaretten dönüyordu. Umarım Dante'dir. İçeri girmek için bir yola ihtiyacım vardı.

İşte buradaydım, D.C. şehir merkezindeki küçük bir kafede haberleri duymaya hazırdım. İyi bir haber olsa iyi olur, çünkü bir sonraki adım küçük pisliği kaçırmak ve ondan bilgi almak için işkence yapmaktı. Bu yöntemle başlamadığım için pişmanlık duyuyordum. Doğru yoldan gitmeyi ve daha fazla düşman kazanmamayı umuyordum.

"Kurabiye mi?" Kol kruvasan, çikolata parçacıklı ve şekerli kurabiye çeşitlerine baktı.

"Kruvasana ne dersin?" Yumuşakça önerdim.

Onu Branka'ya ya da Autumn'un ailesine bırakmalıydım ama bütün gün yanından ayrılmaya dayanamazdım. Birkaç saat burada ve orada iyiydi. Ayrıca,

Küçük oğlum uçakları çok severdi ve ben de onu özel jetimle gezdirme fırsatını yakaladım.

Sonbahar gittiğinden beri onu ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordum. Hangi pencereden bakacağına karar veremiyordu. Sonra onu uçağın ön tarafına, pilotun olduğu yere götürdüğümde gözleri en parlak yıldız gibi parladı ve o kadar mutlu gülümsedi ki bana annesini hatırlattı.

"Baba, kurabiye." Kol avuçlarını onu kurabiyelerden ayıran cama doğru itti. "Lütfen, lütfen, lütfen. Baba, kurabiye."

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Tamam, kurabiyem. Ama önce öğle yemeğimizi yiyelim.

Tamam mı?"

Sırıttı, hevesle başını salladı. Belki de tamam dedikten sonra tek bir kelime bile duymamıştır diye endişelendim.

"Seni küçük parmağında oynatıyor." Byron'ın eğlenen sesi arkamdan geldi. Kol ve ben gözlerimizi ona çevirdik. Tıpkı benim gibi kardeşim de takım elbisesini giymişti.

Oğlumun elleri boynuma dolandı. Ayağa kalktım, onu da kendimle birlikte yukarı kaldırdım ve tüm bu süre boyunca Kol'un gözleri Byron'dan hiç ayrılmadı.

"Sorun yok dostum," diye onu temin ettim. "Bu Byron Amca."

Byron'ın gözlerinde şaşkınlık parıldadı. Doğrusu bu beni de şaşırttı. Kelimeler hiç düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ve onun ve Royce'un benim için yaptıklarını düşünürsek, ona bu kadarını borçluydum.

"Merhaba Kol," diye selamladı Byron onu. "Babana çok benziyorsun." Kol sıırıttı. "Babama."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Bunu doğru anladın."

"Anne?" Konuyu ona getireceğini biliyordum. Onu özlemişti. İkimiz de özlemiştik. "Annem senin de annen," diye mırıldandım. "Onu geri alacağız."

Byron yeğenine gülümseyerek, "Öyle yapacağız," diye onayladı. "Biz Ashfordlar her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ama her zaman ailemizi eve getiririz."

Kol ciddi bir şekilde başını salladı ve bu beni boğdu. Meğer çocuk sahibi olmak insana bunu yapıyormuş. Yıllarca dayak ve sefalet beni boğmadı ama oğlumun bana baba dediğini duymak duygularımı boğmaya yetti.

Tanrım, Autumn'u eve getirmeden ve daha fazla bebeğimiz olmadan önce sertleşmek zorundaydım.

"Bize bir masa bulabilir misin lütfen? Kol'a öğle yemeği ve kurabiye getireceğim," dedim Byron'a.

Başını salladı. "Bana da bir kurabiye getir," diye karşılık verdi Kol'a göz kırparak.

Beş dakika sonra pencere kenarındaki masaya oturmuştuk, yoğun şehir hayatı yanımdan geçip gidiyordu. Kol, kurabiyesini alabilmek için yemeğini yemeye niyetli bir şekilde yemeğine daldı. Byron ve ben sade kahve fincanlarımızı yudumluyorduk.

"Benim için neyin var?" Doğrudan konuya girerek sordum. "Sana Afganistan'a giden bir yol buldum," diye cevap verdi.

Kalbim bir an durdu, sonra umutla çarpmaya başladı. "Ne zaman?"

Byron kuru bir sesle, "Ne kadara mal olduğunu duyunca mutlu olmayabilirsin," dedi.

"Umurumda değil-" Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Kol'un onu almasını istemiyordum. "Her türlü bedeli öderim. Sahip olduğum her şeyi veririm."

Byron'ın yüzü hafifçe karardı. "Sorun da bu zaten," diye homurdandı. "Bu senin sahip olmadığın bir şey. Henüz değil. Ona rüşvet vermeye çalıştım ama küçük puştlar inatçıdır."

"Küçük kalleşler mi?" Kimden bahsettiğini tahmin edebiliyordum.

"Kuzenlerim, küçük hıyar krallar. Akıl almaz yöntemleri bir sonraki dünya savaşını getirecek."

"Bu yetersiz bir ifade olabilir," diye kıs kıs güldüm. Yine de fark etmezdi, ne isterlerse verirdim. Eğer bende yoksa, alırdım. Sonbahar için dizlerimin üzerine çöker, yalan söyler, hile yapar ve öldürürdüm. "Şimdi bana ne istediklerini ve bende olmadığını söyle."

"Autumn'la evlendikten ve Korsika örgütü ona, dolayısıyla sana devredildikten sonra, onları Philadelphia'dan çıkarmanı istiyorlar."

"Tamamdır." Hiç düşünmeye gerek yoktu. Nasıl olsa dışarı çıkacaktım. "Öylece mi?" Byron bana şüpheyile baktı.

"Aynen öyle," diye onayladım. "O tür bir hayattan çıkıyorum. Autumn farklı yetiştirildi. O dünyayı kurtarmak istiyor. Kol'un da onun gibi normal ve güvenli bir çocukluk geçirmesini istiyor. Ben de öyle."

"Yani bundan sonra siyah ve beyaz mı olacak?"

Alaycı bir nefes beni terk etti. "Hiçbir zaman sadece siyah ve beyaz değildir. Grinin çok fazla tonu var ve ailemi korumak için her zaman ne gerekiyorsa yapacağım. Ama yasadışı işlere ya da Korsika örgütüne ihtiyacım yok. O yüzden Philly'den gitmelerini istiyorsa, Philly'den gidecekler."

"Tamam o zaman," diye düşündü. "Bu düşündüğümden daha kolay oldu. Dante'ye bir mesaj göndereceğim ve biz kurabiye'nin tadını çıkarırken bilgiyi bekleyelim. Ne dersin Kol?"

"Maman. Kurabiye," d i y e mırıldandı Kol ağzında yiyeceklerle, sanki az önce annesini geri almak için bir anlaşma yapıldığını anlamış gibi.

Senin için geliyorum, Autumn. Sadece biraz daha dayan.

Kol için. Benim için. Bizim için.

Nico'nun ofisinde Nico, Byron ve Sasha Nikolaev ile masanın etrafında oturduk. Çocukları çılgık atıyor, bazıları ağlıyor, bazıları da oynuyordu. Nico'nun tüm malikanesi bir hayvanat bahçesiydi - ama iyi bir hayvanat bahçesi. Kol da buradaydı, şu anda Bianca'nın kurabiye büyüü altındaydı. Bianca'nın sürekli pişirdiği kurabiyeler sayesinde muhtemelen şekerle dolacaktı.

Sonunda Dante DiLustro ile bir anlaşma yaptım. Byron sağ olsun. Basilio DiLustro, Liam Brennan'ın yeğeni Wynter'ı kaçırdı. Byron, Afganistan dağlarına geçişi güvence altına almak için üvey kız kardeşinin ailesi yerine DiLustro'ları destekledi... üvey kız kardeşim Davina'yı. Autumn'la evlendiğimde Korsika mafyasının Philly'den çıkacağına söz verdim.

Söylemeye gerek yok, ona borçluydum. Hem de çok büyük.

Sonunda Dante'nin kontağını elimde tuttum. Pilotuma gece ya da gündüz hazır olması için bir not gönderdim. İçeri girmek için bir yolumuz vardı, sorun nereden başlayacağımızdı.

Aramaya nereden başlayacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu ve bu noktada alabileceğimiz her türlü yardım işimize yarayabilirdi. Zaman çok önemliydi.

"Tahmin etmem gerekirse, dağlara doğru giderler." Byron haritada Afganistan ile Pakistan arasındaki sınırı işaret etti. Birkaç ay önce Afganistan'a girmeye çalıştığım yolla aynıydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandım. "O dağ neredeyse yüz mil boyunca uzanıyor. Ya da Pakistan'a geçmeye çalışıyorlarsa, bu bin altı yüz mil daha demek. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. İçeri girip çıkamayacaklar."

Gözlerim haritanın üzerinde gezindi. "Bahse girerim saklandıkları yer dağlardır."

"Sanırım en iyi seçeneğimiz bu," diye kabul etti Nico. "Uydu görüntüleri dağlarda yerel ordunun çok fazla faaliyet gösterdiğini ortaya koyuyor. Akbabalar gibi etrafta dolanıyorlar."

Autumn'un saklandığı, bir köpek gibi kovalandığı düşüncesi bile bende cinayet çılgınlığı yapma isteği uyandırdı. Sonbahar'ı öldürmeye cüret eden

herkesi cezalandırmak.

Ona zarar vermeyi düşün.

Nico'nun ofisinin kapısı açıldı ve Bianca elinde kurabiye dolu bir tepsiyle içeri girdi. Nico'nun gözleri karısına kaydı ve anında ifadesi yumuşadı.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

"İçeri girmek için bir yolumuz var," dedi Byron ona. "Eğer lanet olası koordinatları daraltabilirsek."

"Ben de seninle geleceğim," diye teklif etti Sasha. "Yapacak daha iyi bir işim yok. En azından öngörülebilir bir gelecekte."

"Ne? Artık DiLustro avı yok mu?" Byron kuru bir sesle sordu. Sasha sadece omuz silkti ama gözlerindeki parıltı bela vaat ediyordu. O kadar büyük bir belaydı ki benimle akraba olmadığına sevinmiştim.

"Yok, ben yoluma devam ettim. Daha cazip bir hedefim var," diye cevap verdi Sasha, yüzündeki köpekbalığı sırıtışı aklındaki kişi için iyi bir işaret değildi.

Sasha'nın yeteneklerine ihtiyacım olacaktı ama onun şifreli mesajlarını çözecek enerjim varsa ne olayım. Ya da psikotik yöntemlerini.

"Keskin nişancı yeteneklerine ihtiyacım olacak," dedim ona isteksizce.

"Sadece keskin nişancı becerileri." "Peki, keskin nişancı becerileri olsun." Omuz silkti. "Ama senin kaybın. Ben göğüs göğüse çarpışmada daha eğlenceli."

Tanrı yardımcım olsun, Sasha'nın kardeşlerinin bu deli orospu çocuğuyla nasıl başa çıktıklarını bilmiyordum. Ama başka bir şey söyleyemeden telefonum çaldı. Arayanın kimliğine bakmadan cevap verdim.

"Russo."

"Alessio." Her yerde tanıyabileceğim yumuşak bir ses. "Autumn, döndün mü?" Sessizlik. "Sonbahar mı?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Fazla zamanım yok. Senin sesini duymak istiyorum. Ve K-Kol'un." Sesi oğlumuzun ismiyle kesildi.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Seni almaya geliyorum."

"Hayır. Uzak duracağına söz ver." Sesi her kelimedede biraz daha kısılıyordu.

Aynı anda Byron'ın telefonu da çaldı ama hepsini duymazdan geldim. Nico ile göz göze geldim ve "Telefonumu takip et" diye mırıldandım.

Aramayı hoparlöre aldım ve numarayı ekrana getirdim. Byron sormadan numarayı kendi telefonuna da yazdı.

"Kimin telefonu bu?" Ona sordum.

"Bu bir uydu telefonu," diye mırıldandı. "Kian'ın onu nereden bulduğu

hakkında hiçbir fikrim yok. Lütfen, Alessio. Gelmeyeceğine söz ver." Sesini alçaltarak

bir fısıltı. "Kol için."

"Kol için senin yanına geliyorum," diye mırıldandım. "Sensiz bir işe yaramam."

İtirafımı kimin duyduğu umurumda bile değildi. Bu doğruydu. Ona evimde, hayatımda, yatağımda ihtiyacım vardı.

"Hayır. Evde kal. Güvende ol."

Kalbim sıkıştı. Kulağa çok fazla veda gibi geliyordu. Bundan hoşlanmadım. "Kol'un sesini duyabilir miyim?" Sesi kırıldı. "Onu çok özliyorum. I

onu duymak istiyorum, her ihtimale karşı- "

"Sakın söyleme," diye homurdandım. "Sakın bunu düşünmeye kalkma, Autumn. Senin için geliyorum. İçeri girmenin bir yolu var. Bana nerede olduğunu söyle."

"Dağlarda saklanıyoruz." Byron'la bakışlarımızı kilitledik. Dağ doğru karardı.

"Bana konum iğnenizi bırakın."

"Bu bir uydu telefonu," diye açıkladı. "Pimi olduğunu sanmıyorum. Alessio, beni dinlemeni istiyorum; fazla zamanım yok. Geri dönememe ihtimalime karşı, Kol'u yeraltı dünyasından uzak tutacağına söz ver. Lütfen."

"Geri döneceksin," diye yemin ettim, sesim titriyordu. Tanrı aşkına, sesim titriyordu ve tenimde soğuk terler oluşmuştu. Bu korku göğsümde buz gibiydi. "Seni almaya geliyorum. Onu yeraltı dünyasından birlikte uzak tutacağız."

Arka planda silah sesleri duyabiliyordum. Gittikçe yaklaşıyor gibiydi. Kurşun sesleri telefonu ilk açtığım zamankinden daha yüksekti.

"Lütfen Kol'a iyi bak," diye fısıldadı, sesi zor duyuluyordu. "Yapmalıydım-" Uzun bir duraklama. "Dört yıl ve sonra bu."

"Önümüzdeki kırk yıl bizim olacak. Ben oraya varana kadar güvende kal," diye emrettim inatla. "Hafta bitmeden evde olacaksın."

Ardından hıçkırıklar geldi. "Ben-ben bilmiyorum-" Sesi kesildi.

Onu görmem gerekiyordu. Onu korumalıydım. "Eve geleceksin. Kalbimi bile kırabilirsin ve ben bir pislik olmayacağım. Bir daha asla. Kavga edip barışacağız. Ama eve geleceksin."

Onun iniltileri benim cevabımdı. İnancını kaybetmişti. Korkmuştu. Ve bu benim ruhumu paramparça ediyordu. Herkesin acısına tahammül edebilirdim ama onunkine edemezdim.

"Lütfen, Kol'un sesini duyabilir miyim?" diye boğuk bir ses çıkardı. Bunu daha yumuşak hıçkırıklar izledi. "Her ihtimale karşı-"

Bianca önümdeydi, Kol kollarındaydı. Alt dudağını çiğniyordu, gözleri yaşlarla parlıyordu. Kahretsin, ben de ağlamak istiyordum. Ama şimdi yıkılamazdım.

"Hey, dostum," diye mırıldandım usulca. "Annem telefonda. Ona merhaba diyebilir misin?"

"Anne," Kol'un gözleri telefonuma dikildi.

"Ah, bebeğim. Evet, benim," diye ağladı. "Seni çok özledim. Güzel bir Noel geçirdin mi?"

"Babam uçağa binebilir," diye mırıldandı Kol. "Annemi eve mi getireyim?"

"Bilmiyorum bebeğim." Sesi titriyordu ve bu içimi parçaladı. Kalbime görünmez bir bıçak sapladı ve içimi kanattı.

"Eve geleceksin," diye hırladım. "Senin için geleceğim. Dayan biraz. Senin için geleceğim. Sen sadece hayatta kal. Güçlü ol, biraz daha."

Bağırışlar ve çığlıklar arka planı doldurdu.

"Autumn, kaçmalıyız." Bir kadın sesi. Bebek ağlaması. Erkekler bağırıyor. "Taliban bizi buldu."

Kalbim dondu. Hem de nasıl dondu. Başımdan pek çok şey geçmişti ama bu korku yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Cesarete ihtiyacı varmış gibi derin derin nefes aldığını duyabiliyordum. "Kol, annen seni seviyor," diye fısıldadı. "Tamam mı?" "Tamam, anne."

"Aferin oğlum," diye mırıldandı. "Babanla konuşmam gerek." Bianca'ya başımı salladım ve onu odadan çıkardı.

"Lütfen Kol'a iyi bak. Ailem... lütfen onları Kol'un hayatında tut. Onu güvende tutun. Suçun bir parçası olmasın. Sevildiğini hissetmesini sağlayın ve eğer beni unutursa," sesi kırıldı ve bir hıçkırık kaçtı, " -onu her zaman seveceğimi söyleyin."

Son kelimesi boğuk bir hıçkırıkla kesildi. "Ona kendin söyleyeceksin," dedim kararlılıkla. "Onu birlikte büyüteceğiz. Doğru şekilde."

Arka planda patlama sesleri duyulurken inledi. "Korkuyorum Alessio," diye itiraf etti yumuşak bir hıçkırıkla. "Bunun sona ereceğini hiç düşünmemiştim-"

"Bu son değil," diye homurdandım. "Sadece başlangıç. Sen benimsin. Her zaman benim oldun. Ve eğer bunun olmasına izin verirsem lanetleneceğim. Gelip seni alacağım," diye yemin ettim. "Seni alacağım ve Tanrı yardımcım olsun, Autumn, gitmene asla izin vermeyeceğim. Ve sen nereye gidersen, ben de oraya gideceğim." İnledi. "Ağlama, aşkım. Senin için geliyorum."

Arka planda tiz bir ılık duyuldu. Silah sesleri, silah sesleri, daha fazla ılık.

"Sonbahar mı?"

Kükredim. Daha

fazla ılık.

"Başını eğ." Bir erkek sesi ona bağırdı. Sesi uzak ve titrekti. Onun korkusunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Hat boyunca yüksek sesli bir patlama yankılandı. Bir patlama daha.

"Autumn, beni dinle," diye bağırarak dikkatini çektim. "Hatta kal. Aramanın izini sürmemiz gerekiyor. Böylece yerini bulabiliriz."

Ahizeden bir patlama sesi daha duyuldu. Ve ardından korkunç bir sessizlik geldi.

"Sonbahar mı?" Homurdandım. Cevap vermedi. "Sonbahar mı?"

Kükredim.

Gözlerim ılgınca Nico'yu aramak için döndü. Yüz ifadesinden midemde dehşet birikti.

"Yeri buldun mu?" Ses benimkine benzemiyordu, çok sakindi. Çok uzaktı. Ama ağızım hareket etti, soru benimdi.

Nico, "Genel alan bende," diye cevap verdi. "Taramak için yeterli olmalı. Başlangıç için bir şey."

"Bugün yola çıkmalıyız," diye homurdandı Sasha. "Orada ne kadar uzun süre kalırlarsa, hayatta kalma şansları o kadar azalır." Başımı salladım. "Eğer Taliban onları yakalarsa, onlar-"

"Sakın söyleme," diye uyardım, kontrolümü kaybetmişim. "Sakın söyleme."

Sasha bana kasvetli bir bakış attı. "Sadece hazırlıklı ol. Eskisi gibi olmayabilir."

O bilirdi. İntihar etmeden hemen önce kız kardeşimin yüzünü gördü.

NEREDEYSE Ü AY OLDU.

Onu en son kucağıma aldığımdan bu yana on hafta üç gün geçti. Autumn'la konuştuğum sırada Byron, Senatör Ashford'dan koordinatları aldı. Bu üç gün önceydi. Nico sayesinde hareket halinde olduklarını bilmemize rağmen, Senatör'ün paralı askeri ona bilgiyi gönderdi.

Çünkü saldırı altındaydılar.

Dünyayı kurtarmak isteyen kadının saldırı altındaydı. Soğuk havaya rağmen omurgamdan aşağı ter akıyordu. Yavaşça nefes verdim, nabzımı sakinleştirdim.

Sadece kadını eve götürmek zorundaydım. Oğlumuza.

Helikopterdeki hava ağır, gerilim yoğun. Sasha, Byron ve ben tepeden tırnağa silahlıydık. Nico bölgeyi gözetlemek ve evdeki gözümüz kulağımız olmak için daha uygundu.

Konuşmak imkansızdı, helikopterin motoru çok gürültülüydü. İçimden tek bir cümle bile kurmak gelmiyordu. Aklımda sadece tek bir kelime, tam olarak bir isim vardı. Tekrar ve tekrar. Sonbahar.

Onu geri aldığımda, günlerce ona sarılacağım. Sonra ona bir mikroçip takardım, böylece onu her zaman takip edebilirdim.

Gözlerimi telefonuma indirdim. Hedefimiz telefon ekranımızda yeşil bir noktaydı. Nico'nun takip cihazı tüm cihazlarımızdaydı. Dağda gittikçe yükseliyorduk.

Nico'ya göre, Autumn da dahil olmak üzere kurtarılması gereken altı kişi vardı. Byron'ın Senatör Ashford'dan aldığı bilgilerle uyuşuyordu. Onları kurtaracaktık ve başarısız olmak bir seçenek değildi.

Oğluma söz verdim. Kız kardeşime söz verdim. Ve Autumn'un ailesine.

"İniş beş dakika." Pilotun sesi kulağıma alçak geliyordu. Sasha keskin nişancı tüfeğindeki mühimmatı kontrol etti. Ona bebeğim diyordu. Çok garipti ama Autumn'u tehdit eden her puştı öldürdüğü sürece ona metresim diyebilirdi. Umurumda bile değildi.

Byron da silahlarını gözden geçirdi, her birini kontrol etti. Helikopter indi. Sözsüz bir baş sallama. Ben öndeydim, Byron solumuzu kontrol ediyordu ve Sasha da yukarıdan gözümüz oluyor ve gözleri üzerimizde olan herkesi ortadan kaldırıyordu.

Kalbim kaburgalarımda gümbürdüyordu. Kadınıma bu kadar yakinken bu kadar uzak olmak. Girip çıkmayı umuyorduk. Sonbahar'a ve paralı askerlere ulaştığımızda buradan çıkmak için iyi bir şansımız olacaktı.

Byron ve Sasha bunun için eğitildi. Sasha ölen kız kardeşimle birlikte görev yaptı ve yetenekleri çok aranıyordu. Byron uzun yıllar özel operasyonlarda görev yapmıştı. Taba rengi kargo pantolonları ve ceketlerimizin altında siyah Kevlar yelekler giymiştik. Son iki gündür seyahat ediyorduk ve hepimizin kirli sakalı vardı.

Helikopter indi, nefesim kesildi ve harekete geçtik. Silahlarımız ateş etmeye hazır, parmaklarımız tetikte, uçümüz

helikopterden inmiş ve harekete geçmişlerdi.

Sasha'nın gözleri, arkamızı kollamak için en iyi noktayı bulmak üzere bölgeyi taradı. Bulduğu anda anladım. Bizi korumaya hazırdı.

"Kadınımı al," dedi Sasha soğukkanlılıkla. Nikolaev'in bir adrenalin bağımlısı olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Geri dön. Dolambaçlı yollara sapmak yok."

Kısa bir baş sallama.

Nico'nun takip ettiği yeşil noktayı izleyerek dağdan aşağı indik. Tanrıya şükür Nico, Senatör Ashford'dan koordinatları aldıktan sonra uydu telefonunu sabitleyebildi.

"Acele et." Nico'nun sesi kulağıma yansıdı. Byron ve Sasha da aynı şeyi duyabiliyordu. "Etrafları sarıldı."

"Elemeye şimdi başlayabilirim," diye homurdandı Sasha, sesi kulaklığımda karanlıktı.

"Yapın," dedim. "Bu onlara onlarla savaşıma şansı verir."

Byron'ın parmağı tetikteydi. Benimki de öyle. Keşke oraya varmış olsaydık da o orospu çocuklarını öldürmeye başlayabilseydim. Dağ kayaları hareketlerimizi yavaşlattı. Kar hareketlerimizi yavaşlattı.

Bir başka sarp dağ kayalığı ve işte o zaman onu gördüm. İki kadın ve dört erkeğin etrafını saran otuz kişilik bir militan grubu. Sonbahar. Onu nerede görsem tanırdım. Burka giyiyordu ama başlığı açıktı.

Yüzündeki korku insanın içini burkuyordu. Gözleri koyu kahverengiydi, gözyaşları ince yüzünü ıslatıyordu. Lanet olsun, o kadar zayıftı ki.

İki kalp atışı, iki sessiz nefes. Kardeşimle ortak bir bakış. Bir baş sallama ve botlarımızın altında çıtırdayan karla koşturmayla başladık. Sasha'nın mermileri havada uçuştı. Adamlar teker teker düşmeye başladı.

Öfkem adrenalinle karıştı, paralı askerler adamlara karşı savaştı. Biri Autumn'a yapıştı ve hayatımda ilk kez, lanet olası adamın ona yapışmış kalmasını umdum.

Her adımda biraz daha yaklaşıyordum, görebiliyordum. Kadınıma ve grubuna saldırmak için silah kullanan lanet olası genç çocuklar. O gençler bu dağda olmamalı, savaşmamalıydı. Bu Tanrı'nın unuttuğu yerden koparılıp silahların ulaşamayacağı bir yere götürülmeliydiler.

Ama şimdi bunu düşünemezdim. Şu anda ikinci kez tahmin edemezdim. Onları kurtaramazdım. Ya onlar ya da kadınım.

Byron ve ben onlara doğru koştuk. Nişan aldık. Tetiği çektik. *Bam!* Tekrar.

Çenem gergindi. Alnım kararlılıkla dikilmişti. Kadınıma ulaşmalıydım. Onu bu cehennem çukurundan çıkarmalıydım. Beni hâlâ görmemişti. Gözleri

koruması üç adamla boğuşurken kendisine doğrultulan bir silahı hedef aldı.

"Sasha, ona silah doğrultan herifi öldür," diye sert bir emir verdim. Neyse ki Sasha beni dinledi. Normal toplumda insanları kışkırtmak için bir yolu olabilirdi ama burada etkili ve ölümcüldü.

Kurşunun havada uçuşunu duydum. Adamın yere düşmesine neden olan vınlama sesini. Başka bir adam Autumn'un peşinden gitti. Kendini yere attı, dağın karları üzerinde duran silaha uzandı. Bir yerden bir bebek çığlığı geldi. Etrafı taradım ama onu göremedim. Bakışlarımı şimdi silahı eğitmiş olan Autumn'a çevirdim.

adamlardan birinin üzerinde.

Benim silahım. Buradan bile üzerindeki logoyu görebiliyordum. On adım daha atsam ona ulaşacaktım. Çok uzaktaydı. Düşman yavaş yavaş azalıyordu. Sasha iyi bir nişancıydı. Byron da öyle. Üçümüz onların sayısını otuzdan ona indirmeyi başardık.

Biri bana çarptı. Bedenim karların üzerine yuvarlandı ve düşüşümü yumuşattı. Birbirimizin üzerinden yuvarlandık, başım kayalardan birine çarptı.

Kafatasımdaki acıyı görmezden gelerek dişlerimi sıktım.

"Alessio." Bir kadın çığlığı. Benim kadınının çığlığı.

Başımı çevirdiğimde Autumn'un kafasına silah doğrultmuş bir herif tarafından örtüldüğünü gördüm.

"Sasha," diye tısladım, üstümdeki şerefsizin kaburgalarına yumruk attım.

"Onunla çok fazla mücadele ediyor." Sesi son derece sakindi, benim düzensiz kalp atışlarımın tam tersiydi. "Tek bir yanlış hareketinde kurşun onun yerine kızın kafatasına isabet edecek."

Üstümdeki herif de dövüşmeyi bırakmayı reddetti. Baldır kılıfımdaki bıçağa uzandım ve onu şakağından bıçakladım.

Soğuk dağ havasını bir uluma doldurdu. Kafatasımın içinde titreşerek kulaklarımda uğultuya neden oldu. Ayağa fırladım ve Byron'ın Sonbahar'a ulaşmaya çalışan adamlarla savaştığını gördüm.

Silahımı kaldırdım. Nişan aldım. Tetiği çektim. Sasha da aynısını yaptı ve kadınıma doğru yolumu açtı. Adamın bu kadar ukala olmasına şaşmamalı. Keskin nişancılık yetenekleri kıyaslanamazdı.

Ona ulaşması sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Üzerinden itemeyeceği kadar büyük bir bedenin altında mücadele ediyordum. Parmaklarım adamın saçlarını kavradı ve

onu kızıdan uzaklaştırdım. Ona bir bakış bile atmadan silahı şakağına doğrulttum ve tetiğı çektim.

Sonbahar'ın tiz çığılığı dağıları aştı. Etrafımıza kan sıçradı ve korku dolu iri gözler bana dikildi. Gözlerinde tanıma titreşimi vardı. Yüzüne kan sıçramıştı. Umurumda değildi. O hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

"Alessandro?" Sanki aklını kaybettiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştırmaya devam etti.

Etrafımdaki vızıltı sesleri bana Sasha'nın turbo modunda olduğunu ve etrafımızdaki düşmanı ortadan kaldırdığını söylüyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kollarımın arasına aldım.

"Senin için geleceğimi söylemişim," diye hırıldadım, sesim boğuk çıkıyordu. "Bana bir düğün borçlusun."

Bölüm 45

SONBAHAR

"Y Bana bir düğün borçlusun."

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık döküldü. Söylenecek onca şey varken. "Ne istersen," diye haykırdım, ellerimi onun boynuna atarak

ve kirli sakallı çenesine ve boynuna öpücükler yağdırdı. "Leş gibi kokuyorum. Özür dilerim." Derin bir nefes aldı ve utanç üzerime çöktü.

"Kadınım gibi kokuyorsun," diye mırıldandı, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Benden bir hıçkırık daha kaçtı. "Ağlama aşkım. Hadi eve, oğlumuzun yanına gidelim."

Yutkundum, kirpiklerimde kalan gözyaşlarımı kırptım. Beni yukarı çekti, sonra arkasına itti. Hafif bir ses duydum ama ne olduğunu çıkaramadım.

Alessio başını salladı, sonra bana döndü. "Helikoptere geri dönmeli ve buradan gitmeliyiz. Bu tarafa doğru gelen daha fazla asker var."

Gözlerim son dört ay boyunca benimle kalan yol arkadaşlarıma kaydı. "Onları geride bırakamayız."

"Kimseyi geride bırakmıyoruz," diye bana güvence verdi. Bakışlarını takip ettim ve şok içinde Byron'a baktım.

Kian bana geri döndü, nefesi ağırlaşmıştı. "İyi misin?"

Elini kendi elime aldım ve sıktım. "Evet, sen?" Hem Kian'ın hem de Alessio'nun sertleştiğini görmekten çok hissettim. Kian başını salladı. "Hadi eve gidelim."

Başka bir adam Selma'yı bize doğru sürüklemeye başlamıştı bile. "Bebek iyi mi?" diye sordum.

"Bebek mi?" Alessio sordu.

Salma burkasını hareket ettirerek küçük kızını burkanın altına sakladı.

"Tanrım, bunca zamandır yanlarında bir bebek mi vardı?" Birinin telsizinden gelen ses Sasha'nın sesiydi. "Sanırım bu kadar

Şaşırdım. Autumn'a değil. Etkilensem mi etkilenmesem mi bilemiyorum."

"Etkilenmek," diye homurdandı Alessio. Yüzümü göğsüne gömdüm, sonra

Derin nefes al. Sandal ağacı ve baharat. Tanrım, onu çok

özlemiştim. "Kol iyi mi? Güvende mi?" Mırıldandım.

"Her zaman." Alessio'nun ağzı alnıma bastırdı. "Tamam, gidelim," diye emretti, nefes alış verişini zorlaştırmıştı. Bütün adamlar zor nefes alıyordu. "Yolda daha fazla asker var."

Tekrar söylemesine gerek yoktu. Alessio'nun eli benim elimde, hepimiz koştuk. Yorgun kaslarımın yanmasını, kemiklerimdeki ağrıyı görmezden geldim.

Soğuk havaya ve kışlık giysilerimin olmamasına rağmen, omurgamdan aşağı ter damlıyordu. Ama Alessio'nun eli bana güç veriyor ve devam etmemi sağlıyordu.

Sonunda helikopteri gördüğümde ne kadar koştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pilot bizi görür görmez çalıştırdı. Kanatlar daireler çiziyordu. Daha hızlı ve daha hızlı.

Sağımızdan yere atlayan bir figür Kian'ı ürküttü. Eli havaya kalktı, nişan aldı.

"Sasha?" Şok edici bir şekilde ağızımdan kaçırıldım.

"O bir arkadaş," dedi Byron Kian'a. "Çılgın bir arkadaş ama yine de bir arkadaş."

Sasha sırtıttı, Kian'a bir bakış bile atmadı. Nikolaev korkusuz biriydi.

"Kalbinin o y u l m a s ı n ı izleyeceğin bir adam için hiç fena değil," dedi.

çizdi. "Ha?"

Çok fazla enerjim kalmamıştı ama yine de yanaklarım ısındı. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ona sarıldım. Alessio da onu takip etti, yüksek gövdesi tam arkamdaydı, rahatlatıcı ve koruyucuydu.

"Teşekkür ederim," diye sızlandım, burnumu çektim. "Çok teşekkür ederim, Sasha." Kocaman kollarıyla beni sardı. "Özür dilerim, kokuyorum," diye mırıldandım, bir yandan da burnumu çekiyordum. Sonra ona tekrar sarıldım. "Teşekkür ederim-"

Sesim titreyerek boğuklaştı. Kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattı. Göğsümde pek çok duygu ürperdi. Yutkundum. "BEN- BEN..." Titreyen ellerimle yüzümü sildim. "Sana çok şey borçluyum."

Başını salladı. "Belki bir gün koleksiyon yaparım."

Başımı Byron'a çevirdim. "Sana da teşekkür ederim," diye mırıldandım ve ona sarıldım.

Bir eliyle yanağımı okşadı. "Ne zaman istersen. Sen ailedensin." Ona

titrek bir gülümseme sundum. "Şimdi buradan gidelim, yakında baldızım olacaksın."

Hepimiz aceleyle helikoptere bindik, Alessio'nun eli benimkini hiç bırakmadı. Kol hakkında soru sormak istiyordum. Ailem hakkında. Branka'yı. Ama konuşmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden sadece elini tuttum ve sıcaklığının tadını çıkardım.

Helikopterde iki saat.

Pakistan'da özel bir havaalanına vardık. Alessio içeride kalmamızı, kendisi ve Byron dışarı çıkarken bizi Sasha ile bırakmasını söyledi.

"Her şey yolunda mı?" Sandalyemde doğrulurken sordum, gözlerim önce Sasha'ya, sonra Alessio'ya kaydı. Büyük uçağın önünde onları bekleyen askerler vardı ve çıkış yolumuzu kapatmışlardı.

"Evet, öyle olsa iyi olur," dedi Sasha. Sesi endişeli gelmiyordu. "Yoksa Byron'ın kuzeni ölü bir DiLustro olacak."

"Ha?" Sasha'nın ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarımı boş havaalanında, tepeden tırnağa silahlı bir sıra askerin hazır olda beklediği yerde tuttum. Byron ve Alessio'nun sadece pantolonlarının arkasına sıkıştırılmış tabancaları vardı.

Şaşkınlığımı gören Sasha, "Byron krallardan biriyle bir anlaşma yaptı," diye açıkladı. "Diyelim ki küçük pislikler çok iyi çıktı."

"Oh."

Tünelin sonundaki ışık yansıması sönerken bir şeylerin ters gideceğinden endişelenerek nefesimi tuttum.

Alessio döndü, başını salladı ve Sasha ayağa kalktı.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Sasha ve Kian arkamdan geliyordu, diğer adamlar Salma ve bebeğinin etrafını sarmıştı, hepimiz helikopterden uçağa doğru koşuyorduk. Uçağın merdivenlerini tırmandım, her adımda dizlerim titriyordu.

"Sorun yok." Alessio'nun sesi tam arkamdaydı, avuç içi sırtımın küçük kısmını rahatlatıyordu. "Sadece kulübeye gir ve bu bok çukurundan kurtulalım."

Bir adım attım. Ve bir tane daha.

Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu ama sonunda kabinin içindeydik. İçeri girer girmez Alessio kabin kapısını kapattı.

"Gidelim," diye pilota emir verdi.

On dakika sonra havadaydık. Etrafımızdaki bulutları görene kadar titreyen bir nefes nihayet beni terk etti ve gözlerim yaşardı.

Alessio beni kollarına alarak uçağın arka tarafına götürdü ve kapıyı ayağıyla kapattı.
İşte o zaman dağıldım.

Bölüm 46

ALEssIO

A utumn'un hıçkırıkları vücudunu sarstı, yüzü göğsüme gömüldü. Tam da ona ait olan kalbin üzerine. Sekiz yıl önce on sekizinci yaş gününde göz göze geldiğimiz andan itibaren kalbimin sahibiydi.

Doğum günü.

"Şşşt." Simsiyah saçlarına doğru mırıldandım. Bana hâlâ sonbahar ve elma kokuyordu. Evim gibi. "Artık buradayım. Her zaman burada olacağım."

Kuzguni saçları ince bedeninden aşağı dökülüyordu. Parlaklığını kaybetmişti ve yüzü çok solgundu, koyu renk saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Koyu halkalar, her zamankinden daha kahverengi görünen güzel ela gözlerini karartıyordu. Neredeyse cansızdı ama onu hayata geri döndürebilirdim. Kol ve benimle birlikte mutlu ve kaygısız yaşayacaktı.

Çünkü başka bir seçenek yoktu. Cinayet işler, dizlerimin üzerinde sürünür ve gözlerinin bir daha asla kahverengi olmaması için ateşin içinden geçerdim.

Vücudu kollarımda titriyordu. Kahretsin, tam bir kemik yığınıydı. Çarşafı kalçalarının ortasında düğümlenmişti. Hâlâ kot pantolon giyiyordu, görünen her yeri kir ve kanla kaplıydı.

Tanrım, kan.

Ellerinde bile kan vardı. Dudağı patlamıştı ve gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Bu morluklar kuzguni saçları ve soluk teninde daha da keskin görünüyordu.

Lanet olsun.

Çok geç kalmıştım. Çok geç kalmıştım.

"Özür dilerim aşkım," diye fısıldadım. "Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bir daha kimse seni incitemeyecek."

Parmaklarımı usulca yüzünde gezdirdim. İçimde kendime karşı bir öfke vardı. Onu incitmeye cüret eden dünyaya.

Titreyen bedenini kendime yakın tuttum ve sonunda onu kollarıma aldığım için tüm azizlere şükrettim.

"Benim için geldin," diye gürledi göğsüme doğru. "Benim için geldin."

"Her zaman senin için geleceğim. Seni bulmak için bu dünyayı yakıp kül edeceğim ve Kol. Her zaman."

"Düşündüm ki-" diye mırıldandı, sesi titriyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım. Ya da Kol'u." İnce parmakları gömleğimi kavradı. "Onunla geçirdiğim tüm o günleri özledim." Gözlerini kaldırdı, ela rengi kahverengi parlıyordu. "Beni hâlâ hatırlıyor mu?"

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve bakışlarını tuttum. "Her gün senin hakkında konuştuk. Seni asla unutmayacak. Ve seni bekliyor. Ailen, Branka, Kol. Hepimiz seni bekledik."

Gözlerinde küçük yeşil lekeler belirdi. "Çok aptaldım," diye mırıldandı. "Dikkatsizdim. Kaybedebilirdim-"

"Hayır," diye mırıldandım, ağzımı alnına bastırarak. "İyi kalpli. Arada bir fark var."

Kollarımın arasında titredi. "Tanrım, banyo yapmak için adam öldürürdüm," diye mırıldandı. "Hadi bunu gerçekleştirelim." Özel uçağında tam donanımlı lüks bir banyo vardı.

Onu kucağıma aldım ve banyoya taşıdım. Onu minderli koltuğa oturttum, sonra küvetin musluklarını açtım. Bir şişe köpük banyosu açtım ve suya döktüm.

Elma ve nane kokusu havayı dolduruyordu. Pelüş havluları ve onun için hazırladığım giysileri almak için hareket ettiğimde gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü her hareketimi izliyordu.

Sonra ona geri döndüm ve önünde diz çöktüm.

"Kıyafetlerini çıkarmana yardım edeyim mi?"

Yumuşakça teklif ettim.

Bir duraklama. Yüzünde görmeye alışık olmadığım bir güvensizlik ifadesi belirdi. İçim içime sığmıyordu. Eğer o adamlar ona dokunursa, geri döner ve hepsini öldürürdüm.

"Birisi-" Kahretsin, kelimeleri bile söyleyemedim. Eğer onu kurtaracaksa, milyonlarca yıllık kötü muameleye katlanabilirdim.

Başını salladı ve içime serin bir kaynak suyu gibi ferahlık doldu. "Hayır, Kian beni güvende tuttu." Ellerini kendi etrafına sardı. "Gördüklerin hoşuna gitmeyebilir." Küçük sesi ve gözlerindeki kırılganlık kalbimi parçaladı. Kalbimi kanattı.

"İmkânsız," dedim ona. "Yüz yaşında, çelimsiz, gümüş saçlı ve kırışıklarla kaplı olduğunda, benim için hala en güzel kadın olacaksın. Benim için tek kadın."

Gözlerindeki kırmızılık gözyaşlarıyla savaşıyordu ve bu kalbimi sızlattı. "Sana yardım etmeme izin ver," diye nazikçe teklif ettim.

Yutkunurken ince boynunun hareketini izledim, sonra bana küçük bir baş selamı verdi. Yavaşça burkasını çıkardım. Sonra eğildim ve siyah Tory Burch savaş botlarını çıkardım. Ardından kot pantolonunu. Sonra çorapları. Sırada gömleği vardı. Bir erkek gömleği.

Gözlerim onunkilere kayınca, "Kian soğuk olduğu için bana verdi," diye açıkladı.

Başımı salladım, sonra onu attım. Sırada beyaz bir tişört vardı. Onu tanıdım. Televizyonda yayınlanan kesit sırasında giydiği tişörtün aynısıydı. Yaygın olarak yayınlanan bir klip haline gelmişti. Kol'un annesini silah seslerinin ortasında görmemesi için televizyonu yeni kanallardan uzak tutmamız gerekiyordu.

Vücudunu bir ürperti sardı. Gözlerim solgun teninde gezindi. Kaburga kemikleri teninde belirginleşmişti. Kalça kemikleri görünüyordu. Ama karnının alt kısmında küçük bir şişlik vardı.

Gözlerim önce onunkilere, sonra da karnına kaydı. "Sen-"

Yutkundum. Olamazdı. Benim gibi adamlar bu kadar şanslı olamazdı. Benim gibi adamlar bunu hak etmiyordu, yaptığım onca şeyden sonra.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı usulca. Titreyen elimi yavaşça karnına koydum ve onunki de benimkinin üzerine geldi. "Yine de emin değilim. Sadece stres olabilir. Belki de? Bilmiyorum."

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "Birlikte öğreneceğiz. Her şeyin üstesinden birlikte geleceğiz." Titreyen nefesi aramızdaki boşluğu doldurdu. "Birlikte," diye tekrarladım.

Başını salladı. "Birlikte."

Sütyenini açtım, sonra külotuna yardım ettim.

Önümde çırılçıplak duruyordu. Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Ama beni paramparça eden yüzündeki ifadeydi.

"İslanmaya ve rahatlamaya hazır mısınız?"

"Evet." Küçük, yumuşak bir gülümseme. Hatırladığım gülümseme.

Elini tuttum ve gitmesine izin vermek istemeyerek içeri girmesine yardım ettim. Henüz değil. Vücudu yavaşça banyoya inerken su yumuşak bir şekilde sıçradı.

"Ahhh." Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı. "İyi mi?"

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Yanakları ılık suyun altında kızardı ve gözlerim teninin parlayışını, vücudunu benden saklayan baloncukları inceledi. Küvetin içinde çok küçük görünüyordu, gözleri her geçen saniye daha da yeşile dönüyordu.

Şampuana uzandım, sonra küvetin kenarına oturdum. Şampuanın kapağını açtım ve saçlarını yıkadım. Simsiyah saçları ışığı yansıtıyordu. Hareketlerimi titizlikle sürdürdüm, kafa derisine sert ve derin darbelerle masaj yaptım. Gözleri dalgalanarak kapandı, uzun koyu kirpikleri yanaklarına çarpıyordu. Nefesleri eşit ve düzenliydi ve ona dokunmayı bırakmamı istese bile bunu yapamayacağımı fark ettim.

Aylarca süren gerginlik ve onu lanet olası savaşta kaybetme korkusu her saniye içimden sızıyordu. Onun her yumuşak iç çekişinin tadını çıkardım. Onsuz geçen aylar beni neredeyse öldürüyordu. Ona dokunduğum her saniye beni hayata döndürdü.

Saçını köklerinden şampuanlamaya başladım ve saç derisini ovdum, ardından şampuanı saçından yavaşça duruladım. Daha sonra saç kremini saç tellerine yedirdim. Saçlarını köpürtmeyi bitirdikten sonra temiz suyla duruladım.

"Uzun bir uçuşumuz var. Daha uzun süre ıslanmak ister misin?" Başını salladı.

Küvetten çıkmasına yardım ettim, ardından havluyla hafifçe kuruladım. Tüm düğümleri dikkatlice açtıktan sonra saçlarını kuruttum. Sonunda ona dokunabilmek beni rahatlatmıştı. Kokusunu her içime çektiğimde göğsümdeki acı yavaş yavaş hafifliyordu.

"Yoga pantolonu mu kot mu?" Ona sordum. Haftalardır onun kıyafetleriyle dolu bir çantam vardı ve nereye gitsem yanımda sürüklüyordum. Bu konuda yorum yapmaya cesaret eden tek kişi Byron'dı. Rahat kıyafetler ve çoraplar almam gerektiğini hatırlattığı ve bana onun numarasında bir çift yeni Ugg bot verdiği için ona yumruk atmadım.

"Yoga pantolonu lütfen," diye mırıldandı, her hareketimi izliyordu. "Giyebileceğim fazladan bir sweatshirt'ün var mı?"

Başımı salladım ve yoga pantolonunu giymesine yardım ettim, eşofmanım da onu takip etti. Pantolon üzerinde gevşek duruyordu ve bu kalbimi kırdı. Ardından çoraplar, sonra da Uggs. Gözleri kapandı ve dudaklarından küçük bir nefes çıktı. Gömleğim onun küçük bedenini yutuyordu ama ona çok yakışmıştı. İki gözü olan herkese onun benim olduğunu açıkça gösteriyordu.

Sessizlik uzadı. Rahatsız edici değildi ama ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Yeni bir hayata temiz bir sayfa açarak başlamak istiyordum.

"Tüm yasadışı iş detaylarımı bitirdim," diye başladım usulca. Gözleri açıldı ve bakışlarımı buldu. Yeşil, sonra kahverengi, tekrar yeşile döndü. "Silahlarımdan birinin sana doğrultulduğunu görmek beni uyandırdı. O görüntüleri görene kadar nereye gittikleri umurumda değildi. Her şeyi bitirdim. Hepsiyle işim bitti."

Dili dışarı fırladı, morarmış dudağının üzerinde gezindi. Bakışlarımız buluştu, tanıştığımız andan beri beni yakalayan gözler. Ve onlarda ihtiyacım olan her şeyi gördüm.

"Seni seviyorum." Çok fazla güce sahip üç basit kelime. Ama sadece o söylediğinde.

"Aşkın ne olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım. "Sen bana anlamını öğrettin. Bana bunun için umut verdin. Söylediğin ilk kelimeden beri seni seviyorum. İlk gülümsemele büyüünün etkisi altına girdim. İlk öpücük ve tamamen senin oldum."

"Aynen öyle," diye boğuldu. "Yatak odama adım atan en ateşli ve tek erkek sendin."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Olsam iyi olur. Yoksa biraz dayak yerim."

Bu sefer o da gülümsedi. "Söz mü, ihtiyar?"

İşte benim kızım. Bir katil ya da acımasız olmayabilirdi ama yine de güçlüydü.

"Söz veriyorum." Eğer yıldızları isterse, onları onun için aşağı indirmenin bir yolunu bulacaktım. Ellerim omuzlarını ve omurgasını yumuşattı ve dokunuşumun altında nasıl titrediğini kaçırmadım. Sikim anında sertleşti, saldırmaya hazırды. "Ama önce seni besleyeceğiz," diye ekledim, onunla ilgilenme ihtiyacı kendi ihtiyaçlarımla önüne geçmişti.

"Beni tutabilir misin?" diye mırıldandı, yüzü göğsüme yaslanmıştı. "Sadece biraz daha."

Ona sarıldığımda, kalplerimiz bir atarken.

ON SAAT SONRA uçak indi ve kabin kapısı açıldı. El ele dışarı çıktık ve onun adımları durdu.

Kol, Autumn'un ailesiyle birlikte durmuş annesini bekliyordu.

Autumn'un gözleri bana doğru kaydı. Yeşil. Mutlu gözyaşlarıyla parlıyordu. Tahammül edebildiğim tek gözyaşları.

"Gerekenden bir saniye daha fazla beklemeni istemedim," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Hem de çok." "Hadi Kol'a gidelim."

Merdivenlerden hızla inen Autumn oğlumuza doğru koştu. Onu yarı yolda karşıladı ve ailemi izlerken kalbim göğsümde sıkıştı. Kol'un yüzünü öpücük yağmuruna tuttu, ona sıkıca sarıldı ve kirpiklerinde gözyaşları parladı. Ama bakışlarını ondan ayırmadı, sonra bana ve tekrar oğlumuza döndü. Sanki her şeyin bitmesinden korkuyormuş gibiydi.

"Her şeye değdi." Sasha sırtıma hafifçe vurdu. "İşler sarpa sardığında bu hissi hatırla."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek odaklanabildiğim ailemdi. Geleceğim.

Her gülümsemeye, gözyaşına ve üzüntüye değecek bir gelecek.

Çünkü yanımda o vardı. Çünkü onlar benimdi.

Bölüm 47

SONBAHAR

I Yorganı göğsüme doğru çekerek ve kalbim hızla çarparak yatakta doğruldum. Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım. Karanlıktı. Çok karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir şey duyamıyordum. Silah sesi yoktu. Fısıltı yok

bilmediğiniz bir dil. Arapça, İspanyolca ya da İtalyanca. Sessizdi.

Derin bir nefes aldım, tanıdık koku düzensiz kalp atışlarımı anında yatıştırdı.

"Alessio?" Gözlerim hâlâ karanlığa alışmaya çalışırken seslendim. "Buradayım."

Sesin geldiği yönü takip ettim ve onu bekâretimi ona kaybettiğim gece oturduğu sandalyede otururken buldum. Yaktığı sigaranın kırmızı ağzının titreşimi yüzünü aydınlatıyordu.

Yorgun. Endişeli. "İyi misin?"

"Evet."

Yatağın üzerinde kayarak ayaklarımı göğsüme doğru çektim. "O zaman neden sigara içiyorsun?"

Sadece stresli olduğu zamanlarda sigara içiyor gibiydi.

"Uykuya dalarsam, uyandığımda senin bir rüya olduğunu fark etmekten korkuyorum. Hâlâ yoksun."

Bu hissi anlıyordum. Kurtarma operasyonundan beri, uyandığımda hâlâ o mağaralardan birinde olacağımdan korkuyordum.

"Buradayım," diye mırıldandım.

"Buraya gel," diye homurdandı ve bir an bile düşünmeden yataktan kaydım ve yerde ona doğru yürüdüm.

Onun tişörtünü giydim. Huzur içinde uyumak için üzerimde onun kokusuna ihtiyacım vardı. Elleri belime geldi ve beni kucağına çekti.

kolları ona sarılmıştı.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım yüzüncü kez. Elim karnımın üzerine geldi. "İkimiz için de."

Eve geldiğimizde yaptığım ilk şey hamilelik testi yapmak oldu. Onunla birlikte. Banyodaki fayans zemine oturup sonucu bekledik. Birlikte. İlk pembe artı ikimizin de kalbini çarptırdı. Bu yüzden bir test daha yaptık. Sonra o bana sarılıp yumuşak sözler fısıldarken ben mutluluk gözyaşları döktüm.

"Her zaman," diye yemin etti ve ben de ona inandım. "Bir daha asla gitme.

Bensiz olmaz."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Söz veriyorum."

Gözleri beni izliyordu, grinin sabit havuzları. Eskiden soğuk bir renk olduğunu düşünürdüm ama şimdi dünyanın en güzel rengiydi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedim usulca. Gözlerim vücudumda gezindi. "Çok fazla kilo verdim."

"Hâlâ çok güzelsin." Serbest eliyle ensemini tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Nasıl görüldüğün umurunda değil. Ben seni seviyorum. Ruhunu. Kalbini. Gücünü. Beni çıldırsalar bile dünyayı kurtarmaya olan inancını."

"Ben de seni seviyorum." Alnım onunkine yaslandı. Kollarında huzur vardı. Bütünlük hissi. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

Sigarasını söndürdü.

"Afganistan'a girmek için bir anlaşma yaptım,"

diye karşılık verdi. "Öyle mi?" Ben ısrar ettim.

"Korsika mafyasını Philly'den çıkaracağıma söz verdim." Anlamını kavradım.

"Yani evlenmemiz mi gerekiyor?" Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ben varım. Tabii sen değilsen."

Alaycı bir nefes onu terk etti. "Ben de varım a m ı n a koyayım. Son sekiz yıldır gemideyim."

"Sapık," diye takıldım.

"Evlenmek işin kolay kısmı," diye devam etti. "Zor kısmı ise büyükbabanı ortadan kaldırmak zorunda olmam."

"Oh." Ardından sessizlik geldi. Gergin ama neredeyse rahat bir sessizlik. "Onları ziyaret ediyoruz ve onlara bunun böyle olacağını söylüyoruz."

"Peki nasıl olacak aşkım?"

"Bir sözleşme imzaladın. Beni aldın. Anlaşma onların *işlerinin* size gelmesiydi. Bize. Yani onunla ne istersek yapabiliriz."

"Yani onu vermekte bir sakınca görmüyorsun?"

Ellerim Alessio'nun yanaklarını kavradı. "Benim için sorun olur mu?" Homurdandım. "Seni ya da Kol'u bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Bu bebeği doğuracağımı sanıyordum," elini karnımın alt kısmına koydu, "tek başıma. Yani evet, benim için sorun yok. Ben istemiyorum. Sen de bunu geride bıraktın. O yüzden yapılması gerekeni yapalım ve hayatımızı yaşayalım."

Burnu benimkine değdi. "Bunu hak ettik, değil mi bebeğim?" diye mırıldandı.

"Sen bunu benden daha çok hak ettin."

İKİ GÜN SONRA, iğrenç mavi, on altıncı yüzyıl tarzı bir salonda oturduk. Ya da belki de bir ofisti. Tam olarak anlayamadım.

Marcel Blanchet buruşuk yüzündeki yorgun gözlerle beni izliyordu. Adam Korsika mafyasının başıydı ama neredeyse iki ayağı da çukurdaymış gibi görünüyordu. Tanrı aşkına, neredeyse doksan yaşındaydı.

"Annene öğrettiğim gibi sana da öğretebilirim," diye homurdandı yaşlı adam, sesi zor duyuluyordu. Belki de burada olduğum için gergin olduğum gerçeği idi.

"İlgilenmiyorum," diye cevap verdim. "O işi Alessio halleder."

"Babası gibi dürüst," diye tükürdü yaşlı adam. "Ama annesi gibi inatçı ve güçlü, anladığım kadarıyla."

Gözlerim Alessio'ya kaydı, yaşlı adamın bana iltifat mı ettiğini yoksa hakaret mi ettiğini merak ediyordum ama yüzü kıpırtısız bir maskeydi. Bu, insanların korktuğu acımasız adamdı.

Büyükbabam, ona böyle hitap etmek çok tuhaftı, Alessio'ya baktı. "Peki planların nedir?"

"Philly'den ayrılıyorruz," dedi Alessio, sesi soğuktu. Neredeyse sıkılmıştı.

Büyükbabam ayağa fırladı ve gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için iki kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Bu kadar yaşlı birinin bu kadar hızlı hareket etmesi gerekiyor muydu?

"Asla," diye bağırdı büyükbabam, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bizim yüzümüzden kalp krizi geçirmek üzereydi. "Nefes aldığım sürece

bu asla gerekleŖmeyecek."

"Bu anlaŖma Autumn'un hayatını kurtardı," diye devam etti Alessio, sanki büyükbabam hiç konuŖmamıŖ gibi. "Ve Autumn'un ve çocuklarımızın güvende olmasını sağlayacak. Bozulan bir anlaŖma ölüm demektir. Birisi için."

Büyükbabam ellerini sallayarak Fransızca küfürleri mırıldandı. Bazılarını anlıyordum. Kendi annemin de tekrarlarma eğiliminde olduğu kfrlerdirdi bunlar. Diğerlerinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Orada ölmesine izin vermeliydin," diye tısladı. Bunu ben de anladım, Alessio da. "Oğlun elimizdeydi. O devralabilirdi."

Gerilim o kadar yoğundu ki, derin bir nefes alsam kolayca boğulabilirdim.

Yine de, Alessio rahat görünüyordu.

Neredeyse mutluydu. "Sonbahar."

"Evet?" Sesim kısık ıkmıŖtı.

"Söylesene, pencere bahçelere mi yoksa nehre mi bakıyor?"

Gz kırtım. Zihnim hâlâ bulanık olmalı. Jet lag ya da öyle bir Ŗey.

"Ne?"

Hava o kadar yoğundu ki bıçakla kesilebilirdi. DıŖarısı soğuktu ama bu odadaki sıcaklık otuz dereceye kadar ıkmıŖtı. Kolayca.

"Lütfen pencereden manzarayı kontrol edin," diye tekrarladı Alessio sakince. Gözlerimiz buluŖtu ve baŖını arkamdaki büyük pencereye doğru eğdi.

Bir kalp atıŖı. Sonra bir tane daha. İstedini yaptım. Tavandan zemine kadar uzanan geniŖ pencereye doğru ilerledim, her adım bir öncekinden daha ağırdı. Avucum pencereye geldi ve soğuk yüzeyine karŖı rahat bir nefes aldım. Yanağımı ona doğru bastırmak istedim.

Afganistan'daki o soğuk gecelerden sonra bu odadaki hissedilir gerilimi soğutmak için serin bir pencereye ihtiyaç duyacağımı kim bilebilirdi ki!

Yutkundum. "Nehre bakıyor ve-"

Crunch. abuk.

Arkamdan kemiklerin çatırdama sesi geldi. Nefeslerim durdu, kalp atıŖlarım iki vuruŖ arasında oyalandı.

"Ofisi terk edin." Alessio'nun sesi yumuŖaktı. SakinleŖtiriciydi. "Arkayı dönme ve o kapıdan ıkma. Beni dıŖarıda bekle."

Sorgulamadan ya da baŖımı çevirme isteği duymadan kapıya doğru ilerledim ve dıŖarı ıktım.

Ama Alessio çıkana kadar orada kaldım.

"İyi misin?" Sesindeki ve yüzündeki huzur, her Ŗeyin yoluna gireceğini

bilmem için gereken tek şeydi.
"Seninle, her zaman."

EPILOG

ÜÇ AY SONRA

M Dağlar etrafımızı sarmıştı. Nehrin yumuşak sesi havada dolaşıyor, yaprakların hışırtısına ve kiraz çiçeklerinin kokusuna karışıyordu.

Baharda Kyoto muhteşemdi.

Alessio ve ben buraya en son sonbaharda gelmiştik. O zaman bayılmıştım. Şimdi daha da çok sevdim.

Yağmurun yerini güneş aldı. Boş sokaklar artık doluydu. Kiraz çiçeği yaprakları sokakları renklendirdi. Tapınaklar ibadet edenlerle doluydu.

Afganistan'dan bu yana üç ay geçti.

Dünya dönmeye devam etti. Hayatıma devam etmeyi öğrendim.

Hafif müzik, kiraz çiçeklerinin yumuşak pembe yapraklarıyla birlikte havada sürükleniyordu.

Yerel, geleneksel hafif müzikten gelin korosuna geçildiğinde tüm gözler bana çevrildi.

Babam beni koridorda yürüttü, koridorun sonunda Alessio oğlumuzla birlikte beni bekliyordu. İkisi de takım elbise giymişti. İkisi de bana sanki onların dünyasıymışım gibi bakıyordu.

Mutluluk gözyaşları gözlerimi yaktı.

Alessio'nun kardeşleri de bizimle birlikteydi. Hepsi. Senatör Ashford bile. Alessio onunla gönülsüz bir barış yaptı ve hatta soyadını yasal olarak değiştirdi. Kendisine, annesine, kız kardeşlerine ve oğluna zarar veren adamın karanlık hayaletine artık yer yoktu.

Benim için önemli olan tek şey Alessio'nun mutlu olması ve her şeyi kabullenmesiydi. Geri kalan her şeyi birlikte çözecektik.

Ailem buradaydı. Alessio'nun arkadaşları ve eşleri. Sevdığımız ve değer verdiğimiz herkes bizimle birlikte kutlamaya geldi.

Yakında ailemize hoş geldin diyeceğimiz yeni bir üye olacaktı.

Elim karnımın alt kısmına geldi. Sade beyaz bir gelinlik giymiştim ve bebeğimin karnını örtmek için pek bir şey yapmamıştım. Ama umurumda değildi. Onunla gurur duyuyordum. O hayatta kaldı. Biz hayatta kaldık.

Altı aylık hamile.

İlk üç aylık dönemdeki açlık ve zorluklara rağmen bebek sağlıklıydı ve gayet iyi büyüyordu. Şanslıydım. *Biz de şanslıydık.*

Bir mıknatıs gibi, gözlerim koridorun sonunda duran, keskin siyah smokinli adama geri çekildi. Beni bekliyormuş. Sekiz yıldır.

Gözlerindeki sevgi ve saplantı ihtiyacım olan tek doğrulamaydı. Kararımdan şüphe ettiğimden değil.

Ona yaklaştığım her adımda dünya biraz daha arka planda kalıyor ve beni onunla baş başa bırakıyordu.

Önünde durduğum anda babam gülümsedi. "Bayan Corbin bir mesaj iletmemi istiyor." Gözlerimi devirirken içimden yumuşak bir inilti çıktı. "Ailemize hoş geldin."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Alessio, elimi tutarken gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve kalbim etrafımızdaki kiraz çiçekleri gibi çiçek açtı.

Aile ve arkadaşlarımızın ortasında yeminlerimizi ederken ikimiz de tereddüt etmedik.

Ne de olsa sekiz yıl beklemek için uzun bir süreydi.

Beni daha yakına çekti. "Kalbim sadece senin kalbinin çalabileceği bir şarkıya göre atıyor. Nefesin bana hayat veriyor. Yaralarım senin ilacın. Sonsuza dek seninim, Autumn Ashford."

Dudağım titredi ve gözlerim bu adama duyduğum sevgi ve mutlulukla parıladı.

Peçeyi kaldırdı, o erimiş gümüşler en güzel fırtınalara dönüştü. Elleri yüzümü kavradı, sonra başını eğdi, ağzı yüzümün üzerinde gezindi.

"Gözlerin yeşil," diye mırıldandı.

"Ben mutluyum." Burnum onunkine değdi. "Çünkü artık benimsin."

"Ben her zaman senin oldum. Aslan her zaman dişi aslanına tapacaktır."

SON

TEŞEKKÜRLER

Sürekli destekleri için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmek istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Çılgın teslim tarihlerime ve daha da çılgın organizasyonuma katlandınız.

Her zaman arkamı kollayan **Susan C.H.** ve **Beth H.'ye** teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların bazılarının üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum! Susan'a da birkaç kez okumama izin verdiği için çok teşekkür ederim.

Christine S., Denise R. ve Jill H.'ye - siz bayanlar harikasınız! Ve sayısız diğerlerine - TEŞEKKÜRLER!

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelmezdi. **MW**

Editing'deki editörüm Rachel'a.

Muhteşem kapak tasarımcım **Eve Graphics Designs, LLC'**ye.

Bu kitapla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmamı sevdiğinizi duymak, onu çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma!** Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Şaşırtıcı ve destekleyici mesajlarınız için teşekkür ederim. Basitçe, TEŞEKKÜRLER.

Bunu hepiniz sayesinde yapabiliyorum. XOXO

Eva Kazananlar